

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

You're right where you belong.
With me.

SNAPSHOT

KAY COVE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Anlık Görüntü © 2024 by Kay Cove

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, bilgi depolama ve Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan erişim sistemleri.

Bu çalışmanın yazımında hiçbir üretken yapay zeka (AI) kullanılmamıştır. Yazarın [ve yayıncının] telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamaksızın, bu yayının üretken yapay zekayı "eğitmek" için herhangi bir şekilde kullanılması zeka (AI) teknolojilerinin metin oluşturmak için kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, bu çalışmanın üretken YZ eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için kullanımına ilişkin tüm lisans haklarını saklı tutar.

Page & Vine tarafından düzenleme

Kapak Tasarımı: K.B. Barrett Designs

Kay Cove LLC

www.kaycove.com

Bu kitap, sakinleşmesi, her şeye burnunu sokmaması, daha az yer kaplaması ve biraz daha sessiz olması söylenen her bir kadın için...

İşte bir megafon.

Sık sık kullanın.

PLAYLIST

"ALWAYS BE" - HOLLY MAHER
"ALONE" - HALSEY
"THE LITTLE THINGS" - COLBIE CAILLAT
"BETTER TOGETHER" - JACK JOHNSON
"I'M YOURS" - JASON MRAZ
"MESS IT UP" - GRACIE ABRAMS
"SECRETS" - ONEREPUBLIC
"NONSENSE" - SABRINA CARPENTER
"REALIZE" - COLBIE CAILLAT
"SAY IT" - FLUME, TOVE LO
"HE LOVES ME, HE LOVES ME NOT" - JESSICA BAIO
"ELASTIC HEART" - SIA
"WHAT A TIME" - JULIA MICHAELS, NIALl HORAN
"I NEVER TOLD YOU" - COLBIE CAILLAT
"GRAVITY" - MATT HANSEN
"SKIN" - SABRINA CARPENTER
"LOSE CONTROL" - TEDDY SWIMS
"A THOUSAND YEARS" - CHRISTINA PERRI
"THINKING OUT LOUD" - ED SHEERAN
"UNCONDITIONALLY" - KATY PERRY
"ADORE YOU" - HARRY STYLES
"STILL FALLING FOR YOU" - ELLIE GOULDING

Contents

Önsöz Bölüm 1
Bölüm 2 Bölüm
3 Bölüm 4
Bölüm 5 Bölüm
6 Bölüm 7
Bölüm 8 Bölüm
9 Bölüm 10
Bölüm 11 Bölüm
12 Bölüm 13
Bölüm 14 Bölüm
15 Bölüm 16
Bölüm 17 Bölüm
18 Bölüm 19
Bölüm 20 Bölüm
21 Bölüm 22
Bölüm 23 Bölüm
24 Bölüm 25
Bölüm 26 Bölüm
27 Bölüm 28
Bölüm 29 Bölüm
30 Bölüm 31
Bölüm 32 Bölüm
33 Bölüm 34
Bölüm 35 Bölüm
36 Sonsöz

[Yazar Hakkında](#)
[Ayrıca yazan:](#)
[Kay Cove](#)

Önsöz

Dottie

Üç Yıl Önce

Miami

TBileğimdeki kireçlenme öfkeyle karşı çıkmadan önce kalem elime zar zor giriyor. Belki de el yazısı mektuplar genç bir kadının oyunu. Ama onu yakınımda tutabilmemin tek yolu bu.

Annem bana gerçek aşkın ölümün ötesinde olduğunu söylerdi. Ama o nereden bilebilirdi ki? O gerçek aşkıyla evlenmedi. Ama ben de evlenmedim.

Her neyse, bu aşk gibi hissettirmiyor, sadece acı. Asla okumayacağı mektuplar yazmaktan bileğime saplanan keskin bir bıçak gibi. Kırık dökük anıları bir araya getirmeye çalışmaktan kafamda zonklayan basınç. Tüm hayatımın aptalca bir karardan pişmanlık duyarak geçtiğini bilmenin göğsümde yarattığı sürekli kemirici ağrı.

Ama acı gerekli. Bana gerçek olduğunu hatırlatıyor. Bu yüzden, puslu anılara sıkıca tutunmak için yazmaya devam ediyorum.

Sevgili Jacob,

Elli yıl sonra, ne kadar mücadele edersem edeyim, kendimi bazı küçük ayrıntıları kaybederken buluyorum.

O gece çardakta, gökyüzünde yıldızlar mı gördük yoksa hava çok mu bulutluydu hatırlayamıyorum? Saçlarım açık mıydı yoksa örgülü müydü? Hava soğuk muydu? Muhtemelen titrediğim için montunu üzerime örttüğünü hatırlıyorum. Ama muhtemelen sinirden olmuştur.

Sen de gergin miydin? O gece ailemizi kuracağımıza dair bir fikrin var mıydı?

Beni beklediğin beyaz papatya buketini hatırlıyorum.

Çoğu zaman çardağı planladığımız gibi papatyalarla süslenmiş olarak hayal ediyorum. Tüm sütunların etrafına sarılmış papatyalar. İskelenin her tarafına dağılmış. Saçıma iğnelenmiş. Duvağımın dibine örülmüş.

Verdiğimiz tüm sözler hala zihnimde dans ediyor. Bozduklarımızla birlikte.

Düğünümde hiç papatya yoktu. Harrison'ın annesi önerdi ama ben reddettim.

Papatyalar bizimdi. Bizim için. Kızımız için.

Hâlâ haftada en az bir kez mezarına kalın bir buket beyaz papatya bırakıyorum. Artık onunla olduğunu biliyorum. Hala sevip sevmediğini sorabilir misin? Ya da bırakmalı mıyım?

Onları hala seviyor musun?

Çünkü beni tabuta koyacakları zaman için bir elbise seçtim. Papatya şeklinde el dikimi bir dantel. Bu hayattaki şansımı kaçırdığımı biliyorum, ama eğer bizim için ikinci bir şans umudu varsa...

Ben de orada olacağım.

Beyaz bir elbiseyle.

Sizi çardakta bekliyorum.

Ofisimin kapısının yumuşak bir şekilde çalınmasıyla bölünüyorum. Kalemimi bırakıyorum, mektubumu aceleyle katlıyorum, sonra da gözyaşlarımın izlerini kapatıyorum.

"Girin." Fildişi masamdan uzaklaşıyorum, alçak seviyeye ayarladığım tepe ışıklarının altında parlıyorum. Geceleri Miami silüetini görmeyi seviyorum. Şehrim akşamları her zaman kalabalık olur. Işıklandırılmış binalar karanlık gökyüzüne karşı donmuş havai fişekler gibi görünür ve durgun sudan yansır. Genel merkezi tasarlarken, tüm yönetici ofislerinin ve toplantı odalarının bu manzaraya sahip olmasını sağladım.

Kol dönüyor ve torunumun yakışıklı yüzü kapının aralığından beliriyor. "Büyükanne. Neden hâlâ buradasın? Geç oldu."

Dex çok endişeli. Ben Hessler Grup'un CEO'suyum. Ofiste geç saatlere kadar çalışmaya yabancı değilim. "İçeri gel, Dex. Otur. Seninle konuşmak istiyorum." Oturma alanındaki kanepeyi gösterdim, o da istemeye istemeye oturdu.

İki kalın kristal lowball ve yıllanmış burbonla dolu uygun sürahiye aldıktan sonra topuklularımı tekmeliyorum ve çok büyük ofisimin oturma alanında Dex'e katılıyorum.

"Bugün anlaşma nasıl gitti?"

Dex'e bir bardak uzatmadan önce ikimize de bolca içki dolduruyorum. Kadehi alıyor ve yumuşak bir şekilde "Teşekkür ederim" diye mırıldanıyor ama içmek yerine bardak altlığına bırakıyor.

Kanepeye gömülüyor, şakaklarına bastırırken omuzları çöküyor. "Sürpriz olmadı. Tam olarak üzerinde anlaştığımız şeydi."

"Bana bak." Küçük bir komut ve gözleri itaatkâr bir şekilde benimkilere kayıyor. "Nasılsın?"

Omuz silkiyor, sanki sorum yersizmiş gibi kafası karışmış görünüyor. "Peki."

"Dex." Bakışlarını tutuyorum. "Beni yatıştırmana gerek yok. Dürüst olmanı istiyorum."

Gözlerini kapatıyor. "Az önce bir kadına yalan söylememesi ve bir akşam yemeği randevusu sırasında ona uyuşturucu vermeye ve cinsel saldırıda bulunmaya çalıştığımı alenen söylememesi için altı milyon dolar ödedim. Sence nasıl hissediyorumdur?" Sesini fısıltıya kadar alçaltıyor. "Büyükanne, soruşturmadan sonra garsona şampanyasına ilaç kattırdığını öğrendiler... ve gerçekten de içmiş."

Kadınların torunumun dikkatini çekmek için neler yapabileceklerinin farkındayım ama hiçbirimiz bunu beklemiyorduk. "Bunda senin hiçbir hatan ya da suçun yok."

"Bunu biliyorum ama bana komplo kurmak için kendini kandırdı. Kim o kadar ileri gider ki? Bir ödeme için kendine ciddi zarar verebilirdi. Briar itibarımın çok kırılgan olduğundan ve onun taleplerine boyun eğeceğimden emindi. Ve haklı olmasından nefret ediyorum."

Dex'in içine düştüğü son skandal, zalimliğin en uç noktasıydı. Briar adındaki kadının mahkemede bir davası yoktu. Çünkü Dex masumdu. Ama aynı zamanda kadının asılsız suçlamaları dışında hiçbir kanıt olmadığı için. Korktuğu şey hapis değildi. Sosyal medya fırtınasıydı. Bu neslin en korkutucu tehdidi. İnternet tarafından cezalandırılmak için suçlu olmanıza gerek yok.

"Oh, Dex. Özür dilerim."

Nefes verir ve bu bir ürperti gibi çıkar. Dudaklarını birbirine sıkıca bastırarak kendini toparlıyor. "Bu tür şeyler her olduğunda, bir sonraki adımın ne olacağı konusunda endişeleniyorum. Her şey daha da kötüye gidiyor. Gözümün arkada olmadığı bir gün bile yok. Pantolonumu çıkarırken kendimi güvende hissetmem için bu kadınların lanet bir rıza sözleşmesi imzalamaları gerekecek." Yüz ifademi kontrol ediyor ve başını öne eğiyor. "Özür dilerim. Bunları bilmene gerek yoktu."

Başımı eğiyorum ve ona ukala bir gülümseme veriyorum. "Aman Tanrım. Bana bakire olmadığını mı söylüyorsun? Şok edici."

"Çok komik," diye mırıldanıyor.

İçkimi bıraktım ve sehpanın üzerinden ona uzandım. O da tutar benim eller sıkıca içinde onun, çalışıyorum kırıksıklıklarım, yaşımın bariz kanıtı. Bu hatırlatma beni yıpratıyor; zamanın tükenmekte olduğu anlamına geliyor. Yakında bensiz, yalnız kalacak. Güvenecek bir ruhu olmadan. Ve benim yaptığım hataları yapmasını engellemek için zamanım tükeniyor. Elimi çevirdiğinde irkiliyorum, yanlış açı bileğimdeki ağrının alevlenmesine neden oluyor. "Ah." İrkildim.

"Kahretsin, büyükanne." Tutuşunu gevşetir. "Özür dilerim." Elimi şefkatle sıkarken sıcak bir mırıltı çıkarıyorum. "Aldırma."

"Bugün hassas mısın?" diye soruyor. "Ağrı kesicini getirmemi ister misin?"

Başımı salladım. "Yazıyordum. Acıyı hissetmem gerekiyor ki ne zaman çok ileri gittiğimi anlayabileyim."

Ellerimi masaya öyle nazıkçe koyuyor ki, yaralı bir yavru kuşu yuvasına geri indirir gibi. "Kimi yazıyorsun?"

"Eski bir dost."

Torunuma bakarken sanki Jacob buradaymış gibi hissediyorum. Bulutlu, ela gözler. İnce yanaklara oyulmuş derin gamzeler ve güçlü, kare bir çene. Kalın, siyah saçlar. Şok edici bir benzerlik. İyi ki sadece bir torunum var. Bu adil olmazdı. Dex diğerlerini gölgede bıraktı. O her zaman benim favorim olacaktı.

Kaşlarını çatıyor. "Onun yerine birbirinizi arayamaz mısınız? Bileğinizin iyiliği için mi?"

Yüzüne başka bir yöne bakıyorum, kırık kalbimin güzel, unutulmaz hatırlatıcısından kendimi koparıyorum. Kocam Harrison'ı kaybettiğimde çok incindim. Onu bir şekilde sevmiştim. Kızım öldüğünde, kalbimin yarısını aldı. Ama tek gerçek aşkım Jacob öldüğünde, geri kalanını da aldı. Göğsümde hala neyin güçsüzce attığından emin değilim, beni

Her gün canlı. Tek bildiğim, eğer Dex'i kaybedersem, dünya karanlığa gömülür. Artık burada işim olmazdı. Vücudum geliri yüksek tutmak ve kazançları artırmak için savaşıyor. Daha fazla para kazanmak ve Hessler mirasını korumak için burada değilim.

Ben sadece önümdeki bu çocuk için buradayım. Şu anda canı yanıyor ve bunu düzeltmek benim işim.

"Mektup yazmak kaybolmuş bir sanattır, tatlım."

"Bana hep söylediğin şey neydi? Değerli bir şey varsa, bunu yüzlerine söylemelisin. Değil mi? Mektuplar kayıp özürler içindir."

Bilmez miyim. Bu yüzden bu kadar çok yazıyorum.

Torunumun kendi bilgeliğini bana karşı kullanmasını görmezden gelerek ona "Sana erken bir doğum günü hediyesi aldım" diyorum.

"Hediye almayacağız," diyor yüzünü buruşturarak. "Her zamanki gibi Horoz'da yemek yiyeceğiz. Rezervasyonu çoktan yaptırdım. Sana ne oldu böyle?"

Ona meydan okuyarak kaşlarımı kaldırıyorum. "Sana bir doğum günü hediyesi almak istedim, ben de aldım. Yoksa büyükanne ve patronuna ne yapıp ne yapamayacağını söyleme işinde misin?"

Dex sırtıyor, sonra gözlerini kapatıyor ve ellerini uzatıyor. "Tamam o zaman. Her neyse, seveceğime eminim."

"Güzel. Kovuldun."

Gözleri hâlâ kapalı ama sırtışı kayboluyor. "Mhmm. Gerçekten komik."

"Şaka yapmıyorum, Dex. Kovuldun. Ama performansın için değil. Harika bir iş çıkarıyorsun. İstersen bunu uzun süreli bir izin olarak düşünebilirsin."

Şimdi çenesi düşerken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Doğum günlerinin ne olduğunu unuttun mu? Çünkü bu bir hediye değil."

"Öyle."

Yanağının içini ısırırken utanç yüzüne sığıyor. "Bak, büyükanne. Daha önce söylediklerim... Nankörlük etmek istememiştim. Sahip olduğum ayrıcalıklardan şikayet etmek aptallık olur. Bir Hessler olduğum için şanslıyım, bunu

biliyorum.

Briar ve son bir yıldır devam eden diğer tüm saçmalıklar için de özür dilerim. Daha akıllı olmam gerek. Düşündüm ve biriyle çıkmaya biraz ara vereceğim. İşime odaklanacağım. Otuzlu yaşlarıma geldiğimde, bana bir eş seçebilirsiniz, umurumda değil."

"Dex. Seni geçici olarak görevinden alıyorum. Üniversite birinci sınıftan beri köpek gibi çalışıyorsun. Seninle gurur duyuyorum. Hazır olduğunda Hessler Grup seni bekliyor olacak. Ama şu anda sana bir mola veriyorum."

"Teşekkür ederim ama molaya ihtiyacım yok." Oturduğu yerden kalktı, çenesi sıkılmıştı. "Yine de bu sabah altıdan beri buradayım ve biraz uykuya ihtiyacım var-"

"Lütfen, otur." Bu çocuğu yedi yaşından beri tek başıma büyüttüm. Yirmi yedi yaşında olmasına rağmen hâlâ beni önemsiyor. Arkasını püsküllü krem rengi koltuğa yasladığında gözlerimi yumuşatıyorum.

"Tatlı oğlum, senin için bu hayatı seçtiğimde neye imza attığım hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Başını sallıyor. "Seçmek mi? Bu hayatı benim için sen seçmedin."

"Öyle değil mi?" Bir pişmanlık dalgası üzerime çöküp beni boğmakla tehdit ederken ellerimi birleştiriyorum. "Hessler olmayı kabul ettiğimde özellikle anneni, seni ve gelecekteki çocuklarını düşünmüştüm. Paranın ailemi güvende hissettireceğini düşünmüştüm. Bundan doğacak kötülüğün büyüklüğünü hiç bilmiyordum. Şu anda cehennemi yaşadığınızı biliyorum, ama size söz veriyorum, daha da kötüleşecek. Kocamın hiç skandala karışmadığını ya da çirkin bir şeyle suçlanmadığını mı sanıyorsunuz? Biz sadece etkilenmemiş gibi davranmakta ustalaştık. Hukuk ve halkla ilişkiler ekiplerimizi üçe katladık. Harrison her zaman yeterince zengin olursanız cesareti satın alabileceğinizi söylerdi, ama bunların hepsi hala bir gösteriş."

Dex tek gözünü kısıyor, cevabım karşısında şaşırmış görünüyor. "Ona Harrison dediğini duymak çok garip. Sadece söyle,

"Büyükbaba."

Öfkeyle nefes veriyorum. "Dex, beni dinle. Sonunda, sadece şu anda verdiğin kararlarla boğuşmakla kalmayacaksın. Hayaletlerle boğuşuyor olacaksın. Geriye dönüp baktığında açıkça hata olan kararlar yüzünden boğulacaksın. Asla kolaylaşmaz. Yük asla hafiflemez. Zenginlik her zaman ruhunuzdan beslenen kötü huylu bir tümör olacaktır. Açgözlülük büyür, istekler büyür, tüm bunlar olurken aslında ihtiyacınız olan şeye aç kalırsınız."

"Varlık mı?" Sorusu sert bir fısıltıyla çıkıyor. "Aşk. Ama aşk güzel kızlarla ve güzel kadınlarla ilgili değildir. parmaklarına dolanmasını istedikleri yüzüklerdir. Aşk arkadaşlıktır."

"Büyükanne, ben-"

"Ama," diyorum sözünü keserek, "kendini bulmadan doğru kişiyi bulamazsın. Bunu anlıyor musun?"

Eminim gözlerini devirmeyi çok isterdi - bu konuşmayı her yaptığımızda verdiği doğal tepki. Onu suçlamıyorum. Onun yerinde olsaydım ben de aşka karşı temkinli olurum. Tanıştığı kadınlar gerçek olmaktan çok uzak. Hiçbirinin aklında ailesi ve geleceği yok. Hesapçı gözleri siyah kartlara, çatı katlarına ve torunumun dipsiz cebine sabitlenmiş. Bazen onun yakışıklı olmasının umurlarında olup olmadığını merak ediyorum. Köprü altındaki bir trol gibi görünseydi de onlar için aynı amaca hizmet ederdi.

Bu benim en büyük korkum. Kimse Dex'i kullanmak ve sahip olmak için bir şey.

Uzun süre bana raftaki bir oyuncak bebekmişim gibi davranıldı. Kocam yıllar önce aşırı alkol tüketimine yenik düştüğünde, sorumluluk benim üzerime kaldı. Oyuncak bir bebekten satranç tahtasındaki bir piyona dönüştüm. Tek istediğim torunumun hayatının bir oyundan daha fazlası olması.

"Peki, ne yapmamı bekliyorsunuz? Şirketi devralma zamanı gelene kadar bütün gün malikanede oturup çalışanlara emir vermemi mi?" Ses tonunda kızgınlık var. Ellerini birbirine o kadar sert sürüyor ki kızarıyorlar.

"Şimdi sıra gerçek hediyenizde."

Yalınayak ayağa kalkıyor ve masamın üst çekmecesine doğru ilerliyorum. Bir zarf çıkarıp avucumun içinde dengeliyorum ve binlerce kilo katmanlı suçluluk hissediyorum. Onu aramamam gerekiyordu. Seçimimi uzun zaman önce yapmıştım. Hessler'lara çok şey borçluyum. Ama söz konusu aşk olduğunda kalbinizi itaat etmeye zorlayamazsınız. Sadakat ise tamamen ayrı bir konu. Bu bir seçim ve şimdi bir parçam gerçekten sadakatsiz hissediyor.

Dex zarfa tehlikeli bir şeymiş gibi bakıyor. Tereddütlerine tahammül edemeyerek zarfı açtım ve ona dalış mağazasının tapusunu gösterdim.

"Yazdığım arkadaş... Eskiden dalmayı senin kadar severdi. Belki daha da fazla. Çok uzun süre iletişimimiz koptu. İnternet ortaya çıktığında bile onu bulamadım. Ben de onu bulması için özel bir dedektif tuttum. Uzun zaman aldı. Arkadaşım aylarca liveboardlarda ve diğer çeşitli gemilerde ortadan kayboluyordu, bu yüzden onu bulmak neredeyse imkansızdı. Sonsuza dek kaybolduğunu düşünmüştüm. Ama geçen hafta özel dedektiften sürpriz bir rapor aldım."

"Gerçekten mi?" Dex'in yüzünde gerçek bir ilgi okunuyor. İçkisini eline aldı ve burbonundan küçük bir yudum aldı, görünüşe göre acı yanıktan rahatsız olmamıştı. Gözlerimi kırptım, benim büyüttüğüm küçük çocuk şimdi büyümüştü ve bir erkek gibi içiyordu. "Peki arkadaşın nasıl?"

"Birkaç yıl önce vefat etti. Ben çok geç kalmıştım. Yeniden bir araya gelemedik. Ama Las Vegas'ta bir dalış dükkânı açmıştı. Mümkün olduğunca uzun süre çalışanlar tarafından işletilmiş gibi görünüyor ama kısa süre önce satışa çıkarıldı." Tapuyu Dex'in bacağında dengeliyorum. "Senin için aldım. Hep zamanın olsaydı dalış eğitmeni olmak istediğini söyledin, değil mi?"

Kağıda bakıyor ama dokunmuyor. "Dünyanın en büyük yolcu gemisi holdinginin Operasyon Direktörüym ve aynı zamanda CEO'luk görevini devralmaya hazırlanıyorum. Zaman benim yanımda olmadı."

"Zamanı senden yana kullanıyorum. Fırsatın varken git kendine ait bir hayatın olsun, Dex. Anıların olsun. Bir gün,

Bu anılar seni kötü günlerinde de taşıyacak." "Büyükanne, seni tek başına bırakamam." Elindeki Deed, başını sallayarak bir göz attı ve sonra bana geri verdi. "Yapmayacağım."

Kabul etmeyerek basitçe cevap verdim, "Mecbursun. Kovuldun ve artık bir dalış dükkanın var. Las Vegas'ta." Çömelerek önce yanağını, sonra alnını öptüm. "Şükran Günü'nde, Noel'de, Paskalya'da ve evini özlediğin diğer zamanlarda seni bekleyeceğim."

Kıkırdaması inançsızlık gibi başlıyor, sonra istekli bir hal alıyor. Sanki kabullenişin yavaş yavaş yüzünü kapladığını görebiliyorum. "Gelir ne olacak? Sadece kovuldum mu yoksa beni banka hesaplarından da mı atıyorsunuz?"

Sırıtiyorum. "Sana daha yeni bir dalış dükkânı aldım. Belki biraz palet satarsın."

Kaşlarını çatıyor ve sonra nefesinin altında "Şımarık" diye mırıldanıyor.

Gülerek, yerime oturmadan ve içkimi bir kez daha kucaklamadan önce saçlarını okşadım. "Güveninizden bir harçlığa ne dersiniz?"

Ben öldüğümde her şey Dex'e kalacak. Ama şimdilik onun mirası benim takdirime bağlı. Harrison ve ben, hiçbir gencin ya da delikanlının milyar dolarlık servetine anında ve tamamen erişime ihtiyacı olmadığı konusunda hemfikiriz.

"Aklında ne var?" diye soruyor.

"Bence Las Vegas'ta biraz alçakgönüllü davranmak Miami'dekinden daha farklı bir kitleyi çekmenize yardımcı olabilir. Ev personeli ya da kişisel asistanlar yok. Kendi hesaplarınızı oluşturun. Bir ev satın al. Vakfınızdan 20 milyonu serbest bırakacağım. Bu dalış dükkanını desteklemek için yeterli olacaktır. Ve acil durumlar için her zaman siyah kartın yanında olsun."

"Tamam. İyi fikir." Kelimeleri uzuyor ve dikkati dağılıyor. Gözleri sola kayıyor ve endişesini hissedebiliyorum.

"Bu yeterli değil mi?" Ben soruyorum.

Torunumu lüks peşinde koşması için yetiştirmedim. Gösterişli arabalar ya da evler satın alacak biri değil.

nokta. Tek gerçek düşkünlüğü seyahat ve abartılı dalış gezileridir. Bu hobisini hayatı boyunca mutlulukla destekledim. Tüplü dalış anksiyetesini kontrol altında tutuyor ve en son ne zaman okyanusa girdiğini hatırlamıyorum. Yüksek lisansını bitirdi ve sonra ofisine kapandı.

Yavaşça başını sallar. "Fazlasıyla yeterli." "O zaman aklında ne var?"

Dex başını sallar ve elini saçlarında gezdirir. "Aslında adıma hiç elektrik faturası gelmedi. Ya da market alışverişi yapmadım. Sanırım öğrenmem gereken çok şey var." Dex kalçasının üst kısmına vuruyor ve sessiz ofisimde gürültülü bir alkış kopuyor. Ayağa kalktı. "Pekâlâ, geç oldu. Hazır mısın?"

"Sen git. Mektubumu bitirmem gerek. Joe'nun arabası dışarıda. Beni eve bırakacak. Çatı katında mı kalıyorsun yoksa malikaneye mi dönüyorsun?"

"Hafta sonunu malikanede geçirebilirim. Yarın kahvaltı yapmak ister misin?"

"Güzel fikir. Şefe börekten böğürtlen soslu Fransız tostı yaptırıp marinaya getirmesini söyleyeceğim."

Dex nazıkçe elimi tutuyor ve üstünden öpüyor. "Pastırma olduğu sürece." Gülümsüyor. "İyi geceler büyükanne. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Kapıya doğru giderken durdu. "Hey, arkadaşın hakkında bir sorum var."

Kalbim çarpıyor, adrenalin damarlarımda fokurduyor. Çok mu şey söyledim? "Peki ya o?"

"Vefat ettiğini söylemiştin. Neden hala mektup yazıyorsun?"

Çünkü gerçek aşk ölümün ötesindedir, Dex. "Dediğin gibi... kayıp özürler, tatlım. Şimdi git buradan. Büyükanne biraz yalnız bırak."

Kapıyı yavaşça arkasından kapatıyor. Bir an sessizlik içinde oturdum. Dex'i bu baloncuğun dışına çıkmaya zorlamak, hatta

Geçici olarak, gerçekten yalnız olacağım anlamına geliyor. Yaklaşan gerçek karşısında kalbim sıkışıyor ama Dex'in yüzündeki rahatlama ifadesi zaten bildiğim şeyi doğruluyor. Buna ihtiyacı vardı.

İçkimden birkaç yudum daha aldıktan sonra, kaskatı kesilmiş bacaklarımı açıyorum ve ağrıyan bedenimin masama geri dönmesini istiyorum.

Kalemimi elime aldım ve yeni bir düşünce yoluna girdim.

Seni çok az farkla kaçırdım ve belki sen de beni aramışsındır diye düşünmekten asla vazgeçmeyeceğim. Seni kandırdım mı? Mutlu olduğumu mu sandın?

Gerçekten mutluluğumun senin dışında var olabileceğini mi düşündün?

Yine de hayatımda biraz neşe vardı. Melody'de. Güzel oğlu Dex'te. Keşke onunla tanışabilseydin. Sana tıpatıp benziyor.

Dex'in en iyi yanları -yufka yüreği, sıcak gülümsemesi, iyimserliği, macera duygusu- bunların hepsi senin parçaların. Ve bu ofiste gömülü kaldığı sürece, kendini daha çok kaybediyor.

Her gün daha fazla Hessler oluyor ve gerçekte olduğu kişiden uzaklaşıyor.

Bu yüzden onu size yakın hissedebileceği bir yere gönderiyorum. Eğer yukarıda bizi izliyorsan, lütfen torunumuza çok iyi bak. O benim her şeyim. Melody'den bana kalan tek şey o.

Senden bana kalan tek
şey o. İyi geceler, Jacob.

-Dottie

Not: Aşk yeterince büyük bir kelime gibi görünmüyor,
ama yine de seni seviyorum.

Günümüz Las Vegas'ı

! Pembe notu avucumun içinde sıkıyor, rahatlamalı mıyım yoksa paniklemeli miyim emin olamıyorum. Hâlâ pembe bordro v e r d i k l e r i n e inanamıyorum. Bir fesih e-postası, tabii. Ama beni b i r poliçe hizmet temsilcisi olarak görevimden alan gerçek bir pembe karbon kopya formu... komik. Sorun değil. Zaten bu çağrı merkezinden nefret ediyorum. Bu iş zalimce ve alışılmadık bir cezaydı. Yine de sosyal hakları özleyeceğim. Sağlık ve diş sigortası veren çok fazla şirket yok.

İlk günün.

Hay sikeyim. Yanağıma dokunuyorum.

Ve tabii ki diş sigortamı kaybettiğim an dişim tekrar ağrımaya başlıyor. Ne tesadüf.

Odamı temizlemek için daha fazla zamana ihtiyacım olacağını düşünmüştüm. İş arkadaşlarımin mini kaktüsleri, renkli kalemlikleri ya da kitaplarını, anahtarlarını ve dudak balsamlarını koydukları küçük bölmeleri var. On saatlik mesailerimiz sırasında bu yavan bölmeleri biraz daha rahat hissettirecek herhangi bir şey. Temizlemem gereken tek şey birkaç Polaroid, bir dergi ve satın aldığım Luna barlar

her gün otomattan alıyorum. Neden almaya devam ettiğimi bilmiyorum. Ben onları yemem.

İç çekerek, odamın duvarındaki yerleşik mantar panoya raptiyelediğim birkaç fotoğrafı çıkarıyorum. Bir tanesi babam ve eski pitbulum Boggle'a ait. Diğeri ise ben ve en iyi arkadaşlarım Finn ve Avery'nin Diners, Drive-ins, and Dives'da yer alan yerel bir restoranda eğlenceli bir şekilde büyük bir çizburgeri paylaşırkenki halimiz. Güzel bir gündü. En iyi arkadaşım olan bir kuzenim ve onun tatlı nişanlısı var, onların sürekli üçüncü tekeri olmamdan bir kez bile şikayet etmediler.

Üçüncü teker olmam gerektiğinden değil. Bir ilişkim var. Ama Finn ve Avery'nin yanında erkek arkadaşım ile tek başıma olduğumdan daha rahat olmamın biraz garip olduğunun farkındayım. Alan iyi biri ama bana okulu hatırlatıyor. Benim için iyi, ama lanet olsun, bazı günler gitmek için isteksizim. Kulağa nasıl geldiğini biliyorum ama artık yirmi yedi yaşındayım. Yetişkin şeyleri seçmeye çalışıyorum.

Son fotoğrafı açıyorum - ben ve annem Büyük Kanyon'da poz veriyoruz. Bu fotoğrafı bizim için bir yabancı çekmişti. Aynı güneş gözlüklerini takıyoruz. Saçlarım o zamanlar hala canlı bir şekilde boyalıydı. Fotoğrafta ben gülüyorum ve annem mor saçlarımı yalıyormuş gibi yapıyor çünkü her zaman beni buzlu şeker gibi gösterdiğini söylerdi.

Bugün kovulduğum için çok kızacak. Annem beni bu işe sokmak için canını dişine taktı. Ama eğitim ve çağrı katındaki üç hafta arasında neredeyse üç ay dayandım. Bu da bir şeydir. Değil mi?

"Lennox!" Her şeyden çok bir çılgılık gibi geliyor. Kim olduğunu biliyorum ama Brooke'u göremiyorum. Geriye doğru eğilerek kabin sırasına bir aşağı bir yukarı bakıyorum. "İnanılmaz." Bilinmeyen bir yerden yine mızımızlanmaya devam ediyor.

"Neredesin sen?" Çoğunlukla kendime soruyorum.

Küçük, boş metal çöp kutumu ters çeviriyorum ve kübik denizin üzerinden bakmak için kendimi yukarı kaldırıyorum. Ah, işte orada.

Başının tepesindeki kırmızı düğümlü topuzun sıraların arasından süzüldüğünü görüyorum.

Büyük müşteri hizmetleri katı çok kötü tasarlanmış. Buranın yangın teftişinden geçtiğine inanamıyorum. Brooke'un masası çıkmaz sokak olarak tanımlanabilecek bir yerde. Dinlenme odasına, asansörlere, çıkışa ya da iş arkadaşının masasına ulaşmak için karmaşık bir fare labirentinde manevra yapması gerekiyor. Eğer bu bina kendiliğinden alev alsaydı, bu kattaki poliçe temsilcilerinin yarısı kesinlikle ölürdü. Bana düzgün bir çıkış mülakatı yapılmış olsaydı, bu işle ilgili birçok şikayetimden biri de bu olurdu.

Ama en büyük suçu işledim. Derhal işten çıkarılma sebebi. Çıkış mülakatı yoktu, tazminat yoktu, merhamet yoktu. Tek yaptığım bir müşterinin suratına telefonu kapatmaktı.

Brooke nihayet odama ulaştığında nefes nefese kalmıştı. Kulaklığı hâlâ kafasına takılı, giriş kablosu bir kolye gibi sallanıyor. "Kovuldun mu?" diye soruyor.

Ciddiyetle başımı sallıyorum ama yüzümde küçük bir gülümseme var.

"Hadi şu kaltağı atalım. Ben de seninle geliyorum."

Gülüşüm yarım yamalak. "Nasıl öğrendin?"

"Şirket sohbeti. Birdenbire kullanıcı adınız kayboldu ve e-postanız artık aktif değil." İri gözleri şaşkın, sanki birinin kovulması çok şaşırtıcı bir şeymiş gibi. İnsanlar her gün gelip gidiyor; burası otomobil sigortası için devasa bir çağrı merkezi. Günde en az bir kez biri kendini kaybediyor ve orta parmağını havaya kaldırarak dışarı fırlıyor. Yüksek sesle, onlar için tezahürat yaparız. Sessizce, onları kısıkanıyoruz. Cam ön kapıların ardında özgürlük var. Hepimizin kapana kısılmış olmasının tek nedeni, ücretin çok iyi olması.

"Şimdiden silindim mi? Kahretsin, çok hızlı oldu," diye mırıldanıyorum.

Advantage Insurance'taki kısa ömürlü kariyerimi sona erdiren telefon görüşmesinin üzerinden daha bir saat bile geçmemişti. O yaşlı pisliğin suratına telefonu kapattığım anda patronumdan anında bir mesaj aldım: Benimle

Konferans Odası A'da buluş. Hemen, lütfen.

"Siktir et onları. Siktir et burayı. Dediğim gibi, seninle geliyorum."

Dilimi tıkırdatıyorum. "Dayanışmanı takdir ediyorum ama bunu yapamayacağını biliyorsun. Çok yakınsın."

Brooke benden altı ay daha uzun süredir burada. Müdür yardımcılığı terfisine çok yakın. Hayal budur. Telefonlarda çalış, terfi et ve müdür ol; sonra bir daha asla müşteri hizmetleri çağrılarına cevap vermek zorunda kalmazsın. Başarılı olanlar için bu yaklaşık bir yıl sürer. Sözlü saldırı ve tacizle geçen o cehennem yılını atlatabilirseniz, tüm hayalleriniz gerçek olabilir... Tabii hayalleriniz bir sigorta şirketinde orta düzey yöneticilikse.

Brooke kollarını bana doluyor ve sıkıca sarılıyor. Ben de ona sarılırken hırıltıyla nefes alıyorum. Sakız gibi tatlı vücut spreyi o kadar güçlü ki gözlerim sulanıyor. Yakın zamanda sıkılmış olmalı.

"Burası sensiz berbat olacak."

"Katılıyorum," diyor Beth, odasından çıkıp önüme gelerek.

"Özür dilerim," diyorum sesimi alçaltarak. "Çok mu gürültü yapıyoruz?"

Bu kasvetli yerde en sevdiğim insanlardan biri olan Beth kulaklığını işaret ediyor. "Hayır, bu herifi beklemeye aldım. Kaba davrandı, şimdi bekleyebilir. Yeni bir poliş için onu satış bölümüne yönlendiriyorum..." Sinsice gülümsüyor. "Yaklaşık on beş dakika sonra."

"Bu senin ölçümlerini bozmayacak mı, İyi Ayakkabılı?" Brooke ona katın ön duvarına monte edilmiş dev elektrik tabelasını göstererek soruyor. "Liderlik tablosunda ilk beştesin."

Bu işin bir başka keyifli yanı da bize alenen not vermeleri. Sanırım Advantage Insurance biraz sağlıklı rekabetin aşağılayıcı değil, motive edici olduğunu düşünüyor. İsimlerimizi, verimlilik, ilk çağrı çözümü ve müşteri memnuniyeti anketleri gibi çağrı ölçütlerine göre bizi sürekli olarak sıralayan dijital tabelaya yapıştırıyorlar. Sadece en iyi

Bir seferde otuz temsilci gösteriliyor. Benim adım sadece bir kez orada yer aldı ve o da çok kısa sürdü. Muhtemelen şans eseri.

Beth omuz silkiyor. "Bunu cezalandırmak için birkaç rütbe düşüreceğim. Gerçek bir iş parçası. Kız arkadaşını karısının erişemediği gizli bir poliçeye sokmaya çalışıyor. Ona sadece aynı evde yaşıyorlarsa bir sürücü ekleyebileceğimizi söyledim. Sonra da bana karısı ve kız arkadaşının aynı çatı altında yaşadığını düşünecek kadar aptal olup olmadığını sordu."

Brooke dişlerini gıcırdatıyor ve öfkeleniyor. "Neden erkekler pislik oldukları konusunda bu kadar açıklar? Ben bile-" Duruyor ve gözlerini kapatmadan önce derin bir nefes veriyor. Burnunun kenarını sıkarak, "Mutlu yer... mutlu yer... mutlu yer." diye mırıldanıyor.

Zavallı Brooke yakın zamanda aldatıldı. Mola odasındaki konuşmalarımızın çoğunun ana konusuydu. Erkekler. Bir dayanışma gösterisi olarak ben de hoşnutsuz monologlara katıldım. Ben de kendi payıma düşen pisliklerle çıktım ama şu anda iyi bir adamla birlikteyim. Alan tam bir beyefendi. Sadece biraz gerçekçi. Beni asla aldatmaz. Sadece ilişkiyi bitirir, tekrar çıkmadan önce uygun bir süre bekler, sonra yoluna devam eder. Bunu neden varsayıyorum? Çünkü bu konuşmayı yapmıştık.

Bir keresinde yatakta, seksten hemen sonra - sarılmaktan bahsediyorum, terli bedenlerimiz hala birbirine yapışıkken - Alan çiftlerin ayrıldıktan sonra yeni insanlarla çıkmak için beklemeleri gereken uygun sürenin ne olduğunu sordu. Muhtemelen ona ben kollarında hâlâ çıplakken neden ayrılmayı düşündüğünü sormalıydım ama hazırlıksız yakalanmıştım. Bir kaçamak için en az bir ay, ciddi bir şey içinse üç ay beklememiz gerektiğini söyledi. Ben de kabul ettim. Asıl cevabım "Canım istediğinde" oldu ama bu, böylesine hassas bir konuşma için biraz küstahça geldi.

Kabul ediyorum, olası ayrılığımızı yastık sohbeti üzerinden planlaması pek romantik değil ama

Dürüstlük. Geçmişteki ilişkilerim, çok daha tutkulu olmalarına rağmen, en hafif tabirle istikrarsızdı. Her zaman aynı şekilde sona erdiler - aldatıldım, bir hafta boyunca akşamdan kalma oldum ve saçımı yeni bir renge boyadım.

Artık striptizcinin göbeğinden içki içerek sarhoş olan erkekleri istemiyorum. Sabah sekizde ayık olan bir adam istiyorum çünkü bir işi var. Bütün günümü dikkatimi dağıtarak geçirmek istemiyorum, bu yüzden telefonun başında bekleyen kız değilim. Sadece arayan bir adam istiyorum. Artık Pop-Tarts yok. Bugünlerde Luna Bars alıyorum. Alan'ın cep koruyuculu pantolon giymesini iyi bir şey olarak görüyorum. Cep koruyucuları gezegendeki en az seksi şey olsa bile.

Alan güvende.

Resmi olarak sevgili olmadan önce bir yıl boyunca öylesine çıktık. Neredeyse iki yıldır tanıdığım bu adam hala bana kapıları açıyor ve sandalyeleri çekiyor. Onu her gördüğümde ilk yaptığı şey bana iltifat etmek oluyor. Beni parasının yetmeyeceğini bildiğim pahalı restoranlara götürüyor. Düşünceli olmak için küçük bir şey sipariş etmeye çalıştığımda, biftek, süslü bir kokteyl ve tatlı almam için ısrar ediyor. Bana karşı çok iyi. Bu yüzden iki kirpi balığı kadar cinsel kimyamız olduğu gerçeğini görmezden geliyorum. Onu öpmek bazen böyle hissettiriyor. İki insan dudaklarını büzüyor ve yüz yüze çarpışıyor. Yemin ederim hala ne zaman dilimi çıkarsam biraz ürküyor.

"Oh, şuna bak. Aramayı bıraktı," Beth kulaklığını çıkarırken şarkı söylüyor. "Acaba karısı eve geldi mi? Sik kafalı."

"Pekâlâ," diye homurdanıyorum fotoğraflarımı çantama tıktırırken. "Kim ergonomik bir ayakta çalışma masası ister? Odacığım resmen kapışmaya açık."

"İsterdim ama kapsülüne yakın durmam gerekiyor," diye homurdanıyor Brooke. "Kapsül," diye tekrarlıyor. "Sanki biz lanet bir

orkalar takımı. Son zamanlarda takım arkadaşlığını gerçekten zorluyorlar."

Ona sırtıyorum. "Muhtemelen ciro pahalı olduğu ve zaten yeterince temsilcileri olmadığı içindir."

İkisi de kaşlarını çatar ama Beth konuşur. "Seni özleyeceğiz. Cuma günü Strip'te bir şeyler içelim. Şu yeni kulüp, Ventura? İşten çıkar çıkmaz, tamam mı? Gelip seni alırız."

Başımı salladım. "Tamam. Kulağa hoş geliyor."

Güzel bir düşünce ama muhtemelen gerçekleşmeyecek. Her zaman büyük planlar yapıyoruz ve sonra vazgeçiyoruz çünkü burada geçirdiğimiz uzun bir hafta hayatımızı mahvediyor. Son zamanlarda hafta sonları evde kalıp uyuyana kadar film izliyorum. Alan geceleri ve hafta sonları çalışıyor, bu yüzden genellikle Finn ve Avery'nin evinde takılıyorum. Bana hiç hoş karşılanmadığımı hissettirmiyorlar. Gürültülü, vahşi seks yapmak için can atmadıkları sürece. Genellikle kanepede oynadıkları ayak oyunlarının biraz fazla gerginleştğini anlayabiliyorum ve o zaman kendimi dışarıda görüyorum.

"Kızlar, siz de kovulmadan önce işinizin başına dönün." Arkadaşlarıma bir öpücük gönderiyorum. "Diğer tarafta görüşürüz."

"Güneş ışığının neye benzediğini bize anlat, tamam mı? Ve temiz su ve gerçek yemek," diyor Brooke arkamdan. "Seni burada, ölüm hücresinde özleyeceğiz."

Binanın ön lobisine kadar onun dramatik alaycılığına gülüyorum. Resepsiyon görevlisine hoşça kal diyorum ve sanki hiçbir sorun yokmuş ve mesaimin sonuna gelmişim gibi ona iyi günler diliyorum. Yalan söylemeyeceğim, adımlarımda küçük bir coşku var. Bir işin sizin için doğru olmadığını, sigortanız ve başka bir iş beklentiniz olmadan resmen beş parasız kaldığınızda anlarsınız... yine de kendinizi mutlu hissedersiniz.

Ama annemi binanın hemen dışında beni beklerken gördüğümde bu neşeli rahatlatma hissi çabucak dağılıyor. Kollarını kavuşturmuş, düzgün mavi bluzunu kırıştırıyor. Bileğinin hemen üstünden paçaları kıvrılmış koyu gri elbise pantolonu, sivri siyah topuklu ayakkabılarını ortaya

ıkartıyor. Ayağını yere vuruyor, öfkesini kontrol etmeye çalıştığı her halinden belli.

Bu beni lisede başımın sürekli belada olduğu günlere götürüyor. Okulda ne zaman C alsam, ayaklarını yere vururdu. Sabahın birinde bir çocuk beni bıraktıktan sonra gizlice yatak odama girerken yakaladığında... ayak tıktısı. Arabasıyla kaldırıma çarpıp ön şoför tarafının lastiğini patlattığımda... çok agresif ayak vuruşları.

"Eşyaların nerede?" Annem dudakları zar zor kıpırdarak soruyor. Çantama dokunuyorum. "İşte burada."

"Seni binaya geri almayacaklar, Lennox. Tüm eşyalarını almalısın." Annem Advantage Sigorta'nın satış bölümünde yönetici. Nasıl öğrendiğini merak ediyorum. Dedikodu çağrı merkezinde yangın gibi yayılır. Muhtemelen şirketin anlık mesaj rehberinden kaybolduğum anda biri ona haber vermiştir.

"Farkındayım anne. Fark ettim. Burada pek bir şeyim yoktu."

Dramatik bir şekilde nefes verir. "Öğle yemeğini erken yiyebilirim. Bunun hakkında konuşmak ister misin? Belki Subway yerken?"

Bir gözümü kapatıyorum ve başımı ona doğru sallıyorum. "Bana tüm malzemeleri, ekstra turşuları, mayonezi ve özel salata sosu olan bir footlong İtalyan B.M.T. ile yağ çekmeye çalışma. Sadece kovulmam konusunda bana ders vermek istediğini biliyorum."

Cevabım üzerine kaşlarını kaldırıyor. "Biliyorum. Ama bu tarif oldukça spesifikti. Sandviç istiyorsun gibi görünüyor."

Kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum. "Ödeyecek misin?"

"Elbette," diyor.

"Dersi atlayabilir miyiz?"

"Hayır," diye tersliyor.

Ama tam zamanında midem gurulduyor. "Peki. Sandviç ve ders o zaman. Senin araban mı benimki mi?"

Annem alay ediyor. "Araç dediğiniz o metal ölüm tuzağına binmeyeceğim. Bebeğimin o şeyi sürmesini bile istemiyorum. Bu işin seni daha güvenli bir şeyin peşinatını ödemeye biraz daha yaklaştıracığını sanıyordum."

Sola dönüp özel park yerlerine doğru ilerliyoruz. Tüm direktörler, baş harfleri bir park bloğuna spreyle boyanmış özel bir yere sahip oluyor.

"Ne oldu, Lennox? İşin iyi gittiğini sanıyordum."

"Bir müşterinin yüzüne kapattım," diye basitçe cevap verdim. "Beni kovdular. Hepsi bu kadar. Büyük bir hikaye yok. Bir kuralı çiğnedim, sonra da bedelini ödedim." Gözlerimi babetlerimden ayırmıyorum. Tabanları o kadar aşınmış ki soğuk betonu ayaklarımda hissedebiliyorum. Vegas asla dondurucu değildir ama Aralık ayında hava kaldırımları serinletecek kadar serindir.

"Neden kovulduğunuzu anlıyorum. Bir müşterinin suratına telefonu kapatma sebebini soruyorum. Bu size eğitimde öğrettikleri ilk şey. Avantaj, anlaşmayı bozan tek şeydir. Satış ekibimden Simeon Walters bir müşteriye telefonda küfür etti. Onu rapor ettim. Ama kovuldu mu? Hayır. Çünkü telefonu kapatmadı."

"Anne," diyorum, olduğum yerde durarak. "Ne demek istiyorsun?"

Yüzünü bana dönüyor, elleri kalçalarında, gözlerinde meydan okuma. Ayağı tekrar vurmaya başladı. "Demek istediğim, sen inanılmaz derecede zekisin, Lennox. Bu kasıtlıydı. Kovulmak istedin."

Bu doğru mu? Muhtemelen.

"N-O-E-L." Harfleri tek tek söylüyorum. "Ne?" diye soruyor.

"Bunu nasıl telaffuz edersiniz?"

Gözlerini kısıyor ama uyum sağlıyor. "Hayır-Elle."

"Doğru." Başımı hızlıca sallayarak kabul ediyorum. "Arayanın metni geldiğinde ben de öyle dedim. 'İyi günler, Bay Noel ile mi görüşüyorum?' Müşteri hizmetleri temsilcisi sesimi taklit ediyorum. 'Yanılmışım. 'Noll' diye telaffuz ediliyordu, tıpkı geçiş ücreti ile kafiyeli olduğu gibi."

"Lennox, bununla nereye varacağız?"

"Adını yanlış telaffuz ettiğim için özür diledim, kendimi düzelttim ve poliçesi konusunda ona nasıl yardımcı olabileceğimi sordum."

"Tamam..."

"Sonra bana cahil, eğitimsiz bir amcık demeye devam etti ve onu İngilizce konuşan birine aktarmak için sahip olduğum birkaç beyin hücrelerini kullanmamı söyledi. Önümde poliçe detayları vardı. Yetmiş iki yaşında."

Annemin çenesi düşer. "Bu onun için gereksizdi."

"Hayır anne," diye homurdandım. "Aslında çok gerekliydi. Kafamı kışkırmadan çıkarmamı sağladı. Çalışanlarının zorbalığa ve tacize uğramasından çok ölçümlere önem veren bir işte bir dakika daha geçirmeyeceğim. Bu sadece bugün değil. Bunun gibi bir düzine hikayem var. Her gün mecazi anlamda yüzüme tükürülüyor ve tokatlanıyorum. Uzun saatler çalışacağım. Hafta sonları geleceğim. Tuvaletleri bile fırçalayacağım. Ama lanet olası bir insan gibi saygı görmediğim bir işte çalışmayacağım."

Annemin kolları hâlâ göğsünde sımsıkı kavuşturulmuş durumda, ama en azından ayaklarını vurmaya bıraktı. "Lennox, annen olarak o telefonun içinden sürünerek geçmek, o adamın bastonunu kapmak ve onunla onu dövmek istiyorum. Ama-"

"Her zaman bir ama-"

"Ayrıca, annen olarak sana hayatı öğretmem gerekiyor. Evet, insanlar korkunç olabilir. Ve üzgünüm ama bundan daha dayanıklı olmalısın. Her savaşı kazanamazsın. O adam alçak, ama şu anda burada işsiz kim var? Yani, dışına baktırdın mı? Aylardır seni rahatsız ediyor. Ve yirmi yedi yaşındasın, yıllık pap smear ve göğüs muayenesi yaptırman gereken bir yaştasın. Emeklilik için para biriktirmeyi düşünmeye başlamalısın. Maaşını çekebileceğin zamana kadar sosyal güvenlik senin için hiçbir şey yapmayacak. Hafif bir esintide paramparça olacakmış gibi görünmeyen bir araba almalısın. Lennox, hayatın içinde yüzüyorsun. Finn'in stüdyosunda çalışmak, bu barmenlik işleri, köpek gezdirmek... Bunlar gerçek kariyer değil. Sonunun baban gibi olmasından çok korkuyorum."

"Mutlu musun?" Ağır bir alaycılık dozuyla soruyorum.

Annem kaşlarını çatı. "Kayıp. Parasız. Suçlu hissediyor. Astronomik borcunu ödemek için her hafta fazla mesai yapmak zorunda olan bir eşle. Sana bir araba almak istiyorum ama buna gücüm yetmiyor. Babanın hataları yüzünden, bebeğimin en çok ihtiyacı olduğı zamanda ona yardım edemiyorum. Bu onu da beni de öldürüyor. Sonun bizim gibi olmasın. Büyü artık, tatlım."

Annem ağlayan biri olsaydı, eminim gözyaşları içinde olurdu. Ama öyle değil. Sanırım hayatım boyunca onun tek bir damla gözyaşı döktüğünü gördüm. O da babam işini kaybettikten ve finans sektöründen kara listeye alındıktan sonra evimize haciz geldiğı zamandı. Hobi benzeri başa çıkma mekanizması ile oradan aşağı doğru bir sarmal oldu. Para kazanmaya geri dönmedi, sadece sahip olmadığımız parayı harcadı. Çocukluğumun geçtiğı evi kaybettik. Her şeyimizi kaybettik.

"Neden boşanmadınız?" Açıkça soruyorum.

"Lennox."

"Ne? Sadece kağıt üzerinde demek istedim, gerçekten ayrılmak değil. Babam boşanmanın sana yeni bir başlangıç sağlayacağını söyledi. Neden yapmadınız?"

Annem sorum aptalcaymış gibi başını sallıyor. "Tatlım, evlilik evrak işlerinden çok daha fazlasıdır. Ben kendimi babana adadım; onun hatalarına, yüklerine, acılarına. Onlar da benim. Sırf maddi açıdan uygun olduğı için bağlılığımdan vazgeçecek değilim. Babanla bana verebilecekleri için evlenmedim. Onunla evlendim çünkü onu seviyorum... Ayrıca, biraz da vücudu için, çünkü baban"-Anne kısık bir ısıık çalar

- "seksi." Kaşlarını iki kez kaldırıyor.

Rahatsızlığıma kıs kıs gülerken ona ters ters bakıyorum. "Bunu duymamak için lobotomiye bile katlanırdım."

"Hadi ama," diye takılıyor, "her çocuk birbirine hâlâ aşık olan havalı ebeveynler ister."

"Sizi temin ederim ki öyle değil."

Sorun da bu. Annemle babam, babamın kariyerinin enkazına rağmen çok mutlu bir evlilik sürdürüyorlar. Benim çılgınca

Erkeklerden gerçekçi olmayan beklentilerimin sebebi aptal ebeveynlerim ve onların gülünç derecede sağlıklı evlilikleridir. Tüm ayrılıklarım için yüzde bin annemi suçluyorum. Bana ilk saygısızlık belirtisinde çekip gitmeyi, aldatan birini asla affetmemeyi ve sürekli benim üzerimden konuşan bir erkeğe tahammül etmemeyi öğreten oydu.

Alan'ı sevdiğini belirtmekte fayda var. Birden fazla kez bana para bilincine sahip gelinler için güzel, bütçe dostu düğünler hakkında makaleler gönderdi. Keşke beni Alan'a resmen bağlanmaktan alıkoyan şeyin para olmadığını bilseydi.

"Sen benden daha iyi bir kadınsın," diyorum ona. "Babam Yorkie-doodle yetiştirmeye başladığında evliliğim hakkında ciddi şüphelerim olurdu."

Annem gözlerini deviriyor. "Yorkipoos," diye düzeltiyor. "Yavru köpeklerden nefret edebileceğimi hiç düşünmezdim ama artık evim sonsuza dek köpek boku gibi kokacak."

Gülüyorum. "Anne, bak, benim için endişelenme. Bir iş bulacağım. Başka bir yetişkin işi, faydaları olan."

Keskin bir nefes verir ve omuzlarını gevşetir. "Tamam. Hadi," diyor, başını geriye atıp arabasını işaret ederek. "Duble çikolatalı kurabiye istiyorum."

"Zayıf sipariş. Herkes ahududulu cheesecake kurabiyelerinin nerede olduğunu bilir."

"Bleh." Cipine giden yolu gösteriyor. "Ya çikolata ya da hiçbir şey. Meyvelerin yeri kurabiyeler değil."

"Hey, anne?"

"Efendim?"

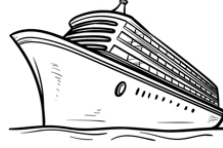
"Şu anda gerçek bir pislik olabilirsin. Bana bu işi sen buldun ve ben batırdım. Ama kötü günümü daha da kötüleştirmediğin için teşekkür ederim."

Önümde duruyor, avucunu yanağıma koyuyor. Elini içime çekiyorum. Kendimi bildim bileli kullandığı aynı baharatlı, çiçeksi parfüm gibi kokuyor. "Yaşlı bir adam sana amcık dedi, tatlım. Sanırım bugün yeterince saçmaladın."

Gölüyorum. Aynen öyle. En azından yeni bir başlangıç.
Umarım bundan sonrası daha kolay olur.

2

Dex

Thrq Yıllar Önce Las Vegas

O ut . sırf Can sıkıntısı,I dolu benim yeni ev Cuma gecesi yabancılarla. Sadece komşularımı ve birkaç tanıdığımı davet ettikten sonra küçük buluşmamın haberi yayıldı. Şehre taşındığımdan ve birkaç ay önce dalış dükkanını devraldığımdan beri çok fazla insanla tanışmamıştım, bu yüzden bu kadar büyük bir katılım beklemiyordum. Dört bin metrekarelik banliyö evimde o kadar çok insan var ki Biz veering uzakta itibaren shindig vealmak mosh pit'e tehlikeli bir şekilde yakın.

Renkli flaş ışıkları, az ışıklı odada rastgele yüzleri vurguluyor. Burada tek bir kişiyi bile tanımıyorum. Sadece yabancılar, benim içkimi içiyor, puromu tütürüyor ve yeni evimi dağıtıyorlar.

Bu sarhoşluk seviyesinde kimsenin takdir edemeyeceği üst raf içkilere birkaç bin dolar verdim. Sadece en iyi Oktoberfest festivallerinde bulunabilecek ithal Alman birası, kırmızı ve mavi SOLO bardaklarına dökülmeden önce dışarıda bırakıldı ve ılıktı.

bitmek bilmeyen bira pong turları. Jakuziyi bile çalıştırdım. Şu anda çiftlerin tükürüklerinden ve üzerinde durmak istemediğim diğer vücut sıvılarından oluşan bir çamaşır makinesi. Klor bunu kesmez. Bu gecedен sonra o lanet şeyi boşaltmam gerekecek.

Yeterince gördüm. Yol için bir bira kapmaya ve partimi yatağım için terk etmeye niyetli olarak mutfağıma gidiyorum.

"Affedersiniz," diyorum dudaklarını kenetlemiş ve dolaplarımla uyumlu uzun, siyah kapıların ardında duran gizli buzdolabımı engelleyen kadınlara. "Sadece bir bira almaya çalışıyorum."

Sarı saçlı kadın esmerden uzaklaşıyor ve parmağının ucuyla dudaklarında iz bırakıyor. Gülümsemesi hınzırca. "Ücreti öde." Önce kendi dudaklarına, sonra esmerin dudaklarına dokunuyor.

Gözlerimdeki tedirginlik titreşimini ya da çenemin sıkışma şeklini fark edemeyecekleri kadar karanlık. "İlgilenmiyorum."

Bunu bir meydan okuma olarak kabul ediyor. Sarışın, buzdolabının kapısına yaslanıp omuzlarını silkiyor, göğüslerini bilerek sıkıyor ve geniş göğüs dekoltesini görmezden gelmeyi zorlaştırıyor. "O zaman sana bira yok."

Bu kadın dev bir kırmızı bayrağı sıkıca sarılmış. Bunu seksi bulmuyorum. Sadece utanç verici. Onu omuzlarından tutup yolumdan çekmek isterdim ama ona dokunacak kadar aptal değilim.

Kulağına konuşmak için eğildiğimde sarışın kıkırdıyor, belli ki ucuz baştan çıkarma taktiklerini cazibeyle karıştırdığını düşünüyor. Şimdiye kadar her şeyi yaşadım. Prezervatiflerde açılan delikler. DM'lerimde isimsiz, sadece adresli çıplak fotoğraflar. Hiç tanımadığım kadınlar tarafından mahkeme kararıyla babalık testi talepleri. En son olarak da şantaj ve haraca varan asılsız suçlamalar. Zaten çok şey feda ettim, bir bira daha ne ki?

"O zaman bana bira yok," diye homurdanıyorum uzaklaşmadan önce kulağına.

Tanrı aşkına. Kendi evimde bir içki bile alamıyorum.

Merdivenlere doğru ilerlerken terli insan kümelerinin arasından sıyrılıyorum. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken, ayaklarım her sıçrayışta ahşap basamaklara ağır bir şekilde iniyor, gözlerim ana süite dikiliyor. Üst kattaki fuayemde aylak aylak dolaşanları görmezden gelerek Fransız kapılarından içeri dalıyor ve kapıları arkamdan çarparak kapatıyorum. Alt kattan gelen yüksek sesli müzik, ses yalıtımlı oda sayesinde hemen dağılıyor.

Ama gömleğimi çıkarıp tertemiz yatağıma atar atmaz kapım hafifçe tıklatılıyor. Tereddütlü, isteksiz bir vuruş. Neredeyse cevap vermeyecektim ama sonra yatak odasının kilitli olmadığını fark ettim. Kapının diğer tarafındaki kişi içeri dalabilirdi ama bunun yerine kapıyı çalıp beklemeyi tercih etti. Bu biraz ilgimi çekti. En azından görgü kurallarına uygun bir şey.

Kapıları açtım ve...

İşte orada.

Mükemmel açılarla oyulmuş zarif, tatlı bir yüz. Uzun, kalın, koyu mor saçları bir pelerin gibi etrafını sarmış, bu da ideal çünkü beyaz dantel üst kısmı kesinlikle transparan ve sütyenini net bir şekilde görebiliyorum. Şortunda bir çeşit yanardöner parlaklık var. Hepsi simli siyah tenis ayakkabılarıyla eşleştirilmiş.

Kısacası, bu kadın yüzlerce kat ilginç.

"Hey. Naber?" Kendime hak veriyorum. Göğsümde bir sirk gösterisi gibi taklalar ve tekmeler atıyor olsam da kulağa oldukça rahat geliyordu. Sorun onun büyük, koyu kahverengi gözleri ve benimkilere kilitlenmiş olmaları. Göz teması korkutucu aslında.

İyi ki bakışlarını bir gülümsemeyle eşleştiriyor. Sanki onu yatak odamın kapısında bekliyor olmalıymışım gibi sakin ve kendinden emin bir ifade takınıyor. "Al bakalım." İki buzlu bira şişesine sıkıca sarılmış ellerini kaldırıyor. İkisi de açılmamıştı. "Mutfakta olanları gördüm. Kendra için üzgünüm. İçtiği zaman aklını kaybediyor. Çok kaba davrandı." O

yanımdan geçip yatak odama bakıyor. "Sanırım burası senin evin ve senin partin?"

"Evet."

Biraları daha yukarı kaldırıyor. "Aradığınız bunlardan biri mi? Buzdolabında sadece birkaç çeşit kalmıştı."

Sanki söze dökülmemiş bir tavuk oyunundaymışız gibi, gözlerimi onunkilere dikip yoğun bakışlarına eşlik ediyorum. "Buzdolabının önünü kapatan sarışın Kendra mıydı?"

Mor saçlı kız başını sallar. "Evet."

Ona sırtıyorum. "Geçiş ücretini sana ödetti mi?"

Başını arkaya atıp gülüyor ve sonunda bakışlarını kaçırıyor. "Hayır. Görünüşe göre bu sadece seksi bir adamın geçiş ücreti. Benim için ücretsiz geçiş."

İçimden ılık bir memnuniyet seli akıyor. Sadece seksi olduğumu düşündüğü için değil, bunu bu kadar rahat söylediği için. Onun kabadayılığını seviyorum.

Ondan bir bira alarak, "Teşekkür ederim." diyorum. Şişeyi başparmağımla işaret parmağım arasında tutarken, serçe parmağımla elinde tuttuğu diğer şişeyi gösteriyorum. "Bu daha iyi. Bu bir Hefeweizen."

Hemen diğer şişeyi uzatır. "İkisini de senin için getirdim. Oraya tekrar gitmek zorunda kalmadan önce sana biraz zaman kazandırmak için. Oh, ve işte." Çantasını karıştırırken şişeyi dirseğinin kıvrımı ile göğüs kafesinin yan tarafı arasında sabitliyor. "Zift kavanozun falan var mı? Aşağıda hiç görmedim."

"Bir ne?"

Cüzdanını karıştırırken şişeyi tutmakta zorlanıyor, ben de şişeyi çekip çıkarıyorum ve zift kavanozunun ne olduğunu görmek için sabırla beklerken şişeyi elimde tutuyorum.

"Alt kattaki herkes senin alkolünü içiyor, değil mi?"

"Neden böyle söylüyorsun?"

Sanki bir şakanın en can alıcı noktasını kaçırmışım gibi alay ediyor. "Çünkü biliyorum ki içkiyi arkadaşlarım temin etseydi, PBR'ı fondip yapıp Burnett's'in shot'larını kovalıyor olurduk."

Monster enerji iecekleriyle. Aslında iyi likör ve biranız var." Katlanmış on dolarlık bir banknotu gururla havaya kaldırıyor. "Üç içki içtim, bu muhtemelen yeterli değil." Dudaklarını bükerek bana özür dileyen bir gülümseme veriyor. "Ama şu anda yanımda sadece bu var."

Parlak kırmızı dudaklarını her hareket ettirdiğinde dikkatim dağılıyor, bu yüzden ne ima ettiğini anlamam biraz zaman alıyor. "Yani kavanoz, herkesin parti içkisine maddi katkıda bulunduğu yer mi?"

Başını hafifçe eğiyor. "Şaşırmış görünüyorsun. Bu senin ilk ev partin mi?"

Ona alışkın olduğum partilerin genellikle milyonlarca dolarlık malikanelerde düzenlendiğini, konukların yabancı spor arabaları için vale hizmeti olduğunu ve platin tabaklarda havyar ve kokain servis edildiğini açıklayabilirdim. Ama bu konuyu açmak istemiyorum. Las Vegas'ta bulunmamın tek amacı Miami'de yaşadığımdan çok daha farklı bir hayat sürmek. Geçici olsa bile.

"Dürüstçe söyleyebilirim ki arkadaşlarım hiç teklif etmedi," diye cevap veriyorum.

Müstehcen bir şeye tanık olmuş gibi yüzünü buruşturuyor. "Bazı arkadaşlar."

"Görünüşe göre, bir şeyleri kaırıyormuşum." Kaşlarını kaldırıyorum. "Paran sende kalsın. Jestin takdire şayan. Ama buna ihtiyacım yok."

Gözlerini deviriyor. "Tam bir kahraman. Sadece parayı al. Fazladan bir on dolar kimin işine yaramaz ki?" Öne doğru bir adım atıyor ve gömleğinin dantelleri çıplak tenime değiyor. Kokusu etrafımıza yayılıyor. Şekerli ve narenciye kokusu, şeker gibi. Ağzımı sulandıran ve aniden tatlı bir şeyler arzulamama neden olan türden bir koku. Onun kokusunu tam olarak algılayamadan, eli kotumun ön cebinde. Her iki elimde de birer bira varken, katlanmış banknotu cebimin derinliklerine sokmasına ve parmak uçlarıyla aletimin ucuna sürtünmesine engel olamıyorum.

Az önce neye dokunduğunu biliyor çünkü elini cebimden çekip geriye doğru sıçrarken iri gözleri karikatür boyutlarına ulaşıyor. Cebimin ve külotumun ince astarı, kazara dokunuşunu oldukça uysal tuttu, ama yine de mahcup görünüyor.

"Köşede mor bir şerit var. Sadece oje. Restoranda bahşişlerimin karışmamasını böyle sağlıyorum. Ama dükkânda sorun olmaz. Onları her zaman kullanıyorum" diye açıklıyor, gözleri şimdi ayakkabılarında.

Şaka yapıp gülüp geçmek istiyorum. Masum bir kazaydı. Ama belli ki o böyle bir şey olmamış gibi davranmak istiyor.

Geriye doğru bir adım daha atıyor ve gitmek için dönüyor, ancak kötü bir zamanlama çünkü bir grup özensiz ahmak ona çarpıyor. İçlerinden biri göğsüne dolu bir Solo bardak bira boşalttı. Sırtı bana dönük bir şekilde donakaldı. Keskin nefes alışını duydum. "Kahretsin. Bu çok soğuk!"

"Dostum, çok üzgünüm Lenny. Kaza," diyor bir adam sarhoş bir ses tonuyla. Şapkasını geriye doğru çevirdiği için kırmızı yanaklarını ve kan çanağına dönmüş gözlerini görebiliyorum. Sonra arkadaşları kıs kıs gülererek onu arkalarında bırakıp bir sığır sürüsü gibi merdivenlerden aşağı inerken, o da kıza bakıyor. "Bırak da senin için temizleyeyim."

Yüzündeki iğrenç gülümsemeye bakılırsa, birasını bilerek kızın üzerine döktüğüne ikna oldum. Ama adını söyledi... Lenny mi? Bu onun erkek arkadaşı mı? Erkek arkadaşı, belki? Arkadaşları yanlarından geçip gittiler, onları yalnız bıraktılar. Belli ki onu tanıyor. Belki de bir bölgeci gibi müdahale etmemeliyim-

"Çekil üstümden Charlie," diye bağılıyor. "Ellerinin lanet olası kağıt havlulardan yapıldığını mı sanıyorsun?"

İhtiyacım olan tek davet bu.

İki adımda, elim omzunda, onu kadından uzaklaştırıyorum. Güvenli bir mesafeye geldiğinde -sarhoş bir yumruk atma ihtimaline karşı- elim boğazına gidiyor. I

"Seni balkonumdan atmayacağım. "Sana bir iyilik yapacağım ve seni balkonumdan atmayacağım. Ama bu cömertliğimin karşılığında evimden defolup gideceksin. Hemen şimdi. Anlaştık mı?"

Ondan daha uzunum, ondan daha iriyim ve eminim ki öfkem şu anda test edilmeye değer görünmüyor. Akıllıca bir hamle yapıyor ve ben boynunu bırakana kadar başını sallıyor. Merdivenlerden inerken tökezlememeye çalışırken gözlerimi ondan ayırmıyorum. Arkanızı döndüğünüz anda size bir şeyle saldıracak türden adi bir pisliğe benziyor. O yüzden ön kapıdan çıkana kadar onu izliyorum.

"Aptal ama zararsız biri," diyor arkamdan. "İki yıldır falan kafası güzel."

"Ölmemiş olması etkileyici," diye mırıldanıyorum.

"Sadece ottan kafası güzeldi," diye açıklıyor. "Onu öldürecek bir şey değil."

Yüzümü ona dönerken gülümsüyorum. "Hayır, yani kendimi kontrol etmemden etkilendim. Onu gerçekten balkonumdan aşağı atmak istedim. Sence bir atlama taşı gibi zıplar mıydı?"

Gömleğinin önünü gördüğümde gülümsemem silindi. Hortumla yıkanmış gibi görünüyor. Dantelli bluzu tenine yapışmış ve beyaz sütyeni artık transparan, kalın, koyu renk meme uçları tamamen ortada.

Daha da kötüsü, şortu kâğıt mendil gibi bir şeyden yapılmış olmalı çünkü resmen eridi ve vücudunun alt kısmının ana hatlarını çok detaylı bir şekilde görebiliyorum.

Yüz ifademi görünce irkildi. "Olamaz. Ne kadar kötü?"

İlk olarak, etrafta benim gibi aval aval bakan kimse olmadığından emin olmak için kontrol ediyorum. Sonra eğilip alçak sesle soruyorum: "İç çamaşırı giymiyorsun, değil mi?"

"Kahretsin." Bir bacağına diğerinin üzerinden geçiriyor. "Tamam, demek ki kötü."

Tek gözümü kapatıyorum ve ciddiyetle başımı sallıyorum. "Temizlenmek için banyomu kullanmak ister misin?"

"Teşekkür ederim." Benim önderlik etmemi beklemiyor, aceleyle yatak odama giriyor. Hemen arkasından geliyorum, bu sefer kapıyı kapatıp arkamdan kilitliyorum. Yataktan gömleğimi kaptığım gibi, onu banyoya kadar takip etmeden önce üstüme geçiriyorum.

Ebeveyn odamın kapısı yok, sadece gömme dolaba açılan ve sonra banyoya açılan büyük bir kemer var. Lavabonun altında dantel bluzunu durulamakla meşguldü, ben de arkasında olduğumu bildirmek için kapıya vurdum.

"Lenny, biraz sabun ister misin?"

Lavabonun fişini çektikten sonra omzunun üzerinden bakıyor. "Az önce bana Lenny mi dedin?"

"Bu senin adın değil mi? O adamın sana Lenny dediğini duyduğumu sanmıştım."

Üzerinde sadece sutyeniyle duruyor, şeffaf dış üstünü çoktan çıkarmış, küçük yumruğuyla sıkıyor. Lavabonun akan suyunu izlemeye devam ediyor. Lavaboda yeterince derin bir su birikintisi oluştuğunda, üstünü tamamen suya daldırıyor ve ardından sağındaki lacivert el havlusunu alıyor. Banyomdaki sağ lavabo bir kez bile kullanılmadı. O havlu bir ay boyunca hiç dokunulmadan orada asılı kaldı.

"Lennox," diye açıklıyor. "Ve o adam da Charlie. Eski sevgilim. Bana böyle seslenmesinden nefret ediyorum."

"Özür dilerim. Lennox, o zaman. Ben Dex."

"Sorun değil. Bilmiyordun." Gülümsediğinde kızarmış yanakları kabarcıklı yarım kürelere dönüşüyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Dex."

"Peki, ciddi miydiniz?"

"Ben ciddiydim. O mu? O kadar da değil. Bunu görüyor musun?" Lavaboyu bırakıp bana yaklaşırken köprücük kemiğine dokunuyor. Küçük dövme okumak için eğilmem gerekiyor. Zarif bir kaligrafiyle Charlie'nin adı olduğunu fark ettiğimde midem bulanıyor. "Sarhoşken yaptığım aptalca şeylerin sürekli hatırlatıcısı. Bu aptal dövme... ve Charlie."

"Neden ayrıldınız?"

"Bu hatadan yaklaşık bir hafta sonra" -parmağını köprücük kemiğine sürtüyor, sanki onun adı çıkarabileceği bir lekeymiş gibi- "onu işlettiği restorandaki bir kızla taşaklarına kadar yakaladım. Ve bunu öğrendiğimde bana attığı gaz lambası saçmalığını bilmek ister misin?"

Tanrım, kendimi kötü hissediyorum. Sakin davranmaya çalışıyor ama tepkisini kontrol altında tutmak için dudaklarını nasıl büzdüğünü görüyorum. O yüzü tanıyorum. Bu kız ağlamayı sevmiyor. Ya da benim onu ağlarken görmemi istemiyor.

"Ne dedi?"

"Bana, ondan tek eşli kalmasını beklemekle çok aşırıya kaçtığımı söyledi. Bugünlerde tüm 'uyanık kızlar' açık ilişkilerden hoşlanıyor."

"Bunu yüzüne karşı mı söyledi?" Başını sallıyor. "Vay canına. Adamda bir çift var. Hakkını vermeliyim. Umarım kışına tekmeyi basmışsındır. Ve eğer yapmadıysan, yapabilmem için bana biraz izin vermen gerekecek."

"Bu çok tatlı... Ve sen de ateşlisin." Yüzünü buruşturuyor. "Bana sadece mesajlarımı görmezden gelen ve sadece canın birilerini istediğinde beni arayan biri olduğunu söyle. Ve eğer haftalardır senden haber alamadığımda ilk seni arayacak cesareti bulursam, lütfen bana muhtaç olduğum için benimle dalga geçeceğini söyle."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Şimdi, bunu sana neden söyleyeyim ki?"

Yüzüne muzip bir sırıtma yayılıyor. "Çünkü o zaman tam benim tipim olursun." Yarı kıvrılıyor. "Benim süper gücüm, konu sersemeler olduğunda en iyileri nasıl seçeceğimi bilmek. Destansı aptallıklar için yürüyen bir mıknatıs gibiyim. Bu yüzden şu andan itibaren sadece uzaktan yakından ilgimi çekmeyen erkeklerle çıkıyorum." Omuz silkiyor. "Yani, üzgünüm, sen yoksun."

"Ah, kahretsin. Eğer yardımı olacaksa daha az çekici olabilirim? Belki ağzım açık çiğnerim."

"Bu kesinlikle yardımcı olur."

"Kahverengi kemerli ve siyah süet ayakkabılı hakiler giyin."

Gülüyor. "Isınıyor."

"Birkaç duşu atladım ve mutfak masasında ayak tırnaklarımı kestim."

"İşte böyle. Kısacası, iğrençleşirsek sonsuza dek mutlu olma şansımız olur."

Kahkahalarımız azalıyor ve sonra kapıma geldiğinden beri ilk kez sohbetin sükunetinde oturuyoruz.

"Anlamıyorum. Eski sevgilin sana bu kadar büyük bir pislikken onunla parti mi yapıyorsun?"

Kollarını kavuşturup başını öne eğiyor, onunla tanıştığımdan beri ilk kez savunmasız görünüyor. "Onunla parti yapmıyorum. Nerede olursam olayım karşıma çıkıyor. Aynı çevrelerde koşturuyoruz. Sanırım barışı korumak daha kolay."

Başımı sallıyorum ama etkilenmemiş gibi görünmeliyim çünkü koluma dokunmak için uzanıyor, sanki gideceğimi varsaymış ve bunu yapmamı engellemeye çalışıyormuş gibi. Hiçbir yere gitmiyorum, güzel kız.

"Kulağa nasıl geldiğini biliyorum ama onu geri kazanmaya falan çalışmıyorum. Sadece beni kabul etmek istediğimden daha fazla etkiledi ve..." Bir şeye odaklanmaya çalışıyormuş gibi göz kırpmayı kesiyor. Tekrar ağlamamaya çalışıyor. Kendini toparladıktan sonra ekliyor: "Bazen bir şey çok önemli değilmiş gibi davranırsanız, sonunda o şey çok önemli olmaktan çıkar. Benim için işe yarayan tek başa çıkma mekanizması bu."

"Yani yaptığı yanına kâr mı kalıyor?" Ben soruyorum.

"Yani, bana sahip olamayacak." Omuzlarını kaldırıyor, sonra taşıyamayacağı kadar ağırmış gibi indiriyor. "Benim kontrolümde olan tek şey bu."

Hâlâ kolumda duran elini okşuyorum. "Evet, bu yeterli bir ceza gibi görünüyor."

Önce omzunun üzerinden bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Düşünüz tamir ediliyor mu?"

"Hayır. Neden?"

"Kapı yok. Suyu nasıl içeride tutuyorsunuz?"

Gölümsüyor. "Bu şekilde tasarlanmış, kapısız. Yerden tavana kadar fayans kaplı, bu yüzden suyu içeride tutmanıza gerek yok. Bir spa gibi hissettirmesi gerekiyor."

"Süslü," diye mırıldanıyor. "Biliyorsun, kuzenim Finn yan daireye yeni taşındı. Bu partiyi de o sayede öğrendim. Bana bu mahalledeki tüm evleri aynı inşaatçının yaptığını söyledi ama onun duşu bu kadar güzel değildi."

"Evi satın aldığım da yaptığım özgürlüklerden biriydi. Eski duşu söktürüp yerine bunu yaptırdım." Rahatsız hissederek ense mi ovuşturuyorum. Buraya taşındığımdan beri zenginliği mi radarın altında tutarak oldukça iyi bir iş çıkardım. Hangi tuhaflığının beni ele vereceğini asla bilemiyorum.

Finn, Lennox'un kuzeni, aslında birkaç gün önce kendini tanıtmak için uğradı. İyi bir adam. Kendimi arkadaş olarak görebileceğim biri. Yeni komşuma dostça bir içki koyduğumda, burbon ve viski koleksiyonumun on bin dolardan fazla ettiğini fark etti. Bu yüzden bu geceden önce o şişeleri kaldırdım. Kimseye yalan söylemeye çalışmıyorum. Sadece yanlış türden bir dikkat çekmek istemiyorum.

"O zaman işe yarıyorsa, duşunuzu kullanabilir miyim? Gerçekten çabuk olacağım. Charlie ne içiyordu bilmiyorum ama berbat kokuyorum."

Şimdi bahsettiği için, tatlı narenciye parfümünün kokusu dışarıya yayıldı.

"Elbette. Kıyafetlerini çamaşır makinesine atmamı ister misin?"

Dudaklarını büküyor. "Bu biraz zaman almaz mı?"

"Sanırım makinemde hızlı yıkama ayarı var. Neden? Sizi bir şeyden alıkoyuyor mu y u m ?"

"Bu senin partin. Oraya geri dönmen gerekmiyor mu?" Omzumun üzerinden bakıyor.

Gözlerini tekrar buluyorum. "Bana bira getirmişsin." Ona göz kırpmıyorum. "Kal. Takılalım. Televizyonu açabiliriz."

Kahkahasını tutmaya çalışıyor ama dudaklarının arasından kaçıyor. "Beni Netflix ve Chill'e mi davet ediyorsun?"

"Bu da ne?"

"Kavanozun ne olduğunu ya da 'Netflix and chill'in ne anlama geldiğini bilmiyor musun? Bir milyon yaşında mısın?"

Omuzlarımı kaldırıyorum. "Ben... korunaklı bir çocukluk geçirdim diyelim."

Lennox'un gençlik yılları muhtemelen devlet okulu ve ev partileriyle geçmiştir. Ben özel okula gittim ve erken mezun oldum. Gençken içki içtiğimde bunun nedeni gizlice dolaşmak değildi. Çünkü Almanya'da çok zaman geçiriyordum ve orada içki içmek yasaldı. İsyan etme dürtüm yoktu. Okulu seviyordum. Seyahat etmeyi seviyordum. Büyükanнем ve büyükbabam hayatımı paranın satın alabileceği tüm abartılı maceralarla doldurdular. Geriye dönüp baktığımda, muhtemelen benim dikkatimi dağıtmaya çalışıyorlardı. Babamı hiç tanımadığım ve annemi yedi yaşında kaybettiğim için sorunlu, düşünceli bir gence dönüşebilirdim. Sadece mutlu bir çocukluk geçirmemi istediler.

Ben yaptım. Sorun çocukluk değildi. Asıl sorun yetişkinlikti.

"Netflix ve chill demek seks demek. Ya da en azından üçüncü aşama. İnsanların gerçek anlamda hiçbir şey yapmamak için plan yaptıkları zaman... bilirsiniz işte. Yani, bazen atıştırmalıklar getirirsiniz."

"Atıştırmalıklar mı? Gerçekten mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Patlamış mısır falan."

"Oh. Gördün mü, düşündüm ki-"

Sevimli bir kıkırdamayla sözümü kesti. "Evet, ne düşündüğünü biliyorum. Krem şanti, çikolata sosu, ılık bal, maraschino kirazları?"

Ona seksi bir gülümseme gösterdim. Şimdi onu tepeden tırnağa lezzetli bir şeyle sırlıklam hayal etmeden duramıyorum. "Sıcak bal mı? Bunu hiç denemedim."

Başparmağını ve işaret parmağını birbirine sıkıştırarak

serpme hareketi yapıyor. "Biraz tarçınla."

Dökülen birkaç saç telini kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "İlgimi çekti." "Biraz yapış yapış."

Tamamen onun kalın, dudaklarına takılmış bir halde, "Balla değil," diyorum.

Dudakları hafifçe aralanıyor, benimkini aralarına sokmaya yetecek kadar. "Doğru," diyor sesi çatlayarak. Boğazını temizliyor. "Her neyse, takılmakla bunu mu kastettiğinden emin değildim."

"İma ettiğim şey bu değildi. Ama davetiye açıksa..."

Başını sallıyor. "O zaman ne olacak? Davetiye açık olsaydı?"

"Davetiye açık olsaydı..." Gözlerim onun lekeli sütyenine takılıyor. "O zaman sana onu çıkarmanı söyledim. Şortunu da. Sonra ben izlerken duşuma gir."

Üst dişleri alt dudağına sürtünüyor. "İyi bir adam olduğuna emin misin? Bu biraz ileri gitmek gibi oldu."

"Ben iyiyim... Ben bir aziz değilim. Burada sütyeninle duruyorsun. Fark etmemek biraz zor."

"Bu sütyen değil. Bu bir bralette," diye mırıldanıyor. "Kırpılmış bir üst gibi."

Ona şeytani bir gülümseme gösterdim. "Yere düştükten sonra hepsi aynı."

3

Lennox

Bunu yapmayı bırakacağıma söz verdim. Tek gecelik ilişkiler sonsuza dek mutlu sonla bitmez. Bunu kafana sok, Lennox.

Ama lanet olsun, Dex dizlerimin bağını çözüyor. Vücudu mermerden oyulmuş gibi görünüyor. Ve bu kadar yakinken gözlerini görmek için yukarı bakmam gerekmesine bayılıyorum. Birkaç metre ötede, ela gözleri yeşilden çok bronz görünüyor. Ama vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebileceğim kadar yakın olduğu bu açıdan, gözleri açıkça zümrüt rengi. Tamamen hipnotize edici.

Bir de kazara aletini sıyırmış olmam gibi küçük bir sorun var ve anladığım kadarıyla ucu bile bunaltıcı olacak gibi görünüyor. Şimdi beni çırlçıplak soyunmaya ve süslü düşuna girmeye davet ediyor.

Suç nerede, Lennox? Sen bekarsın. O... şey, aslında. Belki de teyit etmeliyim.

"Dürüst ol. Bekar mısın?" Dex'e sordum.

Gözleri dudaklarımdaydı. Şimdi biraz daha aşağıya inip göğsüme kondular. "Evet," diye cevaplıyor tereddüt etmeden.

"Ama gerçekten bekar demek istiyorum. Yani eşin yok, kız arkadaşın yok, ama telefonunun başında bekleyen ve bu gece onu aramanı bekleyen umutlu bir kız da mı yok?"

Gülüyor. "Hayır. Kesinlikle her gece aradığım biri yok. Büyükanne. Ama genelde ona sadece iyi geceler mesajı atarım."

Yüzümde aptalca, şaşkın bir gülümseme beliriyor. "Büyükanne iyi geceler mesajı mı attın? Aww."

Gülüyor ama gözlerini deviriyor. "Endişeleniyor ve hayatta olduğumu bilmek istiyor. Ama evet, belki bunu da çekici olmayan şeyler listesine ekleyebiliriz. Ben tam bir büyükanne çocuğuyum."

"Hayır, aslında oldukça çekici. Kesinlikle benim tipim değil."

Charlie'nin bir büyükannesi varsa, o da Ursula'dır ve biz konuşurken masum deniz kızlarına işkence ediyordur. Sadece tahmin edebilirim. Beni ailesiyle hiç tanıştırmadı. Beni aldattığı için onu terk ettikten sonra günlerce onu affetmem için yalvardı ama annem bana onun saçmalıklarına inanmamam gerektiğini öğretti. Özürleri gerçek değildi. Sadece istediğini elde edemediği için hayal kırıklığına uğramıştı.

Gerçekten bittiğini anladığında, huysuzlaştı. Bir keresinde, esrarlı, sarhoş bir sersemlikle, bana her zaman onun yedek kızı olduğumu söyledi. Gerçekten istediğin kızı bulana kadar yanında tuttuğun kız.

Bu acıttı.

Yani, muhtemelen bana söylediği ilk dürüst şeydi.

Ama acıdı.

"Duş biraz karmaşık," diyor Dex, beni banyonun köşesine götürürken. "İki tane nozul var. Her duş başlığı için bir tane. Ama su çok hızlı ısınıyor, o yüzden lütfen dikkatli ol. Kolları sonuna kadar çevirmeyin."

"Cidden az önce bana duşu açmayı 'erkekçe' mi anlattın?"

"Ben sadece-" Durdu, ellerini kaldırdı, kırılmış gibi görünen ifadesinden bir gülümseme koptu. "Vay canına. Sen sadece küçük bir bok başlatıcısın, değil mi?"

"Evet, ben bir baş belasıyım. Beni kovmaktan çekinmeyin."

Kahkahası nefes nefese bir kıkırdamaya dönüşüyor. "Hayır, Trouble, sorun değil. Sanırım seni tutacağım. Seni duş alman için bırakacağım."

Barış. Ama bil ki, eğer kendini haşlarsan, sana vereceğim 'ben demiştim' cevabı yüksek sesli ve acımasız olacaktır."

"Kalıp izleyeceğini sanıyordum."

Dudaklarını yalıyor ve sırtışını kontrol etmeye çalışıyor. "Sadece şakacı bir flörttü, Lennox. Seni izleyip de..." Boğazını temizler. "Neyse, ben hemen dışarıda yatak odasında olacağım. Belki gidip bir Netflix hesabı açarım." Göz kırpıyor ve ben kahkahayı patlatıyorum. Karnımın derinliklerinden taştan bir kahkaha.

Oh, kesinlikle başım belada. O çok seksi. Çok flörtöz. Komik. Koruyucu. Büyüleyici. Yine seksi. Bir kedi gibi vücuduna sürtünmek ve onu en sevdiğim tırmalama direği yapmak istiyorum.

Gözden kaybolduğunda, lekeli braletimi çıkarıp dantel bluzumla birlikte ıslanması için lavaboya atıyorum. Muhtemelen kurtarılamayacak olan şortumu indiriyorum. Kahrolası Charlie. Ve onları değiştirebileceğim gibi değil. İkinci el mağazasında altın buldum. Bunlar en sevdiğim yazlık şortlarım.

Onları bir kenara itip Dex'in devasa duşuna giriyorum ve iki kolu da çeviriyorum. Su saniyeler içinde soğuktan yakıcı hale geldiğinde irkiliyorum. Diğer tarafa geçmek istiyorum ama başımın üzerinde tüm duşu kaplayan iki yağmur duş başlığı var. Kollara doğru hamle yapıp onları yarıya kadar çevirirken kaynayan sağanağa katlanmak zorundayım.

Artık kızgın bir kırmızıya bürünmüş olan omuzlarımı, su güvenli bir şekilde ısınana kadar kucaklıyorum. Sonra şampuanı alıp elime büyük bir topak bırakıyorum. Biraz kokluyorum. Kesinlikle benim kullandığımdan daha havalı bir şey. Ben genelde Garnier Fructis kullanırım, Walmart'ta indirimde hangi koku varsa. Dex kuaförde satılan bir şey kullanıyor, bundan eminim. Bu lavanta ve çay ağacı yağı gibi kokuyor. Aslında Dex'in duşu da evi gibi biraz abartılı. Ailemin eski evine benzer özellikleri var.

Annem yeni binalarının tasarımını inceledi. Babam her bir yenilikten mutluluk duydu, özellikle de

Banyo. Tüm tezgahlar granit, kulplar ve musluklar için üst düzey kaplamalar ve ısıtılmalı zeminlerin üzerine döşenmiş mermer karolar. Ve küvet. Annem banyo yapmayı çok seviyor, bu yüzden babam ana banyonun köşesine tam boy bir jakuzi koymuşlar gibi görünecek kadar büyük bir küvet yaptırmaması konusunda ısrar etti.

Yeni evlerinde tek bir küvet bile yok. Sadece bir duş, ama annem asla şikayet etmiyor ya da sahip oldukları şeyi kaybettiklerini düşünmüyor.

Tak, tak.

Dex'in duşun hemen dışında durduğunu ve eliyle gözlerini kapattığını görmek için dönüyorum. Boştaki eliyle sol tarafı işaret ediyor. "Havlu ve bir gömlek ödünç alabilirsin. Ben kirli kıyafetlerini alacağım." Bana çıplak bakmadığını biliyorum çünkü lavaboyu işaret ettiğini sanıyor.a katlanmış Havlu ve Tişört üzerinde Üstte. O Aslında tuvaletin arkasında olduğunu varsaydığım kapıyı işaret ediyor. "Teşekkürler," diyorum, başımı duştan çıkarıyorum, böylece o da beni duyabilir. "Sadece bir dakika sürecek."

Lavaboya gitmeden önce onun banyodan kaybolmasını bekliyorum. Her yere su damlatıyorum, bu yüzden vücudumu sıvazladıktan ve saçımdaki fazlalıkları temizledikten sonra, bıraktığım izleri silmek için havluyu kullanarak banyosunun zeminini temizliyorum.

İç çamaşırım yok, o yüzden bu tişörtün yeterince uzun olması için dua ediyorum. Yeni gibi görünüyor. Çok düz bir şekilde katlanmış, gömleklerin fabrikadan yeni çıktıklarında sadece bir kez katlandıkları gibi. Silkelediğimde tanıdığım bir logo görmek beni şaşırtıyor. Discover Dives mı? Dex'e dalış mağazasından nasıl bir tişörtü olduğunu sormak için heyecanla tişörtü başımın üzerine çekiyorum. Üzerimde tam anlamıyla bir elbise gibi duruyor.

Banyodan çıkıp dolaba doğru koşuşturduktan sonra Dex'i yatağında uzanırken buluyorum. Telefonunda gezinirken bir elini başının arkasına koymuştu. Sormadan önce on saniye kadar ona hayranlıkla bakıyorum,

"Hey, Discover Dives'ı nereden biliyorsun?" Tişörtümün göğsündeki çekiç başlı köpekbalığı logosunu gösteriyorum.

Gözleri kalkıyor ve benim coşkuma uyarak parlıyor. "Biliyor musun? Sahibi benim. Yakında derslere başlayacağım. Bu tişört geçen hafta kutularda bulduğum artık malların arasındaydı. Diğer gömleklerimden daha küçük. Sana daha çok yakışacağını düşündüm."

"Şaka yapıyorsun. Yeni sahibi sen misin? Bu...vay canına. Dünya küçük." Tonozlu tavanına ve devasa yatak odasının her santimini kaplayan zarif kartonpiyerlere bakarken içimi bir aydınlanma kaplıyor. "Bir dalış dükkânının olduğunu asla tahmin edemezdim."

"Neden?" Dex ayağa kalkıyor, bir ayağını yere koyarak yüzünü bana dönüyor.

"Jacob'dan dalış eğitmenlerinin tonla para kazandığı izlenimini edinmedim." Bileğimi döndürerek odasını işaret ediyorum. "Ve gerçekten güzel bir yerin var."

"Yapmıyorlar. Benim eski işim öyleydi," diye mırıldanıyor. Bekliyorum ama detaylandırmaya isteksiz görünüyor.

"Oh."

"Eski sahibini tanıyor muydunuz? Sanırım büyükannem ve o eskiden iyi arkadaşlardı."

Başımı salladım. "Jacob Hayes."

Yatakta Dex'e katıldıktan sonra kendime iç çamaşırı giymediğimi ve kalçalarımı sıkıca kapalı tutmam gerektiğini hatırlatıyorum. Eğer bacaklarımı gevşetirsem, bu adam bir dikiz şovundan çok daha fazlasını elde edecek. Evde kendin yap Brezilya ağdası işimi en ön sıradan izleyecek.

"Jacob çalıştığım restorana gelirdi. Henüz on yedi yaşındaydım ve henüz yasal olarak barmenlik yapamadığım için restoran bana iyi vardiyalar vermiyordu. Ailem zor zamanlar geçirmişti ve paraya ihtiyacım vardı. Bu yüzden Jacob beni dalış dükkânında işe aldı." Bu anıya gülümsüyorum. "Bana el altından envanter tutmam ve dersler için rekreasyon merkezindeki havuzu ayırmam için para ödedi,

Ekipmanlar geldiğinde müşteri aramalarına geri dönmek gibi şeyler. Jacob son yılımda yeni kıyafetlerim ve benzin param olmasının tek sebebiydi."

Dex gülümsüyor. "Yeterince iyi birine benziyor."

"İyi adam mı? Jacob şeydi... şeydi..." Doğru kelimeyi bulmak için beynimi zorluyorum. Jacob Hayes'i nasıl özetleyebilirim ki? "Efsanevi. Onu tanımlamanın en iyi yolu bu. Herkes onu severdi. Her zaman gülümserdi. Ve en iyi hikayelere sahipti. Kelimenin tam anlamıyla dünyayı dalış ve yelkenle dolaştı. Birkaç yıl önce vefat ettiğinde çok üzüldüm. Herkes onun şerefine dükkânı ayakta tutmaya çalıştı ama bunu başaramadık. Çok gençtim ve öğretmek için sertifikam yoktu. Mel Cali'ye taşındı. Sanders benden daha da meteliksiz, üstelik nargilesiyle çok kararlı bir ilişkisi var. Delilah evlendi ve ikizleri oldu. Dükkânı işletecek zamanı kalmadı." Ellerimi kaldırıp salladım. "Lafı uzattım ama söylemek istediğim, birinin burayı satın almasına çok sevindim. Burası gerçekten özel bir yer."

"Doldurmam gereken büyük ayakkabılar var gibi görünüyor."

Gözlerimi büyüttüm. "Çok büyük."

"Neden çocukları bununla bir şey yapmadı?" Dex soruyor.

Başımı sallayarak omuz silkiyorum. "Bildiğim kadarıyla çocuk yok. Karım yok. Sadece macera dolu bir hayat."

"Anlıyorum." Dex'in gözleri bir şeyi tartışıyormuş gibi aşağıya ve sola kayıyor. Kısa bir süre düşündükten sonra elini dizime koyuyor. "Peki, dalmak için en sevdiğin yer neresiydi?"

Rahat davranmaya çalışarak göğsümü işaret ediyorum. Ama dizimdeki iri eli beni yerimden sıçramaya zorluyor. "Ben mi?"

"Evet, sen."

"Benim yok. Sadece dükkânda çalıştım. Hiç tüplü dalış yapmadım. Yüzebilirim. Sadece okyanus işleriyle uğraşmıyorum."

Dex bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. "Ne demek 'okyanus işleri' yapmıyorum?"

Oldukça açık olduğumu hissediyorum. Okyanusu sevmiyorum ve tüplü dalış sertifikası almak istemiyorum. En kötü beş korkum şöyle: Bir, bir köpekbalığı tarafından yenmek. İki, bir köpekbalığı tarafından ısırılmak ve okyanusta kan kaybından ölmek. Üç, dev bir ahtapot tarafından okyanus tabanına çekilmek ve ölene kadar sıkılmak. Dört, yine bir köpekbalığı tarafından yenmek. Beş, fok balığı sanılmak ve bir katil balinanın kemiklerimi bir köpek oyuncağıymışım gibi ezmesi.

"Ben daha çok havuz kızıyım. Köpekbalıklarının olmadığı bir yer."

"Ah, sen de onlardan birisin," diyor dizimi sıkarak. Felç eden korkuma karşı kayıtsız kalması hoşuma gitmiyor ama eli bacağымda yukarı doğru ilerliyor ve beynim küstahça bir şeyle karşılık veremeyecek kadar bulanıklaştı. "Lennox, okyanusta boğulma ihtimalin saldırgan bir köpekbalığıyla karşılaşma ihtimalinden çok daha yüksek. Ve eğer mucizevi bir şekilde bir köpekbalığı seni ısırsa, söz veriyorum bu sadece bir kez olur - kazara ya da keşif amaçlı. Çoğu ısırık kurbanı hayatta kalır."

"Vay be." Şimdi ona deliymiş gibi bakma sırası bende.

Yüzümdeki sinirli ifadeyi fark etti ve "Ne?" diye sordu.

"Dosyama ölüm nedeni olarak 'kazara' ya da 'keşif amaçlı' kemirme yazdıklarında adli tabibin yüzünün nasıl görüneceğini hayal ediyorum."

Gülüyor ve uyluğumun ortasına hafifçe vurarak omurgamda karıncalanmalar yaratıyor. "Mantıksız korkunun seni okyanustan uzak tutmasına izin veremezsin."

"Oh, yapabilirim. Ve yaparım."

"Benimle birlikte onaylayın," diye ısrar ediyor.

"İstesem bile bunu karşılayamam. Ve tekrar edeyim... İstemiyorum."

"Ücretsiz. Öğretmenlikte yeniyim ve yardıma ihtiyacım var. Benim uygulama öğrencim olabilir ve bir öğretmen olarak neler yaptığım konusunda bana geri bildirim verebilirsiniz. Karşılığında, sertifikalarını ödeyeceğim, sana özel ekipman ve ihtiyacın olan diğer her şeyi alacağım. Ne dersin?"

Dex'in ne kadar yakışıklı olduğunu ve kadınlar üzerindeki etkisini çok iyi anladığı açıkça belli oluyor. Başını bilerek eğiyor ve kalın, koyu kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Hatta onları biraz kırıştıracak kadar ileri gidiyor. "Sana özel ders vereceğim ve bebek adımlarıyla ilerleyeceğiz. Açık su sertifikanı okyanusta almak zorunda bile değiliz. İstersen gölde de yapabiliriz."

Çenemi düşürdüm. "Göller daha kötüdür. İnsan yiyen tuzlu su timsahları orada yaşar. Sizi temin ederim, ısırıkları tesadüfi değildir."

"İnsan yiyen tuzlu su timsahları mı?" diye soruyor inanamayarak. "SyFy kanalını izlemek için ne kadar zaman harcıyorsun?"

SyFy kanalında izlediğim katil deniz hayvanları filmlerini kafamda saymaya başlıyorum ama sekiz civarında izimi kaybediyorum. "Çok değil."

Dex güler. "Dinle, Lennox. Aşağıda bambaşka bir dünya var. İnanılmaz bir şey. Dalış yaparken, tüm gerçek sorunlarınız çok küçük görünüyor. Okyanusta o kadar karmaşık ve mükemmel bir uyum var ki, insanların burada ne halt ettiklerini bilmediklerini düşünmeye başlıyorsun. Bu dünyadan bıktığımda, aşağıdaki dünyada teselli buluyorum. Bu açıklayamayacağınız bir özgürlük." Bakışlarımı tutuyor. "Sadece deneyimlemen gerekiyor."

Yemin ederim yüzündeki o ifadeyle bana köprüden atlamamı ya da şenlik ateşinde kestirmemi söyleyebilirdi ve ben de bunu yapardım.

"Tamam, peki," diyorum. "Ufacık, minicik bebek adımları. Başlangıç için bir ders. Ve okyanusa girmeyi düşünmeden önce köpekbalığıyla karşılaşma ihtimalinin düşüklüğüne dair istatistikler içeren gerçek raporlar istiyorum."

Yüzünde muzaffer bir gülümsemeyle, "Tamamdır," diye yanıtlıyor hemen.

Omzunu itiyorum. "Gördün mü? İşte görüyorsun. Şimdiden büyük ayakkabıları dolduruyorsun. Jacob beni bir derse asla ikna edemezdi. Denedi."

"Ah, beni Jacob Hayes'ten daha çok sevdiğini bilmek güzel. Onur duyduğum."

Ona ukala bir sırıtış attım. "Senden daha çok hoşlandığımı söylemedim. Sadece senin çok daha ikna edici olduğunu ima ediyorum."

"Gerçekten mi? Nedenmiş o?"

Dilini koyu pembe dudaklarının üzerinde gezdirerek onları ıslatıyor ve bir arzu dalgasının kalçalarımın yukarı fırlamasına neden oluyor. Yapmamalıydım. Şu andan itibaren sadece samimi beyefendiler gibi çıkma teklif eden erkeklere gideceğime dair kendime söz verdim. Üç randevu, sonra tatlı alırlar. Namuslu olduğumdan değil. Sadece pislikleri ve kalp kırıcıları ayıklamaya çalışıyorum.

Ama Dex o kadar baştan çıkarıcı ki şu anda kendimi kontrol etmekte zorlanıyorum. Ben ona denk değilim. Uzun boylu, kaslı, bronz tenli ve kuzguni saçları var. Koyu renk saçları açık renk gözlerini ortaya çıkarıyor. Ela gözlere bayılıyorum. Derin gamzeler için zayıfım. Zeki ve böyle sırttan bir adam karşısında tamamen güçsüzüm.

Anlık aşka inanmam. Ama kimyaya inanıyorum. Ve evet, kimyasal olduğuna inanıyorum. Fiziksel bir duygu gibi. Aptalca, baş döndürücü, kelebek karıncalanmaları. Tüm mantığın beyninizi terk etmesine neden olan ezici bir çekim. İki insanın kaderinde ya vardır ya da yoktur. Aşkın büyümesi zaman alır, ama kimya kapıdan çıkar çıkmaz patlar.

Ve eğer önsezilerim doğruysa, Dex ve benim kimyamız kesinlikle uyuyor.

Elimi hiç tereddüt etmeden dizine koyuyorum. Parmak uçlarım kalçalarında geziniyor ve ona tam olarak aklımdan geçeni söylüyor. "Saçlarım gömleğini ıslatıyor," diyorum çatlak bir fısıltıyla, çoğunlukla sinirden, ama tehlikeli bir şekilde seksi geliyor. Ben de kabul ediyorum. "Belki de şimdi geri almalısın."

Gözlerimi kapatıp ağzımı onunkine koyuyorum ama dolgun, sıcak dudaklar beni hararetle öpmek yerine geri çekildiğini hissediyorum.

"Bekle," diyor.

Dex'in harika refleksleri var. Öpücüğümden kaçıyor ve elimi o kadar hızlı yakalıyor ki, ilk başta onun reddettiğini fark etmiyorum bile. "Netflix izleyip rahatlamaya çalışıyordum." Şakacı görünmeye çalışıyorum ama şimdi derimin altında kabaran sinirler arzudan kaynaklanmıyor. Utançtan.

"Gururum okşandı. Gerçekten gurur duydum. Ama dalış konusunda ciddiylim."

"Dalgıçlar için benim bilmediğim bir cinsiyetsizlik yemini var mı?"

Gülüyor, bu da beni biraz rahatlatıyor. Gülme şeklini gerçekten seviyorum. Önce gözleriyle başlıyor. Köşeleri kırışıyor ve sonra dudakları birleşip o büyüleyici sırıtışa dönüşüyor. Sonra zengin bariton sesi geliyor.

"Bakın, dürüst olmam gerekirse, burada çok fazla arkadaş edinmedim. Normalde insanlarla pek ortak noktam olmaz ama seninle konuşmak kolay. Senden hoşlanıyorum."

"Bunların hepsi iyi şeyler, değil mi?"

"Evet, harika şeyler." Yüz ifadesi ciddileşiyor ve kabul etmediğim bir şey söylemek üzere olduğunu anlıyorum. "Ama benim tecrübelerime göre seks, yeni başlayan bir arkadaşlığı mahvetmenin en iyi yoludur. Ve sanırım demek istediğim, seni çıplak görmeyi ne kadar istesem de, sanırım seni yarın tekrar görmeyi tercih ederim. Sorun olur mu?"

"Oh, evet, bu aslında... güzel. Yavaş gidebiliriz. Sana yanlış bir izlenim vermek istememiştim." Heyecan seli geri dönüyor ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Dex'in eğlenceli bir gece olacağını düşünmüştüm ama şimdi beni yarın görmekle ilgili bir sürü şey söylüyor. Gerçekten iyi bir adam olma ihtimali nedir? Teşekkürler evren. Biraz iyi şansa ihtiyacım vardı. "Genelde takılmayı seven bir kız değilimdir. Sanırım kendimi o ana kaptırdım. Ama tam şeffaflık, ben bir ilişki bağımlısıyım. Bu yüzden, yavaşlamak, önce yarın takılmak ve işlerin nereye gideceğini görmek istersen harika olur."

"Değilim," diye araya giriyor Dex. Dudaklarını emiyor, yüzünde pişmanlık ifadesi var. "Özür dilerim. Ben bir ilişki değilim"

keş, senin deyiminle."

Bu konuşma bana kamçı etkisi yapıyor. Umut, sonra acı bir hayal kırıklığı her sözlü alışverişte bir sarkaç gibi ileri geri sallanıyor. "Oh, yani beni çıplak gör ya da yarın görüşelim demek istedin."

"Doğru."

Göğsümde patlayacak kadar rahatsız edici bir ağrı oluşuyor. Benden hoşlanıyormuş gibi davranan, benimle yatan ve sonra bir daha aramayan erkekler oldu. Ama bu reddedilmenin yepyeni bir şekli. Biraz sinsiceydi ve açıkçası kendimi kandırılmış hissediyorum. Ama belki de ben kendimi kandırdım. Kapısını çaldım. Duşunu kullanmak istedim. Yatağına tırmandım. Her işareti yanlış okuyan bendim.

"Kişisel bir şey değil. Sadece şu anda biriyle çıkmıyorum. Ve zamanınızı boşa harcayacak başka bir erkek olmak istemiyorum."

Ona kaşlarını kaldırıyorum. Oh, hadi ama. Bu tembel bir yalan gibi görünüyor. Ona benzeyen bir adam asla biriyle çıkmaz. Ama bu beni ilgilendirmez.

"Tamam. Dürüstlüğün için teşekkürler." Ona kırılmış bir gülümseme gösterdim.

Avuçlarını gergin bir şekilde kot pantolonuna sürtüyor. "Şimdi mi gidiyorsun?"

Başımı yavaşça çevirip gözleriyle karşılaştığımda aval aval bakıyorum. Alay etmeye çalışıyorum, ama ağzımdan inanılmaz bir kıkırdama çıkıyor. "Bir dakika, beni geri çevirip ince bir tişörtten başka bir şey giymeden yatak odandan mı kovacaksın? Kedini tekmelemedim, dostum. Tek yaptığım seni öpmeye çalışmaktı. En azından iltifat etmek istemiştin."

Rahatlamış bir şekilde gülüyor. "Kahretsin, hayır. Seni kovmuyorum. Sadece bana kızacağını düşündüm. Bir hışımla çıkıp tüm dalış işlerini iptal etmeyecek misin?"

Küçük bir nefes çekiyorum, sonra onu coşkuyla bırakıyorum. "Hayır. Eğer dalma işini iptal edersem, bunun nedeni köpekbalıklarından sonsuza dek ölesiye korkacak olmamdır."

Bana sırtlıyor. "Oh, hadi ama, Trouble. Hayatım üzerine

yemin ederim ki seni bir köpekbaliğının yemesine izin vermeyeceğim."

"Söz mü?"

Bir kez başını sallar. "Söz veriyorum."

"O zaman sorun yok, Dex." Boştaki elimi yumruk yapıp ona doğru uzatıyorum. "Arkadaş mıyız?"

Parmak eklemlerini benimkilere dokunduruyor, sevimli sırıtışı tatlı ve rahatlamış. "Arkadaşlar."

Ağır bir aşağılanma yumağı içimin derinliklerine batıyor. Okyanus tabanına çarpan kurşun bir gülle gibi midemin çukuruna yerleşirken çıkardığı gümbürtüyü neredeyse duyabiliyorum. Umut ezildi. Karşılıksız duygular. Kimya hemen söndü. Ama sorun değil. Her zamanki gibi başa çıkıyorum.

Eğer önemli bir şey değilmiş gibi davranırsam.

Sonunda, bu kadar büyük bir mesele gibi hissetmeyeceksiniz.

Dex

*Günümüz
Miami'si*

Kendimi dört saniye boyunca nefes alıp altı saniye boyunca nefes vermeye zorluyorum. Kısa aralıklarla nefes almama izin vermiyorum. Panik ataklarım her zaman hiperventilasyonla başlar. Bir kere nefesimi kaybederim, kontrolümü kaybederim.

Ayaklarımın altındaki küçük mermer karoları sayıyorum. Güzel karo. İyi fikir. Siyah mokasenlerimi çıkarıp çoraplarımı çıkarıyorum ve çıplak ayaklarımı soğuk zemine bastırıyorum. Aşağıya bakarken, ayakkabı tabanımın topuğuna altın harflerle basılmış marka adını görünce gözlerimi deviriyorum. Christian Louboutin büyükannemin cenazesinde tasarımcı varlığıyla bizi onurlandırıyor.

Bugün kıyafetimi ben seçmedim. Eve döndüğümde hiç yapmam. Kıyafetlerim, ayakkabılarım ve uyumlu saatim her zaman uygun bir şekilde giyineceğim yere gönderilir.

İster inanın ister inanmayın, bir muhabir ya da bir başkası muhtemelen ayakkabılarım hakkında yorum yapacaktır. Bunlar çok süslü. Louboutin mokasenleri bin doların üzerinde satılıyor. Şüphesiz birileri

Büyükannemin servetini daha mezarında soğumadan saçma sapan şeylere harcamakla suçlayacaklar beni. Yine de Magnannis'te ortaya çıksaydım, yeterince süslü olmazlardı. Madalyonun öteki yüzüne bakacak olursak, saygısız ve pasaklı bir mirasçıyım ve büyükannemden kurtulduğuma seviniyorum, böylece onun servetini çarçur edebilirim.

Kısacası, giyersem lanetlenirim, giymezssem lanetlenirim. İşte bu yüzden Miami'deki evimde, yargılayıcı sosyal elitistlerin arasındayken, başkalarının beni giydirmesine izin veriyorum.

Lanet olsun, buradan nefret ediyorum.

Kafamın içinde büyükannemin sesini duyuyorum. Sadece nefes al, bebeğim. Ayakların burada kalmak zorunda ama aklın istediğin yere gidebilir. Nereye gitmek istiyorsun, tatlı çocuk?

Cevabım hep aynıydı... Okyanus. Diğer evim. Dex Malcolm Hessler olmaktan nefret ettiğim her şeyden çok ama çok uzakta.

Ama şu anda okyanusu düşünmek istemiyorum. Hâlâ suçluluk duygusu içindeyim. Büyükannem öldüğünde Meksika'daki Socorro Adası'nda cep telefonu çekmeyen bir teknedeydim. Kasım ayı balina köpekbalıkları için en iyi mevsimdir. Tek odaklanabildiğim dalış öğrencilerimin paralarının karşılığını almalarıydı. Seyahat, ekipman ve konaklama çok pahalıydı ve bunun öğrencilerimin çoğu için hayatta bir kez yaşanacak bir deneyim olduğunu biliyordum. Bir lekelenme için çok uzun süre beklediler. Takıntı haline getirip var etmeye çalışarak başımı ağrıttım. Sadece bir balina köpekbalığı.

Bir tane bile görmedik.

San Jose Del Cabo'ya döndüğümüzde büyükannemin uykusunda tek başına öldüğünü öğrendim.

Vefat ettiği gece beni aradı ve hayatım boyunca aklımdan çıkmayacak tuhaf bir mesaj bıraktı. Kelimeleri bulanıktı ve bozuk bir plak gibi konuşuyordu. Tekrar tekrar, yaptığı şeyi yapmasının bir nedeni olduğunu söylüyordu. Bana güvendiğini ve seçimimi aklımla değil kalbimle yapmam gerektiğini söyledi. Büyükanne

Yaptığı hatayı yapmamasını söyleyip durdu, çünkü geri dönebilseydi papatyaları seçerdi.

Ama hangi seçim? Ve papatyaları seçerek ne demek istiyor?

Çok fazla sorum var ve avukatlarla halletmem gereken çok şey var.

Sikeyim.

Büyükannemin kime ne bıraktığını merak eden, ağzından köpükler saçan bir grup takım elbiseli adamı hayal ederken kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Tabii ki her şeyin bana kalacağı varsayılıyor - serveti, şirketi. Ben onun yaşayan tek akrabasıyım. Ama her zaman bir tür yasal hata ihtimali vardır. Bir boşluk. Yönetim kurulunun ailemin zorlukla kazandığı mirasını parçalara ayırıp satması için herhangi bir bahane.

Lanet olsun. Toplantılarda orada olmalıydım. Ne zaman bir kağıt parçası imzalarsa orada olmalıydım. Onu korumak için. Yorulmuştu. Yükünü taşımasına yardım etmek benim görevimdi. Ama tek düşünebildiğim özgürlüğümün elimde olduğuydu. Maymun kostümünü kalıcı olarak giymeden ve kaderimi kabul etmeden önce.

Suçluluk duygusu aşılmaz bir dalga gibi üzerime çöküyor ve yavaşça nefes almayı unutuyorum. Artık kısa nefesler alıyorum ve oda dönmeye başlıyor. Banyo çok sıcaktan çok soğuğa gidip geliyor, midemi bulandırıyor. Okyanusu göremiyorum... Hiçbir şey göremiyorum.

Ve şimdi panik atağım tam gelişmiş durumda.

Alnımda boncuk boncuk terler birikirken göğsümü tutuyorum. Hiç kalp krizi geçirmedi ama böyle bir his olmalı. Kalbim hızla çarpmaktan sersemleyip durgunluğa geçiyor. Ne kadar odaklanmaya çalışsam da belli bir ritim bulamıyorum. Yapamıyorum.

Yapamam.

Nefes alamıyorum.

Kapı açıldığında yere yığılmıştım, sıcak yanağım serin fayansa dayanmış, nefes almaya çalışıyordum.

"Tanrım, Dex," diye bağıırır Denny. "Aman Tanrım. Ben buradayım. Onları aldım." Reçeteli hapları granit tezgâha çarpmadan önce bir şişeyi tıkırdatıyor. Manevra alanı açmak için eteğini yukarı sıyırıp yanımnda dizlerinin üzerine çöküyor. İki yumuşak eliyle yanaklarımı kavırıyor, yanan tenime karşı bir rahatlama hissi veriyor. "Bana bak. Sen iyisin. Ben buradayım. Sadece nefes al. Kontrol sende."

"Kont" diye bağıırdım. "Benim için say."

"Bir...iki...üç...dört." Sesi uzak geliyor, ama ben Bir sonraki talimatını duyana kadar nefesimi tutuyorum. "Bu iyi, Dex. Şimdi, bırak gitsin. Altı...beş...dört...üç...iki...bir."

Denny dörde kadar sayıyor, sonra dik oturabileceğimden emin olana kadar en az on kez daha altıdan aşağı sayıyor.

"Oh, tatlım. İşte bu yüzden ilaçlarını almadan seyahat edemezsin," diye öğüt veriyor Denny. Dokuma sepetten bir el havlusu alıp musluğun altında ıslatıyor. Sonra da saç çizgimi kurulamaya başladı. Tatlı bir rahatlama. Çok yumuşak bir havlu. Aslında, şimdi fark edecek kadar sakinleştiğime göre, bu banyo bir cenaze evi için garip bir şekilde lüks.

Tezgâhın kenarındaki şeffaf turuncu şişeyi gösteriyorum. "Görünüşe göre onları ben bırakmamışım. Sen bulmuşsun."

"Hayır," diyor ayağa kalkarak. "Bunlar eve yaptığınız son ziyaretin yedekleri."

Hazırlıklı olmasına şaşırmamalıyım. Denny, Denise için kullandığım takma isim, ben doğmadan önce de ailemizle birlikteydi. Annemin çocukluk arkadaşımış. Annem bir süreliğine evden ayrıldığında bile Denny, Hessler malikanesinde yaşamış. Denny'nin nasıl bir aileden geldiğini hiç bilmedim, sadece bizim ailemizin bir parçası olmayı tercih ettiğini biliyorum.

Annem vefat ettiğinde, o ve büyükannem çok yakınlaştılar. Annemi kaybetmenin üzüntüsü ve büyükbabamın yokluğunun verdiği tedirginlikle birbirlerine bağlandılar. Annemin ölümüyle başa çıkmak için viskiyi ikiye katlamayı seçti ve Hessler imparatorluğunu yönetmek için büyükannemi terk etti. Ben sadece

Yedi. Yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Denny, kötü günlerde büyükannemin elini tutan bir danışma kurulu oldu. Sonunda, büyükannemin kişisel asistanı ve ev yöneticimiz oldu - etkinlik planlama, personeli yönetme ve seyahat düzenlemelerini yapma da dahil olmak üzere bizim için yapmadığı pek bir şey yok. Ama daha gerçekçi olmak gerekirse, sanırım büyükannem onu her zaman bir tür ikinci kızı olarak gördü.

Ben sevmiyorum. Denny'i bir arkadaş olarak seviyorum. Ama benim sadece bir annem var. O da öldü. Büyükbabam gitti. Büyükannem gitti. Şimdi, ait olduğum herkes gitti.

"Destek mi?" Sonunda sordum. "Hangi ilaç?" Son birkaç yılda birkaç kez ilaç değiştirdim. Hepsi de eninde sonunda etkisini yitiriyor.

"Şu anda aldığınızın aynısı, ama sadece on miligram. Şu anki dozajınız nedir?"

Gözlerimi kapatıyorum ve ağır bir iç çekişle nefes veriyorum. "Altmış."

"Tanrım," diye mırıldandı. "Bu kadar yüksek dozda reçete yazabildiklerini bilmiyordum." Hapları avucunun içinde silkeliyor, sonra da uzattığım elime bırakıyor. "Burada suyunuz var mı? Salonda soğuk şişeler var. Bir tane alabilirim."

"Gerek yok," diyorum hapları kuru kuru yutmadan önce. "Teşekkür ederim."

"Hala kötüye gittiğini bilmiyordum. En son ne zaman panik atak geçirdin?"

"Geçen yıl Hessler yöneticilerinin tatil partisinde hoş geldiniz konuşmasını yapmak zorunda kaldığımdan beri."

"Bunlar sadece sen Miami'deyken mi oluyor?" O kadar da şaşırtıcı değil. Miami eskiden evim gibiydi.

Las Vegas'ta özgürlüğün ve mutluluğun tadına vardıktan sonra evim bana bir kafes gibi gelmeye başladı. Her geri döndüğümde, kaderimin beni nereye götüreceğine dair tatsız bir hatırlatma oluyordu. Bir kuşu kafese koymadan hemen önce ne beklersiniz? Panikler.

"Sanırım."

Kalkmama yardım etmek için ellerini uzatıyor. Parlak kırmızı ojesini fark ettiğimde ona gülümsüyorum. "Kırmızı ojeden nefret edersin. Neredeyse hayvan desenli ayakkabılardan nefret ettiğin kadar."

Denny'nin sarı saçları ensesinde düzgünce toplanmış. Küpeleri mütevazı inci küpeler. Üzerindeki siyah elbise şık ve gösterişli, ama gelişigüzel değil. Sadece şık. Ayakkabıları mükemmel yükseklikte. Zarif bir 15 santim. Takımındaki her şey stratejik olarak ince... parlak tırnakları hariç.

Bir omzunu silkiyor. "Kırmızıyı severdi."

"Biliyorum," diyorum.

Denny tırnaklarını inceliyor, gözleri üzüntüden düşüyor. "Doğum günümde bana en sevdiğimiz spa'dan büyük bir hediye kartı almıştı. Hiç kullanma fırsatım olmadı çünkü her zaman ayda bir kez 'resmi iş toplantısı' yapardık, bu da aslında onun bana masaj, mani, pedi ve vücut sargısı yaptırmasından ibaretti." Derin bir nefes alıyor ve ağır bir nefes bırakıyor. "Bu hafta erkenden gittim. Tırnaklarım için bir renk seçmemi söylediklerinde Dottie spesiyalini istedim."

"Anlıyorum. Ona yakın hissetmek istedin."

Kesin bir ifadeyle başını sallıyor. "Aynen öyle. Onsuz ne yapacağımı bilmiyorum. Dottie benim tüm hayatımdı." Yanağıma dokunuyor. "Artık sadece biz varız."

Bizim için yaptığı onca şeyden sonra, bu bencilce ama şu anda onun ışık saçan gözlerine baktığımda, onu annem ya da büyükannemle gözümü kırpmadan takas edebileceğimi biliyorum.

Aynı şey değil... O benim ailem değil.

Ama belki de kafamı kıcımdan çıkarmalıyım çünkü elimde kalan tek şey o.

"Teşekkür ederim, Denny. Burada olmana sevindim." İçten bir gülümsemeye zorladım.

İkimiz de bir an için düşüncelerimizde kaybolduk, ta ki Denny izin verir dışarı a keskin nefes ver ve klipsler onu eller

"Hadi gidelim." işareti veriyor. Zaten tertemiz olan elbisesini düzeltiyor, sonra da ellerini ısıtır gibi birbirine sürtüyor. Bugün kıpır kıpır ve endişeli. Onun da acı çektiğini biliyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

Ciğerlerimin yeniden tam olarak çalıştığından emin olmak için derin bir nefes alıyorum. "Evet, iyiyim."

"Konuşmanı aldım." Denny, banyo kapısının arkasında asılı duran takım elbise ceketimi getirmeden önce omuzlarımı fırçalıyor. Sert ceket giymeme yardım ettikten sonra, elbisesinin gizli ceplerinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. İki parmağının arasında oynatarak, "Ne olur ne olmaz." dedi. Sonra da benim basılı methiyemi ceketimin iç cebine yerleştiriyor.

Konuşmayı onlarca kez prova ettik. Kolaylıkla ezberden okuyabilirim. Benim sorunum topluluk önünde konuşmak ya da patron olarak zor kararlar almak değil. İşletme yüksek lisansım bana kurumsal finansmanı anlamayı, ortaklıkların etkinliğini değerlendirmeyi ve girişimlerin kuluçka dönemi, büyümesi ve nihayetinde düşüşü arasındaki farkı bilmeyi öğretti. Rakamlardan anlarım. Bu açıdan Hessler Group'un CEO'su olmaya tamamen hazırım. Asıl zor olan insanlar. İnsanları okumakta her zaman iyi değilimdir.

Denny hâlâ bana şüpheyile bakıyor. Bakışları tezgâhtaki haplardan tekrar gözlerime yöneliyor. "Buna hazır olduğuna emin misin?"

"Ben olmasaydım bile, bugün başka kim konuşabilirdi?" Herkes gitti. Artık her şey bana bağlı.

"Sadece soruyorum, Dex." Dudaklarını büküyor ve iri mavi gözleri aşağı kayıyor. "İsteyeceğim son şey, tüm bu insanların önünde çökmen olur."

Nefes veriyorum. "İyi olacağım. Ama konuşmayı okumak istediğimi sanmıyorum."

Güzel bir methiye. Büyükanнемin en önemli başarılarını ele aldık ve erkeklerin egemen olduğu bir sektörde nasıl öncü olduğunu belirttik. Gidiyoruz.

Milyar dolarlık bir şirketi yöneten ama yine de yetim torununu büyütmenin bir yolunu bulan bir CEO olarak kazandığı övgüleri ayrıntılı bir şekilde anlatıyor. Sanırım tam olarak şöyle diyor: Dottie Hessler hem dul hem de tek çocuğunu kaybetmiş bir anneydi. Ancak acısı onu yıldırmadı ve mucizevi bir şekilde torununu büyütmenin bir yolunu bulurken Forbes'un dünyanın en zengin 100 kişisi arasındaki yerini de sağlamlaştırdı. İş dünyasındaki kadınlar için bir öncüydü.

Doğru olmadığından değil. Sadece sığ.

"Ne söylemek istiyorsun?"

"Şirketin çoğunun bugün dışarıda olduğunu biliyorum, ancak iş hakkında konuşmak çok utanç verici gibi görünüyor. Büyükannem bundan çok daha fazlasıydı. Sekiz yaşındayken bir keresinde onu arayıp dadının canımı yaktığını söylediğimi hatırlıyorum. O sırada Hessler'in en büyük rakibi olan Royal Bahamas'ın CEO'su ile bir telefon görüşmesi yapıyordu. Büyük bir birleşmeyi tartışıyorlardı ama tam ortasında, yirmi iki dakika boyunca onu beklemeye aldı. Eve geldi, dadıyı oracıkta kovdu, sonra da beni ofise geri getirdi."

"Evet, kulağa Dottie gibi geliyor," diyor yarım ağız kıkırdarak.

"Büyükannem ayakkabılarını çıkardı ve benimle birlikte yere oturdu. Hoparlördeki toplantısını bitirirken bana tek tek boya kalemleri verdi ve benimle birlikte karalamalar yaptı. O gün sonunda iki Royal Bahamas gemisi satın aldı."

Lojistiği çok sonraları anlayabildim ama Royal Bahamas bu işten paçayı sıyırdığını düşünüyordu. Tabii ki büyükanne iki adım öndeydi. Her iki gemiyi de çivilerine kadar söktü, yeniden inşa etti ve yeniden markaladı. Bugün, Hessler filosundaki en kârlı gemilerden ikisi onlar. Aslında, bu iki gemiden elde edilen gelir Royal Bahamas'ı birkaç basamak aşağı indirdi. Artık onları rakip olarak görmüyoruz.

"Dottie tam bir baş belasıydı," diyor Denny. "Her şeyi yapabilirdi. O kadına sonsuza dek hayran kalacağım."

Ben de başımı salladım. "Aynen."

"Bu arada, dadın sana ne yaptı?"

"Ah, doğru ya. İşin komik tarafı da bu. Büyükanнем sonunda telefonu kapatıp dadının beni incitmek için ne yaptığını sorduğunda ona gerçeğı söyledim."

"Hangisiydi?"

Dudaklarımdan bir kıkırdama dökölüyor. "Şeker Diyarı oyununda kazanmama izin vermezdi. Dadı yalan söylememe ya da hile yapmama izin vermezdi. Sanırım sekiz yaşındaki bir çocuğa bazı ahlaki değerleri aşılarmaya çalışıyordu. Her neyse, demek istediğim duygularımı incitti. Büyükanнем dadıyı geri çağırarak, özür dilemek, onu yeniden işe almak ve maaşını üç katına çıkarmak zorunda kaldı."

Denny, "Eminim senin küçük kıcını parçalamak istemiştir," diyor.

Omuz silktim. "Eminim, ama o yapmadı. Aslında o gün dondurma yemeye gittiğimi çok net hatırlıyorum. Kafam kadar büyük bir dondurma ve ekstra çırpılmış krema."

"Çok tatlı bir hikâye." Ama gözlerindeki bakışı görüyorum, sanki bugün bunu ona neden anlattığıma şaşırmış gibi.

Açıklamaya devam ediyorum. "Büyükanнем beni yedek dadıya aldırabilirdi, böylece görüşmesine odaklanabilirdi. Mülkün her yerinde kameralarımız vardı. Güvenlik ekibinden neler olup bittiğini araştırmalarını isteyebilirdi. Her zaman seçenekler vardı ama ona her ihtiyacım olduğunda yaptığı işi bıraktı. Ben onun için dünyadaki en önemli kişiydim."

Dudaklarını birbirine bastırırken Denny'nin gözleri ayakkabılarına kayar. "Gerçekten öyleydin," diye mırıldanıyor.

"İğrenç derecede zengin ve güçlü olmanın, omuzlarında bu kadar çok sorumluluk taşımanın ve yine de torununla iki günde bir çikolatalı kurabiye pişirmeye zaman ayırmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Paranın kendilerini herkesten üstün kıldığını düşünen zengin, kibirli, pislik elitistlerin arasında büyüdüm. Önemli olan şeylerden o kadar uzaklar ki. Büyükanнем hepsinin toplamından daha fazlasına sahipti ama ruhu hâlâ saftı.

İyi başladı ve iyi kaldı. Para onu asla başka bir şeye dönüştürmedi. Hayranlık duyduğum şey bu."

Denny bana gülümsüyor ve kravatımı düzeltip göğsümün üzerine indiriyor. "Kibirli, pislik elitist kısmını çıkar ve sonra bu hikayeyi anlat. Bu iyi bir konuşma." Ceketimin iç cebine uzanıyor ve katlanmış konuşmayı çıkarıyor. "İyi başladı ve iyi kaldı. Bence insanların Dottie Hessler hakkında bilmesi gereken tek şey bu. O iyi biriydi."

"Evet, öyleydi."

Başını eğiyor ve bana küçük, tereddütlü bir gülümseme göstermeden önce bakışlarımı buluyor. "Şimdi hazır mısınız? Leah nerede?" Denny soruyor, sanki tüm bu süre boyunca eski kız arkadaşımı saklıyormuşum gibi banyoya bakıyor.

"Biz ayrıldık."

Denny'nin gözleri fal taşı gibi açılır. "Kim kimden ayrıldı?" diye yavaşça soruyor. Göz kapakları seğiriyor, sanki onları yuvarlama dürtüsüne direnmeye çalışıyor.

"Büyükanneimin cenazesinin olduğu gün beni bu konuda mı sorgulayacaksınız?"

"Bir skandaldan kurtulmanın en iyi yolu-"

"Önüne geçmek için," diye homurdandım. "Biliyorum, Denny. Biliyorum. Ama bu bir skandal değil. Sadece artık çıkmayan iki insan. Ayrılığımız dostane bir şekilde oldu. Dramatik bir şey değil."

Dudaklarını düz bir çizgi halinde bastırırken bir kaşını kaldırıyor. "Acaba o da aynı şeyi söyler miydi? Bir açıklama yapmak için halkla ilişkilere ulaşmamız gerekiyor."

"Hayır, yok."

Vegas'ta normal bir adamım. Orada çok para harcamıyorum. Evim güzel ama kesinlikle milyarder demiyor. Gösterişli şeyler almam. Dalış dükkanım neredeyse iflas ediyordu, ta ki danışmanım Avery devreye girip bizi doğru bir pazarlamayla kurtarana kadar. Genel olarak işler sakindi ve kolayca radarın altında uçuyordum.

Leah hala benim gerçekte kim olduğumu bilmiyor. Vegas'taki arkadaşlarımdan hiçbiri, dünyanın en büyük zenginlerinden birinin tek varisi olduğumu bilmiyor.

dünyanın en zengin aileleri. Hessler Group üç büyük kruvaziyer şirketinin sahibidir. Luxe Adventure, Serenity ve Victorian. Gemi isimleri herkesçe bilinse de, insanlar bu isimlerin arkasındaki sahiplere nadiren bakıyor.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama ilişkileriniz herkesi etkiliyor. Yüz binden fazla iş artık size bağlı. Size karşı kan davası güdebilecek kadınlara karşı dikkatli olmalıyız. Leah ile aranızda ne oldu? Lütfen bana senden ayrıldığını söyle."

Homurdanıyorum. "Bir şey çaldı. Bu beni rahatsız etti." "Bir şey mi çaldı?"

"Birkin çanta."

Denny'nin çenesi düşer. "Birkin çanta mı? En ucuzu on bin dolar. Bu ağır bir suç, Dex. Bundan nasıl kurtuldu?"

Elimi kaldırdım. "Açıklığa kavuşturayım. Çantayı babasından çaldı."

Tek gözünü kısıyor. "Leah'nın babasının Birkin çantası mı vardı?" Denny düşüncelerini makul bir açıklamaya dönüştürmeye çalışıyormuş gibi başını sallıyor. "Nasıl oluyor da sen açıkladıkça benim kafam daha çok karışıyor?"

Bugün bu konu hakkında konuşmak istemiyorum ama Denny'den sır saklamak akıllıca değil. Neler olduğunu bilmezse beni koruyamaz. Ben de bıkkın bir şekilde içimi çektim ve açıkladım. "Leah'nın babası bir gazi. Görevdeyken geçirdiği ve çok acı çekmesine neden olan bir beyin travması var. Çok nazik bir adam ama aklının yerinde olmadığını söyleyebilirim. Bu nedenle ailesinin mali işleriyle Leah ilgileniyor. Gazilik maaşı, sosyal güvenlik ve kariyeri boyunca biriktirdiği para sayesinde bankada epey bir birikimi vardı. Bu paranın evlerini ve araçlarını ödemesi ve faturalarla ilgilenmesi gerekiyordu. Leah, onların haberi olmadan bir şeyler almak için o hesabı yavaş yavaş boşaltıyormuş. O Birkin çantayı aylardır gözlüyordu. Tek başına almasına imkan yok."

Aslında bunu onun için aldım. Dalış dükkânı pek kârlı değildi ve ben de gerçek servetimi saklıyordum. On beş bin dolarlık bir çantayı neden bu kadar kolay alabildiğimi açıklamak için uzun vadeli birikimlerimle ilgili bir bahane uyduracaktım. Ama çantayı ona vermeye niyetlendiğim gün, aynı çantayla evime geldi. Ona parayı nereden bulduğunu sorduğumda, sadece ailesinin kullanmadığını söyledi.

Denedim ama geçmişe bakamadım. Bana etrafımda büyüdüğüm arkadaşlarımı ve kaçmaya çalıştığım şeyi hatırlatıyordu. Şunun markası, bunun markası. Ne giydiğin ya da ne sürdüğün senin değerini belirler.

Leah'nın babası yeni bir sandalye alabilirdi. Evlerinin onarımına ihtiyacı vardı. Leah'nın annesinin sırtı ağrıyordu ve dizleri zayıftı, bu yüzden eve ayak uydurmakta zorlanıyordu. Bu yükü tek başına taşımaması için haftada bir temizlik hizmeti almasını önerdim. Ama Leah bunun yerine bir çanta için hesaplarını boşalttı.

Onun için aldığım çantayı iade ettim ve ailesi için bir yıl boyunca temizlik hizmeti sipariş ettim. Satıcıya onlara bir çekiliş kazandıklarını söyledim. Sonra Leah ile ilişkiyi bitirdim. Mutlu değildi ama ona intikamcı bir tip diyemem. Altı ay oldu. Eminim artık beni düşünmüyordur bile.

"Dottie'ye söyledin mi?"

"Evet," diyorum omuz silkerek. "Büyükanneme her şeyi anlattım." "Komik, bana bundan bahsetmiş olacağını düşünürdünüz,"

Denny mırıldanıyor. "Tamam, peki..." Sol elini uzatıyor, iri pırlantası tepedeki ışığın parıltısını yakalıyor. Neredeyse yirmi yıldır boşanmış. Eski kocası yeniden evlenmiş ama o yine de takıyor. "Tam ön sırada olacağım. Eğer kendini kötü hissetmeye başlarsan, sadece işaret ver ve ben devralayım, tamam mı?"

Başımı salladım. "Tamam."

"Dex?" Denny saçlarımı karıştırıyor, parmaklarıyla derme çatma bir tarak yapıyor. Aynı şekilde saçlarımı tarıyor.

küçüklüğümden beri üzerimde. "Eve döndüğüne sevindim. Tahtına oturmanın vakti geldi ve ben de tam burada, yanında olacağım. Başka kimse yoksa, ben varım. Yalnız değilsin. Bana güvenebilirsin."

Taht mı? Çok dramatik. Ama haksız da değil. Toplam net serveti on sekiz milyar doların biraz üzerinde olan bir adamın üzerinde çok fazla sorumluluk var. Bu sadece şirketime karşı değil, ekonomiye karşı da görevim. Bundan sonra alacağım her karar sadece işle ilgili olmayacak. Stratejik olmak zorunda. Kim olduğumun ve neyi desteklediğimin bir beyanı. Para söz konusu olduğunda, hayat dev bir satranç oyunudur. Asla kazanamayacağınız bir oyun. Büyükanнем bu yükü çok uzun süre taşıdı ve şimdi sıra bende. Tek istediğim okyanusta kaybolmak olsa bile oynamam gereken bir oyun var.

Denny'nin boştaki elini tutuyorum, parmak uçlarını sıkıyorum ve başparmağımı parlak kırmızı cılanın üzerinde gezdiriyorum. Büyükanнемin her zaman sürdüğü aynı ton. "Tanrı'ya şükür buradasın, Denny."

Gülümsüyor. "Hadi," diyor, başıyla kapıyı işaret ederek. "Gidip veda edelim."

5

Lennox

Günümüz Las Vegas'ı

TYatak odamdaki tek ışık küçük televizyonun loş ışığıydı. Alan şakağıma bir öpücük kondurduktan sonra Beni çıplak göğsüne daha sıkı bastırıyor. Yatağı en hafif hareketlerde bile yüksek sesle gıcırıyor. Bu yatağın daha iyi günler gördüğü kesin. Ama değiştirmek öncelikler listesinde alt sıralarda. Önce ağrıyan azı dişim için bir dişçiye görünmeliyim. Sonra, arabamın neden bu hırıltılı sesi çıkardığını bulmak. Üçüncüsü, yatağı değiştirmek.

Aslında, boş ver. Yatağı değiştirmeden önce, gerçekten yeni bir yaşam koşuluna bakmam gerekiyor. Oda arkadaşım Grace ile küçük bir daireyi paylaşıyorum. Biraz sessiz, kesinlikle bir duvar çiçeği, ama nazık ve düşünceli. Çoğu zaman benzin istasyonuna uğradığında bana bir soda ve şekerleme alır. Mutfak tezgahının üzerine bırakır ve hep aynı küçük notu yazar: En sevdiğim ev arkadaşım için. Çok tatlı ama bunun bir rüşvet olduğundan şüpheleniyorum, bu yüzden onun işine burnumu sokmuyorum. Neredeyse

Grace'in gerçek adı olmadığı ve odasını dağıttığı uyuşturucuları depolamak için kullandığı kesin.

Emin olamam. İnsanlar uzaktayken odalarına baskın yapma işinde değilim. Muhibir de değilim. Daireme girip çıkan cesetler ya da uykulu gözlü şüpheli kadınlar görmediğim sürece dudaklarım mühürlüdür. Burası Las Vegas. Günah şehri. Herkes sarhoş, kafası güzel ya da ikisinin karışımı. Hepsi kafamda olabilir ve mavi gözlü, sarı saçlı, tatlı Grace aslında dört kullan-at telefonu ve her renkte hap kesicisi olan normal bir ev arkadaşı olabilir.

Bundan şüpheliyim. Reçeteli ilaç sattığından oldukça eminim.

Alan alçak sesle mırıldanıyor, yüzünde mahcup ve memnun bir gülümseme var. "Sanırım bu şimdiye kadarki en iyi seksimizdi."

"Kesinlikle." Yalancı. Kendimi sessizce azarlıyorum. Ona doğruyu söyle. O tatlı, yakışıklı, kibar... ve seni bir kez bile orgazm etmedi. Belki de daha maceralı şeyler için onun elini tutmam gerekiyordur. Belki de bir davet bekliyordur. "Bir fikrim var" diyorum.

"Ne fikri, Lennox?" diye sorar.

Lennox? Bu da başka bir şey... Alan bana hep adımla hitap ediyor ve bu da başım beladaymış gibi hissetmeme neden oluyor. Tamam, bu aslında bu konuşmayı açmak için iyi bir ilk adım. Ona henüz dolabımın arkasındaki deri kelepçelerden ve anal boncuklardan bahsetmeyeceğim ama şirin isimlere bayıldığımı söyleyebilirim.

Göğüs kafesini öpüyorum ve göğsüne sokuluyorum. "Hey, biliyorsun, istersen bana lakap takabilirsin. Ben evcil hayvan isimlerinden hoşlanmayan kızlardan değilim. Bence çok tatlılar ve bana tapıldığını hissettiriyorlar."

"Takma adlar?" Alan soruyor.

"Evet," diyorum, ona daha da sokularak. "Bebek gibi, seksi, şeker, tatlım, melek... gerçekten her şey. Ne doğal geliyorsa."

"Oh." Kaşları birbirine çatıldı. "Ben...tamam. İstersen bunu deneyebilirim. Sadece çok güzel bir ismin var, onu kullanmayı seviyorum."

Bıkkınlıkla nefes veriyorum. Sorun burada yatıyor. Alan her şeyi doğru söylüyor ve yapıyor. Neden bu şekilde bağlantı kuramıyoruz? Bir yıldan fazla oldu ve hâlâ garip. O da bunu hissediyor mu? O da mı numara yapıyor?

"Senin fikrin neydi... um... Muffin?"

Muffin mi? Aman Tanrım. Bu takma isim işi biraz zaman alacak. "Düşünüyordum da, belki sana mutfaktan bir atıştırmalık alırım, biraz daha sarılırsınız ve sonra ikinci raunt?" Kaşlarımı ona doğru sallıyorum. "Üstte ben mi?"

"Enerji dolusun," diyor Alan endişeli bir gülümsemeye. Sanırsınız ki az önce bir şeyler çekip atlamaya gitmeyi önerdim.

"Bir şeylerle dolu olmayı çok isterdim," diyorum göz kırparak.

Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirir. "Ah, doğru ya. Atıştırmalıktan bahsetmiştin. Aç mısın?"

Zavallı adam edepsiz konuşmalardan bihaber.

"Pardon, kötü şaka. Neyse boş ver. Ama acıktıysan, kilerde yeni bir paket Funyuns var. Grace de buzdolabına birkaç kola bırakmış."

Alan doğruluyor ve benim göğsünden kaymama neden oluyor. Tekrar yanına sarılmak için yukarı doğru kıpırdandım. "Pek besleyici bir akşam yemeği seçimi değil. Hepsi bu kadar mı?"

Sözsüzce başımı sallıyorum.

"Yarın sabah biraz yiyecek getirmeme ne dersin? Sprouts buraya dönüş yolumun üzerinde. Bir meyve tepsisi alırım." Ona en iyi ihtimalle ılık bir gülümseme gösteriyorum. Göz kırıyor ve ekliyor, "Ve sevdiğin krem peynirli meyve sosu."

"Benim kahramanım." Dudaklarımı onunkilere bastırmak için zorluyorum. Beni gagalıyor ama ben oyalanıyorum. O da beceriksizce beni tekrar okşuyor, sonra geri çekiyor.

Boğazını temizliyor. "O sosu çok seviyorsun. Ben de evimde bulundurmalıyım. Belki biraz daha fazla meyve yemeni sağlar."

"Ve sebzeler," diyorum. "Bebek havuçları da bu şeye batırıyorum."

"İğrenç," diye dalga geçiyor.

Çoğunlukla Alan'ın evinde kalırdık. Çok daha büyük. Benim dairem, bahçe satışlarında yavru köpekleri bulduğunuz karton kutulara benziyor. Kışını kıpırdatıp dönmeye yetecek kadar yer var. Ama burada kalıyoruz çünkü Alan'ın oda arkadaşının yakın zamanda bir kız arkadaşı oldu ve seks yaparken çok gürültü yapıyorlar. Erkek arkadaşım onları iffetsiz buluyor. Ben mi? Ben biraz kıskandım.

Kâğıt inceliğindeki duvarların arasından seviştiklerini de duydum, seviştiklerini de. Her seviyede birbirlerine bağlanıyor gibiler. Keşke ben de Alan'la öyle olsaydım.

Parmaklarımın göğsünde gezinmesine izin veriyorum ama yorganın altına uzanamadan elimi tutuyor. "Len, yani Muffin, yorulmadın mı? Neredeyse yarım saattir sevişiyoruz." Elimini dudaklarına götürüyor ve avucumu öpüyor. "Her neyse, eve gidip duş almam lazım. Ay sonu sayımı var. İşe biraz erken gitmem gerekiyor ki vardiyama yetişebileyim."

"Ne kadar da başarılısın," diye mırıldanıyorum, bacaklarımı çaprazlayıp bir türlü geçmeyen o tanıdık ağrıyı görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Aslında patronum da öyle düşünüyor," diyor Alan, yüzünde tuhaf bir ifadeyle. "Bana zam teklif etti."

"Bu harika. Aferin sana," diyorum elini okşayarak. Hevesli olmaya çalışıyorum ama kesinlikle kaşınmayan kaşıntı dikkatimi dağıtıyor. Alan gider gitmez, vibratörümle özel olarak işimi bitirebilirim. "Bunu herkesten çok hak ediyorsun."

"Zam, genel gece müdürlüğüne terfi ile birlikte geliyor."

Bu tüm dikkatimi çekti. Yatakta ayağa fırlıyorum, örtüler düşüyor ve göğüslerim ortaya çıkıyor. "Alan. Bu inanılmaz. Bunu çok uzun zamandır bekliyordun. Senin adına çok mutluyum." Kolumu onun geniş göğsüne doladım ve

omzuna garip bir şekilde sarıldım ve göğüslerim onun yan tarafına çarptı.

"Teşekkür ederim. Ve hey, gündüz vardiyasında açık bir resepsiyon görevlisi pozisyonu var. Şirketimde sizin için iyi şeyler söyleyebilirim."

"Eh... Sen müdür olmak üzeresin ve biz çıkıyoruz, bu bir sorun olmaz mı?"

"Hayır, gündüz vardiyasındaysan olmaz. Ben senin doğrudan müdürün olmazdım. Camden Hotels'in gerçekten iyi yan hakları var ve kariyer eşlemesi yapıyorlar. Eninde sonunda şirkete geçmek istersen yardımcı olurlar. Şirkette yapabileceğiniz çok şey var; finans, pazarlama, muhasebe. Okula gitmek isterseniz eğitim yardımı bile sunuyorlar."

Yüzümü buruşturarak ellerimi saçlarımda gezdiriyor, serbest kalan birkaç teli yakalıyorum. Koyu renkliler. Doğal rengim, ama televizyon ekranının renkli ışıltısı karşısında neredeyse yeniden mor görünüyorlar. Mor saçlarımı gerçekten özlüyorum. İlk buluşmamızda Alan gösterişli saç renklerinin eğlenceli ama biraz çocukça olduğunu söylemişti. Geriye dönüp baktığımda, sadece yorum mu yapıyordu yoksa o zamanki mavi çizgilerimle ilgili çok da ince olmayan bir ipucu muydu emin değilim. Ne olursa olsun, resmi olarak sevgili olduğumuzdan beri saçlarım bir yıldır doğal simsiyah rengini koruyor.

"Beni düşündüğünüz için teşekkür ederim. Ama bir süreliğine müşteri hizmetlerine ara vermem gerekiyor. Yarın Avery ile görüşeceğim. Eminim onun da bazı fikirleri vardır. Benim için endişelenme."

"Tamam, yardımcı olabileceğim bir şey olursa haber ver." Başımın üstünü öptükten sonra sürünerek yataktan çıktı. Ayağa kalktığında çıplak poposunu bir tevazu gösterisiyle örtüyor. Boxerını giydikten sonra arkasını dönüp bana gülümsüyor. "Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim, bebeğim."

Gülümsemesi genişten küçüğe doğru gidiyor ve sonra başucu lambasını açarken yüzü kederli bir hal alıyor. "Madem dürüst davranıyoruz..."

"Öyle mi?" Ben soruyorum.

"Sana nasıl istersen öyle hitap edebilirim, um... Dumpling."

Neden lakaplar konusunda ağzımı açtım ki? Bu daha da rahatsız edici.

"Tamam, denediğin için minnettarım," diyorum.

"Ama benim için Alan'ı tercih ederim. Sorun olur mu? Hiçbir zaman evcil hayvan isimleri ya da benzeri şeylerle ilgilenmedim."

"Ne eşyası?"

Yüzünü buruşturuyor. "İlişkinizi sergilemek gibi. Halka açık sevgi gösterileri. Bence özelde yaptıklarımız özel kalmalı."

Masmavi gözlerine ve özenle kesilmiş kumral saçlarına bakıyorum. Gerçekten çok güzel. "Oh, tamam, elbette. Anlıyorum."

Gülümsemesi geri döndü. "Harika. Bu konular hakkında konuşabilmemiz hoşuma gidiyor. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye cevap veriyorum ama kelimeler boş geliyor. Alan'ı gerçekten seviyorum. Onu mutlu etmek istiyorum. Sadık, koruyucu ve düşünceliyim. Ama ona karşı aç değilim. Bu yetişkin aşkı mı? Olgunluk, aslında neyi arzuladığıma bakmaksızın benim için iyi olanı seçmek midir?

Tamamen giyindikten sonra kapıya doğru yöneldi, beni geride bıraktı, hala çıplak ve çarşafın altında yarı sıkışmış bir halde. "Ön kapıyı kilitleyeceğim, böylece istediğin kadar rahat kalabilirsin. Sabah görüşürüz" diyor. Çok düşünceli.

"İş yerinde iyi geceler."

Ön kapının kapandığını duyana kadar beklerim.

Sonra, sık siyah titreşimli klitoris uyarıcımı bulmak için komodin çekmecemi açtığımda göğsümde hevesli kelebekler uçuşuyor. Sihirli küçük cihaz. Rahatlama sadece birkaç dakika uzaklıkta.

Titreşimi en düşük ayara getiriyorum ve çarşafı vücudumdan sıyrıyorum, serin havanın meme uçlarımı öptüğünü hissediyorum. Yorganın altında seks yapmaktan nefret ediyorum. Deli gömleğinin içinde sevişmeye çalışmak gibi. Birini severken utanılacak ne var ki? Hayatını paylaştığın zaman

Güvendiğiniz biriyle vücudunuz bir oyun alanı gibi hissetmeli. Her nefes acı verene kadar beklenti içinde tutulmalıdır. Her dokunuş tehlikeli hissettirmeli, müstehcen bir cesaret gibi. Göz göze geldiğiniz her an, daha önce sahip olduğunuzdan bir adım daha ileri gitmeniz için bir davettir. Seks canlandırıcı olmalı. Bir hazine, bir ikram, katlanılması gereken bir angarya değil.

Vibratörlerimi temizlemek konusunda dindarım, böylece zaman ayırabilir ve her yerinde kullanabilirim. Beni gerçekten etkileyen şey alay etmek. Önce emiş bölmesini kulağımın arkasındaki çukura yerleştiriyorum. Birkaç saniye sonra, boynumdan aşağı sürüklüyorum, pelüş dudakların köprücük kemiğime kadar bir öpücük izi bıraktığını hayal ediyorum. Tüylerim diken diken olmaya başlıyor.

Nefesim hızlanıyor ve görüntüler kafamın içinde yanıp sönmeye başlıyor. Alan'ın yüzüne odaklanıyorum, ama bu yüz hızla yıllardır gizli düşüncelerimi işgal eden adama dönüşüyor.

Hep böyle oluyor ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Çünkü Alan'ın sarı saçlarını ve mavi gözlerini görmüyorum. Onu zihnimin ön saflarında tutmaya çalışıyorum. Ama bunun yerine, her zaman olduğu gibi, yumruklarımın simsiyah saçlarımın kalın tutamlarına dolandığını hayal ediyorum. Ela gözleri -küçük yerlerde yeşil, diğer yerlerde bal kahverengisi- bakışlarımı tutuyor. Gözlerinde başlayıp dudaklarına yayılan gülümsemeyi görüyorum.

Vibratörle meme uçlarımı teker teker sıyırırken, Dex'in ağzının üzerlerinde olduğunu düşünüyorum. Nasıl hissettireceğini. Acaba dilini nazikçe oynatacak ya da acımasızca emecek biri mi? Fantezimde o farklı bir Dex, ben de farklı bir Lennox'um. Ben onu istiyorum, o da beni istiyor ve önümüzde çok fazla engel yok. Arkadaşlık gibi. Üç yıldır beni uzak tutmak için kullandığı bahane.

Arkadaşlık. Memnun olduğumu söylediğim şey.

Ve gerçek hayatta da öyleyim. Dex'i bir arkadaş olarak gerçekten önemsiyorum. Onun için her şeyi yaparım.

Ama zihnimin kutsallığında?

Kocaman elleri vücudumun her yerindeydi.

Ve bunu düşünmek bile beni boşaltmaya yetiyor.

Vibratör göbek deliğimin hemen altında durduğunda klitorisim ağrıyor. Dudağımı sertçe ısıyorum, kendimi bekletiyorum, bir an daha fantezinin içinde kalıyorum. Şu anda bana ne söyleyeceğini merak ediyorum. Dex yatak odasında güçlü ve sahiplenici midir? Yoksa tatlı ve şefkatli mi? Eğer beni böyle isteseydi, sevişir miydik... yoksa düzüşür müydük?

Sanırım asla öğrenemeyeceğim.

Vibratör, ben gönderilmeden önce ıslak klitorisime zar zor temas ediyor. Yükselen doruk noktamda zevkle yüksek sesle inliyorum. Burada kimse yok, bu yüzden serbest bırakıyorum, inliyorum, miyavlıyorum, bunların Alan ile çıkardığım sesler olmasını diliyorum. Onu zihnimin ön saflarına getiriyorum, erkek arkadaşına odaklanıyorum, farklı bir adam düşüncesine geldiğim için kendimi çok suçlu hissediyorum.

Kal, Alan. Benimle kal.

Pusun içinden adımı söyleyen sesini duyduğumda, zoraki fantezimin ilk kez işe yaradığından emin oluyorum. Her zaman değil, bu yüzden rahatladım. En azından doğru adamın sesini duyuyorum. Ama sonra tekrar konuşuyor ve sesi biraz fazla gerçek geliyor.

"Lennox?"

Orgazm sonrası sarhoşluğumdan sıyrılıp oturur pozisyona geçtiğimde Alan'ın kapıda dikildiğini görüyorum. Daha önce kapalı olan yatak odasının kapısı ardına kadar açıldı. Çenem düştü. Sanki tüm teatral gösterimi görmemiş gibi, aceleyle vibratörümü sırtımın arkasına sıkıştırıyorum. Dizlerimi birbirine kenetleyip bacaklarımı kapatıyorum ve şişmiş seksimi gizliyorum. Ama yüz ifadesini ölçmeye çalışırken hiçbir şey söylemiyorum.

Yüzündeki ifadeyi yanlış anlamak mümkün değil. İncinmişlik ve şaşkınlıkla karışık bir utanç.

"Seni gözetlemiyordum," diyor komodini göstererek. "Cüzdanımı unutmuşum. Kapıyı çaldım ama duyduğunu sanmıyorum."

Sağıma bakıyorum ve yıpranmış siyah cüzdanının plastik komodinin üzerinde durduğunu görüyorum. Çarşafımın kenarından tutup yukarı çekiyorum ve çıplak bedenimi elimden geldiğince örttükten sonra komodinin üzerinden cüzdanını alıyorum. Ona uzatarak, "Beni gözetlediğini düşünmemiştim" diyorum.

Neden panikliyorum? Yanlış bir şey yapmadım, değil mi? Tamam, başka bir adam hakkında fantezi kurmak yanlış, ama düşüncelerimi kim yönetebilir? Onları kendim bile kontrol edemiyorum. Tanrım, keşke şu anda beni rahatlatacak bir şaka yapsaydı. "Bu tam bir şovdu." gibi bir şey. Ya da, "İşe geç kalmasaydım, bir tur daha sana katılırdım." Ama o Alan, o yüzden tek yaptığı kibarca cüzdanını alıp bakışlarımı kaçırmak.

"Arkamdan tekrar kilitleyeceğim. İyi geceler, Lennox."

Cevabımı beklemiyor.

Kapıyı kapatırken takma isimlerin gittiğini ve Lennox'a geri döndüğümüzü fark ediyorum.

Uygun olması dışında.

Çünkü şu anda gerçekten başımın belada olduğuna inanıyorum.

6

Dex

Günümüz

Miami'si

| gergin olmamalısın. Ben bunun için yetiştirildim. Danışma kuruluna, yöneticilere ve Hessler'deki tüm  alışanlara Grup, ben sadece hakkım olan rolü üstleniyorum.

Kapalı kapılar ardında panik atak geçiren adamı kimsenin bilmesine gerek yok.  l mc l köpekbalıklarının yanında kendini insan kalabalığından daha rahat hisseden adamı.

"Daha yakın olana" ihtiyaçları var. Liderlerine. Harvard Business School'dan onur derecesiyle mezun olan ve kurumsal strateji hakkında odadaki herkesten daha fazla şey bilen adam.

Dex'i istemiyorlar. Bay Hessler'a ihtiyaçları var.

Kravatımı gevşetip koltuğumda arkama yaslanıyorum ve pencereden Miami silüetine bakıyorum. Güneş, şehir manzarasını çevreleyen durgun sularda parıldııyor. Hareket eden tekne olmadığı için su durgun. Sudan çok cama benziyor.

Burası büyükannemin her şey için tercih ettiği toplantı odasıydı. Bu manzarayı severdi. Okyanusa bakmayı severdi ama suya girmekten çok korkardı. Onu bir kez olsun dalgıç kıyafeti giymeye ve su çizgisinin altında ne olduğunu görmeye ikna edemedim. Büyükannem yüzme bilmezdi ve ona öğretmeme de izin vermezdi. Bana köpekbalığı yemi olmaksızın aslan yemi olmayı tercih edeceğini söyledi.

En sevdiği sandalyede, en sevdiği manzaraya bakarken, en sevdiği filmi düşünmeden edemiyorum. Batan batmayan gemi. Titanik. Tamamen anlaşılmaz. Şu anda her şey böyle hissettiriyor. İmkânsız. Dottie Hessler nasıl gitti? Ben hazır değildim. Kimse hazır değildi.

Masanın üzerindeki bir titreşim beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Telefonumda Lennox'un adını görünce her zamanki gibi gülümsüyorum. Tereddüt etmeden cevap veriyorum.

"Len, Titanic'i hiç izledin mi?" Ben sordum.

Bu benim Lennox'la olan ilişkim. Telefona asla "Alo" diye cevap vermeyiz. Gerçekten konuşmak için çok hevesliyiz. Söz konusu biz olunca "Alo" zaman kaybı gibi geliyor.

"1997 versiyonunu yılda bir kez izliyorum. Genç DiCaprio'yu zihnimde taze tutmayı seviyorum" diyor.

"Kate Winslet'ın hayatta kaldığını biliyorum. Ama her şey olup bittiğinde birlikteyseler, o nasıl öldü?"

"Jack?" Lennox sorar.

"Kim? Hayır, DiCaprio'yu kastediyorum."

"Evet, Dex. Jack'i oynuyor. Kate Winslet, hayatta kalmak için bir kapının üstünde yüzen Rose'u oynuyor. Jack sadece söz konusu kapıya tutunuyor ve suda donarak ölüyor." "Bu da ne?" diye sordum. "Bu nasıl mantıklı olabilir? Neden binmedi mi?"

"İkisi birden sığamazdı."

"Ve başka bir kapı bulamadılar mı?" Lanet olası Hollywood.

Yarı homurdanıyor, yarı alay ediyor. "Asıl noktayı kaçırıyorsun. Bu çok güzel bir fedakârlıktı. Adam öldü, böylece kız yaşayabildi.

Gerçekten epik romantik bir şeydi. Hiç görmediğinize inanamıyorum."

"Hayır, teşekkürler," diye homurdanıyorum telefonda. "Muhtemelen Titanik hakkında senin Jaws ya da The Meg hakkında hissettiğin gibi hissediyorum. Ya da seri katil belgeselleri."

"Aslında onlardan gerçekten hoşlanıyorum. Bugünlerde Oxygen kanalında yaşıyorum."

"Gördün mü? Bu endişe verici."

"Kuzey Atlantik Okyanusu'nda bir gemi kazasına uğramak sizin için canlı canlı yenmek ya da öldürülmek kadar korkutucu mu? Çünkü biri hızlıca AAA'yı aramak ve hava yoluyla kurtarmak demek. Diğeri ise kanlı bir ölüm."

Korkutucu olan gemi kazası değil. Böyle bir durumda ortaya çıkabilecek toplu davalardır. "Bir gemiden AAA'yı öylece arayamazsınız."

"Nereden bilebilirsin ki? Bu hala bir tür araç" diyor.

Uzmanlığima dikkat çekmemeye çalışarak, "Biliyorum işte," diye cevap veriyorum. "Neyse, ne var ne yok? Nasılsın?"

Bir dakika sessiz kaldı. Sabırla cevap vermesini bekledim ve sonunda "Cozumel gezisindeki yerimi iptal etmem gerekiyor" diye atıldı.

Tipik. Her dalış gezisinden önce en az bir kez Lennox'a köpekbalığı yemi olmayacağını hatırlatmam gerekiyor. "Len, sana söz veriyorum, o bölgede hiç köpekbalığı olmayacak."

"Hayır, öyle değil." Boğazını temizliyor. "Artık buna gücüm yetmiyor. Kovuldum."

Telefonu elimde daha sıkı tutarak yanağıma bastırıyorum. "'Özür dilerim' demek istiyorum ama sen o işten nefret ediyordun."

"Ben yaptım. Beni yanlış anlamayın, rahatladım. Ama bilmiyorum... Herkes beni hayal kırıklığına uğratmış gibi görünüyor."

"Herkes kim? Ben kesinlikle değilim."

İç çekti. "Tamam, yeterince adil. Belki de kendimi hayal kırıklığına uğrattım."

"Neden?"

"Sanırım bir işten çok fazla şey istiyorum."

Keşke yüzümdeki kızgın ifadeyi görebilseydi. "İşin saatte yirmi dolar ödüyordu."

"Affedersiniz. Bu benim gibi biri için iyi bir ücret."

"Senin gibi biri, varlık mı?" diye sordum.

"Üniversite diploması yok, birkaç aydan fazla tam zamanlı bir işte çalışmamış, sayılardan ve ölçümlerden nefret ediyor ve tanklarındaki küçük balıklardan birinin dikkat süresine sahip... bu yüzden, evet, saatte yirmi dolar sağlam. Ama zaten bahsettiğim şey para değil."

Sandalyemde arkama yaslanıp, gözlerim Miami silüetine sabitlenmişken nefes alıyorum ve göğsümdeki baskının azaldığını hissediyorum. Aklım Lennox'ta olduğunda kendimi hep daha iyi hissederim. "Neden bahsediyorsun o zaman?"

"Her gün yaptığım işi sevmek istiyorum. Tüplü dalış yaparken nasıl hissettiğini biliyor musun? Her zaman böyle hissetmemiz gerekmiyor mu? Yoksa bu çocukça bir düşünce mi?"

"Haftada kırk saat suyun altında oksijen tüpüyle nefes alsaydım beyin ölümüm gerçekleşirdi. Dalış mağazasının faturalarımı ödemediğinden bahsetmiyorum bile. Bunun bir hobi olduğunu biliyorsun."

Anlam veremediğim bir şeyler mırıldanıyor, sonra da "Doğru ya, evde yedek bir işin olduğunu unutmuşum. Aile mesleğiniz neydi? Kargo taşımacılığı mı yapıyorsunuz?"

"Sadece gemiler," diye mırıldanıyorum, sonra hızla konuyu saptırıyorum. "Ama her neyse, bakın, bazı insanlar çalışmak için yaşar, bazıları da hafta sonları için çalışır. Herkes farklıdır. Senden başka kimseye mantıklı gelmek zorunda değil. Sadece ne istediğinize karar verin ve bunun peşinden gidin. Daha yaratıcı, daha az yapılandırılmış bir alanda harika bir yaşam sürebilirsiniz. Zor ama imkansız değil. Eğer bir sigorta çağrı merkezinde çalışmaktan mutsuzsanız, belki de kovulmak evrenin size bunun size göre olmadığını söyleme yoludur."

Küçük bir kıkırdama çıkarır. "Çok akıllısın büyükbaba. Umarım senin yaşına geldiğimde ben de senin kadar zeki olurum."

"Otuz yaşına geldiğinde mi? Üç yıl sonra mı?"

"Evet. Umarım ben de senin kadar zarif yaşlanırım," diye takılıyor. "Gri dokunuş. Bifokal gözlük. Bastonunuz kıyafetinize her zaman sofistike bir dokunuş katıyor."

"Çok komik." Telefona gülümsüyorum, keşke telefonda olmasaydık diyorum. Ama aramızda fiziksel mesafe varken Lennox'la konuşmak biraz daha kolay. Onu görüyorum ve aklım kendime istemediğimi söylediğim her şeye takılıyor.

Üç yıl önce, mor saçlı ilginç şovmen yatak odamın kapısında belirdiğinde, bir atış kavanozuna katkıda bulunmaya çalışırken, o zamandan beri tuttuğum bir nefesi emdim. Lennox'a bir trolün hazinesine sarıldığı gibi sarıldım. Elimden geldiğince onu yakınımda tuttum.

Bizim için bu dostluk demektir.

Uzun saçlarını arkaya doğru çekmeyi, eksantrik küçük kıyafetlerini yırtmayı ve çıplak vücudunu bana izin verdiği herhangi bir yüzeyin üzerine eğmeyi işkence gibi arzulamıyor değilim. Çıktığı tüm bu palyaçoların nelerden yoksun olduğunu ona gösterirdim.

Ama Lennox'ta daha önce hiç karşılaşmadığım bir şey var. O gerçek. Saf dürüstlük ve iyi niyetle dolu. Beni en iyi şekilde besliyor. İnsanlardan vazgeçmeye hazır olduğum anda, Lennox bana umut verdi. Gömmeye çalıştığım bir yanıma ortaya çıkardı.

Onun arkadaşlığına, onu becermekten çok daha fazla ihtiyacım vardı, bu yüzden sınırları korumaktan başka çarem yoktu. Bir arkadaşı kaybetmenin seks, duygular ve paranın işin içine girmesinden daha hızlı bir yolu yoktur.

Bu nedenle onun gözleri dışında hiçbir şeye bakmamaya ve onunla çok sık yalnız kalmamaya çalışıyorum. Erkek arkadaşının elini saygımdan sıkıyorum. Dalıştan sonra mayosunu çıkardığında ondan vebadan kaçır gibi kaçıyorum ve ipli bikiniler içinde zar zor gizlenen göğüsleri bana ısrarcı bir siren gibi sesleniyor. Sikimi saklıyorum ve tüm sırlarımı gizliyorum. Ailemin kim olduğunu ya da net servetimi bilmiyor. Lennox diğer taraf hakkında hiçbir şey bilmiyor.

Benden... Ondan hoşlanmayacaktır. Ya da belki Miami'deki hayatım fikrine ısınabilir.

Bu konuşmayı nasıl başlatacağımı ya da bu boşluğu nasıl dolduracağımı bilmiyorum. Bunu hiç planlamamıştım. Vegas'taki zamanımın geçici olduğunu biliyordum. Benim için Lennox kadar önemli biriyle karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim. O muhtemelen yaşadığım en uzun ilişki. Fantezi, inkar ve kendini kontrol üzerine kurulu sözde bir ilişki. Ama yine de.

"Peki, bir sonraki adımın ne olacak?" Ona soruyorum.

"Birinci adım, artık bütçemi aşan seyahatleri iptal etmek" diyor.

Telefona doğru nefes veriyorum. "Sizin için ödeme yapmayı teklif ederdim ama Cep Koruyucuları muhtemelen bundan pek hoşlanmayacaktır."

"Alan'a öyle deme," diye azarlıyor beni.

"Ne?" Savunmaya geçerek sordum. "Ona öyle diyorsun."

"Ona böyle seslendiğimde, bu şakacı bir sevgi ifadesi.

Ona böyle dediğinizde, onunla dalga geçiyorsunuz demektir."

Alan'dan, Lennox'un diğer tüm eski erkek arkadaşlarından daha çok nefret ediyorum. Üç yıl önceki küçük fırsat penceremden geçtiğimden beri bir sürü ilişkisi oldu. Her zaman bir erkeğin dikkatini çekiyor. Ama sonunda onu çabucak hayal kırıklığına uğratiyorlar ve asla uzun sürmüyorlar. Alan farklı. Her zamanki tipi değil. Gerçekten iyi bir adam. Düşündükçe gözlerimi deviriyorum. Gerçekten uzun süre dayanabilir. Bir gün düğünlerinde en ön sırada olacağım, benim olması gereken güzel geline gülümseyeceğim ve Alan'ı eşek sudan gelinceye kadar dövmeyi hayal edeceğim.

"Onunla dalga geçmiyorum. Daha geçen gün korumasız cebimde mavi bir kalem patladı. Güzelim yeni pantolonumu mahvetti. Alan'ın benden ne kadar zeki olduğunu düşünmeden edemedim."

Kahkahalarla kükrüyor. İşte bu. En sevdiğim ses. "Tam bir ahmaksın. Neyse, bu akşam Finn ve Avery'lere gelebilir misin? Buzdolabı sevdiğin biralarla dolu."

"Her ne kadar çiftler gecenize katılmak istesem de, Miami'deyim."

"Alan çalışıyor. Ne oldu? Ne zamandan beri Miami'desin? Meksika'dan yeni döndün sanıyordum."

"Geri döndüm ve ertesi gün tekrar yola çıkmak zorunda kaldım. Evde bir işim çıktı." Teknik olarak yalan sayılmaz. Vegas'taki arkadaşlarıma büyükannemin öldüğünü nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Onun varlığından bile haberleri yoktu ve benim için ne anlama geldiğini kesinlikle bilmiyorlardı.

Lennox tabii ki bir istisna. Büyükannemle birkaç yıl önce bir kez tanışmış. Sadece bir akşam yemeği ama çok çabuk kaynaştılar. İkisi de diğerinin benim için ne kadar önemli olduğunu anladı. Belki de bu yüzden Lennox'a kaybımdan bahsetmek istemiyorum. Bir kenara bıraktığım duygularımı ortaya çıkarmak için doğru şeyleri söyleyip yapacağından eminim. O zaman, etkin bir şekilde kaçındığım tüm acılarla yüzleşmek zorunda kalacağım.

Dağılacak zamanım yok. Yapılacak çok iş var. Korumam gereken bir miras.

"Biliyor musun? Eve gittiğinde çok ketum oluyorsun."

Bana saçmalıklarımı anlatırken bir durgunluk oluyor. "Sadece bu konuda konuşmayı sevmiyorum. Şu anda ev gerçekten... karmaşık."

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Evet. Dalış gezisini iptal etme. Bütün bunları ışı sezonunda senin için planladım. Onları daha önce hiç dalışta görmedin ve hep görmek istediğini söyledin."

Lennox genellikle büyük deniz canlılarının görülebileceği dalışlardan kaçınır. Yavru balinaların sadece katil köpekbalıklarının çekeceğini düşünüyor. Ona göre yunuslar sizi boğabilecek kadar kindar. Ayrıca iki balinanın arasında ezilmekten, iki kamyonun arasına sıkışmak gibi mantıksız bir korkusu var. Tamamen yanlış bir benzetme değil. Her neyse, büyük deniz kaplumbağaları ve kartal vatozları istisna gibi görünüyor. Onları seviyor.

"Yaptım. Ama abartmıyorum. Beş parasızım. Önceden zar zor karşılayabiliyordum ama şimdi mahvoldum. Param bile yok."

Gelecek ay kirayı nasıl ödeyeceğimi biliyorum. Ve herkesten sadaka almaktan bıktım, o yüzden teklif etmeyin. Kendimi acınası hissetmeye başladım."

"Buraya gelen şeyleri biliyor musun?"

"Evet."

"Cozumel gezisi Discover Dives için yaptığım son gezi olacak. Tam zamanlı olarak büyük işime geri dönmek zorundayım. Eğer bu benim yöneteceğim son dalış olarsa, senin de orada olmanı çok isterim. Finansal olarak bir şeyler ayarlayabiliriz. Bir ödeme planı. Zamanın sonuna kadar bana ayda bir dolar ver yeter. Bir yolunu buluruz, tamam mı?"

Yine sessiz, ben de zaman öldürmek için başparmağımı masaya vuruyorum. Ama sükûnet çok fazla geliyor. "Len, hâlâ orada mısın?"

"Evet. Yani, taşınıyor musun?"

Yavaşça başımı sallıyorum, sonra beni göremediğini hatırlıyorum. "Evet ama evi satmak için acelem yok. Sen, Finn ve Avery istediğiniz zaman jakuziyi kullanmaya devam edebilirsiniz."

"Hm," diyor, ses tonu açıkça sinirlenmiş. "'Hm' ne demek?"

"Özleyeceğim şeyin jakuziniz olduğunu düşünmeniz çok komik." "Ah, tamam. Hemen üzülme ve hüzünlenme. Ben olacağım

Birkaç gün sonra eve dönüp bir şeyler alacağım, o zaman birkaç damla gözyaşı dökebiliriz."

Yemin ederim ağladığını duyuyorum ki bu çok garip çünkü Lennox ağlamaz. Asla. Ya da bunu saklamak konusunda stratejiktir. Onu tanıdığım üç yıl içinde bir kez gözlerinin dolduğunu gördüm ama o da arabanın kapısını ayak parmağının üzerine kapatıp neredeyse kırdığı zamandı.

"Senin için her zaman bir telefon uzağında olduğumu biliyorsun," diye onu temin ediyorum.

"Gerçekten mi? Çünkü telefonla aran berbat, Dex. Bugün cevap vermene şaşırdım."

Lennox telefonumla oynadığımı düşünüyor. Birden fazla kez benden sevimli bir şapşal olarak bahsettiğini duydum.

Gerçek şu ki telefonum asla çalmaz. Sık sık görmezden geliyorum.

Büyükannem üç yıl önce beni direktörlük görevimden aldığı anda bile danışmanlık rolünde yarı zamanlı olarak çalışmaya devam ettim. Gelecekteki şirketimle bağlantımı tamamen koparamazdım. Her zaman bir tür ailevi meseleye dahil olduğumdan bahsetmiyorum bile. Her zaman birilerinin bir şey için imzaya ihtiyacı oluyor.

Avukatlar, danışmanlar, Denny, personel ve halkla ilişkiler arasında telefonum hiç susmuyor. Çok bunaltıcı. Çoğu zaman sessizde tutuyorum, bu da Lennox'un aramalarını ve mesajlarını istediğimden daha fazla kaçırdığım anlamına geliyor. Bu hiç iyi değil.

Belki de fazladan bir telefon alıp numarasını sadece Lennox'a vermeliyim. Başka bir adama aşık olan bir kadın için özel bir telefona sahip olmak uygunsuz mu?

"Bununla daha iyi olacağım. Şu andan itibaren aradığında cevap vereceğim, Trouble. Söz veriyorum."

Gülüyor. "Bunca yıl geçti ve sen bana hâlâ öyle diyorsun. Bana bu lakabı taktığın zamanı hatırlıyor musun?"

Tabii ki biliyorum. "Tanıştığımız gün. Durmamı mı istiyorsun?" "Hayır," diyor usulca. "Lakapları severim.

Ve teşekkür ederim

yolculukla ilgili. Sana nasıl geri ödeyeceğimi bulacağım." "Yani gidecek misin?"

"Evet," diye

yanıtlıyor.

"Güzel."

Toplantı odasının kapısı hafifçe çalınarak bizi böldü. İlk yönetim kurulu üyesinin bir saat erken geldiğini sanmıştım ama meğer Denny'ymiş. Bugün gri takım elbise giymiş, sanki toplantı odasına aitmiş gibi. Kesinlikle rolüne uygun görünüyor.

Ayağa kalkarken onu içeri çağırıyorum. "Hey," diyorum Lennox'a sessizce, "gitmem gerek. Görev çağırıyor."

Kendimi suçlu hissederek telefonu aceleyle kapattım. Neden böyle olduğumu bilmiyorum. Umutsuzca dünyalarımı ayrı tutmaya çalışıyorum. Hayatımdaki onca insan arasında Denny ve Lennox'un uyuşmayacağını biliyorum.

"Dex Hessler, ne yapıyorsun sen?" Odayı geçerken dilini saklatıyor. "Güvenlik ofiste büyük bir toplantıya hazırlandığını söyledi?"

"Bu doğru," diyorum.

"Bugün burada olmamalıydın. Büyükkanneni üç gün önce gömdük. Huzur içinde yas tutmalısın tatlım. Neden tüm kurul dışarı çağrıldı?"

Masanın ortasında duran mühürlü zarfı gösteriyorum. "Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Vasiyetim var. Liderlik ekibiyle biraz şeffaflığın buzları eritmeye yardımcı olacağını düşündüm. Vasiyeti yerine getirecek kişi olarak atanan avukat hepimize vasiyetnameyi anlatmaya geliyor."

"Özür dilerim... Ne?" Denny tıslıyor. "Lütfen bana büyükkannenizin vasiyetini astlarınıza okuyacak kadar deli olmadığınızı söyleyin."

"Denny, sakın ol. Kişisel mali durumum değil, sadece Hessler Grubu ile ilgili konular."

Tüm liderlik ekibini bir Cumartesi günü ofise çağırdım. Büyükkannemin vasiyeti ölümünün hemen ardından veraset mahkemesine sunuldu. İyi yağlanmış bir makine gibi uygulamaya hazır bir planı vardı. Mali durumu nedeniyle vasiyet hemen mühürlendi. Büyükkannem ve onu hazırlayan avukatlar dışında kimse içinde ne olduğunu bilmiyor.

Hessler Group'un danışmanlar kurulu ve üst düzey yönetici ekibiyle birlikte vasiyetnameyi açmaya ve gözden geçirmeye karar verdim. Yani, çoğunu. Aşırı servetimin tamamını bilmelerine gerek yok ama şirketin kaderini gözden geçirmek istiyorum.

Açıkçası, doldurmam gereken büyük ayakkabılarım var. Büyükkannem onların güvenini ve sadakatini kazanmak için onlarca yıl harcadı. Ve bazıları muhtemelen benim yetkinliğime güvenmiyor. Çoğunun yarısı yaşımdayım. Diğerleri ise son üç yıldır daha fazla sorumluluk üstlenmem gerekirken ülkenin öbür ucunda çifte hayat yaşıyor olmamdan hoşlanmıyor. Ama ne yazık ki onlar için Hessler Group özel bir şirket.

Sahip olunan. Beni oylamak yok. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, büyükannem halefini seçti. Hessler Grup artık benim. İlk işim, yeni ekibime işlerinin güvende olduğunu ve büyükannem ve büyükbabamın kurduğu mirası korumak için elimden geleni yapacağımı söylemek olacak.

Denny masanın diğer tarafında bir koltuk bulur. Deri yönetici koltuğunda arkasına yaslanırken, "Numaram sende var, değil mi?" diye sorar. Kollarını ve bacaklarını aynı hizada kavuşturur.

"Evet mi?" Ne saçma bir soru. Haftada bir konuşuyoruz.

"O zaman kullan, Dex. Keşke bu tür şeyleri önce bana danışsaydın."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Sana mı danışayım?" Ses tonumu alçaltarak soruyorum. Denny'nin gözleri fal taşı gibi açılıyor, boş masa. "Bir şeyler ayarlayabilirdim. Kahvaltı, kahve, çay ve benzeri şeyler."

Oh. Aklımdan çıkmış. "Çok mu geç?"

Saatine bir göz atıyor. "Ne kadar zamanımız var?"

"Bir saat içinde varmış olurlar."

Ayağa kalkarken bana göz kırpmıyor. "Sakin ol. Yemek şirketlerini arayıp acele ne hazırlayıp teslim edebileceklerini öğreneyim."

"Alt kattaki kafeterya yukarıya çörek ve kahve gönderemez mi?"

Genel merkezimiz 350 milyon dolarlık bir şirket kampüsüdür. Binlerce çalışan uyanık oldukları saatlerin çoğunu burada geçiriyor. Büyükannemin yemek tesislerinin en üst düzeyde ve tüm çalışanlar için fazlasıyla uygun olmasını istediğini özellikle hatırlıyorum. Birinci katta tam anlamıyla bir yemek alanı var. Bu dükkanlardan biri yaklaşık yirmi kişilik bir toplantı için bir şeyler hazırlayabilir.

"Dex," diyor Denny iç çekerek. "Tüm yönetici liderlik ekibini ve danışma kurulunu çağırdın. Milyonerlere kafeterya yemeği veremezsin. Tanrım." Kadın

Benimle çocukmuşum gibi konuşurken başımı okşayıp yanağımı çimdikleyebilirdi. Muhtemelen beni hâlâ çocuk olarak gördüğü içindir.

"Kafeterya yemeklerine aldırmam."

Gülümsemesi küçümsemeyle dolu. "Büyük patron sensin. Rol yapma zamanı. Özel yemek şirketimiz somon havyarlı benedict ve wagyu bifteği tostadadan oluşan güzel bir yemek hazırlıyor."

Şu anda etik bir tartışma için enerjim yok. Liderlik toplantısından sonra halkla ilişkilerle görüşmem gerekiyor. Sonra da finans ekibiyle. Banka transferlerini kabul ettiğim ve mülk değerlendirmelerini başlattığım için kişisel avukatlarla yaklaşık on farklı toplantıda oturmam gerektiğinden bahsetmiyorum bile. "Nasıl istersen. Sadece bol kahve olduğundan emin olalım."

"Evet, efendim." Denny bana aşırı hevesli bir gülümseme ile hevesli bir başparmak işareti yaptı. "Oh, um..." Masanın üzerindeki mühürlü zarfa bakıyor. "Bu toplantının sadece yönetim kurulu üyeleri ve yöneticiler için olduğunu biliyorum, ancak vasiyette ne olduğunu duymak için kalmamın bir sakıncası var mı? Sadece sizi nasıl destekleyeceğimi anlamak için ya da ihtiyacınız olursa..." Omuzları çöküyor, yanakları kızarıyor. Birden savunmasız görünüyor. Birkaç dakika önce milyonerler için havyardan bahseden kadın bu muydu?

"Denny, bana hala bir işin olup olmadığını mı soruyorsun?"

Zar zor başını sallıyor, küçük bir salınımla. "Çok fazla kelimeyle değil."

"Sen benim çalışanım değilsin. Sen ailedensin. Sormana bile gerek yok."

Abartılı bir rahatlama nefesi üflüyor. "Teşekkür ederim, Dex. Daha önce söylediğim, işleri benim yürütmemle ilgili şey sadece sana yardım etmek içindi. Dottie'nin bu kadar harika bir lider olmasının nedeni yetki vermeyi bilmesiydi. Artık işçi arılarınız var." Çenesini tıkırdatıyor. "Brunch işlerini bize bırak, tamam mı?"

"Teşekkürler."

Hızlı adımlarla kapıya yöneliyor, ayarlamalar yapmak için telefonunu tuşlamaya başlamıştı bile.

"Denny, bekle," diyorum, onu geri çağırarak. "Evet?"

Sarı, hala mühürlü zarfa bakarken, birden Denny'nin neden vasiyetnameye sahip olmadığını anlıyorum. Sadece mahkeme, vasiyeti yerine getiren kişi ve adı geçen hak sahiplerine bir kopyası verilir. "Vasiyetnamenin bir kopyası sizde yoksa, bu demektir ki..."

"Doğru." Başını sallıyor. "Büyükbabanla yaptığımız anlaşma hâlâ geçerli. Hessler'le ilgili hiçbir konuda hak iddia edemem." Omuz silkiyor. "Bunu biliyorduk."

"Sanırım her zaman büyükannemin bunun bir yolunu bulacağını düşünmüşümdür," diyorum.

Denny başını sallıyor. "Sanırım denedi. Bu yeterince iyi." Yüzündeki acı dolu ifade midemi bulandırıyor. Büyükbabam kabul etse de etmese de Denny'nin ailesi de öyleydi. Sadaka isteyen insanlara asla iyi gözle bakmazdı. Anladığım kadarıyla, onu her şeyden çok bir midye olarak görüyordu. Yasal olarak Hessler'lerden hiçbir şey talep edemeyeceğini ve çeşitli amaçlarla dava açamayacağını garanti altına alan bir anlaşmaya bağlı olduğu sürece büyükannem ve annemle yaşamasına izin verdi. Tuhaf bir anlaşmaydı ama dedemin tarzı buydu. Krallığını yasal koruma duvarlarının ardına inşa etmişti.

"Peki ya Hessler Malikanesi?"

"Ne olmuş ona?" Denny şaşkın bir ifadeyle sorar.

"Dürüst olmak gerekirse, orada benden daha fazla zaman geçirdin. Orası senin çocukluk evin sayılır. Sana satmak istiyorum."

Çenesi düşer. "Dex... bu... çok cömertçe, ama bunu karşılayamayacağımı biliyorsun-"

"Bir dolara. Yoksa bu çok mu yüksek?" Göz kırparak sordum.

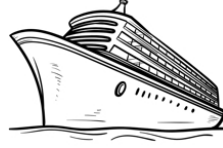
"Ben...um..." Gözleri yaşlarla dolmaya başlar. "Muhtemelen bir dolarla idare edebilirim," diye fısıltıyla nefes alıyor.

"Harika. Emlak ekibine ayarlamaları yaptıracağım. Emlak ekibine ayarlamaları yaptıracağım."

Yıllık vergiler de maaşınıza eklenir. Mülk seninle çok daha iyi bakılacak. Zaten çok fazla seyahat ediyorum. Büyükannem böyle olmasını isterdi."

Odayı geçerek kollarını boynuma doluyor, gözyaşları gömleğime siniyor. Arkasına yaslanıp gözlerimin içine baktı. "Tatlı çocuk. Bazen bir Hessler olduğuna inanmak çok zor." Yanağımı okşadı. "Tamam, ben gidiyorum."

Bununla birlikte, kırk milyon dolarlık bir mülkün yeni sahibi olarak adımlarını biraz daha hızlandırarak telefonunu tekrar arıyor.

Hessler Group Holdings ile ilgili olarak, Dex Malcolm Hessler'in yasal eşini mirasımı devralması için aday gösteriyorum.

çoğunluk hisselerinin tamamının, en az on iki aylık bir süre boyunca devir veya dağıtımına kapatılması gerekmektedir.

İşte böyle. Basit bir cümle hayatımın tüm gidişatını değiştirdi.

En az yirmi çift göz hayalet beyazı yüzüme kilitlenmiş durumda ama tek yapabildiğim nefes almaya odaklanmak. Sakin kalmak. Kontrolü elimde tutmak.

Önümdeki küçük kâğıt yığınının bakarken, az önce tüm geleceğimi tehdit eden satıra dokunuyorum. Gözlerimi kaldırıp karşımdaki avukata bakıyorum, elimdeki sıkıntılı meseleyi açıklamak gibi ürkütücü bir görevi var.

"Bu da ne-" Nefes veriyorum. Birkaç derin nefes daha aldıktan sonra kendimi toparlayıp yeniden başlıyorum. "Bayan Mendel, bu ne anlama geliyor?" Terbiyemi korumaya çalışarak zorluyorum.

Ona doğrudan hitap ettiğimde avukat yutkunuyor. Genç bir kadın. Bahse girerim hukuk fakültesinden daha yeni mezun olmuştur. Tori Mendel. Ben

Bugüne kadar adını hiç duymamıştım. Geldiğinde vasiyetnamenin birkaç ay önce onun rehberliğinde revize edildiğini açıkladı. Büyükanmem neden kendi bünyesinde olmayan bir vasiyeti yerine getirme görevlisi tutsun ki? Çok deneyimli avukatlardan oluşan özel bir ekip için küçük bir servet ödüyoruz. Belki de halıyı hepimizin altından çekmeyi planladığı içindir.

Tori boğazını temizler ve kendinden emin bir şekilde konuşur. "Bay Hessler, özel bir şirket olan Hessler Group'un, şirketin çoğunluk hissedarının aynı zamanda CEO rolünü de üstlenmesi yönünde bir politikası olduğunu gösteriyor."

"O kısmı anlıyorum. Benim kafamı karıştıran yasal eşim yazan kısım."

Tori dudaklarını emiyor. "Yani bu, yasal olarak evli olduğunuz bir kişiye işaret ediyor. İsmi doğrulamak için bir evlilik cüzdanı görmemiz gerekiyor-"

"Bayan Mendel, ben evli değilim. Hiç evlenmedim. Evlenmek gibi bir planım da yok" diye bağırdım.

Toplantı odası, sandalyelerinde kıpırdayan insanların ince sesi dışında sessizdir. Denny'nin hazırlattığı yemek servisi yapıldı, ama kimse önlerindeki cömert brunch mezeleriyle dolu küçük beyaz tabaklara dokunmuyor.

Denny sandalyesinde öne doğru eğilir, dirsekleri masaya vurur. "Belli ki bu bir yanlış anlaşılma." Sesi bal gibi pürüzsüz ve tereddütsüz, benim şu anki telaşımla tam bir tezat oluşturuyor. Ama bana sürekli hatırlatmaya çalıştığı şey de bu. İyi bir lider felaket karşısında bile soğukkanlılığını korur. "Dottie bunu Dex'in bir ilişkisi varken bir araya getirmiş olmalı. Belki de Dex ve Leah'nın gelecek planları hakkında bazı varsayımlarda bulundu ama bu ilişki o zamandan beri sona erdi. Sanırım yasal eş unvanını talep edecek kimse olmadığı için şirket mirası Hessler'in en yakın akrabasına kalıyor." Denny bana işaret ediyor. "Dolayısıyla torunu. Sorun çözüldü."

Tori'nin yüzünde ilk tedirginlik titreşimini görüyorum. Denny'ye doğru zar zor bakıyor ve bakışlarını tekrar Denny'ye kilitliyor.

Bana. Ellerini kavuşturarak sakince açıkladı: "Bu bir seçenek değil. Bayan Hessler niyetleri konusunda son derece açıktı. Şirket ya yasal eşiniz tarafından sahiplenilecek ya da siz hisselerinizi bir vakfa devredeceksiniz. Hessler Group CEO'suz kalacak. Ve eğer tröst sahipsiz kalırsa, devlet muhtemelen nispeten kısa bir uyku döneminden sonra devreye girecektir."

İnlerken başımı ellerimin arasına gömdüm. Büyükanne mi? Aklından ne geçiyordu? Evliliğe yakın olmadığımı biliyordu. Şu anda gezegende eşim olması için güvenebileceğim tek bir kadın bile yok. Özellikle de ailemin tüm şirketini teslim edeceğim biri.

On sekiz yaşına girdiğim andan itibaren, servetimi elde etmek için kadınlar tarafından manipüle edildim, kandırıldım ve ele geçirildim. Briar pastanın üzerindeki krema gibiydi. Bir daha asla. Leah ile çıktım çünkü boşandıktan sonra o da bir daha evlenmeyeceğine yemin etmişti. Benzer gemilerdeydik - karşı cinse tekrar güvenmekle ilgilenmiyorduk. Koyduğumuz sınırlar konusunda rahattık. Büyükannem tüm bunları biliyordu. Bunu bana nasıl yapabildi?

"Buna ne dersiniz?" Otuz yıldır yönetim kurulunda yer alan en kıdemli danışmanımız Hank Fowler konuşuyor. Sesi tüyler ürpertici, onlarca yıldır içtiği puroların bir yan etkisi. "Ya bu odadaki tüm hissedarlar mülkiyeti devlete devretmeyi reddetseydi? O zaman hep birlikte Dex'i CEO'muz olarak geri seçebiliriz."

Hank'in kalın beyaz kaşları çatılmış, ama bakışımı yakaladığında gülümsüyor. Kısa bir minnettarlık duygusu o anki dehşetimi bastırıyor.

"Teşekkür ederim, Hank."

Başını ağır bir selamla eğiyor. "Masanın başındaki koltuk senin oğlum. Harrison ve Dorothea bu şirketi senin için kurdular. Bazı anlamsız yasal saçmalıkların yoluna çıkmasına izin vermeyeceğiz."

Odaya bakıyorum ve baş sallamaların ve destek mırıltılarının dalga etkisini izliyorum.

"Çok güzel bir düşünce," diyor Tori yüzünde isteksiz bir ifadeyle. "Ama ne yazık ki bunu yapacak gücünüz yok. Siz bir danışma kurulusunuz. Yönetim kurulu değilsiniz. Asgari hisseleriniz hediye edildi ve her türlü katkınız Bayan Hessler'in takdirine bağlı olarak uygulandı."

Peter Richmond daha yeni bir yönetim kurulu üyesi ama e-ticarete bir öncü. Kendisi yaklaşık beş yıl önce yeni mağazacılık çabalarımızın temel taşı olarak göreve getirildi. "Kaba konuşmak istemem ama miras için tek ihtiyacımız olan bir evlilik cüzdanı, değil mi?"

Tori ona şaşkınlıkla bakar. "Evet. Yasal bir evlilik olmalı."

"O zaman... bir eş tutabilir miyiz?" Peter dikkatini bana çeviriyor ve gözlerini büyütüyor. "Ya da, pardon. Zannetmemeliyim... Karı mı koca mı?" diye soruyor.

"Karım," diye cevap veriyorum.

"Yeğenim hevesli bir aktris. Yirmi iki yaşında ve biraz aptal ama eminim doğru fiyata bir yüzük takabilir ve hisseleri bırakana kadar bir yıl boyunca Dex'le evliymiş gibi davranabilir. Zerre kadar sağduyusu yok ama ona söylediğimiz yerde kağıtları imzalayacaktır."

Tori bana bakıyor ve kaşlarını kaldırıyor. Muhtemelen bu odadaki en genç kişi olmasına rağmen birdenbire en akli başında ve mantıklı görünen kişi oldu. "Az önce bu vasiyeti hileli bir şekilde yerine getirmek için yapılan bir hileyi duymamış gibi davranacağım-"

Peter, "Sahte olması gerekmiyor," diye onu temin ediyor.

Harika. Görünüşe göre, danışmanlar kurulu sadece şirketime danışmanlık yapmakla kalmıyor, aynı zamanda bana bir çırpıda bir eş de bulabiliyor. Becerikliliğin timsali.

Tori, "Her neyse, bu tehlikeli bir oyun," diye tavsiyede bulunuyor. "Burada bürokrasi yok. Dex'in eşi olarak şirkete talip olan kişi doğrudan Bayan Hessler'in iş hayatına adım atmış olacak. Ama ona herhangi bir servet miras kalmayacak. Sadece maaşı ne olursa olsun

Hessler Group'un CEO'su olmak." Tori eliyle tavanı işaret ediyor. "Büyük bir servete erişmek için Hessler Group'u parça parça satabilir, şirketi aklayabilir, hepinizi kovabilir, emeklilik maaşlarınızı kesebilir. Bu şirketi yerin dibine batıracak ve tarihin en büyük kişisel ödemesini alarak çekip gidecek güce sahip olacak."

"Asla yapmazdı," diyor Peter.

"Emin misin?" Mide bulandırıcı farkındalık beni ele geçirirken soruyorum. "Sence yirmi iki yaşındaki biri milyarlarca dolara ulaşabilecek olsa neyi seçerdi? Bir ofiste haftada altmış saat çalışmayı mı, yoksa dünyanın dört bir yanında jet-set yaparak lüks bir hayatı mı?"

Peter ürperir. "Tamam, iyi noktaya değindin. C planı?"

"C Planı diye bir şey yok," diyor Denny önümdeki kâğıt yığınının işaret ederken. "Nafile öneriler sunmaya devam edebiliriz, ama sizi temin ederim, Dottie'yi tanıyorsam, o zaten hepsini düşünmüştür. Burada sadece tek bir çözüm var."

"Hangisi?" Hank sorar, sesi sinirli bir tedirginlikle doludur. Hessler Group'un iş meselelerine burnunu sokmaktan çekinmeyen Denny'ye karşı her zaman hafif bir kızgınlık duymuştur. Birden fazla kez ona haddini bilmesini söylemiştir. Ama onun tek istediği büyükannemi ve beni korumaktı ve odadaki güçlü adamlarla dışı dışı mücadele etmekten çekinmiyordu.

Denny ona hitap etmek yerine başını yana eğerek acıyan bakışlarla gözlerimin içine bakıyor. "Dex, bence Las Vegas'a dönmeli, birkaç gün dinlenmeli ve işlerini yoluna koymalısın. Dottie'nin yasını huzur içinde tutmak için zamanın olmalı. Bütün bunlarla senin için ben ilgileneceğim. Sana Hessler Group'u bir yıl boyunca yönetebilecek bir eş bulacağım, sonra da hemen geri vereceğim. Güvenebileceğimiz birini."

Güvenebileceğim bir eş mi?

Bu noktada, büyükanneyi diriltmek daha kolay bir başarı gibi görünüyor.

Günümüz Las Vegas'ı

M Sert zemin yüzünden kığım ağrıyor ama umurumda değil. Bugün keyfim yerinde. Ilık esinti çok hoş. Mükemmel bir park günü. Alan ve ben bir piknik hazırladık. hepsi şeyler. Bu da hava durumu o mevsimsiz sıcak Aralık ayı için, bu yüzden onun gününden yararlanabileceğimizi düşündük.

Kapalı.

Alan beni Bateman Caddesi'ndeki Camden Hotel'de gündüz vardiyası kapıcısı olarak mülakata hazırlamaya çalışırken bebek havuçlarını kemiriyorum. Pes ettim ve onun ayarladığı mülakata girdim. Çoğunlukla kazara. Beni elimde bir vibratörle yakaladığı garip karşılaşmamızdan sonra, sadece onun iyi tarafında kalmak için bir şeyler yapmak istedim. Konuyu açtığımda, yeniden ayağa kalkmama yardım edeceği için çok heyecanlıydı. Ama aptalca bir hareketti. Neden endişelendiğimi bilmiyorum. Alan'ın sadece iyi tarafları vardır. Bana kızgın değildi. Ve şimdi, nefret edeceğim başka bir iş için mülakata girmek üzereyim.

"Ben olsam Advantage Insurance'tan kovulduğunuz gerçeğini gündeme getirmezdım. Sorarlarsa, işinize son verildiğini söylemek zorundasınız, ancak bunun şiddet içeren bir şey veya diğer ekip üyeleriyle ilgili sorunlar nedeniyle olmadığını belirttiğinizden emin olun. Camden arkadaşlığa çok önem verir. En azından yönetim bölümü için, bu yüzden aklınızda bulundurmanız gereken bir şey var."

Kısa sundress elbisemin fazla kumaşını kalçalarımın arasına sıkıştırıp bacaklarımı birbirine kenetlerken Alan'a sadece yarı yarıya dikkat ediyorum. Sonra puantiyeli piknik battaniyesinin üzerine uzanıyorum. Esinti lezzetli kokulu bir şey yakalıyor - huni kek, churros, kızarmış ve tatlı bir şey. Şu anda daha fazla motivasyonum olsaydı, gidip bir şeyler atıştırırdım.

Telefonumu alıp yüzüstü karnımın üzerine koyuyorum, ama bunu yapar yapmaz vızıldıyor ve beni gıdıklıyor.

DEX

Profesyonel panda kucaklayıcısı. Ama Çin'e taşınman gerekecek.

Yüksek sesle kıkırdıyorum.

BEN

Satıldı

DEX

Ne oldu? Henüz değil. Daha bir sürü önerim var.

Dex ona kovulduğumu söylediğimden beri bana her türlü tuhaf işi gönderiyor. Ciddi ve yardımsever olmak - özgeçmişime bakmayı teklif etmek gibi- ve beni güldürmeye çalışmak arasında gidip geliyor. Bugün özellikle şakacı davranıyor, bu da benim iyi ruh halime uyuyor. Dex ve ben böyleyiz işte. Her zaman uyum içindeyiz.

Dex'in bana iş teklif etmemesine biraz şaşırdım. Discover Dives gerçekten geçimimi sağlayacak kadar kazançlı bir iş değil ama Dex ailesinin şirketinin oldukça büyük olduğundan bahsetmişti. Eminim orada giriş seviyesinde bir işe uygunumdur. Belki de bu ülkeye taşınmakla ilgilenmeyeceğimi düşünüyor.

Miami'ye. Bu doğru olur. Arkadaşlarıma ve aileme yakın olmak istiyorum. Özellikle de babama. Bana ihtiyacı var.

Dex'in gerçekte ne iş yaptığını hâlâ bilmediğimden bahsetmiyorum bile. Hep şakalaşırdık ve ona "büyük adam işi" derdik. Bu konuda oldukça ketum; sadece sayılarla ilgili bir şey olduğunu söylüyor. Bir keresinde onu mafyayı yönetmekle ve para basmakla suçlamıştım. Yani... bunu açıkça inkar etmedi. Genel olarak, Dex evi hakkında pek konuşmaz. Ne zaman biri Miami'den bahsetse, gözlerinde garip, bulutlu bir bakış beliriyor, sanki kopmaya çalışıyormuş gibi. Bu konuda konuşmak zorunda değiliz. Onu üzmemek istemiyorum. Ve aramızda hiç durgunluk olmuyor. Dex tüplü dalış, bira, iyi yemek ve müzik hakkında konuşarak saatlerini doldurabilir.

BEN

Ben ısırırım. Başka hangi işler?

DEX

Profesyonel uykucu. Finlandiya'da yataklarında uyumaları ve dinlenme kalitelerini değerlendirmeleri için insanları işe alan bir otel var. Bu tam zamanlı ve sosyal hakları olan bir iş.

BEN

Şimdi o ve panda kucaklaması arasında kaldım.

DEX

Köpek maması tadımcısı.

BEN

Zor pas.

DEX

O kadar hızlı değil. Hepsinin organik ve otlarla beslendiğini söylemiş miydim? Ve görünüşe göre, şirket Cabo'da yıllık bir ticaret fuarı yapıyor. Tüm masraflar ödenmiş.

Eminim uçakta size atıştırmalık bir şeyler vereceklerdir.

BEN

Bu çaresiz zamanımda acımasız mizahınızı takdir ediyorum.

DEX

İzninizle. Arkadaşıma yardım etmeye çalışıyorum ve bunu çok ciddiye alıyorum.

BEN

Uh huh. Peki bu rastgele şeyleri nereden buluyorsun?

DEX

Kesinlikle Reddit değil.

Yine yüksek sesle gülüyorum ve telefonumdan başımı kaldırdığımda Alan'ın kısılmış gözleriyle karşılaşıyorum.

"Beni duydun mu?" diye sorar.

Hay aksi. "Özür dilerim. Dex bana komik iş ilanları gönderiyordu. Kovulduktan sonra beni neşelendirmeye çalışıyordu."

Alan'ın dudakları kırılmış bir gülümsemeye seğiriyor. "Bunu hallettiğimi sanıyordum."

Doğrulup ona doğru uzanıyorum ama aramızda çok mesafe var. Ellerim amaçsızca yanlarıma düşüyor. "Tabii ki biliyorsun. Dex sadece bir dost, bunu biliyorsun." Telefonumu havada ona doğru sallıyorum. "Saklayacak bir şeyim yok. Sadece kovulduğumu biliyor çünkü işimi kaybettikten sonra gelecek yılki dalış gezisini iptal etmek için aradım. Hepsi bu." Rüzgâr esiyor ve konuyu değiştirmek için havayı dramatik bir şekilde kokluyorum. "Hey, kokuyu alıyor musun? Bu churros mu yoksa huni kek mi? Gidip tatlı alalım mı?"

Alan'ın yüzü bomboş. Rahatsız edici derecede uzun bir süre bana baktı ve sonunda "Adını söyledin" dedi. Sözleri ağır çekimde söylenmiş gibi.

"Ne?" Telefonumu indirerek soruyorum.

"Seni yatakta gördüğüm gece. Sen... Biliyorsun... Dex'in adını söyledin."

Bir mide bulantısı dalgası üzerime çöküyor ve safrayı yutmak zorunda kalıyorum. Alan beni vibratörümle yakalayalı bir haftadan fazla olmuştu. Bunun hakkında hiç konuşmadık. Böyle bir şey olmamış gibi davranmak istediği çok açıktı, biz de öyle yaptık. Şimdi mi konuyu açıyor?

"Hayır, yapmadım," diyorum.

"Evet, yaptın. Gün gibi ortada. Bu konuyu açmayacaktım. Ama-"

"Ben yapmadım, Alan. Ben oradaydım."

"Lennox," diye ısıyor. Alışık olduğumdan biraz daha keskin olan ses tonundan irkiliyorum. "Bu bir erkek arkadaşın unutacağı türden bir şey değil. Onun adını söyledin. Bundan eminim."

Hatırladım mı? Kim orgazm olduğunda ne dediğini hatırlar ki? Sanırım... Bu mümkün mü? Yani, onu düşündüğümü çok net hatırlıyorum. Oh, lanet olsun.

"Alan, ben..."

"Kızgın değilim." Ellerini kaldırıp beni başından savdı. "Özür dilerim, bu konuyu açmamalıydım."

Kafamın içinde yüksek bir tik tak sesi var. Tik, tak. Tik tak. Pişman olacağım bir şey söyleyene kadar saniyeleri sayıyorum. "Kızmalısın." Bir yalvarış gibi çıkıyor. "Eğer kız arkadaşın mastürbasyon yaparken başka bir erkeğin adını söylüyorsa, özellikle de seks yaptıktan hemen sonra, kızgın olmalısın Alan."

Boynunu bir o yana bir bu yana çevirip beni duyan var mı diye kontrol ederken gözleri baykuş boyutlarında şişiyor. Başını hareket ettirme şekli kuşa olan benzerliğini daha da vurguluyor. Gerginlik bu kadar yoğun olmasaydı kıkırdardım ama bir odayı okuyabilirim. Kesinlikle gülmenin zamanı değil. Bunun yerine, onunla birlikte parkı inceliyorum ve arkadaşlarımızın seyrek olduğunu görüyorum. En yakın insan grubu en az otuz metre ötede.

"Bu konuda kavga etmek mi istiyorsun?" Alan sonunda gözleri hüznle dolu bir şekilde soruyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum usulca. "Ben sadece..." Cümlemin sonu yoğunlaşan havada kayboluyor. Belki de başlangıçta kelimelerim yoktu. Ben ne istiyorum? Eğer laboratuvarında bir erkek arkadaş yapabilseydim ve onu tüm sihirli malzemelerle doldurabilseydim... bu Alan olurdu. Biri hariç her kutuyu işaretliyor.

Ne kadar büyük bir kutu olduğunu fark etmemiştim. Ben sığ bir kız değilim. Şehvetin yakışıklılık ve kaslardan ibaret olduğunu düşünmüyorum ve akıllara durgunluk veren seksin sapıkça olması gerektiğini de düşünmüyorum. Ama

kimyanın bir şey olduğuna inanıyorum.

Dövölmüş. Hediye edilmiştir. Eski dostum ve akıl hocam Jacob bir keresinde bana aşkın, evrenin kaderimizde hâlâ bir parmağı olması olduğunu söylemişti. Ve içimden bir ses son bir yıldır kaderle savaştığımı söylüyor.

Alan piknik battaniyemizi buruşturarak yaklaşıyor. Başparmaklarını gözlerimin altına, yaşların olması gereken yere sürüyor. "Sadece bana nasıl hissettiğini söyle."

"Aramızda ne var?" Fısıldıyorum.

Uzaklara bakıyor; birden yeşil-kahverengi çimenler onu büyülüyor. "Sanırım sorun, bir şeylerin ters gittiğini düşünmen. Bunların hepsi benim için yeni şeyler."

"Hissetmiyor musun?"

Benimle yüzleşmek için kendini zorluyor. Bakışlarımı tutarak yavaşça başını sallıyor. "Yaklaşık on saniye öncesine kadar hayır. Ne zamandır mutsuzsun?"

"Mutsuz değilim." Yüzünü iki elimle kavıyorum, neredeyse hiç olmayan kirli sakalları avuçlarıma sürtünüyor. "Hiç de değil."

Telefonuma bakıyor. "O zaman neden bana mesaj atarken böyle gülümsemiyorsun?"

"Ne gibi?" Ses tonum savunmacı, soruyorum. "Nereden biliyorsun ki? Mesajlaşırken yüzümü göremiyorsun."

"Bu sadece bir metafor. Söylemeye çalıştığım şey, göz ardı ettiğim küçük ipuçları olduğu. Aramızdaki şeylerin nasıl sona ereceğini görüyorum. Ve sanırım..." Derin nefes veriyor.

Başımı hararetle sallıyorum. "Alan, lütfen yapma. Çok güzel bir piknik yapıyorduk. Telefonumu kaldıracağım. Tüm dikkatim sende."

"Bu işi uzatmaktansa şimdi yüzleşmeyi tercih ederim."

Kalbimdeki çarpıntıyla eşleşen kafamdaki zonklamayı görmezden geliyorum. Hızlı nabız atışlarının mükemmel bir senkronizasyonu. İçgüdülerim bana kötü bir şey olacağını söylüyor. Sakinmişim gibi davranarak soruyorum, "Neyi sürükleyeceğim?"

"Biz. Ayrılmak istiyorsun, değil mi?"

"Saçmalama. Sen birlikte olduğum en iyi adamsın. Ben de varım. Söz veriyorum."

"O zaman neden sana inanmıyorum?" diye soruyor. Bir damla gözyaşı bekler gibi yüzümü izliyor. Ona olan hislerimin bir göstergesi.

"Lütfen dur. Beni korkutuyorsun," diyorum. "Seninle mutluyum, Alan. Yemin ederim."

"Lennox," diyor Alan tekrar. Sesi tuhaf bir şekilde sabit ve yüzü soğukkanlı. Sanki benim kabul etmediğim şeyi o çoktan kabul etmiş gibi. "Bana dürüstçe gerçeği söyle. Beni sevdiğini biliyorum ama bundan bir yıl sonra ne olacak? Beş mi? On yıl? Ne kadar dayanabilirsin? İstedğin adam ben miyim?"-tekrar telefonuma baktı-"yoksa razı olduğun adam mı?"

Alt dudajım titremeye başladı. Kalbimin tüm katmanlarını soymasını ve sırlarımı yüksek sesle okumasını beklemiyordum. "Bu hiç adil değil. O senin de arkadaşın. Dex'le aramızda hiçbir şey yok."

"Sizi hiçbir şeyle suçlamadım. Sorduğum soru da bu değildi."

Elimin tersini yanaklarıma koyuyorum, yüzüme yükselen sıcaklığı hissediyorum. "Seni incitmek istemiyorum. Seni asla incitmek istemedim. Ve bunu gerçekten çok istiyorum."

Parmağını üst dudajına götürerek başını sallıyor. Sözlerim kafasında dolaşırken yüzünü hayal kırıklığı kaplıyor. Bunu istemek istiyorum...

Ama benim yok.

O anda yüzünde beliren ifadeden kaçınmak için zamanın sonuna kadar rol yapmaya hazırdım.

Kaçınılmaz olanla yüzleşmeden önceki sessizlikte huzur var. Bir süre sessizce oturduk, ılık rüzgarın kısa esintilerle yanımızdan geçip gittiğini hissettik. Bundan eskisi kadar zevk almıyorum.

Sonunda Alan biraz daha yaklaşıyor ve elini enseme dolayarak beni kendine çekiyor. Eli sabit, nefesi de düzgün. Gerginse bile bunu saklıyor.

iyi. "Sorun yok," diyor. "Ben iyi olacağım." Şefkatle alnımdan öpüyor ve ironik bir şekilde, bu şimdiye kadar yaşadığımız en yakınlık. Bunun sonumuzdan önce geleceğini bilmeliydim.

Ona zayıf bir gülümseme veriyorum. "Affetmiyorum. Bunun için beni nasıl affedebilirsin ki?"

"Ne için? Dürüst duyguların için mi?" diye soruyor. Gülümsemesi küçük ama deniyor. "Buna ne dersin? Benim kalbimi kırmak zorunda kalmaman için senin kalbini kırmamı ister misin?"

Ve bunlar beni paramparça eden sözler. Çünkü hiçbir şey kazanmadığı zamanlarda bile, ona zarar verdiğimde bile Alan benimle ilgilenmeye devam ediyor. Güvenilir, dürüst... güvenli. Evrenin ve aptal planlarının canı cehenneme. Alan mükemmel bir adam ve tatmin olmadığım için kalbimden nefret ediyorum. Bu yeterli olmalı. Yeterden de fazlası. Bir yıl sonra duygularım beni yakalamalıydı. Onları zorlamak için elimden geleni yaptım.

Kuru gözlerim yanmaya başladı. Alan'a şu anda gözyaşlarımı göstermek istiyorum ki ne kadar önemsedığımı görsün. Ama uzun zamandır kendimi ağlamamak için eğitiyorum. Ağlamak, nasıl kullanacağımı unuttuğum bir refleks.

Başım aniden binlerce kilo ağırlaşıyor, ama bir şekilde başımı sallayacak gücü buluyorum.

"Lennox," diye mırıldandı kulağıma. "Sanırım ilişkimiz yoluna girdi. Ayrılmak istiyorum."

Beni göğsüne çekip sıkıca sarılıyor. Kulağım kalbine dayanmış, benimkinin düzensiz atlayışlarından çok farklı olan sabit atışlarını dinliyorum. Ona sokuluyorum. Makyajımın onun temiz gri polosunu lekelediğinden eminim ama ikimizin de umurunda değil gibi görünüyor. Bir kez olsun, bu sarılma bir son anlamına gelse bile, değerli bir tutku anına kilitlenmiş durumdayız.

Acı verici ama en azından şimdi bir şeyler hissediyorum.

9

Lennox

T Aynada neredeyse mor saçlı bir kız bana bakıyor. Koyu renk saçlarımin rengini zar zor görebiliyorsunuz ama şu anda elimden gelenin en iyisi bu. Elimdeki tek şey ucuz kutu boyası. Kaliteli bir kuaförün bunu düzgün bir şekilde yapmasına gücüm yetmez. Ve en son kendi saçımı açmaya çalıştığımda, neredeyse hepsi dökülüyordu. Arkadaşım Kallie o sırada üst düzey bir kozmetoloji kursundaydı. Saatler sonra beni gizlice güzellik okuluna soktu ve en iyi ürünleri kullanarak

Zavallı saçlarımı hayata döndürmek için.

Vegas'ın en iyi salonlarından biri olan Vue Salon'un sahibi. Muhtemelen ücretsiz bir hizmet için araya sıkıştırabilirim. Bana birçok kez kapısının her zaman açık olduğunu söyledi. Bulldog'u Grover varken, o şehir dışındayken evcil hayvan bakıcılığı yapardım ve o da benim saçımla ücretsiz ilgilenirdi. Ama o vefat etti ve bugünlerde karşılığında verebileceğim bir şey yok, bu yüzden avantaj sağlamak istemiyorum. Arkadaşlarını böyle kaybedersin.

Ayrılıklardan sonra saçlarımı hep boyarım ama bu biraz farklı hissettiriyor. Geçen hafta Alan'dan ayrılışım kindarca değildi. Hatta ertesi gün beni kontrol etmek için mesaj attı. Ondan sonraki gün ben de onu kontrol ettim. Şimdiye kadar yaşadığım en olgun ilişkiydi. Belki de bu ilişkinin

en olgun ayrılığı da yaşadım. Hatta yine de konsiyerj mülakatına girmemi önerdi ama ben kabul etmedim. Onu görmenin çok zor olacağını söyledim. Yarı gerçek. O işi gerçekten istemiyordum. Şimdi kendimi baskı altında hissetmiyorum.

Pound, pound, pound.

Donup kaldım. Bu tanımadığım bir kapı çalma sesi. Sesi o kadar sinirli geliyor ki küçük banyomda tereddüt ediyorum, kapıyı açıp açmamakta kararsızım. Sonra tekrar, bu Grace mi? Belki anahtarını unutmuştur. Onu birkaç gündür görmedim ama bu onun yapacağı bir şey değil. Onunla yaşadığım iki yıl boyunca eve pek uğramadı. Sanki kiranın yarısını ben ödüyorum ama bütün daire bana ait. Küçük bir daire ama yine de.

Pound, pound.

"Tamam, tamam, geliyorum," diye mırıldanarak ön kapıya doğru ilerliyorum. Gözetleme deliğinden bakıyorum. Parlak polis rozeti şu anda görmek istediğim en son şey.

Kapıyı açarken "Merhaba memur bey," diyorum.

Gülümsemiyor. Düzgün kesilmiş kirli sakalı gri benekli. Kırklı yaşların ortasında olabilir mi? Kahverengi gözlü, kahverengi saçlı, orta boylu. Ancak en belirgin özelliği, iyice tedirgin olması. "Grace Reeds siz misiniz?" diye homurdanıyor.

"Hayır."

Kalın bir yasal zarf uzatıyor. "En az on sekiz yaşında mısınız?"

Gözlerimi kısıyorum. "Evet."

Zarfı uzatır. "Bunu size bırakmaktan başka çarem yok. Bu bir kilitleme emri. Kilitler değiştirilmeden önce Grace'in eşyalarını toplamak için yirmi dört saati var."

Çenem düştü. "Özür dilerim. Affedersiniz?"

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Onun arkadaşı mısınız? Birkaç mahkeme duruşmasını kaçırdı."

Aklımdan bir sürü soru geçiyor ve onları olabildiğince hızlı bir şekilde zihinsel olarak organize etmeye çalışıyorum. "Mahkeme

duruşmalar? Tahliye mi ediliyoruz?"

"Biz mi?" diye soruyor memur. Gözlerim kemerine kayıyor ve durumun ciddiyeti bir anda yüzüme çarpıyor. Bu gerçek bir dayak sopası. Gerçek bir şok tabancası. Gerçek kelepçeler. Bu iğrenç bir şaka değil. "Burada kiracı mısınız?"

Oh, kahretsin. Teknik olarak, kira kontratında ben yokum. Ev sahibimizin buna göz yumduğunu sanıyordum. İlk taşındığımda kiracı olarak kalifiye değildim. Birkaç kredi kartı ve yıllar önce babama yardım etmek için çektiğim bir kredi nedeniyle kredimle ilgili bir sorun var. Annemin hala bilmediği bir kredi. Çok fazla asgari ödemeyi kaçırdım. Negatif bir kredi puanınız olabilir mi bilmiyorum ama olabilirse, benim var. Artık bakmamaya çalışıyorum. Midemi bulandırıyor. Grace gerçekten kıımı kurtardı, radarın altında onunla yaşamama izin verdi. şu ana kadar onun benim kurtarıcım olduğunu düşünüyordum.

"Ben bir kiracıyım." Sayılır.

"O zaman neden davada değilsin? Görünüşe göre kirayı dememişsin."

"Dava mı? Bu doğru değil. Kiranın kendi payıma düşen kısmını ödüyorum. Her ay. PayPal hesabına yatırılıyor Grace ve ben ödüyorum, sonra daire oradan çekiyor. Bu iki yıldır hiçbir sorun olmadan devam ediyor. Birdenbire bir sorun mu ıktı? Belki de sadece bir yanlış anlaşılmalıdır. PayPal'ı arayayım."

"Bu bir yanlış anlaşılma değil." Memur nefes verir ve başını sallar. "Dur tahmin edeyim, Grace'in bu PayPal hesabına erişimi var mı?"

Son birkaç aydır teknik olarak kendi kolalarımı ve ikolatalarımı aldığımı fark ettiğimde midem bir düzine kat düşüyor. "Lanet olsun. Hesapları boşaltıyor ve bana yalan söylüyordu, değil mi?" Her şeyde onun adı var. Tüm bildirimleri ve belgeleri benden saklamak ne kadar zor olabilir ki?

Memurun yüz ifadesi hafifçe yumuşar, acıma ifadesi onu ele geçirir. "Size kayıt dışı bir şey söyleyebilir miyim?"

Başımı salladım.

"Tahliye buzdağının sadece görünen kısmı. Grace" - adından bahsederken tırnak işareti yapıyor- "sandığınız kişi değil. Federaller onunla çok ilgileniyor ve eğer biraz akli varsa, çoktan harekete geçti bile. Eğer tekrar ortaya çıkarsa, dolandırıcılık ve hırsızlıktan dava açmayı deneyebilirsin ama bu biraz zaman alır ve paranı geri alabileceğinden şüpheliyim." Dairemi işaret ediyor. "Ama depozitoyu ve dört aylık eksik kirayı bulabilirsen, eminim ev sahibi kalmana izin verir. Bugün ona bir mesaj gönderebilirim."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum ve kalın zarfı avucumun içinde sıkıyorum. "Neredeyse yarım yıllık kira bedelini tek seferde mi buldun?"

Ciddiyetle başını sallıyor.

Alay ettim. "Evet, gidip eşyalarımı toplayacağım."

Eşyalarımın çoğunu arabama tıktırabildim, ancak Finn'e ve Finn'in kamyonetine, topaklı, kraliçe boy yatağımı dairemde çıkarmak için ihtiyacım var. Son beş saat boyunca tek başıma çok iş yaptım ama şimdi yardıma ihtiyacım var. Bütün bir öğleden sonra Finn ve Avery telefonlarına cevap vermeyince kendimi kapılarının önünde buldum.

Kapılarının önünde durmuş, nefesimin altında varlıklarına küfrediyordum ki evde olmadıklarını fark ettim. Bu doğru. Finn bana birkaç gün önce Scottsdale'de olduklarını söyledi. Finn'in annesi ve yeni kocasıyla birlikte, neredeyse hiç servisi olmayan bir dağ tatil köyündelermiş. Lanet olsun. Annemi arayabilirim sanırım. Ama bu, neden potansiyel bir uyuşturucu satıcısıyla yaşadığım... ve kendime bir daire kiralayamadığım... çünkü kredimin bittiği... çünkü anneme yardım ettiğim gibi büyük bir solucan kutusu açmak olurdu.

babam zaten kaybettiğimiz bir ev ve araç için ipotek ve araba ödemelerini karşılıyor.

Annemi aramak Z planı olmalı. Önce bundan daha iyi bir şey bulabilirim.

Her zaman Alan var, ama bu biraz bencilce geliyor. Tabii ki gelip bana yardım ederdi ama bu artık benim hakkım değil.

O kadar uzun süredir panik modundayım ki, gökyüzünün aydınlıktan alacakaranlığa geçtiğini fark etmedim. Tam o sırada, Dex ve Finn'in ön bahçeleri arasına dikilmiş olan mahalle lambası yanıyor ve iki evin de yanlarını aydınlatıyor. Ancak o zaman Dex'in iç ışıklarının açık olduğunu fark ediyorum.

Vay anasını. O evde. Piç kurusu gerçekten evde. Ve ne var biliyor musun? Bir jip kullanıyor. Bahse girerim yatağımı üstüne bağlayacak kadar büyüktür. Muhtemelen Finn ve Avery eve gelene kadar eşyalarımı garajında saklamama izin verir.

Annemi aramak zorunda kalmadığım için sevinçten neredeyse zıplayarak oraya gidiyorum. Kapının zilini çalıp sabırla bekliyorum ama nafile. Bu da işe yaramayınca kapıyı çalmaya başlıyorum. Evinin büyük olduğunu biliyorum ama o kadar da büyük değil. Zili duydu ve önce kendine bir sandviç mi yaptı? Evde olduğunu biliyorum. Bütün ışıklar açık.

Kapıyı açtığında kaşlarımı çatmıştım. Ancak beni görünce yüzü aydınlandı. "Oh, hey, Trouble. Saçın."

Berbat boya işimi hatırlayarak bilinçsizce elime aldım. "Ne? Kötü mü?"

"Hayır, harika görünüyor. Yine mor. Ve sen böyle çılgınca vurunca, anılarım canlandı. İçeri gelip bir bira içmek ister misin?" Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Seni uyarıyorum, kavanoz fiyatları arttı. On beş dolar."

Gülmemeye çalışıyorum ama elimde değil. "Kapıyı açman neden bu kadar uzun sürdü?"

Kaşlarını çattı. "Üzgünüm, bir iş görüşmesini bitiriyordum. Mümkün olduğunca çabuk kapattım."

"İş mi? Saat akşamın sekizi gibi."

Omuz silkiyor ama bir açıklama yapmıyor. "İçeri geliyor musun?" Omzunun üzerinden başını sallayarak içeriyi işaret ediyor.

Çok güzel kokuyor. Evi de güzel kokuyor. Onu çok özleyeceğim. "Önce neden burada olduğumu bilmek istemiyor musun?"

Sanki saçma bir şey söylemişim gibi yüzünü buruşturuyor. "Burada olmak için bir nedene mi ihtiyacın var? Sadece merhaba demeye geldin sanmıştım."

Kahretsin, bu daha düşünceli bir davranış olurdu. "O da var." Yaltaklanıyorum.

Kıkırdıyor. "N'aber Len? Bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Evden atıldım. Oda arkadaşım bana büyük kazık attı ve şimdi kaçıyor. Yarına kadar çıkmam lazım. Hâlâ yatağımı taşımam gerekiyor ama arabam yeterince büyük değil. Finn şehir dışında ve kamyonetini aldı. Bütün gün tek başıma eşyaları arabama taşıyarak belimi kırıyordum ama şimdi gerçekten yardıma ihtiyacım var ve zamanım tükeniyor."

Dex kapı çerçevesine yaslanırken gözlerini kısıyor. Yaslansa bile o kadar uzun ki şu anda biraz korkutucu görünüyor. Beklediğim tepki bu değildi. Tavşanlar gibi hızlıca harekete geçeceğimizi düşünmüştüm. Gecenin en eğlenceli işi olmadığının farkındayım ama bunu onun için yapardım. Arkadaşlar bunun için değil midir? Ama yüzündeki kızgın ifadeye bakılırsa, beni başından savmasını bekliyordum.

"Bütün bunlar ne zaman oldu?" diye soruyor sonunda. "Bugün erken saatlerde."

"Peki erkek arkadaşın nerede? Tüm bunları tek başına yaşamana izin vererek öylece duruyor mu? Tüm bu iyi adam görüntüsünün ardından en önemli anda yatağa mı sığıyor?"

Mavi kovboy çizmelerime bakıyorum, sol taraftaki püskülün gevsemeye başladığını fark ediyorum. Sağ botumun üstünde de siyah bir çizik var. Dex'in bakışlarıyla karşılaşmamak için her şeyi fark ediyorum. Bana baktığını biliyorum. Beni incitmek istemediğinden eminim.

ama o yaptı. Son birkaç haftada tüm hayatımı nasıl mahvettiğimi hatırlatmama gerek yok. Kovuldum. Yaşadığım en iyi ilişkiyi çöpe attım. Oda arkadaşı olarak lanet bir uyuşturucu satıcısına körü körüne güvendim.

Anladım. Berbat durumdayım.

"Ayrıldık," diye toparladım. "Bu yüzden onu aramadım. Eminim arasaydım yardım etmeyi teklif ederdi." Sonunda gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum ve yüzünde sadece sempati görüyorum.

"Oh, Len. Özür dilerim. Bilmiyordum."

"Yine de aramız iyi," diye başımı sallayarak onu temin ediyorum.

Her zaman gözlerinin kenarından başlayan gülümsemesi bu kez dudaklarına ulaşmıyor. "Kıç tekmelemeye gerek yok mu?"

"Hiç de değil. Zaten ben olsam bunun için Finn'i arardım."

Kalbini kırmışım gibi davranarak göğsünü sıkıyor. "Bu çok saldırgan."

Ellerimi arkaları ona dönük olacak şekilde çeviriyorum, sonra parmaklarımı oynatıyorum. "Yani, güçlüsün ama çok da güzel bir çocuksun. Manikürünü mahvetmeni istemem."

Gülüğü kalın ve homurtulu. Dünyadaki en iyi ses. Ruh halimi hemen düzeltiyor. "Tamam, Trouble, bunun bedelini ödeyeceksin."

Şimdi ben de gülüyorum. "Devam et ve bir kızı yere düştüğünde tekmele."

Nefes veriyor ve kollarını kavuşturuyor, hâlâ beni inceliyor. Neyi anlamaya çalışıyor? Az önce ona her şeyi anlattım. "Yatağın boktan bir şey."

"Bu bir gerçek," diyorum gayri ihtiyari.

Dex iki yıl önce yatağımı eve taşımama yardım eden kişiydi. İkinci el mağazasından aldığımda zaten topak topaktı ama yatakhane görünümlü ikiz yatak değil de kraliçe boy olduğu için gurur duyuyordum. Yetişkin yatağı gibi hissettiriyordu.

"Bırak ev sahibin çöplüğe götürsün. Misafir yatağımı alabilirsin. Seninkiyle aynı boyutta. Ona ihtiyacım yok."

"Çok centilmensin."

Kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Ya da belki yatağının yerini değiştirerek manikürümü mahvetmek istemiyordumdur."

Gözlerimi deviriyorum. "Şaka yapıyordum."

Sırıttıyor. "Pekâlâ, anahtarlarımı alayım." Dik durarak kollarını başının üzerine uzatıyor. İnce tişörtü karnının tüm sıkı kaslarını sarıyor ve her zamanki gibi hipnotize oluyorum. Alan ve ben birlikte değiliz, ama yine de Dex'e aval aval bakarken kendimi suçlu hissediyorum.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Verandasından bir adım geri çekilerek sordum.

"Biz," diyor, önce kendi göğsünü, sonra benimkini göstererek, "biradan daha sert bir şeye ihtiyacımız var. Dışarı çıkıyoruz."

"Kot şortum, atletim ve kovboy çizmelerim var. Bütün gün arabama eşya taşıdığım için terliyim ve kokuyorum."

"Evet, botların nesi var?"

"Eşyalarımı toplarken onları dolabımın arkasında buldum. Hâlâ uyup uymadığını görmek için giydim. O kadar rahatlar ki çıkarmayı unuttum."

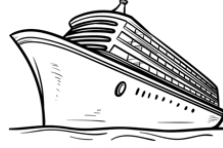
"Gideceğimiz yer için mükemmeller." Evden çıkıp verandaya, tam önüme geldi. Normalde Dex'e bu kadar yaklaşmama izin vermem. O bu kadar yakinken dizlerimin bağı çözülür.

Dex için her bakış, dokunuş ve gülümseme normal ve dostça. Bana göre mi? Bu bir kendini kontrol etme egzersizi. Ben bir hamle yapalı üç yıl oldu ve o arkadaş olmayı tercih ettiğini açıkça belirtti. Üç yıl boyunca doğru kararı vermişiz gibi davrandım.

Eğildiğinde yüzünü göğüslerime yaklaştırıyor ve var olan her tanrıya, gölgeye ve ruha kalbimin ne kadar sert çarptığını duymaması için dua ediyorum. İki kez kokluyor. "İyisin. Bana güzel kokuyorsun. Hadi, gidip biraz eğlenelim."

10

Dex

Lennox barda oturduğum yere doğru ilerlerken yüksek sesli country müzik eşliğinde kalçalarını sallıyor. O Hatta başını iki yana sallayarak uzun, mor saçlarının açılıp çıplak omuzlarına dökülmesini sağlayacak kadar ileri gidiyor.

Kahretsin, çok seksi.

Bana doğru böyle yürümeyi kes. Bu konuda bir şeyler yapmak istiyorum.

"Hey," diye bağılıyor müziğin üzerinde, omuzlarını hâlâ ritme göre döndürüyor. "Seni bizimle dans etmeye ikna edebilir miyim?"

"Hiç şansın yok," diyorum kesin bir dille. "Berbat mı ediyorsun? Sana öğretebilirim."

Omzunun üzerinden başımı salladım. "Yeni motorcu arkadaşlarına yaptığın gibi mi?" Sadece Lennox geç yaşlanmış, dövme motorculardan oluşan bir çeteyi elektrik kaydıracağı yaparken ve göz kamaştırıcı kokteyller içerken yakalayabilir. Bu onun süper gücü. Herkesle, her yerde arkadaş olabilir. Ruhu bulaşıcıdır.

Bar müdavimlerinin masa ve sandalyeleri kenara iterek derme çatma bir dans pisti oluşturdukları barın karşı tarafına bakıyor. "Aslında gurur duyuyorum. Sadece beş

Dakikalarca eğitim alıyorlar ve orada oldukça iyi görünüyorlar, değil mi?"

Hayır. Orada iyi görünüyorsun. "Sen öyle diyorsan."

İki parmağıyla omzumu itiyor. "Hadi ama. Korktun mu?"

"Dans edebilirim. Ama yapmamayı seçiyorum."

Bana doğru uzandı ve içkimi kaptı. Burbonumdan büyük bir yudum aldıktan sonra yüzünü buruşturdu. "Bleh, menüde çakmak gazı olduğunu bilmiyordum." Ama küçük bir yudum daha aldıktan sonra şarkının nakaratı yükselmeye başladığında bardağımı geri uzatıyor. "Pekâlâ, ihtiyacın olursa beni dans pistinde bulabilirsin."

"Hey," diyorum, onu durduruyorum.

"Ne var ne yok?" Bakışlarımı yakaladı, iri kahverengi gözleri içkinin etkisiyle biraz bulanıktı. Yanakları dans etmekten hâlâ kızarmış.

"Daha iyi hissediyor musun?"

Kocaman gözleri parlıyor. "Biliyor musun? Gerçekten öyleyim. Sanırım tam da ihtiyacım olan şey buydu." Etrafına, kendiliğinden dağılacakmış gibi duran köhne masaların ve aşınmış, yontulmuş ahşap zeminlerin olduğu kirli bara bakıyor. Sonra gözleri tekrar benimkilere takılıyor. "Bu arada, neden buradayız? Dive barlardan nefret ettiğini sanıyordum."

"Seviyorum. Ama onları seviyorsun." Ona karşı hissettiklerimi elimden gelen tek yolla anlatıyorum. Çizgiyi aşmadan mümkün olduğunca yaklaşıyorum.

Gülümsüyor ama çabucak kayboluyor. "Seni çok özleyeceğim, Dex Hessler."

Ben daha bir şey söyleyemedim, uzun saçları arkasında dalgalanmaya başladı ve sıra dansına doğru kaymaya başladı.

"Bir tane daha mı?" Arkamdan gelen bir ses beni ürkütüyor. Kısa sarı bir at kuyruğu ve küçük bir dudak halkası olan bir barmen cam tezgahı tıklatıyor ve ona bakmak için taburemde dönüyorum.

"Hayır, teşekkür ederim. Dansını bitirdiğinde arabayı benim kullanmam gerekiyor."

Barmen omzumun üzerinden bakarken kısık bir ıslık çalıyor. "Bir süre burada kalabilirsin. Dayanıklılığı var gibi görünüyor."

Neredeyse boş olan bardağımdaki buz küplerini sallarken gülüyorum. "Öyle."

"Limonlu bir kolaya ne dersin?"

"Tabii. Teşekkürler."

"Ne zamandır birliktesiniz?" Barmen barın altından bir bardak alır ve soda tabancasıyla doldurmadan önce ağzına kadar buzla doldurur.

"O sadece bir arkadaş," diye cevap veriyorum otomatik olarak. Lennox'la üç yıllık tuhaf arkadaşlığımdan sonra bu soruya alıştım. Her seferinde kapatıyorum.

Alay ediyor. "Evet. Tamam."

"Ne?" Şüphecililiğinin nereden kaynaklandığını bilmiyormuş gibi davranarak soruyorum.

"Oh, hiçbir şey. Ayrıca dışarı çıktığımızda bardan arkadaşlarıma özlemle bakıyorum." Gazozu önüme koyarken sırtıyor. "Pipet ister misin?"

Gözlerimi deviriyorum. "Hayır, teşekkürler."

"Peki, sorun nedir? Biriyle mi birlikte?"

Gözlerimi meraklı barmene dikiyorum. "Başka müşterileriniz var mı? Sizi tutmayayım."

Kıkırdıyor. "Hadi ama. Eğlendir beni. Sakin bir gece. Sıkıldım ve meraklandım."

Homurdanarak ellerimi birleştiriyorum ve çenemi parmak eklemlerime dayıyorum. "Biz iki farklı dünyadan geliyoruz. Gerçekte ne olduğum konusunda ona yanlış bir izlenim vermiş olabilirim."

"Kim," diye düzeltiyor barmen, sonra da utangaç bir tavırla omuz silkiyor. "Gerçekte 'kim' olduğunuzu kastetmiştiniz. Kusura bakmayın, dilbilgisi polisi olarak ün yaptım."

Başımı salladım. "Kim o zaman?"

Aslında "Ne" demek istemiştim. Kitlesel zenginlik beni bir insandan çok bir şey gibi hissettirdi. Evden kimsenin Dex Hessler'ı bir insan olarak gördüğünü sanmıyorum, sadece bir cisim. Acaba büyükannem de aynı şeyi hissediyor muydu? O isimle evlendi. Büyükbabamı kaybettiğinde şirketi satıp çekip gidebilirdi. Ama aynı yükü hissettiğini biliyorum. Aynı acı verici yükümlülüğü. Onun örneğinden öğrendim: Sizden daha büyük bir mirası yerine getirmek için hayatınızı nasıl feda edeceğınızı. Hayatınızın daha büyük bir yapbozun sadece kk bir parçası olduğunu nasıl kabul edeceğınızı.

Hessler, Harvard Business School'dan sınıflarının ilk yüzde onu içinde mezun olan CEO'lar yetiştirir. Hessler'ler kapalı kapılar ardında panik atak geçiren, kaygı dolu, tüplü dalış yapan göçebeler yetiştirmez.

Benim kişisel isyan biimim, Hessler soyunun benimle birlikte sona ermesini sağlamak. Atlas'ı oynayacak ve lanet olası dünyayı omuzlarında taşıyacak kimse kalmayacak.

"Peki, onu tam olarak nasıl yanlış ynlendirdin?" diye soruyor barmen. Ama ben cevap veremedenden cebimden telefonum art arda çalıyor. Bildirimleri kontrol ettiğimde, arayan Denny'ydi.

Normalde Denny'den gelen bir mesaj beni bu kadar telaşlandırmazdı ama elimde bana bir eş bulmak gibi acil bir mesele var.

"İzninizle. İşle ilgili," diyorum koltuğumda dönüp mesajlara dalmadan önce.

DENNY

İşte Allie'nin bir fotoğrafl. Çok güzel bir kız.

Bir sonraki mesajda bir sarışın resmi var. Profesyonel bir vesikalık. Muhtemelen LinkedIn için kullandığı fotoğrafa benziyor. Tam adı Allie Conner. 34 yaşında, yani benden sadece dört yaş büyük. Harvard Hukuk mezunu, yani ortak bir Harvard'ımız var. ocuğ yok. İyi bir aileden geliyor. Görünüşe göre Denny ona vasiyetin detaylarını anlatmış bile. O zaten

bir yıllık bekleme süresinden sonra şirketi bana geri vermeyi kabul etti.

Denny'nin süzgeçten geçirdiği diğer tüm kadınlara hayır dedim. Şu anda en az sekiz. Önerdiği diğer kızların hepsi mesaj atıyordu ama Denny Allie'yi bulduğunda o kadar heyecanlanmıştı ki beni aradı ve hemen orada bağlanmamı istedi. Lennox araya girince rahatladım. Bir arkadaşımın acil bir iş olduğunu söyleyerek Denny'yi telefonda aceleyle çıkardım. Bunun doğru olduğunu fark etmemiştim.

DENNY

Fotoğrafını gördükten sonra ne düşünüyorsun? Çok sağlam bir evlilik sözleşmesine ihtiyacımız olacak ama bence ilerlemeliyiz. Onaylayabilir miyim?

Sonsuza kadar beklemeyecek. Ve gerçekten çok fazla tazminat istemiyor.

BEN

Ne kadar?

DENNY

128 milyon. Ve senin karın olduğu sürece satın alacağı her türlü mülk.

Telefonuma kaşlarımı çatıyorum.

BEN

Bu sizin için çok değil mi? O zaman "çok fazla tazminat" olarak neyi görüyorsunuz?

DENNY

Bu büyük bir iyilik, Dex. Büyük bir teşvik olmalı. Kararına ihtiyacım var. Çabuk ol. Avukatların hazırlaması gereken bir yığın evrak olacak.

BEN

Benden öğle yemeği için bir yer seçmemi istemiyorsun. Benden bir eş seçmemi istiyorsun. Düşünmek için bir dakikaya ihtiyacım var.

Sadece bir yıl olsa bile, bu yine de bir evlilik. Eğer anlaşılmazsak, bu mutsuz bir evlilik için uzun bir süre. Özellikle de çok zor geçen ilk yıl boyunca. Büyükanнем Hessler Grubu'nu iyi yağlanmış bir makine gibi çalıştırıyordu.

Çünkü bunu onlarca yıldır yapıyordu. Büyükbabam hâlâ CEO'yken bile. Ya çatık kaşlıydı ya da sarhoştı, bu yüzden büyükanne tüm boşlukları doldurdu.

Bu sorumluluğu yerine getirmek hiç de kolay değildi. Büyükanmem beni elinden geldiğince iyi hazırladı ama hâlâ öğrenmem gereken şeyler var. Ve müstakbel eşim hayatının sürprizini yaşayacak.

Yine de düşünmeden edemiyorum.

Gerçekten bu kadar karmaşık mı olmalı? Bana bir yıl tahammül etmesi için karıma 128 milyon dolar rüşvet mi vermeliyim? Şimdiye kadar sadece avantajlı kadınlar tanıdım. Taşaklarımdan yakaladıklarını anladıklarında Disney'deki kötü adamlar gibi gülümseyen türden. Sadece iyi bir insan ol, ben de öyle olurum. O kadar da zor değil.

Yüksek sesle homurdanıyorum, tedirginliğim yüksek sesli müzik tarafından bastırılıyor. Arkamı döndükten sonra telefonumu yüzüstü barın üzerine koyuyorum. Beni kışkırtıyor - beni ters çeviriyor... sadece bir mesaj. Bu işi bitirebilirdim. Bu kaçınılmaz ve Allie'nin iyi olduğuna eminim. Ama...

Beni durduran ne?

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye soruyor barmen, sanki onu çağırmışım gibi aniden yeniden ortaya çıkıyor.

Siktir et. "Fikrimi değiştirdim. Double alabilir miyim? Eve bırakırım."

"Elbette." Tezgâhın üzerinde duran ve daha önce içtiğim burbon şişesini alıyor. "İşle ilgili bir sorun mu var?" diye soruyor içkimi doldururken.

"Bir bakıma," diye mırıldanıyorum. "Hâlâ dans ediyor mu?" Başparmağımı omzumun üzerinden gösteriyorum.

Barmen üzerimden dans pistine baktı. "Kalbi dışarıda dans ediyor."

"Güzel, o zaman ben iyiyim. Bu gece saçmalıklarımın bir önemi yok. Lennox'u neşelendirmek için geldim. Cehennemden yeni çıktı.

-Kovuldu, ayrılık yaşadı, evini kaybetti. İş yok, parası yok, yaşayacak yeri yok. Şu anda birinin onu rahat bırakmasına gerçekten ihtiyacı var-"

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki önce panik atağın eşiğinde olduğumdan endişeleniyorum. Ama nefesim sabit. Kafam berrak. Aslında, bir süredir hiç olmadığım kadar net düşünüyorum.

Bunun basitçe, aklım yetişmeye fırsat bulamadan kalbimin bir karar vermiş olmasından kaynaklandığını fark ediyorum.

Herkesin sorunlarının cevabı gün gibi ortada.

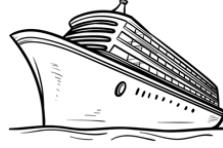
Cüzdanımdan siyah kartımı çıkarıp tezgâhın üzerine atıyorum. İşaret parmağımı döndürerek barın etrafını işaret ediyorum. "Bu bardaki herkesin hesabını ödeyin. Benden. Ve kendinize yüzde yüz bahşış verin. Soran olursa, kim olduğunu söylemeyin."

"Vay canına, teşekkür ederim. Çok cömertsiniz ama"-hâlâ Lennox'la dans eden motorculara doğru başını sallıyor-"önce hesabı görmek ister misiniz? Bu adamların saat üçten beri burada içtiğinin farkındasın, değil mi?"

"Üstesinden gelebileceğime eminim," diyorum burbonu iki yudumda içmeden önce. İlki yakıyor. İkincisi pürüzsüzce iniyor, boğazımı bal gibi kaplıyor. Kartımı işaret ediyorum. "Bunun için geri geleceğim."

"Nereye gidiyorsun?"

Bar taburemden kaydım, gözlerim Lennox'a kilitlendi. "Bir anlaşmayı kapatmak için."

Thrq Yıllar Önce Las Vegas

| Hayatım üzerine yemin ederim, o seksi siyah bikiniyi bana işkence etmek için giydi.

Soyunma odasından gömleksiz ve iki temiz havluya çıkıyorum. Biri benim için, biri de havuzun kenarında oturmuş bir ayağıyla suyu tembelce karıştıran Lennox için.

Yaklaşmamı izliyor ve yeterince yaklaştığımda derin bir nefes veriyor. "Dostum, çok yoruldum."

"Nefes kontrolü bunu yapacaktır," diyorum ve başparmağımı omzumun üzerinden atarak arkamızda duran atılmış regülatörlerimizi ve tanklarımızı işaret ediyorum. "Ve ekipman sandığınızdan daha ağır."

Havluya uzanırken "Teşekkür ederim," diyor ama havluyu bir kenara bırakıp ayak parmaklarıyla havuz suyunu rahatsız etmeye devam ediyor. Hatta su çizgisine tekme atıp göğsüme sıçratacak kadar ileri gidiyor.

Yanına oturdum. Öne doğru eğilerek bir avuç havuz suyu aldım ve açıkta kalan karnına doğru fırlattım.

"Bu oyunu oynamak istemezsin." Havuzun derin ucuna doğru başımı salladım. "Seni hemen geri sürükleyeceğim."

Gülümsüyor ve uyuklu bir çocuk gibi gözlerini ovuşturuyor. Gözlerini açtığında hafifçe kızarmış görünüyorlar. "Hey, bir bakayım," diyorum yüzüne doğru eğilerek. "Gözlerin tahriş olmuş gibi görünüyor."

"Tuzlu su yüzünden," diyor. "Klorlu havuzlara alışkınım."

Omzunu sıktım. "Biliyorum. Ama tuzlu su havuzları yüzdürme alıştırmaları yapmak için daha iyidir. Göz damlalarım var. Gidip getireyim."

Kalkmaya çalışırken kolumdan tutuyor. "Ben iyiyim. Sadece biraz benimle otur."

İstedikini yapıyorum. Geriye doğru uzanıp kendimi yere yaslayarak ellerimi başımın arkasına sıkıştırıyorum ve derme çatma bir yastık oluşturun. Bu açıdan Lennox'un silüetine arkadan hayranlıkla bakabiliyorum. Kalçaları dışa doğru kıvrılmadan önce belinin nasıl daraldığını. Elimi uzatıp bikinisinin üstündeki siyah fiyongu çekmemek için kendimi zor tutuyorum. Çünkü lanet olsun... Onu düşünmeden duramıyorum. Onunla tanışalı üç ay oldu. Fanteziler bitmiyor. Gülüşü... kahkahası... çıplaklığı. Daha önce hiç bu durumda olmamıştım. Genelde bir kadınla üç kez buluştuktan sonra seksin arkadaşlığa değmeyeceğini anlarım.

Lennox'la konuşurken uyuyakalabilirim. Onun yanında bu kadar rahatım. Sanırım bu farklı bir aşk türü. Arkadaşlık. Çarşafın arasına girerek riske atamayacağın bir şey. Ne olur ki? Lennox benim değerimi anladığında, ya o değişecek ya da arkadaşlığımız. Her zaman olan şey bu. Milyarder kelimesi ortalıkta dolaşmaya başladığı an... insanlar değişir. Ben böyle olmasını seviyorum.

"Peki, sırada ne var?" diye soruyor, dirseğini dizine dayayıp çenesini kavrayarak.

"Sırada ne olduğunu biliyorsun," diye karşılık veriyorum.

Gözlerini kısıyor, pelüş dudaklarının bir köşesi gülümsemeye dönüşüyor. "Doğru. Maskemi suda kaybettiğim ve onu bulmak zorunda olduğum testte daha fazla pratik yapmam gerekiyor. Göremediğim zaman panikliyorum. Bunun üzerinde çalışmalıyım."

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır, sağlamsın. Suyun altında kör olduğunuzda gergin olmanız doğaldır. Ve kendini çok güzel toparlıyorsun."

"Dalış saati kullanmayı öğrenmeye ne dersiniz?"

"Bunlar en çok yalnız daldığınızda veya bir dalışın haritasını çıkardığınızda yardımcı olur. Bunların ikisi için de hazır değilsiniz."

"Şey, belki gelecek hafta-"

"Lennox," diye şarkı söylüyorum. "İstediğin kadar kaç, ama okyanusa girme zamanı geldi."

"Hazır değilim."

"Evet, öylesin," diye onu temin ediyorum.

Lennox'a aylardır özel dalış dersleri veriyorum. Doğuştan yetenekli. Güçlü bir yüzücü, çabuk öğreniyor ve tankını bir usta gibi kullanıyor. Nefes kontrolü deneyimli bir dalgıcınki gibi. Muhtemelen benimle bile dalabilir, tek bir tankı otuz metre derinlikte bir saatten fazla uzatabilir. Daha fazla derse ya da teste ihtiyacı yok. Lennox için açık suya girme vakti geldi. Ama hâlâ korkuyor.

Oyalanıyor. Belki daha iyi bir eğitmen onu korkusunu yenmesi için cesaretlendirir. Ben ise Lennox'la geçirdiğim zamanın tadını çıkarıyorum. Haftada bir gün mesai saatleri dışında Lakewood halk havuzunda buluşup aynı teknik becerilerin üzerinden geçiyoruz. Bu noktada, sanırım ikimiz de bunun yararlı olduğunu iddia ediyoruz. Onun da benimle vakit geçirmeyi dört gözle beklediğini düşünmek hoşuma gidiyor.

Las Vegas'ta kalmayı planlasaydım, ona karşı hissettiklerimi söyledim. Ama pervasızca ona aşık olan ve sonra da onu ortada bırakan bir erkek daha olmak istemiyorum. Ama ya...

Ya onu Miami'ye getirmek bir seçenek olsaydı?

Doğruluyorum ve omzunu kendiminkiyle dürtüyorum. Çıplak tenim ona değdiğinde irkildi. "Hey, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Las Vegas'tan ayrılmayı hiç düşündün mü?"

Tek kaşını kaldırıyor. "Garip bir soru."

Kahretsin. Evet, bu çok düşüncesizceydi. Çabucak toparlanmak için bir yalan uydurdum. "Ailemin şirketinde senin için uygun olduğunu düşündüğüm bir iş var ama Miami'de. Sadece merak ettim."

"Ah," diye cevap veriyor, zayıf bahaneme kolayca inanıyor. "Beni düşündüğün için teşekkürler. Ama hayır, Las Vegas'ta sıkışıp kaldım." Kurmaca hakkında daha fazla soru sormayınca rahatladım. iş I sadece yapılmış Yukarı.Gerçekten, var. değil Lennox'ın hoşuna gideceğini düşündüğüm bir şirket işi yok. Hessler Group'ta açık pozisyon olarak sadece muhasebe ve hukuk var, ki eminim bu da onun gibi bir kız için akıl almaz derecede sıkıcı geliyordur. Ama merak ettiğim için soruyorum, "Neden sıkışıp kaldın? Strip'i bu kadar çok mu seviyorsun?"

"Gece hayatı ya da başka bir şey için değil. Aileme gerçekten çok yakıным. Finn sadece kuzenim değil; en iyi arkadaşım. Annem, Hannah teyzem ve ben hâlâ haftada bir öğle yemeği yiyoruz. Ve en önemlisi, babam..." Yüzü düzleşiyor ve bir süre havuza bakıyor. Sonra telaşla ayaklarını sudan çıkarıp dizlerine sarılıyor. "Babamı terk edemezdim."

"Neden?"

Gözleri benimkilere kayıyor. "Sırlarla aran nasıl?"

Sorusundaki ironiyi anlamıyor, çünkü aslında tüm kimliğimi ondan gizli tutuyorum. "Mükemmel."

"Bunu hiç kimseye söylemedim çünkü kimsenin anlayacağına güvenmiyorum. Ama belki..." Gözlerimi inceliyor. "Sadece beni hayal kırıklığına uğratma ve boşboğazlık etme. Özellikle de Finn'e. Çünkü o çok endişelenir. Bu benim tek başıma taşımam gereken bir yük."

"Söz veriyorum. Dudaklarım mühürlü."

Gözlerini havuza dikeyor. "Babam işini kaybedene kadar ailemin durumu çok iyiydi. İşler dramatik bir şekilde değiştiğinde ben lise ikinci sınıftaydım. Yirmi yıl boyunca çalıştığı her şey bir anda yok oldu" -parmaklarını şıklatıyor- "ve bu onu yıktı. On altı yaşında elimden geleni yaptım. Yarı zamanlı işler buldum ve kendi öğle yemeğimi ve benzin paramı kendim karşılamaya çalıştım. Çok çalıştım, üniversiteye gitme şansım varsa burs almam gerektiğini biliyordum. Annem iş hayatına yeniden girdi. Bir sigorta çağrı merkezinde işe girdi ve şirkette yükselmeye başladı. Ama bu yeterli olmadı. Sonunda evi, arabalarımızı ve onun emekliliğini aldılar. Ailem iflas etti." Omuzlarını kaldırıyor, sonra ağırmış gibi indiriyor.

"Bu ekonomi," diye uyduruk bir mazeret öne sürüyorum. "Şu anda zor bir dönem."

Lennox'un yüzü tiksintiyle buruşur. "Sorun ekonomi değil. Kötülük, şirket açgözlülüğü ve finans pislikleri. Babam işinde muhteşemdi. Ama kazıklandı. Sonra, onlarca yıl boyunca yardım ettiği tüm sözde dostları, onlara en çok ihtiyaç duyduğu anda ona sırtını döndü. Öğrendiğim bir şey varsa, o da parası olan insanlara asla güvenmemektir."

Keşke aynı fikirde olmasaydım. Ama ben de aynı dersi aldım. "Bunu duyduğuma üzıldüm," diye toparlandım. "Arkadaşları için üzıldüm ama gerçekten destekleyici bir ailesi varmış gibi görünüyor."

"Yaptı...yaptı. Bence bunun kendi hatası olduğu gibi saçma bir fikre kapıldı ve beni ve annemi affedilemez bir şekilde hayal kırıklığına uğrattı. Gerçeklerden çok uzaktı. Ama kendini çok kötü hissediyordu. Kendini bu kadar kötü hisseden birini hiç görmemiştım. Sanki biri onun içindeki hayatı çekip almış gibiydi. Sanırım depresyonda olduğunu kabul edemeyecek kadar gururluydu ama onu aylarca gülümserken görmediğimi hatırlıyorum - sanki nasıl gülümseyeceğini tamamen unutmuş gibiydi. Ve tam da ben

Daha kötüsü olamaz diye düşünürken bir gün okuldan eve geldiğimde babam uyuyordu, ya da ben öyle sanıyordum."

Bu hikâyenin nereye gittiğini anlayınca midem bulanıyor. "Oh, hayır. Bunu kastetmiyorsun..."

Hâlâ bana bakmıyor ama başını sallıyor. "Annem geç saatlere kadar çalışıyordu... Saat sekiz olduğunda babamın akşam yemeği boyunca uyuyacağını fark ettim. Ben de ona peynirli makarna yaptım ve odasına götürdüm. Onu uyandırmaya çalıştım ama yerinden kıpırdamadı. İşte o zaman komodinin üzerindeki boş ilaç şişelerini fark ettim."

Aniden öne doğru kamburlaşıyor, belinden eğilerek yüzünün suya birkaç santim kalmasını sağlıyor. Lennox sanki aniden yanıyormuş ve serinlemesi gerekiyormuş gibi yüzüne ve saçlarına su sıçratıyor. Ama ben buna inanmıyorum. Havuz suyu gözyaşlarını örtecek kadar yüzünü ıslatıyor.

"Ne oldu?" Tekrar dik oturduğunda sordum.

"Kendimi kaybetmişim. Onu sarsıyor, ağlıyor, yanaklarına vuruyor, yüzüne buz gibi su döküyordum. Elimde telefon vardı. Gözleri açıldığında 911'i aramaya başladım. Yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım. Sanki uyandığına şok olmuş ve beni gördüğüne daha da şaşırmış gibiydi. Gerçek olduğumdan emin değilmiş gibi yüzüme dokunmak için uzanışını." Lennox göstermek için yanağıma dokunuyor. Nazik parmak uçları yanağımda geziniyor, çene çizgimi takip ediyor. "Daha sonra bana öldüğünü sandığını ve cennete gittiğine inanamadığını söyledi." Elini bırakıyor, kucığına geri koyarken nefesinin altında "Çok boktan" diye mırıldanıyor.

"Senin bir melek olduğunu mu düşündü?" Ben sordum.

Gözlerini kapatıyor ve cevap olarak başını sallıyor.

Kendini toparlayışını izlerken kalbim yavaş, düzenli vuruşlarla atıyor. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırıyor. Ağlamamaya çalışıyor gibi görünüyor. İşte hayatın ona sunduğu tüm saçmalıkları limonata yapmak için çok çabalayan bir kadın.

"Her neyse, bir süreliğine beni mahvetti. Uyuyamadım. Paranoyaklaştım, telefonuma yapıştım ve bana hemen mesaj atmadığında fiziksel olarak hasta oluyordum. Birine anlatmalıydım. Bu on altı yaşındaki biri için çok fazlaydı. Ama..."

Elini tutup sıkıca kavıyorum. "Kimseye söylememen için sana yalvardı, değil mi?"

"Evet." Elini geri çekmeye çalışıyor ama ben sıkıca tutuyorum.

"Sorun değil. Kimseye söylemem, Len."

"Herhangi bir işaret görseydim birine söylerdim. Yemin ederim. Ama daha iyi görünüyordu, sanki yaptığı şey sadece bir zayıflık anıymış gibi. Tekrar yukarı tırmanmaya başlamadan önce dibe vurması gerekiyordu. Ve beş parasız olmanın huzurunu buldu. Sonunda, babam ünü ya da servetini geri alma konusunda endişelenmeyi bıraktı. Her şey yumuşadı... Ama hala bir parçam onun yüzündeki o ifadeyi unutamıyor."

Onun fark ettiğinden daha iyi biliyorum. "Bir kez gerçek kederi, travmayı ya da ihaneti tattığınızda, bunların olmadığı bir dünyada yaşamaya geri dönemezsiniz."

"Aynen öyle. Aynen öyle." Elimi tekrar sıktı. "Anladığına göre sen de ağır bir şey yaşamış olmalısın."

Annemin ben yedi yaşındayken nasıl öldüğünü anlatabilirim. Babamı hiç tanımadım. Büyükbabam sürekli tepemdeydi, şişirilmiş, elitist egosuyla onun bir kopyası olarak büyümemi sağlamaya çalışıyordu. Kendini işe yaramaz hale getirdiğinde hafifledi ama sonra büyükannemin yavaş yavaş kendini kemiğe kadar çalıştırmaya başladığını izledim. Belki de Lennox'a kendi derimin içinde kaybolmuş gibi hissettiğimi ve Miami'nin bir ayrıcalıktan çok bir ömür boyu hapis cezası gibi geldiğini söylemeliyim.

Ama benim yok.

Çünkü burada ben sadece Dex'im, tüplü dalış eğitmeni. Lennox'un hoşlandığı adam bu. Konuştuğu adam.

"Pek sayılmaz. Sadece bir tahmin," diyorum ona.

"Oh, tamam. Her neyse, bilmiyorum... bazen merak ediyorum ya tekrar kötüleşirse? Ya üzgünken ne yaptığını kimse bilmezse ve bu nedenle kimse onu koruyamazsa?" Başını öne eğiyor. "Anneme söylemeliydim ama bir söz verdim. Şimdi ona bir şey olursa sorumlusu benim."

"Bu taşımak için oldukça büyük bir sorumluluk, sence de öyle değil mi? Nasıl sürekli başkası için nefes alabilirsin?"

Üst dişleriyle alt dudağını çekiştiriyor. "Sır tutarsan böyle olur işte."

Kolumu çıplak omzuna dolayarak onu kendime yaklaşıtıyorum. "Ve şimdi evden ayrılmaya korkuyorsun."

"Onun gibi bir şey. Las Vegas tam da ait olduğum yer."

Ve işte cevabım. Araya asla giremeyeceğim bir bağ.

"Lennox, özür dilerim." Onu kendime yaslamıştım ama şu anda yarı çıplak bedeninin bana yaslanmış olmasına dikkat etmiyorum. Sadece onu güvende hissettirmeye çalışıyorum.

"Küçükken herkese yüksek bir kariyere sahip olmak ve önemli biri olmak istediğimi söylerdim. Yani hırslı küçük bir şeydim. Doktor ya da avukatı boş ver, cerrah ya da yüksek mahkeme yargıcı olmak isterdim. Ama babamın yaşadıklarından sonra..."

"Şimdi, ne istiyorsun?"

Benden uzaklaşıyor, kucağımdan kurtuluyor. "Mutlu olmak için. Paraya, eşyalara, statüye ya da babamın umutsuzluk çukuruna düşmesine neden olan saçmalıkların hiçbirine kapılmak istemiyorum. Paranın babama hissettirdiği gibi bana da başarısızlık hissettirmesini istemiyorum. Hayatına son vermek istemesine neden olacak kadar acı vericiydi."

Bence Lennox'un babasıyla büyükbabamın ortak yönleri var. Para hayatlarına hükmediyordu ama aynı zamanda duygularına da hükmediyordu. Ama Lennox'un babasıyla büyükbabam arasında bariz bir fark vardı. Annemin Lennox'un babasını

Büyükbabama yakın olmak için hiçbir yerde kalmamış. Aslında her şeyden kaçmış, bana bu şekilde hamile kalmış.

"Baban başarısız olmaktan çok uzak. Onu her haliyle seven bir kızı ve karısı var. İyi günde kötü günde ona destek oldunuz. O gerçek bir aile kurdu. Bu, paranın getirebileceğinden çok daha büyük bir başarıdır."

Yüzü küçük bir gülümsemeye gevşiyor. "Bunu sevdim. Öyle yaptı, değil mi? Gerçek bir aile kurdu. Dinlediğiniz için teşekkürler." Serçe parmağını kaldırıyor. "Sırrımız, değil mi?"

Serçe parmağını onunkine dolayarak ona söz veriyorum, "Sırrımız."

Arkamızdan gelen yüksek sesli bir zil sesi boş ortak havuzda yankılanıyor. Burayı mesai saatleri dışında kiralamak iki katına mal oluyor ama buna değer. Bu anlar çok değerli... Sadece ben, Lennox ve su. Haftanın en sevdiğim kısmı.

"Kahretsin. Saat kaç?" diye soruyor ve bileğimden tutup dalış saatimi kontrol ediyor.

Saati kendi kendine okurken "Sekiz buçuk," diyorum. "Acelen mi var?"

"Bu muhtemelen benim randevum. Bu akşam hâlâ müsait olup olmadığımı bildirmek için onu sekizde aramam gerekiyordu."

"Oh." Hayal kırıklığına uğramaya hakkım yok. Sadece arkadaş olmamız gerektiğini söyleyen bendim. Ne olursa olsun, yüzüme tokat yemiş gibi hissediyorum.

"Senden kaçmak istememiştim." Omzunun üzerinden ekipmana bakıyor. "Yine de her şeyi yüklemene yardım etmek istiyorum."

Göğsümde kükreyen kıskançlık canavarını görmezden geliyorum ve bu konuşmaya gerçek bir arkadaş gibi yaklaşmaya çalışıyorum. "O iyi bir adam mı?"

"Söylemek için çok erken," diyor hemen. "Ama dokuzdan beşe kadar çalışıyor, içki içmiyor, sitcom'ları seviyor. Ayda bir kez çocuk hastanesinde gönüllü çalışıyor. Ne zaman arayacağını söylerse o zaman arıyor."

"Yani temelde Charlie'nin tam tersi," diye ekliyorum.

Lennox burnuna iki kez vuruyor, sonra beni işaret ediyor. "Aynen öyle."

"Peki böyle bir adamla nerede tanıştın?"

Gözlerini genişletiyor. "Onca yer varken markette. İyi bir tane bulmak için karpuzlara vurduğumu gördü. Bir tanesini seçmeme yardım etti." Ellerini omuz genişliğinde açarak gizemli adamın seçtiği karpuzun büyüklüğünü gösteriyor. "Sonra bana numarasını verdi ve karpuz tatlıysa onu aramam gerektiğini söyledi." Bileğini döndürerek elini havada çeviriyor. "Hoş, sevimli ve masumdu. Kendimi bir filmin içindeymişim gibi hissettim."

Hay sikeyim. Çok düzgün biri. "Peki karpuz nasıldı?"

Parmağının ucunu ağzına sokuyor ve dişlerinin arasında tutuyor. Gözlerinde hülyalı bir bakış var, sanki o ilk ısırık anını yeniden yaşıyormuş gibi... Tanrı aşkına. Rastgele bir adam kız arkadaşımı bir parça meyveyle çaldı.

"Hayatımda tattığım en tatlı şeydi," diye cevaplıyor sonunda. "Yani ona bir randevu borçluyum." Şu anda gülümseme şeklinden gerçekten hoşlanmıyorum. Belli ki büyülenmiş. "Ama onunla başka bir gece görüşebilirim. Bu işi halletmene yardım edeceğim." Ayağa kalkıyor, kollarını başının üzerinde geriyor, sonra ağrıyormuş gibi bir omzuna masaj yapıyor.

"Hayır, ben hallederim. Defol git buradan." Elimi yüzümde gezdiriyorum, isteksizce ekliyorum, "İyi birine benziyor. Sen iyi bir adamı hak ediyorsun Len. İyi şanslar. Umarım işe yarar." Ne acı bir yalan. Ona hiçbir şekilde, hiçbir biçimde zarar vermese iyi olur ama umarım bu herif çok bayattır.

"Emin misin?" diye sorar. "Gerçekten sakıncası yok. Belki eve dönerken bir şeyler atıştırabiliriz."

Burnuna dokunuyorum. "Bana bakıcılık yapmana gerek yok. Ayrıca Leah'ya onu bu hafta arayacağımı söyledim." Omuz silkiyorum. "Belki bu gece iyi bir gecedir."

"Leah mı?" Lennox şaşkınlığını gizleyemeyerek sorar. "Leah'ya çıkma mı teklif ettin? Bir süredir dalış dükkanında çalışıyor."

Ne, bir milisaniye mi?"

"Bir ay," diye düzeltiyorum. "Ve ben ona çıkma teklif etmedim. İsteyip istemediğimi sordu" -başımı arkaya eğip tavana bakıyorum- "Netflix ve chill diyelim."

"Oh, ben..."

"Ondan hoşlanmıyor musun?" Şaşırarak sordum. "Onu bu iş için öneren sendin."

"Hayır, ben biliyorum. Leah harika biri, o... yeni boşandı ve bu-" Lennox cümlesinin ortasında durdu. "Bunu söylemek bana düşmez ama ciddi bir şey aradığını sanmıyorum."

Rahatsız edici gerçeği kabul ederek kaşlarımı kaldırıyorum. "Evet, biliyorum. Biz de bu yüzden-"

"Ah," diye araya giriyor Lennox. "Anladım. Başka söze gerek yok. Siz aslında birbiriniz için mükemmelsiniz."

Ellerimi kaldırdım. "O önce senin arkadaşındı. Onunla takılmak zorunda değilim. Ona bunun profesyonelce olmadığını söyleyebilirim. Ben onun patronuyum."

Lennox kahkahalarla homurdanıyor. "Patron," diye mırıldanıyor. "Ne?"

"Seni takım elbise ve kravatla hayal etmeye çalışıyorum." Parmaklarıyla yüzümü çerçeveleyen bir kare çiziyor, sonra bir gözünü kısıyor. "Ben göremiyorum."

Bu numaranın çok uzamasına izin verdim. En az yüz takım elbisem var. Ve en az bir o kadar da iş ayakkabım. Eve döndüğümde, dolabımın dörtte biri kravatlara ayrılmıştı. Lennox'un kafasında canlandırmaya çalıştığı kişi tam olarak benim.

Ayağa kalkıp ellerimi onunkilere uzattım. Küçük avuçlarını avuçlarımın içine alır almaz onu yukarı çekiyorum. "Birkaç takım elbisem var."

"Elbette öyle." Şakacı gülümsemesi kaybolmadan önce göz kırpmıyor. "Leah Junior Mints sever. Aslında bağımlısı. Onlar onun kedi nanesi. Sinemaya gittiğimizde iki kutu alıyor ve daha ön gösterimler başlamadan onları içine çekiyor. Siz bir dizi izlemeden önce onun için bir kutu alırsanız hoş bir dokunuş olur, bilirsiniz işte..."

Nemli saçlarını tarıyorum. "Ben bir hayvan değilim. Takılalım dediğimde, gerçekten takılalım demek istiyorum. Bu gece onunla yatmayacağım. Aslında, karpuzcu çocuğu çağırmaya ne dersin? Ben de Junior Mints kızımı getireyim, bu pikniği sinemaya taşıyabiliriz. İki katına çıkarız."

Ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum. Bu kulağa işkence gibi geliyor aslında. Bütün gece Lennox'un başka bir adamla yakınlaşmasını izlemek istemiyorum. Ayrıca Leah'nın bir yerlere gitmekle ilgilendiğini de sanmıyorum. Niyetini açıkça belli etti. En azından ferahlatıcıydı. Dürüst kadınları severim.

"Bence bu dikkat dağıtıcı olur," diyor Lennox fısıltıyı zorlukla aşarak. "Karpuz adam ilk randevumuzda tüm dikkatimi vermemi hak ediyor."

En azından dikkat dağıtıcı kısmına katılıyorum.

"Evet... mantıklı. Düşüncelisin. Seninle ilgili en sevdiğim şeylerden biri."

"Teşekkürler." Başını sallıyor ama başını eğip boyalı ayak parmaklarını inceliyor. Bu sabah hiç bozulmamışlardı. Bu gece havuzda o kadar çok zaman geçirmiş ki cilasası yontulmuş ve soyulmuş. "Hey, biliyor musun?"

"Ne?" Gözlerini bulmaya çalışıyorum ama hâlâ yere bakıyor.

"Sanırım okyanusu denemeye hazırım."

"Gerçekten mi? Vay canına, rüşvete başvurmak zorunda kalacağımı sanıyordum."

Sonunda sırtarak başını kaldırıyor. "Ne tür rüşvetler?" Dalış saatimi göstererek, "Bunun mor rengini de yapıyorlar mı?" diye soruyor.

"Eminim bu ayarlanabilir."

Gözlerini deviriyor. "Belli ki şaka yapıyorum, Dex. Rüşvete gerek yok. Sadece biraz gerginim. Tekneden inmek yerine sahile inebilir miyiz?"

"Kesinlikle. Hızımızı ayarlayacağız," diye onu temin ediyorum. "Ve bütün zaman boyunca benimle kalacak mısın?"

"Söz veriyorum."

"Tamam, sadece ne zaman olacağını söyle." Havlusunu almak için eğiliyor ve zaten kuru olan vücuduna sarıyor. Bu noktada, bu sadece mütevazılık için. "Bana ihtiyacın olmadığından kesinlikle eminsen, o telefona geri döneceğim."

Başımı salladım. "Eminim." "Bu arada karpuzcunun adı ne?" diye sorduğumda Lennox üç adım uzaklaşmıştı.

"Alan," diye sesleniyor omzunun üzerinden.

Günümüz Las Vegas'ı

S Parmaklarımı kirli kaldırım taşlarının üzerinde kaydırarak Dex'in konuşmasını bekliyorum. Birkaç dakika önce

benim gösterişli elektrikli slayt yorumumu yarıda kesti ve beni aceleyle barın dışına çıkardı. Benimle özel olarak önemli bir şey konuşması gerektiğini söyledi... ama henüz bana tek kelime etmedi. Bunun yerine birkaç adım uzaklaştı ve kısık sesle mırıldanarak telefon görüşmeleri yapmaya başladı. Ne dediğini duymaya çalışmadım.

Sokağın karşısındaki sokak lambasının titrek ışıltısı dışında her yer karanlık. Sokağın karşısındaki çöp bidonlarının kokusu ambiyansı gerçekten tamamlıyor. Tek ihtiyacımız olan uzaktan gelen polis sirenleri ya da bir sokak kedisi kavgasının çığlık ve feryatları.

Alkolün etkisi nihayet geçiyor. Yorgunum. Kemiklerim ağırlaşıyor ve kanımın damarlarımda yoğun ve halsiz olduğunu hayal ediyorum. Ayrıca alkol koktuğumun da farkındayım.

Duman. Barda birkaç kişi zincirleme sigara içiyordu. şimdi, bir baş ağrısı kesinlikle iş başında.

Sadece eve gidip yatağa girmek istiyorum.

Bir evim olmaması dışında. Artık bir yatağım yok.

Sorunlarınızı ötelemenin sorunu da budur. Aslında dans etmeyi bıraktığınız anda sizi yakalayacaklardır.

"Beklettiğim için özür dilerim," diyor Dex, bana yaklaşırken telefonunu havada sallayarak. "Bazı lojistik konular üzerinde çalışıyordum."

Omuzlarımı zar zor kaldırıyorum, bundan daha fazla çaba gösteremeyecek kadar bitkinim. "Önemli bir şey değil. Zaten biraz temiz havaya ihtiyacım vardı. Aslında sen de istersen ben gitmeye hazırım. Sadece hesabı ödemem gerekiyor."

"Ben çoktan hallettim."

"Oh, tamam. Teşekkür ederim." Ona bunu yapmasına gerek olmadığını söyledim ama bu gece... evet, yardıma ihtiyacım var.

Dex yanıma oturdu, çok yakınım. Omuzlarımız ve kalçalarımız birbirine değiyor ve ben bir tahta gibi kaskatı kesilirken, o hiç etkilenmemiş görünüyor. Böyle davrandığında onu tokatlamak istiyorum. Dokunuşlarının ne kadar pervasızca olduğunu anlamaması sinir bozucu. Bu yüzden vibratörümü kullanırken yanlışlıkla yanlış adamın adını mırıldanıyorum.

"Üşüdün mü?" Dex

soruyor. "Hayır."

"Titriyorsun." Sırtıma doğru manevra yaparak eli kolumun dış kısmını buluyor ve hızla ovuyor. Allah kahretsin. Ama ben buna izin verdim. "Seni buraya sürüklediğim için özür dilerim. İçeride duyamadım."

"Sorun değil. Peki, ne hakkında konuşmak istiyorsun?" "Büyükanнем öldü."

Ağzım açık kalıyor ama hiçbir řey çıkmıyor. Sersemlemiř bir sessizlik, yapabileceğim tek açıklama. Beklediđim onca řey arasında bunu beklemiyordum. Oh, Dottie. Göğsümdeki gerginliği, anlık bir hüžün ağrısını hissediyorum. Dorothea Hessler

İz bırakan türden bir kadın. Eğer onun ölümü benim kalbimi acıtıyorsa, Dex'in de şu anda harap olduğunu tahmin ediyorum.

Dex geveze biri olabilir ama genellikle sadece önemsiz şeyler hakkında konuşur. İlk başta, onun biraz aptal olduğunu düşünürdüm. Ya da esrar içtiğini. Dex'in dünyayı kaleydoskop renklerinde gördüğünü ve kafasında The Beatles'ın en iyi şarkılarını tekrarladığını hayal ederdim. Dex'in sadece stratejik konuşmalar yaptığını anlamam biraz zaman aldı. Gerçekten söylemek istediklerine değil, önemsiz şeylere odaklanmanızı sağlama konusunda yetenekli. Dünyayı kol mesafesinde tutmanın bir yolu.

Peki neden şimdi açılıyor? Keder mi?

Ama bana neden söylemediğine odaklanmamayı seçiyorum. Daha da önemlisi, nasıl olduğunu bilmek istiyorum. "Dex, çok üzgünüm. Nasılsın?"

Kolunu geri çekiyor, sonra öne eğilip dirseklerini dizlerinin üzerine koyuyor. Sokağın karşısına bakarken, hiçbir şeyin karanlık gölgelerine bakıyor. "Bilmiyorum. Cenaze, vasiyet ve sonrasındaki tüm iş ilişkileri vardı." Başını sallıyor. "Hâlâ kafamı toparlamaya çalışıyorum. Öldüğünden beri her şey işlemsel gibi geliyor."

Dottie Hessler ile sadece bir kez tanıştım. Bir akşam yemeğinde en sevdiği çiçeğin papatya olduğunu öğrendim. O ve Jacob çok yakın arkadaşlardı. Benim gibi onun da mantıksız bir okyanus korkusu vardı, bu yüzden hayatındaki meraklılara rağmen asla tüplü dalış yapmayı öğrenmedi. Fransız parfümü şimdiye kadar deneyimlediğim en göz alıcı kokuydu. Sevdiği tek kokteyl Long Island Buzlu Çayıydı. Onun dışında kırmızı şarabını Fransız usulü, likörünü sek içerdi. Tırnaklarını her zaman kırmızıya boyatırdı. Ve en önemlisi, Dex onun hayatının ışığıydı.

Bu kadar.

Bildiklerim bu kadar. Dex'in uçuruma bakışı keşke daha fazlasını bilseydim dedirtiyor.

Doğru şeyi. Nasıl ifade edeceğini bildiğinden daha fazla acı çektiği açık. "Ne zaman?" Sormak için düşünebildiğim tek şey bu.

Çevresinde kısa bir süre bana bakıyor, sonra tekrar sokağa bakmaya devam ediyor. "Socorro'dayken. Servisim yoktu." Yüzünü ellerinin arasına gömüyor. "Bir hafta hizmet alamadım... ve sonra o öldü. Bana uykusunda huzur içinde öldüğü söylendi," diye mırıldanıyor parmaklarının arasından.

"Bütün bunlar olurken sana yardım eden biri oldu mu? Ailenizden biri?" Bunun düşüncesizce bir soru olup olmadığını merak ederek çekiniyorum. Dex ailesi ya da ailesinin yokluğu hakkında konuşmayı sevmez.

"Kim gibi?"

"Kuzenler mi? Aile dostları mı?"

"Benim kuzenlerim yok. Annem tek çocuktu. Ben küçükken öldüğünü zaten biliyorsun. Babamı hiç tanımadım. O da ölene kadar beni büyükannem ve büyükbabam büyüttü."

"Dex," diye nefes veriyorum, artık nefesim kesilmiş gibi hissediyorum. "Herkes geldi. Nasılsın-"

"Böyle söyleyince kulağa dramatik geliyor ama ben iyiyim Len," diye söze giriyor ve konuşmanın yoğunluğunu üzerinden atıyor. "Her neyse, şu anki durumlarımızı düşünüyordum ve-"

Cümlesinin ortasında duruyor ve ben ayağa kalkarken bakışları benimle birlikte yükseliyor.

"Ne yapıyorsun?" Dex soruyor.

O kadar yakışıklı ki, dikkatimi dağıtıyor. Kalın, dolgun kirpiklerinin ardındaki gözlerinin ne kadar gergin görüldüğüne genellikle dikkat etmem. Gerginlik gibi. Sanki her zaman poker suratını koruyor, muazzam baskı altında her an kırılabileceğinden endişeleniyor.

"Ayağa kalk," dedim.

Bunu yaptıktan sonra kollarımı karnına doluyorum ve yanağımı göğsünün ortasına bastırmak için başımı çeviriyorum. Kuşkusuz bu biraz garipti çünkü Dex çok

benden çok daha uzun. Dostça sarılmalar bölgesinde yapabildiğimin en iyisi bu. Başımı buğulandıran kösele gibi, baharatlı kolonyasının seksi kokusunu içime çekmemeye bile çalışıyorum. O da bana sarıldığında, vücudunun sıcaklığından çok fazla keyif aldığımı fark ederek geri çekiliyorum. Arkadaşımdan faydalanmak için iyi bir zaman değil.

Hatta ona istemediği bir açıklama bile sunacak kadar ileri gittim. "Büyükanne'nin hak ettiği gibi güzel çiçekler gönderecek param yok. Ve mutfak benim parladığım yer değil, yoksa sana güveç yapmayı teklif ederdim. Ayı sarılmaları sunabileceğim tek şey. Özür dilerim."

"Özür dileme," diyor nefes vererek. "Bu gerçekten güzel hissettirdi. Bir tane daha alabilir miyim?" Dex kollarını bir davet gibi uzatır.

"Gerçekten mi?" Ben soruyorum.

"Evet, neden şaşırdın?" "Sen pek sarılan biri değilsin."

Bana bakıyor, gözleri kocaman ve sanki bir şakanın en can alıcı noktasını kaçırmışım gibi yalvarıyor. "Ben sarılmayı severim, Lennox. Sadece hiç teklif etmiyorsun. Aslında bana genellikle bulaşıcıymışım gibi davranıyorsun. Her zaman bunun çıktığın kişiye duyduğun saygıdan kaynaklandığını düşünmüşümdür."

Yanlış. Aslında neredeyse her geldiğimde onun yüzünü gördüğüm için, ona çok fazla dokunarak çizgileri daha da bulanıklaştırmamaya çalışıyorum. "Evet, sanırım öyle bir şey."

"Ama artık bekarsın, değil mi?"

"Doğru." Kollarına geri adım atarken umursamazmışım gibi davranıyorum, ona bir kez daha garip bir şekilde yanak yanağa, popo popoya, sırt sırta sarılmaya tamamen hazırım ama Dex'in başka planları var. Başını eğdikten sonra ellerimi teker teker tutup omuzlarının üstünde sabitliyor. Çenesini boynumun omuzlarımla birleştiği yere dayıyor ve sonra kaslı kollarıyla beni sıkarak canımı çıkarıyor. Beni vücuduna o kadar sıkı bastırıyor ki, ağzımı açarsam bir ciyaklama sesi çıkacağından neredeyse eminim.

hemen dışarı. Acıtmıyor, sadece çaresiz hissettiriyor. Bu sarılmayı ben istedim. Görünüşe göre onun da ihtiyacı vardı.

"Bunu kimse teklif etmedi," diye mırıldanıyor boynuma doğru. "O da ne?" diye soruyorum. Yüzüm onun göğüs kafesine gömüldü ve

Siktir et, onu içime çekiyorum. Onu içime çekiyorum ve bacaklarımın tamamen uyuşmasına izin veriyorum. Sadece küçük bir an. Bu an bana ait.

"Sonsuz el sıkışmalar, sırt sıvazlamalar ve lanet olsun, yaşlı insanlar omuzlarındaki hayali kırıntıları fırçalamaya bayılırlar... ama kimse bana sarılmadı. Bunu bir düşünün. Büyükanнем öldü ve kimse bana sarılmayı teklif etmedi. Ta ki sana kadar. Teşekkür ederim," diyor Dex kulağıma karşı.

Başımın üstünü öpüyor ve sonunda gitmeme izin veriyor. Sanki bir tür sınırı aşmışız gibi hissediyorum. Ne olduğundan emin değilim ama bu dostça olmaktan çok daha fazlasıydı. Bir an için Dex'e olan tüm hislerimi bir sarılmayla itiraf ettiğimi düşündüm. Bu küçük düşürücü olurdu.

Onun kucaklaması gitmişti, ben de kendi kollarımı kavuşturdum ve dirseklerimi karşılıklı ellerimle kavradım. "Dex, arkadaşlarının yardım etmesini istiyorsan tek yapman gereken istemek."

"Şimdi soruyorum."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Başka bir sarılma için mi?" Bir tane daha için hazırım. Sadece bir dakika daha, çünkü hayal dünyasında daha fazla zaman geçirirsem kazara sıkışıp kalabilirim.

"Hayır, sarılmaktan biraz daha karmaşık bir şey. Bir iş." Dex bana durmamı söyler gibi ellerini kaldırıyor ama ben kılımı bile kıpırdatmıyorum. "Peki ya sana sadece bir yıllıkına, hayatının geri kalanını düzene sokacak bir iş teklif etsem? Bir daha asla çalışmak ya da para için endişelenmek zorunda kalmazsın. Çocukların bir daha asla para için endişelenmek zorunda kalmaz."

Soğukkanlı ve rahat tavrı, abartıp abartmadığını merak etmeme neden oluyor. Şifreli teklifi gerçekmiş gibi davranarak aklıma gelen ilk şeyle cevap veriyorum. "Yani,

kıyafetlerimi çıkarmam ya da üzerime bir şey almam
gerekmediği sürece

kulağa oldukça iyi geldiğini söyleyebilirim. Ne öneryorsun?"

Gergin kaşlarını gevşeten bir mizah dokunuşuyla bana sırtıyor. "Ağına bir şey sokmak zorunda kalmadığın sürece mi?"

"Vegas'ta yaşıyoruz. Endişelenecek garip bir şeymiş gibi davranma."

"Yeterince adil. Ama hayır, öyle bir şey değil. Büyükanнем..." Nefes veriyor. "Bunu mümkün olduğunca çabuk nasıl özetleyebilirim?"

"Bir hikaye umurumda değil."

Dudakları gönülsüz bir gülümsemeyle seğiriyor. "Ben iyi bir hikâye anlatıcısı değilim."

Bu bir yalan. Dex'in tüplü dalış hikayeleri efsanedir. "Peki. Peki ya büyükanнем?"

Konuyu açtığı konuşma hakkında konuşmak istemiyormuş gibi ağır bir iç çekişi var. "Sanırım şirketi tek başıma devralmamam gerektiği fikrine kapıldı."

Başımı sallıyorum ama tam olarak anlamıyorum.

"Ailemin şirketi bahsettiğimden daha büyük. Söz konusu olan çok fazla iş ve para var. Hayatım boyunca şirketi devralmaya hazırlandım. Herkes büyükanнемin işi bana bırakacağını varsayıyordu."

"Ama o yapmadı mı?"

"Hayır, her şeyi karıma bıraktı."

Hissettiğim ilk şey felç edici bir şok. Buz gibi bir şok.

Sonra, öfke.

"Bir karın var mı, Dex?" Sert bir fısıltıyla soruyorum. Aramızda büyüyen boşluğu kapatmak için öne çıkana kadar ondan uzaklaştığımı fark etmiyorum.

Gözlerini deviriyor ve onunla olan geçmişimde ilk defa bu beni güldürmüyor. "Yapma Len. O kadar insan arasından sen yapma" diyor.

"Ne yapmayayım?"

Kocaman elini omzuma sıkıştırıp beni yerimde tutuyor. "Hemen sonuca varma. Düşündüğün gibi değil."

Gözlerimi kısıyorum. "O zaman kelimelerini daha dikkatli seç. Çünkü bu saatte bir barın dışında evli bir adamla flört etmek istemiyorum."

Yontulmuş çenesinin sert hatları gevşer. Gülümsedi. "Flört mü ediyoruz?"

"Ya da konuşmak, demek istediğim," diye aceleyle söze giriyorum, kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Kahretsin. Bunu ağzımdan kaçırmak istememiştim. Düşüncelerim bir tilt makinesi gibi duvarlardan sekiyor. "Sadece neye benzediğini biliyorum. İnsanların yanlış bir izlenime kapılmasını istemiyorum. Tüm arkadaşlarımız gizlice takıldığımızı düşünüyor. Alan'ın sana aşık olduğuma ikna olduğuna eminim. Beni bu yüzden terk etti. İhtiyacım olan son şey kızgın, terk edilmiş bir eşin kapıma dayanması ve aramızda hiç var olmamış bir şey yüzünden canıma okumakla tehdit etmesi." Son sözler dudaklarımdan çıkar çıkmaz, açık avucum alnımı buluyor. Başımı eğip yere dökülen mecazi kelime kusmuğuma bakıyorum.

"Alan seni benim yüzümden mi terk etti?" Dex soruyor.

Yukarı bakıyorum. O da yere bakıyor, utanıyormuş gibi botlarıma bakıyor.

"Hayır. Yani, evet, ama bundan daha fazlası var. Sadece düşündü... Kendini güvensiz hissediyordu, hepsi bu. Bundan bir şey çıkarma."

Dex elini omzumda gezdiriyor, sonra sırtımdan aşağı indiriyor ve dokunduğu her yerde tüylerim diken diken oluyor. "Özür dilerim. Sana direnmemin tek amacı hayatını bu kadar karmaşık hale getirmemektir. Ama lanet olsun, nasıl olsa senin için her şeyi mahvediyorum, bari içine dalayım."

"Oh...Ben..." Akli başında bir yanıt veremiyorum.

"Ben evli değilim. Hiç evlenmedim. Büyükannem beni evlenmeye zorlamak için işi karıma bıraktı. Ya bir eş bulacaksın ya da şirketi kaybedeceksin. Bu yüzden evlenmeliyim, karım CEO rolünü üstlenmeli ve bir yıl sonra her şeyi bana geri vermeli."

"Ne?" Çıglık atıyorum. "Nasıl? Biriyle çıkıyor musun ki?"
"Bu sadece evrak işi, Lennox. Daha sonra, biz olsun dostane bir şekilde boşanır ve herkes hayatına devam edebilir. Şu andan itibaren, sıraya girmiş biri var."

"Oh. Kim?" Sesimdeki kıskançlığı bastırmak için çok kötü bir iş çıkarıyorum. Lanet olsun. "Boş v e r . Beni i l g i l e n d i r m e z , " diye hızla geri çekiliyorum. Başım dönüyor. Birbiriyle yarışan çok fazla düşünce ve duygu zihnimi dolduruyor. Bu karmaşanın içinde boğulacağım. Dex tüm bunlardan nasıl bu kadar soğukkanlılıkla bahsediyor? Dottie'yi daha yeni kaybetti. Darmadağın olması gerekirdi. Çok yakındılar. Ve büyükannesinin onu -yemin ederim ki zaten kızmadığım- bir kadınla mezarın ötesinden evlenmeye zorlaması da ne demek? Dex hala detaylandırıyor ama ben açıklamasının sadece bir kısmını yakalayabiliyorum. Konuşmayı zihnimde tekrarlarken yeni bir farkındalık geliyor. Bekle... Dex az önce "bana direniyor" mu dedi? Bu da ne demek oluyor?

Tüm bu dokunuşlar onun için de pervasızca mı?

"...Harvard mezunu, çok sayıda iş deneyimi var, sosyal elitist çevrelere aşina, zaten Miami'de yaşıyor. Görünüşe göre tüm kutuları işaretliyor..."

"Doğru." Konuşmanın lojistiğine yeniden odaklanmaya çalışıyorum ama aklım başka yerlerde. Eğer üç yıldır aynı şekilde hissediyorsak... Ne oluyor be adam? O zaman neden tüm bunları bana şimdi anlatıyor? O da duygularını saklıyor olabilir mi?

Dex'in hareket eden dudaklarına odaklanıyorum, söylediklerine konsantre olmaya çalışıyorum ve onu öpmenin nasıl bir his olacağını merak etmeyi bırakıyorum. Odaklan, Lennox. O kadar dikkatle bakıyorum ki gözlerim ağrıyor. Gözlerim mi büyümüş? Büyümüş gibiler.

"...ama bu hayatımın en zor yılı olacak ve bunu bir arkadaşımınla yapmayı tercih ederim. Büyük bir istek olduğunu biliyorum. Ama yolun her adımında sana iyi bakacağım. Bütün ağır işleri ben yapacağım. Sen sadece patron koltuğunda oturacak, evrakları imzalayacak ve

birkaç etkinliğe katılacaksın. Bir yıl sonra da

Kâbus sona erecek ve hayatınız boyunca finansal olarak hazır olacaksınız. Söz veriyorum. Fiyatını söyle."

Yapbozun eksik parçalarını birleştirmeye çalışarak ona bakıyorum. "Ne için benim fiyatım?"

Göz kapakları kapanıyor ve bana kızgınmış gibi nefes veriyor. "Benimle evlenmen için seni ne kadar ikna etmeliyim? Her şey bana miras kaldı Len. Sana sınırlarım olmadığını söylediğimde ciddiym."

Gözlerimi deviriyorum. "Bir milyon dolar," diye takılıyorum.

"Yirmi milyona ne dersin?" diye soruyor bakışlarımı tutarak. Hızlı cevabında en ufak bir mizah belirtisi yok. Dex tamamen ciddi görünüyor ve her şey bir anda kafama dank ediyor...

Neden dalış dükkanının para getirmesini hiç önemsemediğini. Diğer işi hakkında konuşmamasının nedeni. Aylık balık yeminin benim bir ayda kazandığımdan daha pahalı olması. Yıllardır hayatını yarı gerçeklerle paylaşıyor.

"Ne oluyor lan, Dex?"

"Daha yükseğe çıkabilirim. Ve umurumda değil çünkü sen bunu gerçekten hak eden tanıdığım tek kadın olabilirsin." Omuzlarıma sarılıyor. "Genelde yardım istemeyi sevmem ama..."

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Düşüncesini tamamlayarak soruyorum. Başını salladı.

Dudaklarımı ıslattım ve cevabımı düşündüm. Borcum var. Kredim berbat. Bir evim yok. Babam mali çöküntü içinde. Ailemin yardıma ihtiyacı var. Dışım kötüleşiyor. Bir gün, çocuklarımın böyle dağınık olmayan bir anneyi takdir edeceğinden eminim. Para kesinlikle işleri kolaylaştırırdı.

Ama paranın beni daha mutlu edeceğini sanmıyorum.

Dex'e sessizce bakıyorum, hala onun kocaman bir "Şaka yapıyorum" diyerek kahkaha atmasını bekliyorum. Ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, muhtemelen şu anda bana istediğim her şeyi verebilirdi.

"Bu pozisyon normal bir iş gibi ödeme yapacak, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor, hazırlıksız yakalanmış gibi.

"Yani sizin için çalışıp maaş çekimi alacağım. Kira, bakkaliye, benzin ve diğer şeyler için yeterli olacağını varsayıyorum?"

"Teknik olarak, eğer kabul edersen senin için çalışırım." Dex en sevdiğim gülümsemeyi yapıyor, gözlerinin köşesinden başlayan gülümseme. "Ama tam bir şeffaflıkla açıklamalıyım ki Hessler Group, CEO'suna sektör normlarından çok daha az maaş ödüyor. Bu, büyük büyükannem ve büyükbabamın çalışanların kazanç paylaşımına yardımcı olmak için aldıkları bir karardı çünkü gelire asla ihtiyaçları yoktu. CEO'nun maaşını azaltın, o zaman tüm giriş seviyesi çalışanlar biraz daha fazla maaş alabilir. Yani maaş diğer Fortune 100 CEO'larına kıyasla marjinal ama söz veriyorum, kira, bakkaliye ve benzin masraflarını fazlasıyla karşılayacaktır."

"Az önce Fortune 100 mü dedin? Dex, şu anda neden bahsediyorsun?" Her ne kadar kurumsal konuşmalardan kaçınmaya çalışsam da, tamamen bilgisiz değilim. Babamın finans sektöründeki günlerinden Fortune 100 şirketlerinin ne kadar değerli olduğunu biliyorum.

Gözlerimin içine gergin bir ifadeyle bakarken başını eğiyor. Neredeyse abartmamam için sessiz bir yalvarış gibi görünüyor. "Luxe Adventure, Serenity ya da Victorian gemi seyahatlerini hiç duydun mu?"

"Tabii ki." Annemle babam yirminci yıldönümleri için Serenity gemisine para yatırdılar. Görünüşe göre Luxe Adventure, ünlüleri görmek istiyorsanız gitmeniz gereken gemi hattı. Bir ay boyunca bir teknede yaşamak istiyorsanız Victorian uluslararası bir kruvaziyer hattı. "Şirketiniz bu gemi şirketleriyle mi çalışıyor?"

"Onlar benim kruvaziyer hatlarım. Hessler Group, diğer ticari tatil girişimlerinin yanı sıra üçünün de sahibi."

"Ailenin kargo taşımacılığı işinde olduğunu söylemiştin," diyerek onu suçladım.

"Hayır," diye yanıtlıyor, ses tonunda savunmacı bir ifade var. "Gemilerde olduğumuzu söyledim. Sen kendi boşluklarını doldurdun."

"Ve sen de bana izin verdin," diye karşılık veriyorum.

"Seninle tanıştığımdan beri yaptığın tek şey şirketlerden, paradan, 'erkekten' ve temelde benim olduğum her şeyden ne kadar nefret ettiğinden bahsetmek oldu. Başka nasıl-" Cümlesini bitirmek yerine keskin bir nefes üflüyor.

"Neye?"

Dex elini uzattı ama ben tutmadım. Bu öfke değil, korku. Üç yıl boyunca bu adama değer verdim ama gerçekte kim bu adam? Bir insan yerine bir fikre mi aşık oldum? "Bakın... Ben Las Vegas'ta farklı bir adamım. Önemsemiğim diğer şeyleri keşfetmek için biraz zaman ayırdım. Ama artık tatil bitti ve gerçek hayatıma dönme vakti geldi. Sanırım her zaman gerçek beni sevmeyeceğinden endişelendim."

"Yani, yalan mı söyledin?"

"I..." Önce yukarı, sonra aşağı bakar. Gözlerini ayakkabılarına sabitleyerek devam ediyor: "Seni tuttum. Bu kadar basit. Sen benim en iyi arkadaşımsın Len. Seni yakınımda tutmak için ne gerekiyorsa söyledim ve yaptım. Bunu anlamaya çalışabilir misin?"

Elini yanına bırakıyor, onu almaya niyetim olmadığını kabul ediyor. Gözlerinde büyüyen yenilgiyi gördükçe suçluluk duygusu içime işliyor. Tek yapmak istediğim bunu düzeltmek. Acıyı onarmak. Boşlukları doldurmak. Dex'i bu kadar önemsemem çok tehlikeli. Bana gerçeği söylemesi tüm bu boşlukları yarattı, şimdi ilk içgüdüm onları yamamak.

"Bana bu işten biraz daha bahset, Dex. CEO olmak için çok yetersiz olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Bu daha çok göstermelik bir pozisyon. Temel olarak görevin bir yıl boyunca benimle vakit geçirmek. Umarım dünyadaki en kötü şey değildir." Göz kırpmıyor, konuşmaya kendine özgü şakacılığını katmaya çalışıyor.

Zihnimde çok sayıda kırmızı bayrak dalgalanıyor. Mantığım ve aklım devreye giriyor, beni azarlıyor: Hayır. Kötü fikir. Birincisi, nihai hedefi boşanmak olan biriyle evlenme. Sonunda incinirsin. İkincisi ve daha endişe verici olanı, sırf para için biriyle evlenme. Sonunda kazıklanırsın. Üç, bu Dex. Lanet olası Dex.

Hessler. İstedigin kadar yalan söyle ama onun hakkında ne hissettiğini biliyorsun. Seni geri istemeyen bir adamla evlenme. Sonunda yok olursun.

Diğer taraftan.

Bahse girerim ki bir CEO'nun maaşının yarısı bile borçlarımın bir kısmını kapatmaya yeter ve belki aileme de yardımcı olur.

"CEO'nun maaşı ne kadar?"

Dex yüzünü buruşturur. "Altı milyonun biraz kuzeyinde. Mütevazı olduğunu biliyorum ama dediğim gibi, size şahsen teklif ediyorum-"

"Mütevazı mı? Başka bir gezegende mi yaşıyorsun?" Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz, her şeyin gerçek olduğunu anlıyorum. Beni bir tren gibi çarptı. Tüm o şefkatli dokunuşlar, Dex'in beni gördüğünde gülümsemesi ve ışıldaması. Benimle nasıl güldüğünü. İlk tanıştığımızda bana açmış gibi bakması. O çizgiyi neden birlikte geçmediğimizi hiç anlamamıştım... ta ki şimdiye kadar.

Dex'in beni uygun görmesine imkan yok. Beş parasız, seksi, mor saçlı bir kızla birlikte olamaz. Muhtemelen bu yüzden ailesinden ya da evinden bahsetmiyor. Neden aramızdaki mesafeyi koruyor.

"Len, iyi misin?"

Dex'e hayatımı ve para sorunlarımı açarken kendimi çok rahat hissediyordum. Şimdi biraz utanıyorum. Gözlerim onunkilerle buluşmak için kalkıyor ve birden Dex'in benden çok daha uzun olduğunu fark ediyorum. Tanıştığımız andan beri bana tepeden bakıyordu.

"Ne kadar kazanıyorsun?"

"Bu biraz karışık," diyor bir gözünü kıstırıp kapatarak. "Bu benim ailemin parası... eski para. Teknik olarak ben kazanmıyorum."

Açıklamasını burada kesiyor, muhtemelen paçayı kurtardığını düşünüyor. Gözlerimi kısıyorum ve tam göğsünü işaret ediyorum. "Hayır. Asla olmaz. Az önce bana evlenme teklif ettin. Artık sırlar, yarı gerçekler ve kesinlikle arkadaşlarından sakladığın aile ölümleri yok. Eğer yardımımı istiyorsan, konuşmaya başlasan iyi edersin."

Uzun, sabit bir nefes üflüyor. "Cebimdeki paranın tamamı nakit falan değil ama varlıklar, mülkler, şirket... Bilmiyorum. Net servetim on sekiz milyar civarında bir yerde." Yüzümü tarıyor, göremediğim bir şeyi okuyor. "İşte bu bakış tam da sana bunları neden anlatmadığımı açıklıyor."

"Ne bakışı?" Az önce gördüğü şeyin kanıtlarını silerek yüzümü gevşetiyorum.

Dudaklarını emer. "Para insanları değiştirir. Ve çok para onları genellikle kötü yönde değiştirir."

Sözleri beni çok etkiledi, çünkü bu tepkiyi beklemiyordum. Bir kum torbasının geri savrulup sizi kış üstü yere sermesi gibi. "Yani paranın peşine düşmemizi istemediğin için mi tüm arkadaşlarına yalan söylüyorsun?" Acı bir kıkırdama çıkarıp başımı sallıyorum. Bunun için fazla ayıgım. Yorgunum. Bu aptal aşkı üç yıldır tanımadığım bir adama karşı taşıyorum.

"Hayır, kastettiğim bu değildi," diye yalvarır.

"Dex, bana ihtiyacın yok," diyorum omzumun üzerinden barın girişine bakarak. "Belli ki seçeneklerin var. Ve şu anda, dürüst olmak gerekirse, sanki bir yabancıymışsın gibi hissediyorum. Yani, hayır. Bir yıllığına bile olsa seninle evlenemem." Ama uzanıp parmaklarımı ön kolunda hafifçe gezdirdim. "Ama büyükannen için gerçekten çok üzgünüm. Eğer konuşmak istersen, burada olacağım."

Motorculara ve içkililere geri dönmek için dönüyorum ama geri çekiliyorum. "Lütfen, bekle." İnsanlık dışı bir hızla, Dex parmaklarını parmaklarımın arasında örüyor ve elimi ölümcül bir şekilde tutuyor.

"Süslü şeylerden hoşlanmam. Tek kötü alışkanlığım pahalı içkiler ve dalış gezileri." Kelimeleri sanki zamanlayıcı kullanıyormuş gibi aceleyle söylüyor. "Bir keresinde Nova Scotia'nın ücra bir köşesindeki bir gemi enkazını görmek istemiştım ama tura yetecek kadar yolcuları yoktu, ben de bütün yatı satın alıp beni götürmelerini istedim. En sevdiğim yemek Küba yemeği ama sadece otantikse. Daha önce

Hiç kemiğim kırılmadı ama dikiş atıldı. Sahilde kırık bir cam şişe ayağımı yarmıştı. Bakalım başka neler varmış... Doğum günüm 18 Şubat. Annemle aynı doğum gününe sahibim. Bunu kimseye söylemem çünkü büyükannemle olan geleneğimizin dışında kutlama yapmam. Her yıl doğum günümüzde Rooster's adında bir hamburgercide yemek yedik. En saçma menüye sahipler ve sürekli değiştirip çılgın şeyler deniyorlar. Menüde fıstık ezmeli jöleli hindi burger de var."

Tiksintiyle yüzümü çimdikliyorum ve Dex kaşlarını kaldırıyor.

"Denemeden eleştirmeyin. Ve her neyse, mesele yemek değil. Sadece büyükannemin ve benim ona yakın hissettiğimiz bir yer. Kimsenin tahmin etmediği bir felç sonucu öldüğünde sadece yedi yaşındaydım. Ben annemi, büyükannem de kızını kaybetti. Ne kadar yıkıcı olsa da, bir süre sonra büyükbabam, arkadaşları ve diğer herkes hayatına devam etti. Ama büyükannem ve ben değil. Orada öylece durup, dünya herkes için dönmeye devam ederken şok içinde izledik. Bu yüzden yılda bir kez, annemin ve benim doğum günlerimizde, büyükannem ve ben bir hamburger ve konfetili doğum günü shake'i almaya gider ve kimsenin onu bizim kadar özlemediğini düşünerek şaşkın şaşkın otururduk."

Sessiz ve tamamen hareketsizim, sanki bir geyiği ürkütmemeye çalışıyormuşum gibi. Dex'i üç yıldır tanıyorum ve son iki dakikada onun hakkında tüm o yılların toplamından daha fazla şey öğrendim. Daha fazlasını duymak istiyorum ama şimdi konuşma sırası bendeymiş gibi bana bakıyor. Boğazımı temizliyorum ve aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum. "Dex, bu şimdiye kadar duyduğum en yürek parçalayıcı hikâye. Seninle evlenmem için beni suçlamaya mı çalışıyorsun?"

Saçma bir şeymiş gibi başını sallıyor. "Hayır." Sonra gülümsemesi biraz muzipleşiyor. "Bu işe yarar mı?"

"Yani bütün bunları sen mi uydurdun?" Ses tonum buz gibi bir hal alarak soruyorum.

"Hayır. Hiç de değil. Rooster's çok gerçek. Konfeti doğum günü pastalı shake efsanedir. İçine küçük donmuş kek parçaları ve çikolata kreması koyuyorlar." "Bu yıl orada yalnız olacağım çünkü dünyada sevdiğim son kişiyi kaybettim. Len, tüm bunları sana bir şey yaptırmak için anlatmıyorum. Sadece sana açılmaya çalışıyorum çünkü beni bir yabancıymışım gibi hissetmen fikrine katlanamıyorum." Elimi sıktı. "Benden uzaklaşmanı engellemek için ne gerekiyorsa söyleyeceğim. Benim için ne ifade ettiğini nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

"Dene." Elimi onunkinden kurtarıyorum ve kalçama koyuyorum. Şu anda anneme rahatsız edici bir benzerliğim olduğundan eminim. Ayağımı vurma dürtüsüyle bile savaşıyorum. Ama Dex'in gözlerinin içine bakıyorum ve kendimi yıllardır boğuştuğum soruyu sormaya hazırlıyorum. "Senin için ne ifade ediyorum, Dex?"

Arka cebinden cüzdanını çıkardı. Daha önce hiç dikkat etmemiştim ama bu geceki şok edici ifşadan sonra Dex'in cüzdanının şık ve siyah olduğunu fark etmeden edemiyorum. İçinde kocaman bir tomar para yok. Çok fazla kart da yok. Muhtemelen yüz tane yüksek limitli kredi kartı kadar güçlü olan tek bir siyah kart.

Kimliğinin arkasından, özel plastik bölmede duran soluk katlanmış bir banknot çıkarıyor. "Al," diyor ve bana uzatıyor. Sağ köşedeki kalın onluğu görüyorum.

"Servet avcısı falan değilim ama ne kadar zengin olduğunu bildiğim için bu biraz aşağılayıcı." Sırıttım.

"Çok küstahça," diye mırıldanıyor nefesinin altında. Faturayı geri alıyor ve sağ üst köşesindeki mor oje izini görebilmem için dikkatlice açıyor. Memnun görünerek tekrar avucuma yerleştiriyor.

Sanki ciğerlerimdeki hava emiliyormuş gibi hissediyorum. Nefes almaya çalışıyorum ama hiçbir şey olmuyor. "Bu mu?" Nefesim kesilmesine rağmen bir şekilde iki kelimeyi bir araya getirerek soruyorum.

"İlk tanıştığımız andan itibaren. Benim hatıram," diyor.

Gergin olduğunu gösteren küçük işaretler var. Yüz ifadesinden değil, o tamamen sakin. Dex'in kurşun geçirmez bir poker suratı var. Başparmağı hafifçe seğiriyor, bu yüzden onu yumruğunun içine sokuyor. Çenesi sıkılı ve o kadar hareketsiz ki, sanki nefes almayı da bırakmış gibi.

Parmağımı ısıltılı mor oje çizgisinin üzerinde gezdiriyorum. Fatura daha kötü görünse de cila hâlâ canlı. Bunca zaman, sadece saklamamış.

Onu yakınında tuttu.

Ağızma kadar çelişkili duygularla doluyum. Sonunda serbest kaldıklarında, ağızından çıkan şey garip, neredeyse çıldırmış bir kıkırdamadır. "Bir milyardere bira için on dolar verdim."

"Ne?" Dex kaşlarını çatarak soruyor.

"Benim zavallı olduğumu düşünmüş olmalısın."

"Lennox, o on dolarlık banknot bana senin hakkında bilmem gereken her şeyi tek bir hareketle anlattı. Bak... insanlar genellikle sahip olduklarım için beni ya severler ya da benden nefret ederler. Değerimi onlar için ne yapıp yapamayacağıma göre değerlendirirler. Sana kadar hayatım boyunca tek kullanımlık ilişkilerim oldu. Sanırım bana bunu yapan ilk kişi sendin..." Omuz silkiyor.

"Senin için senin gibi mi?" Teklif ediyorum.

Başını sallayarak, "Onun gibi bir şey. Sanırım ilişkimizi güvende tutmak için aramızdaki şeyleri basit tutmak istedim. Seni kaybetmek benim için bir seçenek değildi. Dürüst davranmadığım için özür dilerim."

Dex elimdeki on dolarlık banknotu yavaşça alıyor ve sonra dikkatlice olduğu gibi katlıyor. Kimlik kartının arkasına sıkıştırıyor.

"Bekle," diyorum kıkırdayarak. "Geri vermeyecek misin? On dolar işime yarayabilir. Belli ki ihtiyacın yok."

Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. "Hayır. Üzgünüm. Bu hariç banka hesabımdaki her faturayı alabilirsin. Benim için anlamı çok büyük."

Sadece bir satır yeter. İşte böyle, kaderim mühürlendi.

"Tamam, ben varım. Ben yaparım."

"Ne yapacağım?" diye sorar, ses tonunda küçük bir umut parıltısı vardır. "Seninle evleneceğim."

"Ciddi misin?"

Başımı salladım. "Evet, ciddiylim." Elimi uzatıyorum, elimi sıkmaya niyetliyim. Ama Dex elimi tutmuyor. Yüzüme odaklanırken gözleri titreyen sokak lambasının altında parlıyor.

"Hemen şimdi," diyor. "Fikrimizi değiştirmeden önce."

Elimi bırakarak, "Neden fikrini değiştirdin?" diye sordum.

"Bir sürü insanı kızdırmak üzereyim. Avukatlar evlilik sözleşmesi isteyecek. Yöneticilerim pozisyonları konusunda gergin olacaklar. Denny öfkeden kuduracak - tabii bana henüz bahsetmediğin bir Ivy League derecen yoksa." Dalgın dalgın gülüyor.

Denny de kim? "Hayır, kesinlikle değil," diye yanıtlıyorum. Gülümsemesi kayboluyor. "Sorun nedir?"

"Evlilik sözleşmesi imzalayacağım," diye onu temin ederim. "Kendini korumak istemeni anlıyorum. Benim hiçbir art niyetim yok. Ayrıca, şu anda hayatım için bana hapisten çıkış kartı teklif ediyorsun. Sana yardım edebildiğim için mutluyum."

"İşte tam da bu yüzden bir tanesine ihtiyacımız yok. Sana güveniyorum, Lennox. Güvendiğim tek kişi sensin. Kendimi ya da şirketimi senden korumak için bir evlilik sözleşmesine ihtiyacım yok." Başparmağının ucuyla yanağımı okşuyor. Arkadaşlıktan çok daha fazlasını hissettiren bir sevgi jesti, kafamı karıştırıyor.

Son şansın. Kaç. Mantığım bunu yapmamam için bana yalvarıyor. Ama üç yıl sonra, o ela gözler karşısında hâlâ güçsüzüm.

"Tamam, bu gece. Gidelim." Kabul ediyorum.

Sinir seli başımın tepesinden başlayıp ayak parmaklarıma ucuna kadar sızıyor, çünkü duygularıyla boğuştuğum üç uzun yıldan sonra ...

Dex Hessler ile evlenmeme dakikalar kaldı.

"Şanslı numara on sekiz," diyorum beyaz bir bilet tutarak. Kilisenin kapısının dışındaki tahta bankta Lennox'un yanına oturuyorum. "Önümüzde dört çift var. Ama görünüşe göre nikâh memuru eskiden müzayedeciymiş, o yüzden bizi bu şekilde içeri sokup çıkaracak." Parmaklarımı şıklatıyorum.

Bütün bank titriyor çünkü dizini agresif bir şekilde sallıyor. Kambur durmuş, dirseklerini kalçalarına dayamış, telefonunu iki elinin arasında tutuyor. "Mhm," diye mırıldanıyor.

"Aklında ne var?" diye sordum. Lennox bir saat önce adliyede evlilik cüzdanımızı alırken bu kadar gergin değildi. Bir salatalık kadar soğukkanlıydı ama şimdi keyifsiz görünüyor.

"Hiçbir şey, sen?" diye mırıldanıyor dikkati dağılmış bir şekilde. Gözleri ekrana sabitlenmiş ve ölümüne tuttuğu telefonunu ikiye ayırabilir.

"'Evet' dedikten sonraki ilk öpüşmemizde sana ne kadar dil atacağımı tartışıyorum."

Göz ucuyla bana bakıyor ama en azından bu dikkatini çekiyor. "Komik."

"Biraz neşelenir misin? Kiminle mesajlaşıyorsun?" Dizini kendiminkiyle dürtüyorum ve sakinleşiyor.

"Anneme mesaj atmam gerekiyor ama ne diyeceğimi bilmiyorum." Sesi yalvaran bir tona dönüşüyor. "Evlendiğimi mi söyleyeyim, yoksa işe girdiğimi mi? Dürüst olmak gerekirse, ikisine de aynı derecede şaşıracaktır."

Bazen diğer insanların, finansal sonuçların dışında yaşam tercihlerini önemseyen aileleri olduğunu unutuyorum. "Kızacak mı? Annenle bir iki kez karşılaştım. İyi geçtiğini düşünmüştüm."

"Annem senden hoşlanıyor, Dex. Mesele o değil. Sadece..." Omuz silkerek devam ediyor.

"Ne?" Dürtüyorum.

"Son zamanlarda geleceğim için en iyi kararları veremiyorum. Bu da üst üste yığılmış gibi görünüyor."

Alay ettim. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bir yıl içinde benimle işin bittiğinde ne olacak? Sonra ne olacak?" diye soruyor. "CEO olduktan sonra ne tür işlere başvurursun, tabii en başta CEO olmak için yeterli değilsen? Gelecekteki erkek arkadaşlarınıza boşanmış olduğunuzu ama evliliğinizin gerçek olmadığını nasıl söylersiniz? Ben sadece"- başını sallıyor-"iyice düşünmeye çalışıyorum. Bunlar annemin soracağı sorular. Savunmamı hazırlıyorum."

Telefonunu elinden alıp bir kenara koyuyorum. "Bunu yapmak istemiyor musun? Hemen şimdi çıkıp gidebiliriz."

Gözlerini deviriyor. "Ve Sarışın Harvard'lı Barbie ile evlenmene izin mi vereyim? Hiç sanmıyorum. Kim sana güzel çocuk diyecek ve sana mükemmel Subway sandviçleri yapacak? Senin bir arkadaşa ihtiyacın var, bir yabancıya değil, Dex. Bana ihtiyacın var."

Ona ihtiyacım olmasının nedeni metro sandviçleri değil, ama aslında ona ihtiyacım var. Gülüyorum. "Seninle işim bitmeyecek Len. Sana tuzak kuracağımı söylemiştim. Eğer para istemiyorsan, istikrarlı bir kariyer bulmana yardım ederim. Tek yapman gereken hayatından ne istediğini bulmak."

"Sorun da bu zaten." Kalçalarını sıvazlıyor, bu da duvarlarda yankılanan yüksek sesli bir alkışa neden oluyor. "Ne yapmak istediğimi bilmiyorum. Yirmi yedi yaşındayım ve hâlâ hiçbir fikrim yok."

Elini tutuyorum ve bırakmadan önce iki kez sıkıyorum. "Yarın anneni arayıp her şeyi açıklayacağım. Nasıl olur?"

Yüzünde şaşkın bir gülümseme belirdi. "Annemi mi arayacaksın?"

Başımı salladım. "Evet. Ateşi ben alırım. Her neyse, konuşmamız gereken bir çeyiz meselesi var. Ben açgözlü değilim. Onların parasını istemiyorum. Sadece birkaç inek, bir öküz ve biraz tahıl yeter."

Gözlerini deviriyor. "Seni göt."

"İşte orada." Omzunu dürtüyorum. "Ve eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, sonsuza kadar tüm erkek arkadaşlarına boşanmış olma durumunun senin ne kadar harika bir arkadaş olduğunun kanıtı olduğunu anlatacağım."

Başını iki yana sallar. "Buna gerek kalmayacak. Yine de zamanın sonuna kadar arkadaş kalacağımızı bilmek güzel."

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

Şimdiden daha rahatlamış görünüyor. Omuzları gevşemiş, sırtını protesto için gıcırdayan banka yaslamış. "Tabii ki."

"Sen sadece en iyi arkadaşım değilsin; bence sen benim tek arkadaşımsın."

"Bu doğru değil. Dalış mağazasındaki herkes seninle. Finn, Avery ve hatta Leah ile aranız hâlâ iyi, değil mi?"

"Yüzey seviyesi, elbette. Ama gerçekten konuştuğum tek kişi sensin."

Göz ucuyla bana bakıyor, şüphencilik yüzünü boyuyor. "Bu doğru olamaz. Miami'de bambaşka bir hayatın var. Birlikte büyüdüğün arkadaşların ne olacak?"

Alay ediyorum. "Ben bir balonun içinde büyüdüm."

"Kiminle konuşmak zorundaydın?" Lennox soruyor. Bir dizini bankın üzerine çekiyor. Bana dönerken dizini kalçama sürtüyor.

"Büyükanne."

"Ve Şimdi o gitti," diyor Lennox usulca.

Kesik bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. "Hemen hemen."

"Dex, bu çok üzücü. Çok zldm. Senin için çok üzülüyorum."

Parmağımı alnında gezdirerek endiŐesinden kaynaklanan kırıŐıklıkları düzeltmeye çalışıyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsin. zgn, küçük zengin ocuk kartını oynamaya alıŐmıyorum. Kimse bundan hoşlanmaz."

"Sana bir Şey söyleyebilir miyim?"

diye sorar. "Elbette."

"Zengin ve zgn olabilirsiniz. Paranın her Şeyi düzelttiğini düşünmüyorum. Aslında babamdan öğrendiğim bir Şey varsa, o da paranın düzelttiğinden çok daha fazlasını bozduğudur."

Gülümsemem artıyor ve Lennox'un yanında her zaman hissettiğim sıcaklığı hissediyorum. O yirmi yedi yaşında bir geçici ama süper gücünü görmüyor. Süslü bir kariyere ya da diplomaya gerek yok. İyi olmak için ihtiyaı olan her Şeye zaten sahip. Şımarık kıyafetleri ve mor saçlarıyla Lennox her zaman odadaki en bilge kiŐidir. Dünyanın onu dinlemeye ihtiyaı var.

Bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve dokunuŐum farklı hissettiriyor. ArkadaŐça değil, daha çok samimiyetle bağlanmış. Ama bu sefer kendini geri çekmiyor. Onun yerine o kadar sert yutkunuyor ki duyuyorum. Sonra dudaklarını yalıyor. Muhtemelen bilinçli bir Şekilde çünkü onlara çok dikkatli bakıyorum.

Onları hissetmek istiyorum. Bu dürtü karşı konulamayacak kadar fazla olmaya başladı. Lennox benim olmalı. Aslında benim olmasına çok az kaldı. O dudaklar bana ait. Sonuçların lanetlenmesine karar verirken biraz daha yaklaşıyorum... Onları tatmalıyım-

"Efendim!" Őapelin asistanı koridordan hızla geliyor, gürültü çıkartıyor ve fırsat anımı mahvediyor.

"Ne?" Tedirginlik içinde homurdanıyorum.

Elinde beyaz plastik bir torba tutuyor. "Bunu n tarafta unutmuŐsunuz. Bu paketinizle birlikte geliyor. Duvağı

orada da. Tebrikler," diyor koridorda aceleyle geri dönmeden önce.

"Paket mi?" Lennox koltuğunda doğrulur, gözleri parlak ve büyüktür. Baştan çıkarma anımız sona erdi.

"Savurganlık yaptım ve Deluxe paketi aldım," diyorum biraz alaycı bir tavırla. "Hatıra kadehiyle birlikte geliyor ve duvak da sende kalıyor. Ben sadece sana hayallerinin düğününü yaşatmak istedim." Kirpiklerimi masumca ona fırlatıyorum.

"Savurganlık ne kadar?" Çantayı kapıyor ve kısa beyaz bir duvak iliştirilmiş, acınası görünümlü plastik bir taç çıkarıyor. Taca yapıştırılmış yakut taşlar bir anaokulu ödevinin sonucu gibi görünüyor. "Cidden, ne dümen ama. Bu ucuz saçmalık için ne kadar aldılar?"

"Bilmiyorum Len. Genelde fiyatlara bakmam."

Onun şaşkın ifadesini görene kadar sözlerimin etkisini fark etmemiştim. "Yani güzel bir restorana yemeğe gittiğinde hesabı bile kontrol etmiyor musun?"

Başımı salladım. "Pek sayılmaz."

"Kıyafet ve ayakkabı alırken mi?"

Onunla göz göze geliyorum ve yavaş yavaş aklımdan neler geçtiğini anlıyorum. Ama neden yalan söyleyeyim? Yakında öğrenecek. "Miami'de benim için alışveriş yapan ve dolaplarımı dolduran özel personelim var."

"Peki ya araba alırken? Fiyatını bile kontrol etmiyor musun?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, konuşmadan bıkmış bir halde. "Bir eve ne dersin?"

Boğazımı temizliyorum ve sesin duvarlarda yankılanmasını dinliyorum. Arkamızdaki şapelden gelen müzik sesi kesiliyor ve koridor birdenbire çok sessizleşiyor. "Büyükbabam, büyükannem ve ben genellikle isimlerimizle ilişkili olmayan bir tröst altında gayrimenkul teklifi yapardık. Eğer 'Hessler' adı altında satın alacak olsaydık, satıcı muhtemelen benden gerçek değerinin on katını talep ederdi."

"Hâlâ karşılayabileceğin?" Tacı gergin bir şekilde elinde evirip çeviriyor. O kadar ucuz ve ince ki kolayca ileri geri bükülebiliyor.

"Evet. Dikkat et, onu ikiye ayıracaksın."

Ama durmuyor. "Miami'deki evinizin değeri ne kadar?"

Neden bana çıplak bakıyormuş gibi hissediyorum? Ama seksi bir şekilde değil. Sadece kendimi rahatsız edici bir şekilde açıkta hissediyorum. "Hangisi?"

"En büyük olanı."

"Orası Hessler Malikanesi. Ve teknik olarak aileme aitti, sadece bana değil. Denny'ye satacağımdan bahsetmiyorum bile-"

"Dex, sorudan kaçmayı bırak."

"Kırk milyonun biraz kuzeyinde. Nereye varmaya çalışıyorsun?"

Çat! Taç ikiye ayrılır. Avucunu plastiğin keskin kenarının ısırıldığı yerden tutuyor. "Ah," diye mırıldanıyor.

"Seni uyarmıştım." Elini tuttum ve dudaklarıma götürdüm. Öpüyorum. Sanki küçük bir öpücük her şeyi düzeltecekmiş gibi. Bunu tatlı bir jest olarak yapmıştım ama elini çekti, yanakları kıpkırmızı olmuştu.

"Daha önce Denny'nin Ivy League'den olmadığım için üzgün olduğunu söylemiştin... Denny kim?"

"O ailemin ev idarecisi. Bir çeşit kişisel asistan ama daha fazla yetkiye sahip. Şu anda aileme en yakın olan şey o. Ben doğmadan önce de yanımdaydı. Ama Ivy League hakkında söylediğim şey Denny'ye bir iğnelemeydi. Bazen bu kadar gösterişçi olması beni rahatsız ediyor. Len..." Gözleri benimkilere değene kadar bekliyorum. "Bu benim dünyam, ama ben öyle değilim."

"Emin misin?" diye soruyor isteksiz bir gülümsemeye. "Çünkü üç yıldır, tanıştığımız gece beni neden reddettiğini merak ediyorum. O zamandan beri bir adım bile atmadın. Tatlısın, düşüncelisin ve benimle utanmadan flört ediyorsun. Erkek arkadaşlarımdan nefret ediyorsun. Hiç mantıklı gelmiyordu. Ta ki bu geceye kadar."

Yüzüm şaşkınlıkla karışıyor. "Şimdi ne mantıklı?"

"Beni vurup bırakamayacak kadar çok önemsiyordun. Ama ben senin soyundan da değilim. Bu yüzden sanırım arkadaşlar en mantıklısı."

"Len, bu çok sıra dışı-"

"On sekiz numaram kim? Sıra sende!" Nikâh memuru müzayedeci sesiyle kilisenin kapısından içeri daldı. Zamanlaması çok kötü olmasaydı gülebilirdim.

Biletimizi iki parmağımın arasında tutuyorum ama gözlerimi Lennox'tan ayırmıyorum. Ağlamak üzereymiş gibi görünüyor. Sadece benimle kal. Bu işi nasıl yanlış anladığını açıklamama izin ver. "Bir dakikaya ihtiyacımız var," diyorum ama beni duymuyor.

"Oh, merhaba küçük hanım, peçeni kırmışsın." Lennox'un kucağına bakar. "Ön taraftan bir tane daha alabilirim."

"Sorun değil." Boğazını temizler ve ayağa kalkar. "Biz hazırız."

Benimle Lennox'un arasına bakıyor ve sonunda gerginliğin farkına varıyor. "Emin misin?"

Bağırsakları bej takımından kurtulmak için yalvarıyor. Ve görünüşe göre, az önce gelinimin duygularını incittim. Kovboy çizmeleri giydiğinden ve ikimizin de içtiğimiz bar gibi koktuğundan bahsetmiyorum bile. Bu doğru değil. Bir elbiseyi ve gerçek bir duvağı hak ediyor. Lennox damadının onun hakkında ne hissettiğini bilerek evlenmeli. Hiçbir şeyin böyle gitmemesi gerekiyordu.

Son birkaç haftada yaşadığım hiçbir şey hayatımın olması gerektiği gibi gitmedi.

Ne zaman işler böyle rotasından çıksa ve en iyisinin ne olduğunu bilemesem, büyükannemi arardım. Yapabilseydim, ona şu anda ne yapmam gerektiğini sorardım, ama o zaten mezarın ötesinden niyetini açıkça belirtti. Başından beri bu karmaşanın içinde olmamın sebebi onun kararı.

"Hâlâ bunu yapmak istiyor musun?" Lennox'a sordum.

Başını çok istekli sallıyor. Aşırı telafi edici. "Sana söz verdim."

"Ve şimdi sana bir çıkış veriyorum."

Bana elini uzattı ve parmaklarını oynattı. "Dex Hessler, kaldır kıcını da evlenelim."

Lennox

Dex dilimi sürçtürmedi. Aslında, her şey bittikten sonra yanağımı öptü. Nikah memuru bile ona yan gözle baktı. O kadar utanmıştım ki kiliseden bir çocuk gibi fırladım ve en yakın araç paylaşım şoförünün peşine düştüm.

Koyu renkli yolcu camına vuruyorum. Cam açıldığında, ön camından görünen neon pembe araç paylaşım tabelasını gösteriyorum. "Hey, birini mi bekliyorsun yoksa boş musun?"

"Strip'e mi gidiyorsun?" diye soruyor.

Çocuk gibi görünüyor. On sekiz, belki? Bahse girerim içki içemiyordur. Yasal olarak bu işi yapabilecek yaşta bile görünmüyor. Şapkası ters takılmış ve boynunda iki altın zincir olan kesik bir spor tişörtü giyiyor. Yine de, güzel cipinin yolcu koltuğunda düzgünce katlanmış ve yatan bir blazer ceket var. Önümde olup biten her şey hakkında kafamın karıştığını söylemek yanlış olmaz. Öte yandan, beyaz bir atlet, jean şort ve kovboy çizmeleriyle bir düğün şapelinden çıktım ve damadım görünürde yok. Yargılayacak durumda değilim.

"Hayır," diye cevap verdim. "Tam tersi yönde. Calico Springs yakınlarında. Buradan yaklaşık otuz dakika uzaklıkta."

Dudaklarını büküyor. "Bu çok uzak. O sürede Strip'e üç kez gidip gelebilirim. Normal rotamın dışına çıkmayı sevmiyorum."

Beton üzerinde ayak sesleri bana doğru yaklaşıyor, ama ben daha dönmeden Dex ön kolunu koluma doluyor.

arkadan omuzlar. Beni vücudunun sert duvarına doğru geriye doğru çekiyor, böylece açık pencereden eğildiğinde beni kapıya doğru ezmiyor.

"Bir istisna yapabilir misin?" Dex çocuğa sorar.

Hava çok karanlık olduğu için Dex'in ona ne kadar para verdiğini göremiyorum ama hevesli bir "Evet efendim. Sizin için kapıyı açayım." Çocuk aceleyle kapıyı açtı.

"Sadece otur ve arabayı çalıştır," diye homurdanıyor. Yanlış yola saptı. Muhtemelen o gelmeden önce şoför bana zor anlar yaşattığı içindir. Bu yeni keşfedilen korumacılığın artık onun karısı olduğum için olduğunu söyleyebilirim ama Dex hep böyleydi. Ne zaman onunla birlikte olsam, kimsenin önümü kesmesine, üstümden konuşmasına ya da anında bir "pardon" demeden veya özür dilemeden bana çarpmasına tahammül edemez. Bunun görgü kuralları olduğunu sanıyordum. Belki de daha fazlasıydı.

Koşarak arka kapıya gidip kolu tutuyorum ama Dex elini kapıya koyarak açmamı imkânsız hale getiriyor.

Dönüp ona bakarak, "Ne?" diye sordum.

Bana biraz daha yaklaştı. "İyi misin?" Başımı salladım. "Evet, iyiyim. Neden?"

"Çünkü sanırım benimle evlendikten on saniye sonra kıcımlı tekmelemeye çalıştın."

Yüzümü buruşturuyorum, deli gibi davranıyorum, her ne kadar doğru söylese de. "Hiç de değil. Duman makinesi ile flaş ışıkları midemi bulandırıyor. Ayakkabılarına kusmak istemiyorsan oradan çıkmak zorundaydım."

Bana attığı bakış ikna olmadığını gösteriyor. Her zamanki gibi içimi görüyor. "Evet, bu biraz fazla oldu. Sis makinesinin Deluxe paketle birlikte geldiğini fark etmemiştim." Yüzünde bir gülümseme beliriyor ama hemen kayboluyor. "Seni orada görmek zordu. Nikâh memurunun bana söylediği saçmalıkları tekrarlıyordum. Sanki bir duman bulutuna söz veriyormuşum gibi hissettim."

Dudaklarımın kenarını kıvrıp başımı sallıyorum. "Evet kocacığım, yeminlerimizin saçmalık olduğunu düşündüğünü bilmek güzel." I

ama Dex'in gözleri çok yoğun. Gülmüyor ya da gülümsemiyor. Kendimi aptal gibi hissediyorum, sanki zalim bir şakaya gülen tek kişi benmişim gibi. O yüzden duruyorum.

"Onlar gerçek değildi. Sahip olmak, tutmak ve itaat etmek mi? Bunun hiçbir anlamı yok."

Omuz silkiyorum. "Bu evlilik de öyle. Yani..."

"Bunun anlamlı olmasını mı istiyorsun? Senin hakkında gerçekten ne hissettiğimi söylememi ister misin? Çünkü bir kez söylersem, geri dönüşü olmaz."

Kapıya o kadar sert yaslanıyorum ki, metalin omurgamı zedeleyeceğinden eminim. "Ne demek istiyorsun?"

"Benim başka bir yanımda daha var ve o senin istediğin adamın tam zıttı. Şirketler, para, politika... İşte senden sakladığım yanımda bu. Ve bu benim ve geleceğimin büyük bir parçası. Hayatımın bu yönü bizim için bir ilişki potansiyelini batırabilir. Seni kaybetmekle ilgilenmiyorum Len. Ama bu senin seçimin. Güvenli olan yerde kalmamızı mı istiyorsun? Yoksa gerçekten bu çizgiyi aşmak ve arkadaşlığımızı mahvetme riskini almak mı istiyorsun?"

Öne doğru yığılıyorum, alnım göğsüne çarpıyor. Gömleğinin ince kumaşı sıcak tenime karşı serin. "Mahvet," diye mırıldanıyorum ona karşı. "Benim hakkımda gerçekten ne hissettiğini söyle."

Uzun uzun nefes alırken göğsü kalkıyor. Ben nefesimi tutmuş, üç uzun yıldır aklımda olan sorunun cevabını beklerken o derin derin nefes alıyor.

"Bela... Ne zaman bir odaya girsen kalbim duruyor. Sana kafayı takmış durumdayım. Yatak odamın kapısında belirip bana o on dolarlık banknotu verdiğin ilk andan beri öyleyim." Uzanıp yanağımı okşuyor, başparmağını alt dudağımda gezdiriyor. "Ama bunu nasıl anlamlandıracağız? Benim kaderim senin hor gördüğün her şey. Seni yalanlardan başka nasıl yakınımında tutacağımı bilemedim."

Başımı uzun süre suyun altında tuttuktan sonra hava almaya çıkmışım gibi nefes nefese kalıyorum. Sonunda, işte cevabım. Bu muhtaç acıda asla yalnız değildim. Bize işkence ediyordu.

İkimiz de çok uzun zamandır. Ve şimdi ikimizin de acısına son vereceğim. "Ben halledebilirim, Dex. Her tarafını. Hepsi için yanında olacağım."

"Söz mü?" diye
sorar. "Söz
veriyorum."

Kulağımı göğsüne dayıyorum ve düzensiz kalp atışları onu ele veriyor. Nefesi düzensiz ve bu benim için bir teselli anı olsa da, o tedirgin görünüyor.

"Sorun nedir?"

"Kesinlikle hiçbir şey." Beni kollarıyla sarıyor, kucaklaması serin gece havasına karşı bir battaniye gibi. Her çizgiyi aşıyorum. Ellerimi kalçalarına doladım, kemerinin üst kısmını sıyırdım. Tek düşünebildiğim bunun çıkması gerektiği. Dex'le aramdaki her bir engel artık sona erdi -yarı gerçekler, sırlar, kıyafetlerimiz- hepsi bu gece yıkılıyor. "Peki sırada ne var?" diye soruyor. "Şimdi neyiz? Evli miyiz? Arkadaş mı? Çıkıyor muyuz? Yukarıdakilerin hepsi mi?"

Vücudu nihayet keşfedebileceğim bir oyun alanı. Acele etmeden ellerimi sırtının alt kısmında gezdirdikten sonra sert karın kaslarının izini sürerek göğüs kaslarının üzerine koyuyorum. Uzaklara doğru eğilip gözlerini ararken, yeşil ve bal rengi lekelerin içinde tamamen kaybolmama izin veriyorum. "Bilmiyorum. 'Evet' dedik ve sonra sen beni yanağımdan gagaladın."

"Sınırları korumaya çalışıyordum," diye savunmacı bir şekilde cevap veriyor. "Ne istediğini bilmiyordum."

Gömleğini tuttum ve yumruğumu sıkarak onu kendime çektim. "Sen. Üç lanet yıl boyunca, Dex. Sen."

Sonra, dolgun, serin dudakları benimkilerin üzerinde. Beni öperken ağzımı sulandıran kolonyasının odunsu, zengin ve tatlı kokusunu içime çekiyorum. Bana o kadar sıkı bastırıyor ki, vücudunun nerede durduğunu ve benimkinin nerede başladığını anlayamıyorum. Birbirimizin içinde eriyip gidiyoruz, araba iç içe geçmiş bedenlerimizi zar zor destekliyor.

Nefes nefese, ayrıldı. Gözlerime bakarak, "Öpüşmek nasıl hissettirdi?" diye sordu.

Cevap çok basit. "Tamamen bağımlılık yapıyor."

Dudakları yine benimkilerin üzerinde ve ben de kocamı
açlıktan ölüyormuşum gibi öpüyorum.

Dil ve her şey.

TAraba yolculuğu Fransızca rap müziğin alçak uğultusu dışında çoğunlukla sessiz geçiyor. Görünüşe göre, şoförümüz Colton

çok özel bir zevk. Otoyolda tampon tampona trafikte ilerlerken otuz dakika oldu ve çalma listesinin tamamı Fransız club bang'lerine benziyor. Colton bir şeylerin peşinde. Bu çalma listesi benim en yeni takıntım.

Başımı ritme göre sallıyorum ve köprünün melodisi düştüğünde omuzlarımı döndürüyorum. "Bu da ne?" Ön koltuğa sesleniyorum.

Colton dikiz aynasından gülümsüyor. "Beğendin mi?"

"Beğendim." Hemen yanımdaki Dex'e bakıyorum.

Gözleri bana kilitlenmiş, memnun bir ifade. Müzikten zevk aldığını sanmıyorum. Benim gülümsememden hoşlanıyor gibi görünüyor.

"Burası GIMS," diye yanıtlıyor Colton. "En iyilerden biri. Bu Fransız rapçilerden bazılarını canlı görmelisin. Akıllara durgunluk veriyor. Amerikan rapinden çok daha tutkulu. Konserler sanatsal bir deneyim." Sesi yükseltiyor.

Dex parmaklarını benimkilerin arasına sokup sıkıyor. "Gidebiliriz, biliyorsun."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Fransa'ya mı?"

Dex başını sallar. "Sana bir balayı borçluyum. Paris'e ne dersin?" Demek Dex'in o kadar gizli tuttuğu hayat buydu. Jet-

Paris'e gitmek çok önemli bir şey değilmiş gibi. "Bir gün kulağa hoş geliyor."

Başparmağımı elinin arkasında gezdiriyorum. Her şey ne kadar çabuk değişebiliyor. Bir öpücük ve aniden Dex benim oluyor. O an çok tatmin edici. Geçici olduğu için üzgünüm. Sanki kendimi bildim bileli bir parça çikolata için yanıp tutuşuyordum ve şimdi dilimin üzerinde eriyor. Bu anı dondurmak, elimden kayıp gitmesine izin vermemek istiyorum. O zaman endişelenecek ne var? İçimde ölene kadar onu arzulayacağıma dair bir his var.

Dex kemerini çözüyor, kulağıma doğru konuşabilmek için yakınıma eğiliyor. "Bir gün değil. İstersen hemen şimdi. Jeti birkaç saat içinde buraya getirebilirim."

"Ne yapabiliriz ki? Fransızca bilmiyoruz."

"Aslında var," diyor Dex umursamaz bir tavırla. "Şey, abartı. Juste un petit peu," diyor mükemmel bir Fransız aksanıyla. "Kendi başımıza manevra yapmamıza yetecek kadar. Yine de manzaralı güzel bir oda tutabilir ve yataktan hiç çıkmayabiliriz."

Tek gözümü kısıyorum. "Bu gece senin hakkında daha ne kadar şey öğreneceğim, Dex?"

Colton'ın gözlerinin yolda olduğundan emin olmak için kontrol ediyor, sonra ipek gibi yumuşak bir şekilde elimi yavaşça kalçasından yukarı çekiyor, sonra da kasıklarının üzerinden geçiriyor. "Umarım birkaç şey daha vardır. Ee, ne düşünüyorsun?"

"Aşağı yukarı 15 santim." Çıkıntısını sıkıyorum ve sinsî bir gülümsemeyle cevap veriyorum.

Çenesi gerilirken bakışlarını aynı hizaya getiriyor. Gülmemeye mi çalışıyor yoksa gerçekten kırıldı mı anlayamıyorum. Ne zamandan beri 15 santim kötü bir şey oldu? "Paris'i kastetmiştim, Lennox."

Kıkırdıyorum. "Paris kulağa inanılmaz geliyor ama bu gece olmaz. Sadece yorganın altına girip senin yanında uyumak istiyorum. Sarılmayı sever misin?"

Şakağıma tatlı bir öpücük konduruyor. "Seninle mi? Evet."

Dex telefonunu çıkarıp yazmaya başladığında ben bayılmakla ve parmaklarımı sikinin dış hatlarında gezdirmekle meşgulüm. Gece yarısını geçtikten sonra kiminle mesajlaştığını bilmiyorum ama bir CEO'nun programı buysa, her gece sekiz saat uykuya ihtiyacım olduğunu öğrenince fena halde hayal kırıklığına uğrayacak. E-posta ya da mesaj gelen kutusunun kölesi olmaya hiç niyetim yok. Ancak telefonum çantamdan yüksek sesle çaldığında zihinsel öfke nöbetim kısa kesiliyor.

Dex bana memnun bir sırıtış attı. "Sanırım bir mesaj aldınız, Bayan Hessler."

Bayan Hessler. Bu neden tüylerimi diken diken ediyor? "Bayan" mı yoksa "Hessler" kısmı mı daha rahatsız edici? Çünkü bir öpüşme seansı bunu gerçek yapmaz, değil mi? Arkadaşıma karşı hislerim var. Ve onunla evlendim. Ama bu onu gerçek bir evlilik yapar mı? Çözmemiz gereken çok şey var.

Telefonumu çıkarırken Dex'in gözleri üzerimdeydi. Mesajı basitti.

DEX

Altı inç mi? Yakın bile değil. Bunu ödeyeceksin, karıcığım.

BEN

Bunu bir iltifat olarak söyledim.

DEX

Değildi. Şimdi başın belada.

BEN

Cezam mı?

Metnini oluştururken kaşlarını bana doğru kaldırıyor.

DEX

O mükemmel kışına birkaç şaplak atmaya ne dersin?

BEN

Tamam. Ama ondan sonra cezam ne olacak?

Dex telefonunu bir kenara bırakıyor ve eğilip kulağıma fısıldıyor, "Kötü kız." Derin sesi desibel olarak

alıştığımndan daha alçak. Onun sıcak, sakallı yanağı yanağıma yaslanmışken nefesimi kontrol altında tutmaya çalışıyorum. Ama Dex'in yanında her zaman hissettiğim ihtiyaç dalgası normalden on kat daha güçlü. Muhtemelen bu gece bu konuda bir şeyler yapmayı planladığım içindir.

"Bu araba yolculuğu çok uzun sürüyor. Seni çok fena istiyorum. Bu gece her türlü sınırı aşacağız."

Gülümsemem alaycı. "Seni bu kadar emin yapan ne? Bana çok fazla güç veren iki harfli bir kelime var. 'N' ile başlıyor, 'O' ile bitiyor."

Kirpiklerini bana doğru savuruyor ve bana üç yıl önce yatak odasında beni dalış derslerine ikna etmeye çalışırken yaptığı şeyi hatırlatıyor. "Doğru. Ama seni sevmek ve sana dünyaları vermek isteyen tatlı damadına nasıl hayır diyebilirsin ki?"

"Eh. Eğer bu gece bana iyi davranırsan, yarın da bana iyi davranırsın. Duş aldıktan, dinlendikten ve bir şeyler yedikten sonra."

Dex kaşlarını çatıyor, dudaklarının kenarı aşağıya doğru kıvrılıyor ama yine de anlamış gibi başını sallıyor. "Mmk, Trouble. Neye ihtiyacın olduğunu anladım. Telefonunu kontrol et." Telefonunu geri çıkarır ve agresif bir şekilde dokunmaya başlar. Mesajı gönderirken bir ses çıkarıyor ve sonra gözlerini benimkilere kilitliyor. "Cevabını merakla bekliyorum."

DEX

Senin tatlı amcığın için bir gece daha beklemeyeceğim, Lennox. Sen benim karımsın. Tamamen benimsin. İstedğim zaman, istediğim yerde sana sahip olacağım. Anlaşıldı mı?

Göbeğimin altında bir arzu kabarırken yanaklarım ateşle doluyor. Ona dönüyorum ve tek kaşımı kaldırıyorum. Yüzünde soğukkanlı bir ifade var, bu da açıkça "Söylediğimi söyledim" anlamına geliyor.

BEN

Bay Hyde, Dr. Jekyll yine bize katılacak mı? Yoksa bu akşam karanlık tarafınızla mı baş başa kalacağım?

DEX

Duruma göre değişir. Karanlık tarafımla ilgileniyor musun?

Telefonumu yere bıraktım. Kollarımı başımın üzerinde gererek yavaş ve devasa bir esnemeden yemek yapıyorum. Sanki onu bilerek ipte sallandırmaya çalıştığımı biliyormuş gibi yanımdan soluk soluğa bir kıkırdama çıkarıyor.

Ona geri mesaj atmıyorum. Ona en seksi gülümsememi sunarken yüksek sesle cevap veriyorum. "Bay Hessler, karanlık tarafınızla tanışmayı çok isterim."

Dex koltukta öne doğru kayar. Colton'ın onu ön taraftan net bir şekilde duyabilmesi için telaffuz ediyor. "Daha ne kadar sürecek?"

Colton, "Sadece yirmi dakika sürer ama trafik hareket etmiyor," diye yanıtlıyor. "GPS en az bir saat daha diyor. İleride gerçekten büyük bir enkaz olmalı. Başka bir yol bulurdum ama Calico Springs'e dönmenin tek yolu otoyol. Atıştırmalık bir şeyler ister misiniz? Bende Nutter Butters var." Yolcu koltuğunun önündeki bölmeye uzanır ve araba savrulur.

"Durun. Kurabiyeye ihtiyacımız yok. Yolun hemen yukarısında bir alışveriş merkezi var. Bir sonraki çıkıştan çık," diye talimat verir Dex.

"Bunu neden yapayım ki?" Colton soruyor.

Dex bana yandan bir bakış attı. Kısa süreli bir kızgınlık belirtisi ama yakaladım. Kesinlikle farklı bir yönü var. Bir eğitimci ve arkadaş olarak çok sabırlı ve nazik. Ama "Patron Dex" insanların söylediklerine karşılık vermeden hemen yapmalarını istiyor gibi bir hisse kapılıyorum.

"Bu kadar çok soru sormayı bırakman için sana yeterince ödeme yapmadım mı?"

"Neredeyse," diyor Colton serseri bir gülümsemeyle.

Dex, "Çıkıştan çık," diye ısırdı. "Buna değmesini sağlayacağım."

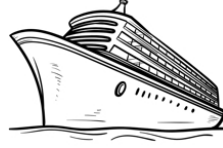
"Peki," diye homurdanır Colton. Sadece bir noktayı kanıtlamak için dönüş sinyalini yakıyor. Çıkışa daha yarım mil var ve saatte en fazla beş mil hızla ilerliyoruz.

"Dex, bir sonraki çıkış bizi Primrose'a götürüyor. Saat gece yarısını geçti ve Taco Bell ve 24 Saat açık Walmart dışında her yer kapalı. Ne yapacağız?"

"O" -Dex bizi görmezden gelmeye devam eden Colton'a doğru başını sallıyor- "bir süre Walmart'ta kendini eğlendirecek. Arabadan ayrılmayacağız. Özel parti. Şortların davetli değil."

"Yazık," diyorum.

Göz kırpıyor. "Yine de o botlar kalabilir."

A Colton vitesi parka aldıktan sonra sürücü koltuğunda dönüp bize hitap ederken kemerini çözdü. Lennox'a tatlı tatlı gülümsüyor, sonra daraltır onun gözler at Ben. "I hala Burada sizin alışveriş yapmanızı bekliyorsam, zamanım için ödeme bekleyin. Ve soğuk bir şey alacaksanız soğutucu poşetlerden almalısınız. Trafiğin ne zaman rahatlayacağını bilmiyorum. kalk. Bozuk sütünü arabamda istemiyorum."

"Haklısın," diye ekliyor Lennox.

"Çık dışarı," diye bağırdım.

"Vay be, adamım. Hanımınla böyle mi konuşuyorsun?"

Colton soruyor. Parmaklarımı şakağıma bastırarak homurdanıyorum, "Sen, Colton. Çık dışarı. Eminim Walmart'ta otuz dakika geçirmenin bir yolunu bulabilirsin."

Çıplak kollarını ovuştururken "Ah, hayır," diye küstahça karşılık veriyor. Ne tür bir adam takım elbise ceketiyse kesik bir spor gömleği giyer? Ben bu kadar mı geri kafalıyım, yoksa bu cidden moda mı sayılıyor? Stilistim dolabımı kısa pantolonlarla doldurmaya başladığı gün yeni bir iş arıyor olacak.

"Karımla özel bir konuşma yapmam gerekiyor. Walmart'a git ve ne istiyorsan bir sepete doldur. Fiyatı önemli değil. İşim bittiğinde seninle kasada buluşup hepsini ödeyeceğim."

Gözlerini deviriyor ama teklifimin ilgisini çektiğini biliyorum. Beni ve Lennox'u eve götürmesi için ona yarım bin dolar uzattığım anda uyumluydu. "Özel konuşmanın" ne demek olduğunu biliyorum. Bana daha fazla para vermeni tercih ederim."

"Sana bir teklifte bulundum," dedim açıkça. "İster kabul et, ister etme."

Arabasının anahtarlarını bardak tutucusuna bırakırken "Peki," diye homurdanıyor. Sonra da kapısını açar. "Derimi mahvetme. Her türlü masrafı ben karşılayacağım."

"Bu çocuk Bugatti falan kullandığını sanıyor," diye homurdanıyorum Lennox'a. Colton süpermarketin sürgülü kapısından çıkıp gözden kaybolana kadar gözlerimi ondan ayırmıyorum.

"Bu güzel bir SUV, Dex. En azından biz fakirler için."

Bacaklarının üzerinden uzanıp tokasını çözüyorum. Elim kalçasına sıkıca sarılmışken, onu kucağıma yönlendiriyorum. Bir an için, kasıklarının benimkine bastırdığını ve sikimin nabzının atmasına neden olduğunu görmezden geliyorum. O konuya geleceğiz. Lennox'a açıkça anlamadığı şeyi açıklamak için biraz zamana ihtiyacım var.

Uzun, mor buklelerini düzeltiyor, gür saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyorum. Sonra elimi göğsüne bastırarak kalbinin hızla attığını hissediyorum. "Önemli olan yönlerden zenginsin."

"Ah, zengin bir adamın mantrası," diye dalga geçiyor.

"Ben ciddiylim. Para beni daha iyi bir insan yapmıyor. Zenginlik hiçbir zaman hayatımda doğru şeyleri yaptığımdan emin olmamı sağlamadı."

Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum ama Lennox kalbiyle gülümsüyor. Dudakları yukarı doğru bir kavis çiziyor ve bana böyle baktığında gerçekten mutlu olduğunu biliyorum. Yüzündeki bu ifadeyi kalıcı olarak dondurmak istiyorum. "Kendinize güvenmenizi sağlayan nedir Bay Hessler?"

"Kendimi kaybettiğimi hissettiğim zamanlarda seni düşünüyorum. Ne zaman güzel bir rüya görsem, seninle ilgili. Nereye ait olduğumu bilmediğimde, bana seni hatırlatıyorsun."

Dudaklarımın dış hatlarını nazikçe çiziyor. Lennox gözlerimin içine bakıyor ama daha derinlere baktığını biliyorum. Belki de ondan sakladığım tüm parçalarımı arıyordur. "Tam ait olduğun yerdesin. Benim yanımdasın."

"Bu kadar uzun sürmemeliydi," diye mırıldandım.

"Belki de önce yeterli olmayana sahip olmamız gerekiyordu. Böylece, sonunda bir araya geldiğimizde-"

"Sonsuza kadar mı?"

"İstediğin bu mu?" diye sorar. "Çünkü bu evliliğin senin arkadaşlığınla ilgili olduğunu sanıyordum."

"Len, bu evlilik ne anlama gelmesini istiyorsan o anlama gelebilir. Seni elimde tutabildiğim sürece. Sen ne istersen." Son cümleyi dudaklarına karşı söyledim. Teni pürüzsüz. Parmaklarım üstünün altından, sırtındaki çukura doğru kayıyor. Kollarını havaya kaldırıyor, böylece atletini çıkarabiliyorum. Sütyeninin kumaşını zar zor bir araya getiriyorum, sonra da sanki kopçası serbest bırakılmak için yalvarıyormuş gibi zahmetsizce çözüyorum. Sütyen askılarını her iki omzunun üzerinden aşağı çekerken köprücük kemiğinin altını öpüyorum.

Kollarını kaburgalarına dayamış, sütyenini yerinde tutuyor. Bu bana, sildirmeye parasının yetmediği minik "Charlie" dövmesine bakmam için zaman veriyor. Parmağımı isminin üzerinde gezdirerek, "Bundan kurtulacağım." diyorum.

"Onun yerine Dex dövmesi mi yaptırmamı istiyorsun?" diye soruyor kıkırdayarak.

"Hayır. Seni sahiplenmek için vücuduna adımı yazmama gerek yok."

"O zaman bana nasıl sahip çıkacaksın? Süslü bir yüzükle mi?" Sütyenini çekip çıkardım ve kenara attım.

Birdenbire utandı. Bir koluyla göğüslerini kapatarak endişeyle pencereden dışarı bakıyor. "Başımı belaya sokmak istemiyorum. Burası halka açık bir park yeri."

"Yalnızız ve bu camlar yönetmeliğin çok ötesinde renklendirilmiş. Çoğu polisin doğru fiyat karşılığında görmezden gelmeye hazır olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Beni arabada becermek için bir polise para mı verdin?" Bunu ilk kez bir araç paylaşımında yapmamalıyız, ama zaten çok fazla zaman kaybettik. Bir dakika daha bekleyebileceğimi sanmıyorum.

"Seni bu anın içinde tutmak için dünyanın parasını veririm." Kolunu çıplak göğsünden çekip bir elimle etli memesini yakalıyorum. Başparmağımı koyu renkli, sert meme ucunun üzerinde gezdirirken onu bir hazine gibi kucaklıyorum. "Ne düşünüyorsun?"

"Bu doğru gelmiyor."

Memisini bırakıyorum ve arkama yaslanıyorum. "Bunu mahvediyor muyum?" Başımı sallıyorum. Tutkulu olduğumu sanıyordum. Lennox şarap içip yemek yiyecek türden bir kız değil. Spontanlığı ve bir anın içinde kaybolmayı sever. "Seni bunca zamandır ne kadar çok istediğimi göstermeye çalışıyorum. Ama belki de seni arabada soymamalıyım."

"Hayır, o değil," diye beni temin ediyor. "Eve gidene kadar bekleyemeyeceğin gerçeği beni çok tahrik ediyor. Kıyafetlerimi yırtmanı, beni duvara yapıştırmayı, saçımı çekmeni ve bana her türlü edepsiz şeyi söylemeni kaç kez düşündüğümü anlatamam. Her zaman patlayıcı olduğumuzu hayal ettim."

Parmaklarımı saçlarına doluyor ve şakacı bir şekilde çekiştiriyorum. "Bunu ayarlayabiliriz."

"Ama şu anda..."

Ona gülümsüyorum. "Bu senin düğün gecen ve bu gece sana karşı tatlı olmamı istiyorsun, değil mi?"

Utangaç bir şekilde başını sallıyor. "Arabada olsa bile."

"Şu andan itibaren bana nasıl hissettiğini söyle ve benden ne istediğini iste." Önce bir meme ucunu sonra diğerini yutmak için eğildim, baskıyı hissetmesi için sertçe emdim. "Sevişebiliriz. Sevişebiliriz. Ne istersen yapabilirim."

Kucağımdan inerken başını sallıyor. Arka koltukta elinden geldiğince dik durarak pantolonunun düğmelerini açıyor ve fermuarını indiriyor. Şortunu ve tangasını birlikte aşağı indiriyor. Altından çıkmak için bir bacağını kaldırdığında,

Onun pozisyonundan yararlandım. Bir elimi kalçasının altına, diğer kolumu da arkasına koyuyorum ve onu dikkatlice deri bankın üzerine yatırıyorum.

Onu rahat edeceği şekilde konumlandırıyorum. Bir ayağı yerde, diğeri koltukta. Dizleri bükülmüş ve kalçaları açılmış, böylece bana ait olan her şeyi görebiliyorum. Arkadaşım ne kadar çabuk bir fanteziden en önemli gerçeğime dönüşebiliyor. Bunun nasıl başladığı umurumda değil... bir anlaşma, bir evlilik, her neyse... Bunun nasıl biteceğini biliyorum. En başından beri olmamız gereken yere düşmemizle. Şehvetle. Aşkla. Bu gece her şeyin başlangıcı.

"Orada kal, bebeğim. Tuttum seni." Kalçasına bastırarak onu kendime açık tutuyorum. Ağzımı istediğim yere getirmek için kambur durmam ve koltuktan yarı sarkmam gerekiyor. Rahatsız oluyorsam da farkında değilim. Çıkardığı sesler aklımı başımdan alıyor. Islak dilimi yarığının üzerinde gezdirdiğim o ilk küçük inilti. Siktir, o ses. Çok doyurucu. Sanki ona hayat veriyormuşum gibi seksine doğru üflüyorum.

"Oh, lanet olsun. Bu... evet... mükemmel," diye inliyor.

"Dikkatli ol. Böyle inlemeye devam edersen beni çıldırtacaksın. Bu gece tatlı bir şey olmayacak."

Tükürüğün ağzımda birikmesine izin veriyorum, sonra onun pürüzsüz, pembe amını ıslatıyorum. Klitorisi dilimin oyun alanına dönüşüyor. Daireler çiziyor, sonra hızlı hareketler yapıyorum; o inledikçe ve nefesi kesildikçe, bu beni daha da çıldırtıyor.

Daha fazlasına ihtiyacı varmış gibi kalçalarını birleştiriyor. Kalçasındaki kasların gerilmeye başladığını ve klitorisinin dilimin ucuna doğru titreştiğini hissediyorum. "Oh, Tanrım... çok iyi... çok yakın," diye mırıldanıyor muhtaç bir sesle.

Güzel bir yatakta olsaydık, onunla düzgün bir şekilde sevişebilirdim. Onu kenarda sallanmaya devam ederdim, bunu kaldıracabileceği kadar uzatırdım. Ama şu anda rahatlamayı hak ediyor. "Neye ihtiyacın var bebeğim? Söyle bana. Seni oraya nasıl götürebilirim?"

"Isır onu."

Hayatım boyunca unutamayacağım iki küçük kelime.

En hassas bölgesini hafifçe ısıtarak buna mecbur kalıyorum. Sonra yanaklarımı çukurlaştırıyorum, dudaklarım klitorisinin etrafında kenetleniyor, sanki ağrıyı yatıştırmam gerekiyormuş gibi.

"Daha sert," diye yalvarırken bileğini omzuma doluyor.

Şunu asla unutamayacağım üç kelime yap.

"Aman Tanrım, Lennox. Çok seksisin. Ama seni incitmek istemiyorum."

"Güven bana. Lütfen. Dayanabilirim. Çok sert boşalmak üzereyim."

Birkaç tatlı vuruştan sonra, küçük düğmesini dişlerimin arasına sıkıştırıp ona biraz baskı yapıyorum. Kalçaları o kadar sert kalkıyor ki, saçlarımı yumruklayıp can havliyle bir sapa tutunur gibi kavrarken tüm yüzüm amına gömülüyor. Ondan gelen tıslama ve nefes alma senfonisi beni o kadar zorluyor ki, baskıyı hafifletmek için kotumun düğmelerini açmak zorunda kalıyorum.

Uyluklarının iç kısmını öpüyorum, nefesi sakinleşene ve bacakları gevşeyene kadar yakın duruyorum. Otururken omuzlarımı geriye doğru itiyor. Ellerimi arkasına koyarak ağırlığını destekliyorum. Başparmağını kullanarak dudaklarımdaki uyarılmışlığını siliyor. "Saçmalıyorsun. Bütün gece kutuları paketledim, dans ettim ve içtim. Bunu yapmana gerek yoktu."

Ona gülümsüyorum. "Tadının neye benzediğini bilmek ister misin?" "Hayır," diyor kesin bir dille.

Gülüyorum ve yine de cevap veriyorum. "Lezzetli. İsteyeceğim son amcık gibi."

İki avucunu da yanaklarıma koyuyor. "Bu birkaç saat içinde nasıl oldu? Gerçekten sonsuza dek mutlu yaşamımıza başlamak üzere miyiz?"

"Şu anda tek bildiğim, sonsuza dek mutlu olacağım yerin senin kalçalarının arası olduğu. Uzan. Seninle tekrar ilgilenmeme izin ver."

Gülümsüyor. "Seninle ilgilenmeme ne dersin?"

Kaşlarını kaldırıyorum. "Tatlı istediğini sanıyordum."

"Fikrimi değiştirdim. Sadece seni mutlu etmek istiyorum." Öne doğru eğilip dudaklarımı onunkilere değdirdim. "İstiyorsun."

O da beni öpüyor, dilini dudaklarımın arasından kısa bir süre geçiriyor. Sonra polomun eteklerini çekiştirmeden önce her iki yanağıma birer öpücük konduruyor. Gömleğimi çıkarması daha kolay olsun diye kambur duruyorum. Şoför koltuğuna doğru fırlattı. Alt dudağını ısırarak çıplak göğsümü inceliyor. "Eskiden bakmama hiç izin vermezdim," diye mırıldanıyor. Tırnaklarını omuzlarımdan, göğüs kaslarımdan ve karın kaslarımdan aşağıya doğru yavaşça sürükleyerek devam ediyor. Tırnakları kısa ve derimi kırmaktan çok uzak ama tenimde açık pembe çizgiler bırakıyor. Bunun beni ne kadar tahrik ettiğini nereden biliyor?

"Bay Hessler, beni kendi yönteminizle alın." Yüzündeki ifade şekerli ve bulanık, sanki bir sisin içinde kaybolmuş gibi.

"Karanlık tarafımla daha sonra tanışacaksın. şu anda gerçek niyetimi bilmen gerekiyor."

"Hangileri?"

"Seninle ilgileniyorum. Söyle bakalım, seni ilk kez nasıl becermemi istersin?"

Birkaç kez göz kırıyor, vereceği cevabı dikkatle düşünüyor. "Beni üç yıldır beklediğin gibi becer, Dex."

Yüzündeki ifade işkence gibi. şehvet dolu bir ihtiyaç. Her ne kadar gözlerinde kaybolmak istesem de ayağa kalkıyorum, başım arabanın tavanına çarpıyor ve pantolonumun düğmelerini açıyorum. "Tırman. Gözlerini ve göğüslerini görmek istiyorum."

Pantolonumu indirip bir bacağımı tamamen serbest bıraktığımda sabırla bekliyor. Gözlerinin ereksiyonumda olduğunu hissedebiliyorum. Neye bulaştığının farkına vardığında, kalçalarımın üzerine oturuyor.

Bir elimle sertleşmiş sikimi yumruklarken, ellerimi omzundan yumuşak, yuvarlak göğsünün üzerinde gezdiriyor, meme ucunu parmaklarımın arasında yuvarlamak için duraklıyorum. Eskiden meme uçlarının nasıl göründüğünü hayal ederken bile sertleşirdim. Her

zaman bikini üstlerinde ya da ıslak saçları tişörtünü
ıslattığında ince, beyaz atletlerinin arasından birkaç bakışta
ana hatlarını görürdüm

yüzdükten sonra. Dilimin üzerinde nasıl hissettirdiklerini düşündükçe ağzım sulanırdı.

Başımı eğdim ve bir lokma aldım. Dilimi gergin meme ucunun etrafında döndürüp dişlerimle alay ediyorum. Diğer tarafa geçerken, elim ağzımın yerini alıyor.

"Prezervatife ihtiyacımız var mı?" diye sorduğunda dikkatim tamamen göğsünde kaybolmuştu.

"Sende var mı?" Yerdeki çantasına bakarak soruyorum. Bu şaşırtıcı olurdu. Uzun zamandır bir erkek arkadaşı var. Koruma taşıdığından şüpheliyim.

Başını sallıyor. "Alan doğum kontrolüne güvenmiyor. Her zaman ısrar ederdi."

Her ne kadar şu anda eski sevgilisi hakkında konuşmak istemesem de, bunun tuhaflığı beni duraksatıyor. "Yıllardır her seferinde mi?"

"Bir keresinde kırılmıştı ama sonra yine de bitirdik-"

Onu durdurmak için avucumu kaldırdım. "Anladım. Detaylandırmaya gerek yok." Parmağımı çenesinin altından geçirerek bakışlarını kendime doğru eğiyorum. "Senin sonuncun olmaya niyetliyim." Elimi kalçalarının arasına sokup seksini avuçluyorum. "Bu benim için ve ileride sadece benim için. Seni çıplak istiyorum."

"Tamam," diyor, biraz daha yaklaşıyor. "O zaman hadi-"

"Söyle Len." Sözlerim alçak bir hırıltı olarak çıktı. Bunca zamandır Lennox'a karşı duygularımı kontrol ediyordum. Bıraktığımda hangi tarafımın ortaya çıkacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Görünüşe göre, agresif bir şekilde sahiplenici.

"Ne diyeyim?" diye soruyor.

"Sonuncun olduğumu söyle. Eğer ciddiysen, benim olduğunu ve sana istediğim gibi sahip olabileceğimi söyle."

Sert uzunluğumu avucunun içine aldığı anda irkiliyorum. Ucu üzerinde öğütüyor, beni uyarılmışlığıyla kaplıyor. "Bunu söylemememe gerek yok, Dex. Şimdiye kadar bilmiyor muydun? Ben senin oldum."

Onu bir santim ittiğimde dudaklarından küçük bir tıslama kaçıyor. Hala damlıyordu ve ben de onu yumruklamaya direnmek zorundaydım.

tamamen içine. Onun yerine, becerebildiği hızda kendini üzerime bırakmasına izin veriyorum. Bu pozisyonda çok dar. İkimizi de mahvederdi.

Bir santim daha alçalırken tatlı bir inilti daha çıkarıyor. Yanağımın içini ısırarak zorunda kalıyorum. "Sesin öyle geliyor ki bebeğim... Bununla başa çıkamıyorum."

"Yavaş ol," diye tembihliyor. Bana mı yoksa kendisine mi söylediğinden emin değilim.

Bir santim daha aldıktan sonra başını boynuma gömüyor ve inliyor. Ayak parmakları sıkıca kıvrılıyor ve ben kendi kendime sırtıyorum, tamamen memnunum. "Bu sana 15 santim gibi geliyor mu?"

"Belki biraz daha fazla," diye inliyor.

"Belki çok daha fazla." Kalçalarımı sallayarak, ona tam boyumu veriyorum, gırtlaktan gelen feryat sesinin tadını çıkarıyorum. Kulaklarıma müzik gibi geliyor. Tatmin olmuş gibi. Sanki tam da arzuladığı şeymişim gibi. Başından beri ihtiyacı olan şey benmişim gibi. Onu göğsümde sıkıca tutuyorum, yavaşça içine pompalıyorum, içine her girdiğimde daha fazla şişiyormuş gibi hissettiren duvarlarının neredeyse acı verici gerginliğini kucaklıyorum. Tek odaklanabildiğim derin nefesler. İçeri ve dışarı. Yavaşla. Kalçalarını morartan itişler ve avuçlarımda darbeleriyle pembe renge bürünen kızı daha sonra gelebilir. Şu anda sadece onun mutlu ve güvende hissetmesini istiyorum.

"Bu nasıl, bebeğim? Çok ıslaksın. Nasıl bir his olduğunu anlat bana."

"Bayıldım, Dex. Rüya gibi bir şey. Sonuna kadar gir ve hareket etmeyi bırak."

Bana söyleneni yapıyorum ve etrafımda kenetleniyor. Ne kadar zekice bir hareket. Kalçalarındaki ve baldırlarındaki her kas gergin ve gergin, olabildiğince sert bir şekilde bastırıyor ve içimdeki hayatı sıkıyor. "Karım tatlı amcığını nasıl çalıştıracığını biliyor. Tanrım, buna bayılıyorum. Kullan beni."

"Çok yakın," diye mırıldanıyor. "Sadece-"

Cümlesini bitirmek yerine zayıf bir inilti çıkarıyor. Pürüzsüz kalçalarının titremesi ve sıkımın etrafında

zonklaması arasında, benim için geldiğini biliyorum,

Sert. "Hepsi bu kadar mı bebeğim? Senin için daha neler yapabileceğimi tahmin bile edemezsin."

Tutarsız bir şeyler geveliyor, orgazmı boyunca konuşmaya çalışıyor. Rahatlayana kadar bekliyorum, sonra birkaç kez daha içine giriyorum. Tekrar hızlanmaya başlamadan önce ona yavaş, durgun itişler veriyorum. Saf bir zevk hırıltısı çıkardığımda üzerimden çekiliyor. Ben daha ne olduğunu sormadan dizlerinin üzerine çöküyor, sonra da beni koltuğa geri itiyor. Karımın başı bacaklarımın arasında, ağzı sonuna kadar açık.

Dudaklarını sikimin başına kenetlemeden önce, "Burada dağınıklık bırakamayız," diye açıklıyor. Sıcak, ıslak his mutluluk verici. Başka bir kelime yok. Lennox, onun orgazmıyla kaplandığım gerçeğini göz ardı ederek sikimi bir uzman gibi çalıştırırken, saf mutluluk dolu cennet. Şaftımın üzerinde tükürüğünden özensiz bir iz bırakıyor, sonra yanaklarını oyuklaştıran kadar hızla tekrar tekrar yalıyor.

Kendimi kapıya yaslamak için kolumu dışarı atmam beni ele veriyor olmalı. Daha sert emiyor, eli taşaklarımı kucaklıyor, ikisi de yaklaşan patlamayı ikna etmeye çalışıyor. Ben boğazından aşağı dökülürken hiç irkilmiyorum. Sanki bana susamış gibi dölleri içiyor. Sanki onu çölde kilitli tutmuşum ve susuzluğunu giderebilecek tek şey benim.

Ben hareketsiz kalana kadar bekliyor, tek bir damlanın bile boşa gitmediğinden emin olmak için şakacı bir şekilde ucumu yalıyor, sonra kucağıma sürünüyor, kucağıma sarılıyor. Terden hafif nemli tenimiz birbirine yapışıyor ve çıplak kığımızla koltuğa geri dönüyoruz. Bu noktada, temel insani ahlakın bir göstergesi olarak bu arabayı satın almak zorunda kalacağım.

Bu arka koltuğu vaftiz ettik... ya da belki kirlettik. Lennox uzanıp buğulu camda bir kalp izi bırakıyor. göğsüme geri sokulmadan önce pencereyi açtı. "Bunu tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum."

Kıkırdıyorum. "Doyumsuz küçük şey, değil mi?"

"Oh, hayır," diye mırıldanıyor, nefesiyle çıplak göğsümü gıdıklıyor. "O kadar memnunum ki kafam güzel. Bu da en

az onun kadar iyiydi.

hayal ettiğim gibi. Hiçbir zaman doyacağımı sanmıyorum."

Bir kolumla onu tutup diğeriyle uzanarak, çizdiği ve çoktan buğulanan kalbin izini sürüyorum. "Umarım asla yapmazsın."

Gözlerini kaldırıyor ve küçük bir gülümsemeyle cevap veriyor. Başka bir şey söylemesine gerek yok. O bakış bana şu anda bilmem gereken her şeyi söylüyor. O benim. Ben de onunum. Bu kadar basit.

"Giyinmelisin. Kim bilir Colton içeride ne yapıyor. Muhtemelen dükkânın yarısını senin almanı bekliyordur."

Alay ediyorum. "Kurallar açıldı. Ona bir araba söyledim." Bu büyük bir düz ekran televizyon. Belki stokta varsa bir Mac masası. Onun yaşındaki bir çocuk başka ne isteyebilir ki? Walmart araba satmıyor ki.

"O bir çakal," diyor Lennox. "Seni nasıl kandırdığını görmek için sabırsızlanıyorum."

"İyi olacağım."

Kucağımdan kayıyor ve altlarına uzanıyor. Şortunu giydikten sonra benim için kıyafetlerimi getiriyor. Yumuşayan sikime bakarak zaman geçiriyor. "Gördüklerini beğendin mi?" Sırtarak soruyorum.

"Çok güzel," diyor göz kırparak. "İsteyeceğim son penis gibi."

Kıkırdıyorum ve alnından öpüyorum. "Repliklerimi çalma." Pantolonumun düğmelerini ilikleyip gömleğimi başımın üzerine çektikten sonra, Arabanın kapısını açıyorum. Temiz havanın kabarması arabayı sıcacık, sisli sıcağımdan arındırıyor. Anında özlüyorum. Lennox'la çevrili olmayı seviyorum - onun sıcaklığı, kokusu, göğsünün bana doğru yükselip alçalma hissi. Evim gibi hissettiriyor.

"İçerideyken bir şişe su alabilir misin lütfen?" Lennox sorar.

"Tabii ki. Atıştırmalık bir şeyler de ister misin?"

Sütyenini sabitledikten ve atletini tekrar giydikten sonra ön konsolun üzerine eğilerek Colton'ın torpido gözüne uzanıyor. Orada yukarıda bahsedilen Nutter Butters paketi yatıyor.

"Aha!" diyor coşkuyla. "Evet, atıştırmalık bir şeyler alın. Biraz Chex Mix alabilir miyim? Kurabiyelerini de değiştirmemiz gerekecek," diyor ve paketten bir fıştık ezmesi çıkartıyor. Bana doğru uzatıyor. nce başımı sallıyorum ama o yine ısrar ediyor. "Yakıt alın bayım. Bu gece seninle işim henüz bitmedi."

Kurabiyeyi alıyorum ve alnına ıslak bir öpücük konduruyorum. "Tamam. Hemen döneceğim."

İsteksizce onu geride bırakıp mağazaya giriyorum ve akşam için çok daha az hoşuma giden arkadaşımı arıyorum.

Lennox

İki kurabiye sonra, hala onun tadını alıyorum.

Normalde ağzıma boşalmaktan kaçınırım. Ama Dex söz konusu olunca, tadının nasıl olduğunu ğrenmeliydim. Ona binmek yeterince yakın değildi. Daha da yaklaşmalıydim. Her taşı tersine çevirmeli ve bunca zaman ayak bastığım her çizgiyi açmama izin vermeliydim.

Dudaklarımı ıslatmadan önce dilimi ağzımın çatısında, sonra dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. Bu hissin peşindeyim. Seksin üzerimde böyle bir gücü olmayalı uzun zaman olmuştu. Alan'la seksten sonra anında snerdim. Bitirdiği anda o andan ekilirdim. Ama Dex'le bir araba sikişi ve ben la-la diyarına gönderildim. Başım bulutlarda, gözlerim kaymış, bir rüyaya dalmak zereymişim gibi hissediyorum. Beni burada, bu seksi, tatlı, boğucu sığınakta onu beklemem için bıraktı.

Başka bir gece olsa şyebilirdim ama tenim hâlâ sıcak ve iğ. Aslında o kadar rahatım ki bir an için uyuklamış olmalıyım çünkü bagajın aniden açılmasıyla irkilerek uyanıyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor ve sonra sakinleşiyor.

Colton'ın birkaç adım ötede, anahtarlığı arabaya doğrulttuğunu görüyorum. Dex birkaç adım geriden takip ediyordu.

Colton, en az yirmi plastik poşet yüklü bir arabayı iterek adeta zıplıyor. Birbirlerinin üzerinde zar zor dengede duruyorlar, gelişigüzel bir Tetris denemesinde birbirlerine çarpıyorlar. El arabası her kıpırdadığında, tümsekli poşetlerden biri devrilecekmiş gibi görünüyor.

Colton tembel yürüyüşüne devam ediyor ama Dex'in ayakları öfkeli bir şekilde arabaya doğru yürürken betona çarpıyor. Kaşları sıkıca çatılmış, dudakları sert bir çizgi halinde, çok kızgın görünüyor.

Dex yanından geçerken Colton, "Hadi ama suratsız," diye seslenir. "Anlaşma anlaşmadır, değil mi? Bir centilmen ol ve bunları yüklememe yardım et."

Dex onu görmezden geliyor ve elinde bir çantayla yanımdaki arka koltuğa tırmanıyor. Kemerini takma ya da çantasını yere koyma zahmetine girmiyor. Bir kolunu bana doluyor ve sıkıyor, sanki sinirlerini yatıştırmak için umutsuzca bana sarılıyormuş gibi.

Colton kendi kendine mırıldanarak bagajda çanta üstüne çanta taşırken sabırla oturuyorum.

"İyi misin?" Dex'e sordum.

"Mhmm," diye cevap veriyor, ki bu pek de cevap sayılmaz. Sonunda plastik poşetten buz gibi bir Dasani çıkarıyor. Su şişesini açmam için beni serbest bırakıyor. "Al, tatlım."

Hm, bunu sevdim. Tatlım. Bela. Bebeğim. Len. Bana hitap etme şeklini seviyorum. Şefkatli, şakacı ya da seksi bir sevgiyle besleniyor.

"Sorun nedir?" Küçük bir yudum su içtikten sonra soruyorum. Ama cevap, başımı çevirip bagaja baktığımda ortaya çıkıyor. İki çanta devrilmiş, içinden bir avuç dolusu akıllı telefon çıkmıştı. "Oh, kahretsin, o-"

"Evet," diyor Dex sıkılmış çenesinin arasından. "Şerefsiz altmış sekiz tane iPhone almış Len. Stoklarındaki tüm versiyonları tüketmiş."

Zeki küçük çakal. Elimi ağzıma kapatıyorum ve parmaklarımın arasından kıkırdayarak homurdanıyorum. "Ona nakit teklif etmeliydin. Oh, Dex... Şimdiye kadar yaşadığın en pahalı sevişme ben olmalıyım."

Kucağındaki çantadan siyah Chex Mix-Bold Party Flavor paketini çıkarıyor. Dex ona söylememe gerek kalmadan tam olarak neyi sevdiğimi biliyor. Torbayı açtığında, tuzlu atıştırmalık karışımından bir nefes burnumun dibinde dolaşüyor ve midemin hevesle çalkalanmasına neden oluyor. Bir çavdar cipsi çıkarıyor ve ağzıma atıyor.

Küçük bir göz kırpmayla, "Buna değer, Trouble. Sen buna çok ama çok değersin."

Ciddi olduğunu bildiğim için mutlulukla bir şeyler atıştırıyorum. Uzun zamandır bekliyordum ama Dex ve ben patladık. Beklediğimize değdi.

Thrq Yıllar Önce Las Vegas

Lennox'a hızlıca mesaj atarken büyükanneme "Her an gelebilir," diyorum.

BEN

Acele etmeyin. Ön kapı kilitli değil. İçeri buyurun.

"Yan odada kuzeninin fotoğraf çekimini bitirmesine yardım ediyordu. İstersen yemeğe onsuz başlayabileceğimizi söyledi." Mutfak adasındaki paket servis paketlerine doğru başımı salladım.

Büyükannem bana kaşlarını çattı. "Terbiyen nerede senin? Onur konuğumuzu bekleyeceğiz."

"Yeterince adil." Çantaları açmaya başladım, en azından onları tabaklara koymaya ve masayı hazırlamaya niyetliydim. Üç kişi için çok fazla yemek sipariş etmiştim. Muhtemelen sinirden.

Büyükannemin merakına yenik düşüp yeni hayatımın nasıl gittiğini görmek istediğinde neredeyse altı aydır Las Vegas'taydım. Buradaki hayatım

Evdeki lüksten. Emanetimden bıraktığı paraya neredeyse hiç dokunmadım ama büyükannem benden her zamankinden daha fazla etkilenmiş görünüyor. Misafir odama övgüler yağdırdı ki bu onun için sahte bir cömertlikti çünkü aslında sadece onun ziyareti için aldığım bir yorgan takımıyla kaplı bir yataktan ibaretti. Yatağın karşısına astığım bir Ansel Adams fotoğrafı dışında duvarlar çıplak. Ayrıca mağazada bulabildiğim en kabarık havlulardan ve biraz el sabunu almayı da ihmal etmedim. Ama itiraf etmeliyim ki bunlar asgari düzeydeydi. Kişisel personelim olmadığı için ev dekorasyonu becerilerim yok denecek kadar az.

Büyükannemin ziyareti yüzünden gergin değilim. Çünkü buradaki son akşamında kız arkadaşım ile tanışıp tanışamayacağını sordu. Lennox'u davet etmek dışında yüzlerce farklı seçenek vardı, özellikle de şu anda birlikte olduğum kız olmadığı için. Ama gerçek şu ki, büyükannemin Lennox'u tanımasını istedim. Bilinçaltımda bu benim için önemliydi.

"Leah fotoğrafçı mı?" Büyükannem dolabımdan şarap bardaklarını getirirken soruyor. "Çalışmalarını görmeyi çok isterim."

İki parmağımı kaldırdım. "Sadece iki bardak, büyükanne. Lennox şarap sevmez. Bira ya da kokteyl içer. Ve o fotoğrafçı değil; kuzeni Finn fotoğrafçı. Garsonluk yapmadığı zamanlarda onun yan taraftaki stüdyosunda çalışıyor."

"Lennox?" Büyükanne kaşlarını kaldırarak soruyor. "Leah adında genç bir kadınla çıktığını sanıyordum?"

"Sayılır. Karmaşık bir durum," diye yalan söylüyorum. Aslında değil. Leah ve ben gayet iyi anlaşıyoruz. Birkaç kez takıldık. Çoğunlukla dalış hakkında konuşuyoruz. Eski kocası tüplü dalış için para harcamasına asla izin vermezdi, bu yüzden şimdi boşandılar, tamamen şımartıyor. Derin deniz dalışı hakkındaki hikayelerimi seviyor ve ekipmanlarda çalışan indiriminden çok hoşlanıyor. Onu önemsiyorum ama ona karşı bir şeyler hissedip hissetmediğimi söylemek zor.

Takıldığımız son üç seferdir aynı rutin. Konuşuyoruz, o bana sakso çekiyor, ben de ona karşılık veriyorum ve sonra gidiyor. Sarılmayı pek sevmesem de onu hep kalmaya davet ediyorum. Ama sanırım Leah da benim gibi yalnız uyumayı tercih ediyor.

"Leah iyi bir kız," diye ekliyorum, kendimi suçlu hissederek. "Neden bu akşam onunla buluşmuyorum?"

"Resmi olarak çıkmıyoruz. Ağırdan alıyoruz." Büyükanneyle dalga geçmek gibi bir şey söylemek istemediğimden daha fazla açıklama yapmaktan kaçınıyorum. "Lennox benim buradaki en yakın arkadaşım. Nasıl bir arkadaşlığım olduğunu bilmek istediğini söylemiştin... Vegas'taki en sevdiğim insan o, bu yüzden onunla tanışmanı istedim. Hepsi bu kadar."

"Dex, tatlım, iki kadınla hokkabazlık yapmanın genellikle nasıl sonuçlandığını bilmek ister misin?" Büyükanne parmağını boğazında gezdiriyor ve bana alaycı bir gülümseme gönderiyor.

"İki kadınla hokkabazlık yapmıyorum büyükanne. Lennox biriyle görüşüyor." En azından ben öyle düşünüyorum.

Lennox Alan konusunda oldukça ketum davranıyor. Bu da beni daha da rahatsız ediyor. Özel hayatlarını çok gizli tutuyor. Tek bildiğim Alan'ın ciddi bir şeyler aradığı. Gerçek bir taahhütte bulunmadan önce birbirlerini tanımak için zaman ayırıyorlar. Pislik. Bir kızın senin için diz çökmesini sağlamanın en iyi yolu bu.

Onu her hafta dışarı çıkardığını biliyorum. Son zamanlarda mesajlara daha yavaş cevap veriyor. Birkaç cuma önce, Leah akşam için beni terk ettikten sonra, Lennox'a iyi bir yemek yemek isteyip istemediğini sordum. Paket servislerden bıkmıştım ve onun arkadaşlığını arzuluyordum. Alan'la zaten yemek yediğini söyleyerek beni geri çevirdi ama Strip'in hemen dışında yeni açılan suşi mekanını şiddetle tavsiye etti.

Bu beni deli ediyor. Onunla yatıp yatmadığını bilmek istiyorum. Ona karşı gerçek hisleri var mı? Ama ağzını sıkı tutmaktan başka bir şey yapmıyor, tomurcuklanan aşkına

kutsalmış gibi davranıyor. Kabul ediyorum, bu adama para
ödemek

kaybolmak ve adını unutmak birkaç kez aklımdan geçti. Tam adını, nerede çalıştığını ya da neye benzediğini bilmemem iyi bir şey.

"En son ne zaman en iyi arkadaşın olan bir kızla birlikte olduğunu hatırlıyor musun?"

"Yok," diye yanıtlıyorum. En son ne zaman en iyi arkadaşım olduğunu bile hatırlamıyorum. İnsanlar sanki bir döner kapı gibi hayatıma girip çıkıyor.

Birkaç yuvarlak alüminyum kap sade makarna çıkarırken büyük kâğıt torba gürültüyle kırışıyor. Lennox'un neyi tercih ettiğinden emin olmadığım için yanında sos sipariş ettim. Büyükanнемin siparişi genelde aynıydı. Patlıcan Parmesan ve yanında bir cabernet ya da pinot noir ile eşleştirilmiş votka sosu. Ben basit köfteli spagetti severim. Lennox'a ne istediğini sorduğumda yanıtı, "Ne olursa harika olur" oldu ki bu yüzde sıfır yardımcı oldu. Ben de menüdeki her şeyi sipariş ettim.

"Adı Maddie'ydi. Tatlı kız. Onunla bir çocuk müzik sınıfında tanıştın. Sen dört yaşındaydın. O neredeyse altı yaşındaydı."

"Yaşlı kadın," diye mırıldandım. "Güzel."

"İkiniz yaklaşık altı hafta boyunca birbirinizden ayrılmadınız. Annen ve ben ruh eşinle tanıştığını emindik."

Gülüyorum. "Ne oldu?" Bunu hiç hatırlamıyorum, yani Maddie'nin burada kalmış olma ihtimali yok. "Hareket falan mı etti?"

Büyükanne dün başladığı Pinot Noir şişesinin tıpasını çekip çıkarıyor. "Kız arkadaşın olmak ve elini tutmak istedi. Sen hayır dedin ve o seni asla affetmedi. Seni ayarttı ve sonra bir daha seninle konuşmayı reddetti."

"Beni ayarttı mı?" Ben soruyorum.

"Sanırım altı yaşındakiler 'siktir git' demek istedi."

"Çok güzel." İkinci büyük boy paketin içinde kabuklu ekmek bağıetini buluyorum. Bir mağara adamının iştahıyla bir parça koparıırken büyükanнем kaşlarını kaldırıp bana bakıyor.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Büyükanneme bir parça ekmek koparıp ağzıma atmadan önce soruyorum.

"Bayan Lennox'u, eğer hayatınızda kalmak istiyorsa, size karşı hislerini açığa vurmaması, ellerini kendine saklaması ve kışını tamamen örtmesi konusunda uyarmak istedim." Büyükanne iki şarap kadehini yarıya kadar doldururken sırtıyor.

"Lennox'un bana karşı bir şeyler hissettiğini düşündüren ne? Onunla hiç tanışmadın bile."

"Ah, Dex. Çok akıllı ama yine de tam bir erkek. Cumartesi akşamını sen ve yaşlı büyükannele evde yemek yiyerek geçiriyor. Bu sana ne anlatıyor?" Kadehin ampulünü avucunun içine alan büyükanne şaraptan uzun bir yudum alıyor.

Başka bir durumda olsa, bir bahane uydururdum. Ama büyükanneme yalan söyleyemem. Denedim. Benim içimi görüyor.

"Hiç sizi dünyaya bağlayan biriyle tanıştınız mı? Daha önce farklı bir hayat istediğim tüm o zamanlar... Bilmiyorum. Dünyayı farklı görmeme yardımcı oluyor. Onun gerçekliğini kendi gerçekliğimden daha çok seviyorum."

Büyükanne yüz ifadesini okuyamıyorum. Gözlerimi incelerken yüzü geriliyor. Parlak kırmızı dudakları birbirine bastırılmış ama büzülmemiştir.

Sessiz kaldı, ben de devam ettim: "Bu yüzden buraya gelmemi istedin, değil mi? Perspektif?"

Büyükanne şarap bardağını yere bırakır. "Onu seviyorsun." Bu bir ifade, soru değil.

"Hayır, büyükanne. Öyle bir şey değil, ben sadece... Bilmiyorum. Başka ne olabilir ki? Yalnız, zengin bir çocuğun köpek yavrusu aşkı mı? Sahip olamayacağım şeyi istemek mi? "Sanırım bir gün olabilirim," diye itiraf ediyorum. "Ama kaderimde aşk olduğunu da sanmıyorum. Büyükbabamın sana nasıl davrandığını biliyorum. Lennox ya da sevdiğim herhangi bir kadın için bunu istemiyorum."

"Onun için ne istemiyorsun, Dex?"

"Yalnız bir hayat. Bu adil değil. Görevlerimin ne olduğunu biliyorum. Sen ve büyükbabamın bana bakmam için bıraktıkları. Vegas'taki hayatım bir mola, kaçış değil."

Büyükannem bana doğru adım atıyor ve avuçlarını yanaklarımın iki yanına koyuyor. Soğuk elleri titriyor. "Adil olmaktansa sevgiyi seç. Görevleri değil. Kaç, Dex. Beni anlıyor musun? Aşk, aşk, aşk. Onun için savaş. Takıntı haline getir. Hayatının sonunda mantıklı olan tek şey bu. Bunu anlamayı nasıl sağlayabilirim? Aşktan başka hiçbir şeye sadakat duymamalısın."

Ellerimi onunkilerin üzerine koyuyorum. Her zamankinden daha küçükler ve uçları gözlerimin altını ovuştururken buz gibi hissediyorum. "Büyükanne, iyi misin?" Bu tanıdığım Dottie Hessler değil. O güçlü, kararlı ve hiçbir şeye aldırmayan biri. Yalvaran ses tonunu tanıyamıyorum ve bana en çok ihtiyacı olduğu anda çekip gitmiş olabilir miyim diye düşünmeden edemiyorum. "Eve dönmemi ister misin?"

Başını sallıyor, gözleri neredeyse yaşıyor. "Hayır, Dex. Kal. Sadece lütfen benim yaptığım hataları yapma. Tam olarak doğru olması için mantıklı olması gerekmiyor. Bana ondan biraz daha bahset."

"O vahşi küçük bir şey. Çok dürüst ve içten. Kalbi her zaman açık. O bir felsefe dehası ve bunun farkında bile değil. Hepimizin aksine, bir şeyleri başarmak ya da elde etmek için yaşıyor gibi görünmüyor. O sadece kendisinin en iyi versiyonunu tanımak için var. Cesur çünkü korktuğunda bunu itiraf etmekten hiç utanmıyor. Dürüstlüğü bağımlılık yapıyor. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum... Her şey hakkındaki fikrimi değiştiriyor. Belki de kalbimi değiştiriyor."

Büyükanne şarap kadehine dönüyor ve gülümsüyor. "Ondan şimdiden hoşlandım."

Lennox

İçeri girdiğimi duymadılar. Dex bana ön kapının kilitli olmadığını söyledi, ben de kapıyı çalmadan içeri girdim ama büyükannesinin ona aşkı seçmesini söylediğini duyunca koridorda durdum. Bölmem gereken bir konuşma gibi görünmüyordu. Onun yerine çenemi kapatıp dinledim.

Aşk, aşk, aşk. Onun için savaş. Takıntı haline getir. Sanırım sözlerini sonsuza dek kafamda tekrarlayacağım. Savunmasında ne kadar ikna edici bir inanç var.

Hemen ardından Dex'in Leah'ya övgüler yağdırdığını duymasaydım, o an tatlı ve sevimli kalacaktı. Fikrimi değiştiriyor... Belki de kalbimi değiştiriyor. Bu sözler benim de beynime kazındı.

Yine de garip. Birkaç hafta önce Dex'le takılmaya başladıklarında Leah'yla konuştum. Ondan hoşlanıyor. Tabii ki hoşlanıyor. Kim hoşlanmaz ki? Ama çok soğukkanlı görünüyordu. Hatta bana özel olmak gibi bir niyeti olmadığını söyledi. Sanırım Leah ile o konuşmayı yaptığımızdan beri geçen beş saniye içinde ne kadar hızlı ve derin bir bağ kurduklarını fark etmemiştim. Sanırım ben Alan'la Leah'nın Dex'le çıktığından daha fazla çıktım. İtiraf etmeliyim ki Alan'la o kadar yavaş ilerliyorduk ki neredeyse geriye doğru gidiyorduk. Küçük bir parçam hâlâ Dex'le birlikte olma fikrine tutunuyordu. Ama görünüşe göre, başka bir kadına aşık olan bir adamın özlemini çekiyorum.

Büyükannesi de aynı şekilde vurulmuş. Peki, ben burada ne halt ediyorum?

Elimdeki ayakkabı kutusunu biraz daha sıkı kavriyorum. İşte bu yüzden. Kes şunu, Lennox. Dex sadece arkadaş olmak istediğini söyledi. Bunu kabul et. Bu aptal fanteziyi kontrol altına al ve gerçekten onun arkadaşı ol. Büyükannesinin uzun zamandır kayıp olan arkadaşı için eski bir ayakkabı kutusunu karıştıran türden bir arkadaş.

Bu yüzden Dex benden Bayan Dottie Hessler ile tanışmamı istedi. Aslında Jacob'ın dalış dükkanını Dex'e hediye olarak alan kişi o. Tuhaf bir hediye. Eğer büyükannem ve büyükbabam

Doğum günümde bana emek yoğun küçük bir işletme hediye etseydi, birkaç kelime ederdik. Ama Dottie için bir his var, nostalji.

Derin bir nefes çekerek, Dex'in Leah'ya olan aşkını yüksek sesle ilan etmesinin acı verici darbesine katlanmak zorunda kalmadan önce kendimi duyuruyorum.

"Tak, tak," diye cıvıldıyorum mutfağa girerken, yumruğumu havaya kaldırmış, kapı çalma taklidi yapıyorum. "Beklettiğim için özür dilerim."

Büyükanne Dottie nefesimi kesiyor. Daha önce bu kadar zarif birini gördüğümü sanmıyorum. Krem rengi dökümlü bir tulum giyiyor. Rahat görünse de, bu kıyafeti Met Gala'da giymek için tek ihtiyacı bir stiletto. Dex'inkiyle uyumlu simsiyah saçları kabarık ve yumuşak görünüyor ama kollarını iki yana açmış bana doğru gelirken bir milim bile kıpırdamıyor.

"Genelde çok sarılan biri değilimdir ama sen sadece..." Büyükanne Dottie kollarını bana doluyor ve sıkıca sarılıyor. Ayakkabı kutumu yere koyacak vaktim olmadığı için ben de ona sarılamıyorum. Onun yerine çenemi omzuna yaslayıp coşkulu sevgisine karşılık vermeye çalışıyorum. Bana iyice bakabilmek için geri çekiliyor. "Çok güzel," diye bitiriyor.

"Teşekkür ederim. İnanılmaz kokuyorsunuz Bayan Hessler." Hiçbir şey söylemiyor. Sadece kollarımın dış taraflarını tutarak bana bakmaya devam ediyor. Doğal olarak, bu garip boşluğu doldurma ihtiyacı hissediyorum.

"Bunu tuhaf karşılamak istememiştim. Parfümünüz çok güzel. Zengin kokuyor." Kahretsin. Kulağa suçlayıcı mı geldi? "Aşırı süslü değil. Sadece çok sıcak ve dolgun demek istedim. Kehribar ya da kaşmir gibi... ya da şimdi düşündüm de, belki de çamaşır deterjanıdır? Ya da bu kıyafeti normal yıkamaya koyabilir misin bilmiyorum." Yüce Tanrım. Ben ne saçmalıyorum böyle?

Büyükanne Dottie'nin omzunun üzerinden baktığımda Dex'in sessizce güldüğünü görüyorum. Göğsünü tutuyor. "Ne?" "Ne?"

Onu.

"Seni daha önce hiç bu kadar rahatsız görmemiştim. Oldukça sevimli."

"Göt," diyorum ve hemen ağzımı kapatıp diğer elimle kutumu sıkıca tutuyorum. "Özür dilerim Bayan Hessler. Terbiyemi unutmuşum. Ama rahatsız değilim, söz veriyorum." Sadece çok gerginim. Bir sebepten ötürü benden hoşlanmasını gerçekten istiyorum.

Bana sırtıyor. "Götlük yapıyor, değil mi?" "İkiye karşı bir. Harika," diye mırıldanıyor Dex.

Büyükanne Dottie onu görmezden gelir ve kollarını indirir. "Her şeyden önce, bu 'Bayan Hessler' meselesi yok. Lütfen bana Dottie deyin. Ve fark ettiğiniz için teşekkür ederim. Bu benim en sevdiğim parfüm. Adı Pardonné, İngilizcesi Forgiven. Fransa'daki küçük bir butikten. Her ziyaretimde stok yaparım. Başka hiçbir yerde bulamazsınız. Her kadının Chanel No. 5 gibi koktuğu bir dünyada benzersiz bir dokunuş olarak kalma çabam."

Kıkırdıyorum. "Tam burnunun üstüne. Annem de bunu takıyor," diyorum. "Demek Fransa'da çok zaman geçiriyorsun?"

"Artık değil. Seyrek ziyaretler. Gerçi Dex ve ben ergenlik döneminde altı ay kadar orada yaşadık."

"Sanırım dörde yakın," diyor Dex arkamızdan. "Olivier'nin Fransız mutfağını öğrenmemden tamamen vazgeçmesi için yeterli bir süre."

Dottie kollarını indirir ve içtenlikle güler. "Tanrım, neredeyse mutfağı yakıyordu."

"Flambé küçük yaştaki bir çocuk için uygun bir beceri değil. Bunu zor yoldan öğrendik."

Dottie'nin akıllı saatinden yüksek sesli bir zil sesi geliyor. Kısa bir süreliğine bildirime bakar ve yüzünde küçük bir kızgınlık titreşimi belirir. Kendini çabucak toparlıyor ve şöyle diyor: "Bir dakika izin verir misiniz? Doğu Yakası'nda acil bir durum var. Hemen döneceğim." Yürümüyor, zarafetle mutfaktan çıkıp açık konseptli oturma odasından geçerek merdivenlerden yukarı süzülüyor.

Dottie gözden kaybolur kaybolmaz ayakkabı kutumu tezgâhın üzerine bırakıp Dex'e doğru ilerliyorum. Bir kolumu kalın gövdesine dolayarak ona dostça sarılıyorum. "Beni davet ettiğin için teşekkürler. Sen de güzel kokuyorsun. Yemek gibi."

Kıkırdıyor. "Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum."

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve yüzünü buruşturuyor. "Bu yeni bir elbise mi? İçeride yiyeceğimizi söylemiş miydin?"

"Bu yeni bir elbise değil." Yalan. Hayır... yarı gerçek. Bir arkadaşımдан ödünç aldım ve sıfır dolar ödedim. "Büyükanne ve büyükbabalarla tanışma" elbisesine ihtiyacım vardı. "Neden böyle düşündün ki?"

"Bu senin her zamanki renkli yeteneğin değil. Çok hoş görünüyorsun. Ben sadece kıyafetlerinin macera olmasına alışkınım."

Omuz silkiyorum. "Katmanlarım var. Bazen sade seviyorum."

Aslında bu gece eşleşiyoruz. Siyah elbisem şık ve vücuda tam oturuyor ama boyu dizlerime geliyor, yani cazibe ve zarafeti bir arada sunuyor, ya da bu elbiseyi ödünç aldığım barmen arkadaşım Cass bana öyle söyledi. Dex'in gömleği de siyah, kolları dirseklerinin hemen altından kıvrılmış ve kalın, erkeksi ön kollarını gösteriyor.

"Şimdi sizi güzel bir yere götüremediğim için kendimi kötü hissediyorum."

"Dışarı mı?" Bu fikir çok saçmaymış gibi alay ediyorum. "O zaman iç çamaşırı giymek zorunda kalırdım. İçeride kalmak mükemmel."

Dex bana bakıyor, ifadesi düzleşiyor ve yanaklarımdaki sıcaklığı hissediyorum. "Giymiyorsun-"

"Sadece kötü bir şakaydı, Dex. Özür dilerim." Onun ilgisini çekmeyi umduğum için suçluluk duyuyorum. Benim olmayan bir şeyi sürekli istediğim için. "Leah bu gece bize katılacak mı?"

Dex başını zorlukla sallıyor.

"Hayır." "Bir sorun mu var?"

"Büyükanneemin şehirde olduğunu söyledim, o da beni biraz yalnız bırakacağını söyledi. Bütün hafta ondan haber

almadım. Bunun gayet açık olduğunu düşündüm."

Tek kaşımı kaldırıyorum. Yine de kalbini ve aklını değiştirdiğini mi söylüyorsun? Erkekler. Kelimenin tam anlamıyla yürüyen çelişkiler. "Oh, tamam.

Sence burada olmamdan rahatsız olur mu?"

Basitçe omuz silkiyor. "Umarım öyle değildir. Biz birlikte değiliz." "Ama az önce söylediğin tüm o şeyler? Kafam karıştı."

Kollarını kavuşturup mutfak adasına yaslanırken gözlerini kısarak bana bakıyor. "Ne eşyası?"

Alnımı avuçluyorum ve kısık bir homurtu çıkarıyorum. "Kulak misafiri değildim. Araya girmek için doğru anı beklemeye çalışıyordum. Büyükanne Leah hakkında anlattıklarını duydum. Hepsi çok tatlıydı. Eğer ondan bu kadar hoşlanıyorsan, ilişkinizi tehlikeye atmak istemem. Aranızı düzeltmek için geldiğimi söylemelisin. Gelmeyi kabul etmeden önce Alan'a sordum."

Dex ağzını açar, duraklar, sonra dudaklarını kapatır. Her ne söyleyecekse fikrini değiştirdi. "Neden Alan'ın iznine ihtiyacın vardı?"

Kaşlarımı çatıyorum, elim kalçamı buluyor. "Ondan izin istemedim. Rahatsız olup olmayacağını sordum. Akıl oyunları oynayan erkeklerden ne kadar bıktığımı söyleyip duruyorum. Neden tam da ondan yapmamasını istediğim şekilde davranayım ki?"

"Tamam, o zaman bu gece gelmen konusunda ne dedi?"

"Arkadaşlıklarımın benim için ne kadar önemli olduğunu sevdiğini ve asla bunun arasına girmeye çalışmayacağını söyledi. Sanırım en çok ona karşı dürüst olmamı takdir etti. Seninle her takıldığımızda ona anlatıyorum."

Dex sertçe yutkunuyor, adem elması önce yükselip sonra düşerken yüzüne ızdırıp yayılıyor. "Yine de bana Alan'dan hiç bahsetmedin."

Yanağımın içini ısıriyorum, cevabımı tartışıyorum. Bu bakışı biliyorum. Kesinlikle yanlış anlaşılmaz. Kıskanıyor. "Ben öpüşüp söylemem, Dex. Seninle takıldığımızda Alan'a tüplü dalış ve el yapımı bira hakkında ne kadar çok şey öğrendiğimi anlatıyorum. Gerçekten Alan'la öpüştüğümüzü duymak istiyor musun?"

"Haklısın. Bilmiyorum," diye cevap veriyor. "Lafı açılmışken. Bira ister misin?" Büfeye gitmek için yanımdan geçmeye çalışıyor.

Buzdolabı, ama ön kolunu yakaladım. Gözleri ona dokunduğum noktaya dikildi, ben de hemen bıraktım.

"Ama aramız iyi, değil mi? Yani, Leah ile ne zaman takıldığınızı sormuyorum, tamamen saygımdan. Ama Alan seni rahatsız ediyorsa, bu belki de şu anlama gelir..."

Zihinsel olarak ona boşluğu doldurması için yalvarıyorum. İşte ona bir şans. Küçük bir açıklama. Küçük bir dürüstlük anı ve eğer Dex benim hissettiklerime biraz olsun yakın hissediyorsa, biz-

"Öyle değil," diyor. "Senin adına mutluyum."

"Güzel. Ben de sen ve Leah için mutluyum."

Umarım hayal kırıklığımı gizliyorumdur. Gözlerimi büyük tutuyorum ama yüzümde iğneler ve karıncalanmalar var. Ne oluyor be? Kıskanç davranıyor... Neden itiraf etmiyor? Sonra tekrar... ben neden kabul etmiyorum? Muhtemelen bu adamdan her umutlandığımda teatral bir şekilde ezildiği için.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" Gözlerini bana kilitledi. "Bazen Leah ile... onu okumak gerçekten çok zor çünkü tüm işaretleri kolayca gözden geçiriyor. Çok güçlü olmak istemiyorum. Ama ondan hoşlanıyorum... gerçekten hoşlanıyorum. O kadar çok ki, bu beni delirtiyor." Yaraya tuz basmış gibi hissediyorum ama gülümsüyorum ve iyi bir habermiş gibi başımı sallıyorum. Yolundan çekiliyorum ve o geçerken omzumu sıkıyor.

"Neden ona nasıl hissettiğini söylemiyorsun?"

Dönüyor ve bana bakarken dudaklarını emiyor. Bir kez daha, vereceği cevabı hesaplamak için acele etmiyor. Bunu yapmasından nefret ediyorum. Konuşmamız sanki kaybetmek üzere olduğum bir satranç oyunuymuş gibi hissettiriyor. Sonunda gözlerinde uzaklara dalan bir bakışla cevap veriyor: "Çok basit. O bir kaçış riski. Ve onu kaybetmeyi göze alamam."

Dbütün bloğu doyuracak kadar yemek sipariş etti. Her şeyin tadına baktım ve bu beni yeniden düşünmeye itti. Giydiğim elbise. Güzel ama affedici değil.

Ellerim dolu karnımda dolaşırken Dex'in koltuğuna gömülüyorum. Mutfakta yemek artıklarını yeniden paketlemek ve bulaşıkları lavaboya koymakla meşgul, benim ya da Dottie'nin yardım etmesine izin vermiyor. O kadar tika basa doymuşum ki zar zor hareket edebiliyorum. Dev akvaryumundaki küçük balıkları loş ışık altında izlerken trans halindeyim. Saat sekizi geçiyor, bu yüzden akvaryumun ışıkları otomatik olarak loşa geçiyor. Balıklar o kadar hareketsiz görünüyor ki, sanki uyuyorlar.

Dottie kırmızı şarabından küçük bir yudum alarak, "Buraya taşındığından beri oldukça evcimen oldu," diyor.

"Dex evde bulaşık yıkamıyor mu?"

Dottie önümüzde duran Dex'in dev akvaryumunu işaret ediyor. "Bu tür şeyler genellikle angarya zamanının çoğunu alırdı."

Bu tankı ilk kez Dex'le tanıştığım gece görmüştüm. Dev bir akvaryum olduğunu bile fark etmemiştim. Sanat eseri olduğunu düşünmüştüm, bir çeşit cam duvar. Ama birkaç hafta sonra Dex'in tank parçaları geldi. Filtreleri, pompaları ve ışıkları özenle yerleştirmişti. Bir kez onun

Başyapıta tuzak kurulmuştu, bir daha asla böyle gürültülü bir parti vermedi.

"Yatak odasında bir tane daha var," diyorum. "Bir keresinde orada kızböceklerini beslememe izin vermişti. Çok titiz küçük şeyler. Temiz protein için canlı un kurdu yiyorlar ve bir damlalıkla günlük vitaminlerini alıyorlar. Benden daha sağlıklılar." Dex'in bana verdiği beslenme programını ve yüzme düzenlerini izleyerek sağlıklarını nasıl ölçebileceğimi düşünerek gülüyorum.

"Papaz balığı," diye düşündü Dottie.

"Şu büyük, düz siyah olan mı?"

"Oh, hayır, hayır. Bu onun Siyah Tang'ı, Zeus. Ona çok düşkündür. Zeus'la tatlı tatlı konuşması zavallı balığın başına bir sürü dert açacak. Herkes kıskançlıktan Zeus'a saldıracak. Üst kattaki tank biraz huzursuz. Ona Zeus'u buraya taşıması gerektiğini söyleyip duruyorum ama nedense tüm küçük balıkları burada tutuyor. Dürüst olmak gerekirse, onlar daha az etkileyici."

"Şu küçük kırmızıyı görüyor musun?" Dottie, bize doğru bakıyormuş gibi görünen parlak kırmızı balığı işaret ederek şöyle diyor.

"The Cherry Barb?"

Dottie gülümser. "Evet. Bu onun favorisi. Her tanka bir tane koyar."

"Gerçekten mi?" Gözlerimi kısarak balıklara bakıyorum. Sevimli olmadıklarından değil. Ama tank arkadaşları ya da üst kattaki egzotik güzelliklerle kıyaslandıklarında o kadar da etkileyici değiller.

"Annesinin ona aldığı ilk balıktı. Beş yaşındaki bir çocuğun bakabileceği kadar küçük ve uysallar." "Yine de çok fazla balık kaybetmeyi başardım," diyor Dex, beni korkuttu. Yaklaştığını fark etmedim. Bir tepsi dolusu içeceği masaya koydu. Bana ve Dottie'ye kahve, ona da bir bardak dolusu amber rengi sıvı. Yanımdaki kanepeye yerleşti ve bana bir fincan kahve uzattı. "Senin için bolca krema ve şeker." Bardağını aldıktan sonra tepsiyi Dottie'ye yaklaştırıyor. "Sana da siyah, büyükanne. Dikkatli ol, fincan sıcak."

"Teşekkür ederim tatlım," diyor ve arkasına yaslanıp yanan fincanı soğumaya bırakıyor.

Küçük bir yudum alıyorum ve Dex'e minnettar bir gülümseme veriyorum. "Bu mükemmel." Bana kısa bir an gülümsüyor ama o kadar çabuk kayboluyor ki, bir şey onu rahatsız ediyor gibi görünüyor. "Sanırım annen de akvaryumları seviyor?"

"O yaptı." Cevabı düzdür ve ayrıntıya girmez. Yüzündeki ıstıraptan bunun Dex için zor bir konu olduğu anlaşılıyor.

Dottie, "Dex'in annesi, benim kızım Melody, yirmi dokuz yaşındayken vefat etti," diye açıklıyor.

"Çok üzgünüm," diyorum, duygularımı ifade edecek daha büyük, daha iyi kelimeler bulamıyorum.

"Teşekkür ederim. Uzun zaman önce oldu," diye beni temin ediyor Dottie. Akvaryumdaki küçük kırmızı balığı işaret ediyor. "Ama onun parçalarını yakınımızda tutmaya çalışıyoruz."

"Len, bütün gece merak ettim... o eski ayakkabı kutusunda ne var?" Dex omzunun üstünden mutfak adasına bakarak konuşmayı değiştiriyor. "Çünkü bana bir hamster falan aldın diye endişeleniyorum."

"Tanrım, neredeyse unuttuyordum." Beni koltuğa doğru engelliyordu, ben de dizini okşadım. "Benim için alır mısın?"

Hemen ayağa kalkıyor, kutuyu almak için oturma odasını geçiyor. Agresif bir şekilde sallıyor, sonra kulağına götürüyor.

"Dostum! Dikkat et," diye bağıriyorum. "Ya bir hamster olsaydı?"

Gülüyor. Dex kutuyu uzatırken, "Kulağa kâğıt gibi geliyor," diyor.

Masanın üzerine koyup, Dottie'ye bakacak şekilde kapağını açıyorum. "Dex bana senin ve Jacob'ın uzun zaman önce arkadaş olduğunuzu söyledi. O öldükten sonra, dalış dükkanından bazı şeyleri sakladım. Çoğunlukla resimler ve notlar. Belki onun sonraki yaşamı hakkında biraz bilgi edinmek istersin diye düşündüm. Dalış dükkanını satın almak zorunda hissettiğinize göre bir zamanlar yakınmışsınız gibi görünüyor?"

"Teşekkür ederim, Lennox. Bu..." Dottie kutuyu kucağına kaydırırken duraksıyor. O kadar hassas tutuyor ki, bebek sanırsınız. Üstündeki katlanmış kâğıt yığınınu kaldırarak mırıldanıyor: "Burada İş Planı yazıyor. Bu Jacob'ın fikri miydi?"

"Bu benim üniversiteye kabul kompozisyonum. Jacob bana yardım etti." Kahve fincanımı bir kenara bırakıp Dottie'ye yaklaşıyorum. "UNLV'ye üniversite başvurum için Jacob'ın aklına tipik bir kabul makalesi yerine yasal bir iş planı yazmak geldi. Sadece öne çıkmak için. Ben de sanki Discover Dives için bir gelecek planlıyormuşum gibi dalış dükkânı için büyük planlar yaptım. Sahibi olarak planımı uygulayacağını ve kardan bana bir yüzde vermeyi planladığını iddia eden bir açıklama yazdı. Bu küçük numara sayesinde işletme fakültesine girdim ve kısmi akademik burs kazandım. Jacob benimle o kadar gurur duyuyordu ki planın bir kopyasını sakladı."

Dottie sayfaları çeviriyor, satır satır okuyor. "Bütün bunları Jacob'la birlikte mi yaptınız?"

"Bu sadece sevimli bir bağ kurma şeyiydi." Sevimli mi? Neden öyle dedim ki? Bu terimden çok nefret ediyorum. Şirin, yavru köpekler ve bebekler içindir ve insanlar bunu bana karşı kullandığında her zaman agresif bir şekilde küçümseyici hissettirir. Gerçi anladığım kadarıyla Dottie oldukça büyük bir şirket yönetiyor. Bu ona gerçekten şirin görünebilir.

"Jacob bunlardan herhangi birini uyguladı mı?"

"Hayır, hiç şansı olmadı. Zaten bu gerçek bir plan değildi, sadece beni iyi bir üniversiteye sokmanın bir yoluydu."

Dottie'nin gözleri benimkilere kayıyor ve yüzümü inceliyor. "Ama bu iş planı çok iyi. Bunu on sekiz yaşındayken mi yazdın?"

Başımı salladım. "Hemen hemen."

"Masama kaç tane iş teklifi ve iş planı geldiğini biliyor musunuz? Hepsi de etik iş uygulamalarını, kontrol ve denge sistemlerini ve topluma geri vermeyi iş planlarına dahil etmeyi bir kez bile düşünmeyen profesyonellerden geliyor."

Beş yıllık planlar. Bunu, işletmenin sadece nasıl gelir elde edebileceği yerine, toplumu nasıl daha iyi hale getirebileceğine dayanarak yazdınız. Bu yaşının çok ötesinde bir olgunluk gerektirir, Lennox. Çok etkileyici. İş etiği derslerinde doğuştan yetenekli olduğunu hissediyorum."

Bu konu açıldığında her zaman hissettiğim utanç titreşimini hissediyorum. "Okula hiç gidemedim. Bursum yetmedi ve öğrenci kredilerim de battı. Param yetmedi."

"Çok yazık," diyor Dottie. "Bugünlerde pek çok öğrenci için okul masraflarını karşılamak imkansız. Benim kuşağımda böyle değildi."

Beni rahatsız etmiyormuş gibi omuz silkiyorum. "Hepsi en iyisi için. Muhtemelen başarısız olurdum. Sayılar ve istatistikler benim gücüm değil. Bu sinir bozucu şeylerin işletme okulunda gerekli olduğunu duymuştum." Ona şakacı bir göz kırpiyorum.

"Tatlım, ben çok uzun zamandır bu işin içindeyim. Başarılı bir lider olmak için ihtiyacın olan şey sayılar değil," diyor Dottie ve kutuyu yere bırakıyor.

"Nedir o zaman?"

"Yürek ve direnç," diye yanıtlıyor Dottie. "Ve sen, Lennox, her ikisine de sahip görünüyorsun."

Dex'e dönüyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Duydun mu? Sanırım büyükannen benden hoşlanıyor."

Dottie kutuyu karıştırmaya devam ederken kıkırdıyor. Dex uzanıp dizimi okşuyor. "Sanırım onu kazandın. Zekice."

Stratejik değildi. Sadece Jacob'ın arkadaşları olduğunu öğrenmek ilgimi çekmişti. Çok sıcak bir ruhu vardı ama yine de yalnız bir kurttu. Bu bana pek mantıklı gelmedi. Sonunda onu arayacak kadar önemseyen insanlar olduğu için rahatlamıştım. Çok gecikmiş olsa bile.

"Bunlar inanılmaz," diyor Dottie, her bir resmi ve makaleyi kaldırarak. Bazı resimler kristal berraklığında. Dev deniz kaplumbağalarının ve manta vatozlarının su altı fotoğrafları. Okyanus anomalileri hakkında birkaç haber makalesi var.

Jacob tanık oldu. Nadir deniz yaşamı gözlemleri, okyanusu korumak için çevre hareketleri ve petrol sızıntıları ve çöp dökülmesine karşı kitlesel topluluk temizlikleri. Jacob elinden geldiğince her zaman gönüllü oldu.

Kutunun alt yarısına yaklaştıkça, fotoğrafların kalitesi düşüyor, soluyor ve umutsuzca restorasyona ihtiyaç duyuyor. O dönemde kullanılan eski fotoğraf ekipmanlarının kanıtı.

"Gerçekten dolu dolu bir hayat yaşadı," diye mırıldanıyor Dottie. "Nasıl biriydi? Mutlu muydu? Aşık mıydı?"

"Vefatından önce onu sadece üç yıldır tanıyordum. Bildiğim kadarıyla hiç evlenmemişti. Çocuğu da yoktu," diye cevap verdim.

Dottie'nin gözleri aşağıda, sanki tadını çıkarıyormuş gibi görüntüleri yavaşça tarıyor. "Evlilik her zaman mutlu olmak anlamına gelmez... ya da aşık olmak."

Ellerimi uzattım. "Aslında, kutuyu görebilir miyim? Biliyor olabilirim..."

Kutuyu masanın üzerine koyuyorum, fotoğrafları ve kupürleri küçük parçalar halinde çıkarıp sehpanın üzerine diziyorum. Sanırım en altta. "Ah, işte," diyorum, katlanmış bir kağıt parçasına ataçlanmış resmi buluyorum. Rıhtımda oturan bir kadının çürük yarım resmini dikkatlice ayırıyorum. Kadının sırtı dönük, bu yüzden tek görebildiğiniz kadınsı silueti ve sırtından aşağıya kalın bir örgü halinde sarkan uzun, siyah saçları. Fotoğrafi Dottie'ye uzatarak, "Dikkatli ol, çok hassas," diyorum. "Kuzenim Finn'in UNLV'deki fotoğraf laboratuvarına erişimi var ve onu restore edebileceğini söyledi. Ama diğer yarısı da bizde olsaydı çok daha iyi olurdu."

"Belki de oradadır," diyor Dex, öne doğru eğilip resimleri teker teker yavaşça yerleştirmeye başlayarak.

"Hayır, baktım. Sanırım onunla birlikte. Daisy."

"Ne dedin sen?" Dottie acil bir fısıltıyla sorar. "Kim dedin?"

"Daisy." Elimdeki kare şeklindeki katlanmış notu kaldırıyorum. "Ona bu ismi taktım. Gerçek adını bilmiyorum."

Bu mektubu onun için yazmış. Ya da belki bir şiirdir. Emin değilim. Ama hep bunun onun uzun zamandır kayıp olan sevgilisi olduğunu hayal etmişimdir. Bir keresinde ona sormuştum ama bana Daisy'nin öldüğünü söylemişti. Yüzündeki ifadeyi görmeliydiniz. O ipliği çekemedim. Bu onu kıracakmış gibi görünüyordu."

Fotoğrafı karıştırırken gözleri doluyor. "Okuyacak mısınız? Okuma gözlüklerim olmadan gözlerim pek iyi görmüyor." Buna inanmakta güçlük çekiyorum. İş planındaki küçük yazıları gayet iyi okuyordu. Yine de Dottie'nin yardımına ihtiyacı var gibi görünüyor. Notu açtım ve ona kısa şiiri okudum:

3aisies, daisie', daisie',

*Beni okyanusa kadar takip ettiler. Onlar benim en tatlı
d o s t l a r ı m .*

*P; ^ea'9 benim soby, lyi>g bir fielb içinde nLi9e flone"
için deta ^eb olduğunu.*

R lo p, fvll li(e bir cv"e.

*√xe'y si ple s'ea9^ cLa9 staces off deat³ heap' me anay
f'o ;ov.*

İğne dudak'. Güller. 5

Bırakın, içeri girelim.

şvc ;ov'xe mi e in cLe ne 9.

5 p'o ise.

"Len," diyor Dex usulca. "Belki de durmalıyız."
Ona bakıyorum. "Bitirdim. Şiirin tamamı bu."
"Bak," diyor Dottie'yi işaret ederek.

Dikkatli olması için yaptığım uyarıya aldırmadan, yüzünün gözyaşlarıyla kaplı olduğunu, resmi kalbine sıkıca bastırıldığını görmek için dönüyorum. Başı öne eğik ve sessizce hıçkırıyor.

"Büyükanne? İyi misin?"

Başını sallarken birkaç kez derin nefes alıp veriyor. Şaşırtıcı bir şekilde makyajı kıpırdamadı bile. Elinin tersiyle hafifçe yanaklarını sildi. Derin bir nefes aldıktan sonra kendini tamamen toparlıyor. Dottie Hessler sinir krizi geçirirken bile zariftir.

"Özür dilerim. Sadece yılların duyguları yüzeye çıkıyor. Griye döndüğünde böyle olur. Çok fazla şey bastırılmış." Elini mükemmel kıvrılmış saçlarının üzerinde gezdiriyor ama kafasında tek bir gri saç yok. Saçları koyu siyaha boyanmış. "Ben iyiyim. Sadece arkadaşşıma veda edemediğim için üzgünüm."

"Büyükanne, sana biraz su getireyim mi?"

"Ben iyiyim, Dex. Teşekkür ederim. Sanırım yatma vaktim çoktan geçti. Hâlâ Doğu Yakası saatindeyim. Sanırım akşam için müsaade isteyeceğim, ama Lennox?"

"Evet?"

"Bunu istemenin çok büyük bir şey olduğunu biliyorum ama bu resim bende kalabilir mi?"

Hevesle başımı salladım. "Dottie, ne istersen alabilirsin. Hepsini senin için getirdim. Resimleri ayırmamı ister misin? Yoksa sen-"

"O zaman hepsini istiyorum," diyor kesin bir kararlılıkla. "İzin verirseniz... Eğer teklif ediyorsanız, her bir parçayı istiyorum."

Tekrar başımı salladım. "Tabii ki."

"Büyükanne, bütün bunları temizleyeceğim ve senin için bırakacağız. Sen sadece biraz dinlen," diye talimat veriyor Dex.

"Tamam, evet," diye nefes alıyor. Ama kesilmiş polaroidi yerine koymuyor. Önümde durmak için sehpanın etrafından dolanırken onu avucunun içinde tutuyor. "Seninle tanıştığşıma ne kadar memnun olduğumu anlatamam, Lennox. Bu anılar için ve kıymetli torunuma bu kadar iyi bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim." Beni şaşırtarak

öpüyor

yanağını okşadı. Ben yanağını tutup ağlama isteğimle savaşıırken, onun güzel Fransız parfümünün kokusu ikimizi de sarıyor. Nedeninden bile emin değilim. Sanırım dokunduğumuzda hissettiği her şeyi bana aktardı ve şimdi kalbim acınası bir şekilde ağrıyor.

Dottie merdivenleri çıkana kadar sessizce oturuyoruz ve yatak odasının kapısının yavaşça kapandığını duyuyorum.

"Senden hoşlandım, yemin ederim. Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Son zamanlarda sağda solda sinir krizleri geçiriyor. Sanırım hasta olabilir. Onun için gerçekten endişelenmeye başlıyorum," diyor Dex.

Yüzümü ona döndüm. "O hasta değil, Dex. Görmüyor musun? Büyükbabam ve Jacob belli ki sevgiliydiler."

"Ne?" İğrenmekle gücenmek arasında kalmış görünüyor. "Büyükbabamla yirmi yaşında evlendi. Bir ilişkisi olduğunu mu ima ediyorsun?"

"Hayır. Birini sevmek için onunla birlikte olmak zorunda olmadığınızı söylüyorum."

"Len, büyükbabamın mükemmel bir evliliği olduğunu söylemiyorum ama büyükbabamı çok severdi. Annemi ve ailesini severdi. Sadık bir kadındı."

Dizini okşadım ve özür diledim. "Büyükbabamın dürüstlüğünü sorgulamak istememiştim. Söylediklerimi unut."

Ama Dottie'nin gözlerindeki ifadeden gerçeği anladım.

Aşk vardır. Bir de aşk var.

Size başka seçenek bırakmayan türden. Jacob bir keresinde bana aşkın irademizin ve kavrayışımızın ötesinde doğuştan gelen bir güç olduğunu söylemişti. Evren, yıkıcı yeni yollar açmaya kararlı inatçı insan ırkını bu şekilde alçaltır. Sevgi, evrenin kaderlerimizi kontrol altında tutma şeklidir. Bazı insanlar bunu görebilir ve kabul edebilir. Diğerleri bunu görmezden gelir ve yarım hayatlar yaşayarak geçip gitmesine izin verir.

Dottie'nin gözyaşları bana hikâyenin uzun süredir kayıp olan bir arkadaşın daha fazlası olduğunu söylüyor. O ve Jacob hayatlarını pişmanlıklarla mı yaşadılar?

"Tatlı ister misin?" Dex beni düşüncelerimden çekip çıkararak soruyor. "Buzdolabında koca bir tiramisu yaprağı var. Acele etmene gerek yok, değil mi?"

Dex'in yumuşak gözlerine tutunuyorum ve hüznün acısını hissediyorum. Pişmanlık dolu bir yola mı giriyoruz? Belki altmış yıl sonra, olabilecekler için kendimizi tekmeliyor olacağız.

"Aslında dışarı çıkmalıyım. Alan'a akşam yemeği çok gecikmezse onun evine uğrayacağımı söyledim."

Dex'in gözleri aşağı kayıyor ve belli belirsiz başını sallıyor. "Muhtemelen en iyisi bu." Sonra ayağa kalkar. "Sizin için iki dilim hazırlayayım."

Günümüz Las Vegas'ı

T Bunlar benim boz renkli duvarlarım değil. Bu benim yatağım değil. Benim çarşaflarım ya da yastıklarım değil. Ama Dex gibi kokuyorlar, bu yüzden artık evim gibi hissediyorum. Şu anda yeni evim boş.

Doğrudum ve elimi California King'de yanımdaki boş alanda gezdirdim. Düşün sesini duymuyorum. Yerde bıraktığımız yığının içinde onun kıyafetlerini görmüyorum.

Dün gece bir rüya mıydı? Arkadaşımla evlendiğime yemin edebilirdim ve sonunda ikimizin de biz kavramına eşit derecede takıntılı olduğumuzu itiraf ettik. Sanırım arabada seviştik, eve geldik ve sonra bütün gece sevişmeye devam ettik. Dex'in içimde uyuduğuna neredeyse eminim. Sadece yanımda değil, içimde. Baraj yıkıldıktan sonra, doyamadık. Asla yeterince yakın olamayacakmışız gibi geliyor.

Ama işte buradayım, bu sabah tek başıma, Zeus'un tankının etrafında üzgün üzgün dolanmasına bakıyorum, barda çok mu sarhoş oldum ve her şeyi kafamda mı uydurdum diye düşünüyorum. Yorganın altından çıkıyorum, serin klima çıplak bedenimi sarsarken titriyorum. Kollarımı uzattığımda

Başımın üzerinde yavaşça süzülen büyük, siyah balığa "Babanı bulup seni doyuracağım Zeus," diyorum.

"Gerek yok," diyor Dex kapı aralığından. "Bu sabah duş aldıktan hemen sonra onu besledim. Ölü gibi uyuyorsun, biliyor musun? Hiç irkilmedin bile."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve elindeki tepsiye doğru başımı sallıyorum. "Bana kahvaltı hazırladın mı?"

"Kollarını aç," diye azarlıyor sırtarak. "Benden saklanma. Manzarayı seviyorum."

"Saklanmıyorum. Üşüyorum."

"O zaman yorganın altına girin Bayan Hessler. Sizi beslemek için buradayım."

Neşeyle kabul ettim. Yerleştikten sonra Dex yatakta bana katılıyor ve elindeki tepsiyi gösteriyor. Bunlar paket servis değil. Her şey ev yapımı. Kabarık çırpılmış yumurtalar, ızgarada pişirilmiş gibi görünen pastırmanın yanında duruyor. Kalın Fransız tost dilimlerinin üzerinde çilek, pudra şekeri ve krem şanti var. Boş midem homurdanıyor, her türlü utanç verici sesi çıkarıyor, beni ispiyonluyor. Açlıktan ölüyorum.

"Ne zamandan beri yemek yapıyorsun?" Heyecanla ellerimi ovuşturuyorum ve tepside çatal arıyorum ama göremiyorum. Tek seçeneğim tabaktaki parmak yiyecekler. "Aman Tanrım, bu da ne böyle? Bu pastırma inanılmaz güzel." Tatlı ve tuzludan oluşan zengin bir his ağzımı kaplıyor ve sulandırıyor.

Dex güler. "Sadece açsın. Ortadan kesilmiş domuz pastırması balla kaplanır, sonra da tütsülenir."

"Bunların hepsini kendiniz mi yaptınız?" "Evet."

"Yemek mi yapıyorsun?"

"Evet, yemek yapmayı ve yemeyi severim. Anlayamıyor musun?" Sanki yuvarlak bir göbeği varmış gibi karnını okşuyor ama eli, ince gri tişörtünün altından görünen sıkı karın kaslarına çarpıyor.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Gözlerimi deviriyorum.

"Şaşırmış görünüyorsun. Barbekülerimin çoğuna gittin. Izgara yaptığımı biliyorsun."

"Y kromozomu olan herkes nasıl ızgara yapılacağını bilir. Bu sizin DNA'nızda var. Ben gerçek yemek pişirmekten bahsediyorum." Fransız tostunu gösteriyorum. "O hamuru kendin mi yaptın?"

"Ben yaptım."

"Deneyebilir miyim?" Ben soruyorum.

"Devam et, seni durduran ne?"

"Gümüş eşyalar."

"Tamam." Şakağımı öpüyor ve yataktan sürünerek kalkıyor. "Sıkı tutun. Hemen döneceğim. Bir tepsim daha var."

"Dex, bekle!" Arkasından sesleniyorum. Ama o çoktan merdivenlerden inmiş olmalı. Biz iki kişiyiz. Ne kadar yiyeceğe ihtiyacımız olabilir ki?

Bu arada, kendime bir dilim daha pastırma şekeri alıyorum. Lanet olası piyango, Lennox. Aferin kızıma. Denizkızı kuyruğu gibi gözleri, ağaç gibi tırmanabileceğin kaya gibi sert bir vücudu olan ve mutfaktan anlayan bir adama mı aşık oldun? İşte bu. Ben ikna oldum. Her şeyden sonra bir Tanrı var.

Pastırmam bittikten ve yarım bardak portakal suyu içtikten sonra tepsiyi komodinin üzerine koyuyorum. İştahımın geri kalanını o ağız sulandıran Fransız tostuna ve Dex'in hazırladığı diğer şeylere saklıyorum. Ama geri döndüğünde, elinde yemek içermeyen başka bir tepsi vardı. Benim yaramaz sır kutum olarak adlandırdığım şeyi sergiliyor. Rahatsız edici derecede uzun bir süre aval aval baktıktan sonra sonunda mırıldanmayı başardım: "Bu daha fazla yemek ya da çatal değil."

"Tam tersine." Dex benim dehşete düşmüş yüz ifadem karşısında gülümsüyor. Tepsiden küçük gümüş bir çatal kaldırarak yanıldığımı kanıtladı. Onu görmemiştim. Sıraya dizilmiş vibratörlerim, anal boncuklarım, ince bir kavanoz bal ve küçük bir cam kutu tarçın dikkatimi dağıtmıştı.

"Arabamı mı karıştırdın?" İnanamayarak sordum. "Mahremiyet ihlali hakkında konuşun."

"Üzgünüm ama niyetim çok iyiydi. İnanılmaz derecede düşünceli bir koca olarak ilk işim ulaşım aracı dediğiniz hantal, paslı ölüm tuzağından kurtulmak oldu. Bir çekicinin onu çöplüğe götürebilmesi için içini boşalttım. Kutularınızı içeri taşıırken, doğal olarak bazı eşyalarınız gözüme çarptı. Ama tabii ki önce sizinle konuşmadan eşyalarınızdan asla kurtulmam." Gözlerini kısıyor. "Ama sizi uyarmak isterim, eğer bunlardan herhangi biri Alan'ın cinsel organına değdiyse, fırınıma girecek."

Cüretkârlığı karşısında afallayarak konuyu geçiştirdim. "Fırınınız yok."

"Tamam, benim ızgaram o zaman. Çıtır çıtır yakabildiğim sürece. Söylemeliyim ki, ikinizin bu kadar..." Doğru kelimeyi bulmaya çalışıyormuş gibi başını ileri geri sallıyor. "Maceracı diyelim. Alan bana yatakta çoraplarını çıkarmayan bir adam gibi geldi."

Sonsuza dek mutlu olacağımızı sanıyordum. Alan'ın suçluluk ve utanç bulutunun burada işi yok ama Dex onu gündeme getirdi ve şimdi kendimi berbat hissediyorum. Yorganı çeneme kadar çekerek siniyorum. "Onlar benim. Alan onlara hiç dokunmadı. Var olduklarını bile bilmiyor. Ve lütfen onu gündeme getirmeyi bırak. Beni çok kötü hissettiriyorsun."

Dex tepsiyi yere bırakırken yatağın ayak ucundaki yumuşak gümbürtüyü hissediyorum. Yanıma oturmak için ilerliyor. Beni içine çekerek şakağıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Hâlâ bunun üstesinden gelmeye çalışıyorum. Beni o kadar rahatsız etmemesi için şaka yapmak zorundayım. Çok uzun zamandır kıskanıyorum. Anlamıyorsun."

"Evet, biliyorum. Leah ile çıkmıştın. Bundan nefret ederdim."

Başını iki yana sallar. "Aynı şey değil. Leah ve benim daha ileri gitmeyeceğimizi sen de en az benim kadar biliyordun. Ama sen ve Alan..." Ağır ağır iç geçiriyor. "Dün kapıma geldiğinde sol elini kontrol ettim. Alan'ın sana karşı ne kadar iyi olduğunu biliyordum. Eğer nişanlanırsan çok heyecanlanacağını ve hemen koşup bana söyleyeceğini de biliyordum. Biliyorum."

İstediğimi söylediğim şey buydu, ama bu şekilde arkadaşın olmak dayanılmazdı."

Elimi pürüzsüz yanağına koyuyorum. Bu sabah sadece duş almakla kalmamış, tıraş da olmuş. Hiçbirini duymadım. Çok uzun ve zor uyudum çünkü sonunda huzura kavuşmuştum. Özlemin içimi kemiren sızısı yatışmıştı. "Dex Hessler, biz asla arkadaş olmadık. Sadece bekliyorduk."

"Neyi bekliyorsun?" diye soruyor.

"Hiçbir fikrim yok. Büyük bir şey." Bir şey beni ve Dex'i ayrı tuttu. Tam olarak ele aldığımızdan emin olmadığım ve açıkçası yüzleşmekten korktuğum bir şey. Beni Miami ve ileride olacaklar konusunda sürekli uyarıyor ama şu anda gerçek hayatla ilgili sorunlar yaşamak istemiyorum. Birkaç gün daha fantezi yaşamayı hak ediyorum, bu yüzden battaniyeyi aşağı itip göğsümü ortaya çıkarıyorum. Sanki bir mıknaatısın çekimiyle gözleri aşağıya iniyor.

Elimle yanağını okşamadan önce tırnaklarımı kafa derisine geçiriyorum. Alan, lütfen bunu söylediğim için beni affet... "Hiç kimse bana senin dokunduğun gibi dokunmadı. Seni düşününce bile boşalıyorum. Kıskanmayı bırak, Dex. Tanıştığımız andan beri seninim. Ve artık bunu kanıtladığımıza göre, senin olana istediğin gibi sahip olabilirsin." Boynunun arkasını tutarak ağzını meme ucuma götürüyorum ve başımı geriye atıyorum.

Dex kalçalarımın altına örtüyü çekerken emiyor ve ısıyor. İstekli seksimi avuçluyor ama en hassas noktaya dokunmamaya dikkat ediyor. Elinin içine girmeye çalışıyorum ama parmaklarını dış dudaklarımın etrafında tutarak klitorisimi herhangi bir ilgiden koruyor. "Beni nasıl istiyorsun?" diye mırıldanıyor diğer göğsüme geçerken.

"Açgözlü, Bay Hessler. Kızgın. Sert. Bu sabah karanlık tarafınızla tanışmak istiyorum."

Seksi gülümsemesi anında kayboluyor, şehvet dolu ihtiyaç ifadesinin her santimini dolduruyor. "Kıskançlıkla işim bitti, Lennox. Eğer başka bir adam hakkında düşündüğünü öğrenirsem, bizi bitirmeyeceğim. Onu bitiririm. Bir daha asla seni özletme bana. Anladın mı?"

Başımı salladım.

"Bu sabah gelmek istiyorsan sözlerini kullan," diye
h o m u r d a n ı y o r .

"Evet."

"Efendim."

İğrenç bir abartıyla odaya bakıyorum. "Bize katılan biri mi var? Sen kime 'Efendim' diyorsun?" Kendi küstahlığımla kıkırdıyorum, Dex'in de bana gülmesini bekliyorum. Bunun yerine, hiçbir uyarıda bulunmadan iki parmağını içime sokuyor. Bağırıyorum ve bacaklarımı sıkıca kapatıyorum ama bu onda daha da korkunç bir şeyi ateşliyor. Elini çekti ve sanki ona tokat atmışım gibi bana baktı.

"Bacaklarını üzerime mi kapattın?"

Başımı sallıyorum, dizlerimi açıyorum ve kendimi tekrar sergiliyorum.

Dilini şaklatıyor. "Ve şimdi de yalan söylüyorsun. Seninle ne yapacağım ben?"

Dilimin dudaklarımı ıslatması dışında, beklenti içinde donup kaldım. Omuriliğimde aşağı yukarı dans eden sinirler beni doğrudan orgazma göndermeye yetiyor. İstediğim şey buydu. Tatlı kocamın beni önemsediyini biliyorum. Şimdi, bana sahip olmasına ihtiyacım var. Her şey olabileceğimizin kanıtını istiyorum. Tutku, zevk, acı. Hepsi dolu dolu bir hayatın parçası.

"Ters çevir. İkinci kez sordurtma bana." Gözleri benimkilere kilitlenmişken gömleğinin düğmelerini açıyor.

Onunla bu konuda mücadele etmeyi tartışıyorum. Onu daha da zorlarsam neler çıkacağını görmek istiyorum. Ama kartlarımı göğsüme yakın tutamayacak kadar heyecanlıyım. Yüzüstü dönüyorum, dirseklerimi Dex gibi kokan kalın, kabarık yastığın altındaki yatağa gömüyorum. Kıcımlı havaya kaldırıp parmaklarını tekrar sokmasını bekliyorum ama onun yerine-

Pat! Dex'in avucunun sağ kık yanağıma çarptığı yerde keskin bir sızı var. Donuk yanık tüm kıcıma yayılıyor. "Bu bacaklarını üzerime kapattığın içindi."

Şaplat! Sağ yanağıma yaptığı gibi sol yanağıma da vurdu. "Ve bu konuda bana yalan söylediğin için. İki şeye tahammül edemem, karıcığım. Beni inkar etmek ve yalanlar."

"Anlaşıldı," diye mırıldandım.

Gerçekten acıtmıyor, sadece lezzetli bir şekilde ateşliyor. Kalçalarımı oynatıyorum, bu hissi tekrar yaşamak için can atıyorum, ama şimdi vurduğu yere sürtünüyor. Dudakları hemen peşinden geliyor, sıcak etime tatlı öpücükler konduruyor. "Kahretsin, bebeğim. Kışın şimdiden pespembe olmuş. Çok ileri gittim." Üzerimde kamburlaşıyor, karnı sırtıma bastırıyor. "Duracağım."

Başımı çevirip omzumun üzerinden bakıyorum. Yanağını bulduğumda sert bir öpücük konduruyorum. "Sakin cüret etme. Sadece biraz daha sert. Ve sonuna kadar boşalmama izin verme. İkimiz de bir kere boşalacağız."

Yanağı dudaklarıma doğru seğiriyor. Bu pozisyonda yüz ifadesini göremiyorum ama gülümsemesini hissedebiliyorum. "Neden? Üst üste birkaç kez boşalabilseydim, boşalırdım. Eğer süper gücün varsa, kullan."

Kıkırdıyorum. "Alay etmek beni ateşlendiriyor, Dex. Sana ne istediğimi söylüyorum. Beklentiyi bitirmek kadar seviyorum. Belki daha fazla."

"Bunu yazılı olarak istiyorum ki seni saatlerce diken üstünde tuttuğum için başım derde girmesin."

"Tamam. Önce seviş, sonra imzala. Şimdi, karakterine geri dön. Çabuk, çabuk." Yanağını tekrar öpüyorum, sonra başımı yastığa gömüp kalçalarımı kaldırabildiğim kadar yukarı kaldırıyorum.

Baldırlarıma binerken beni itip kakıyor. Hatta giderek sertleşen aletini seksime sürtecek kadar ileri gidiyor. Eminim sadece bana sürtünmesi bile kotunun kumaşını ıslatabilirdi. Dex beni böyle delirtiyor. Neler olup bittiğini göremiyor olmam beni geriyor ama sözlü olmayan talimatlarım açık. Baş aşağı, kış yukarı. Bir şampiyon gibi kabul et. Bunu sen istedin.

"Çok seksi," diye mırıldanıyor. "Benim için ıslanıyor musun, bebeğim? Yoksa benim için hâlâ ıslak mısın? Hm?"

Düşündüm de

Dün gece seni yıprattı ama doyamıyorsun, değil mi?" Kemerinin çözülme sesi midemi bulandırıyor. Donup kaldım, şimdi tetikte ve gerginim. Olamaz. Karanlık tarafı ne kadar karanlık? Kemerini kemer halkalarından çekip çıkarırken bir vınlama sesi duyuyorum.

"Bekle, bekle. Dex, lütfen bekle. Daha önce hiç kemer takmamıştım.
Çok zor değil."

"Delirdin mi lan sen?" Sesi o kadar dehşete düşmüş gibi geliyor ki, tepkisini kontrol etmek için omzumun üzerinden bakmaktan kendimi alamıyorum. Dex de aynen onun gibi bakıyor, sanki cinayetin beni azdırdığını itiraf etmişim gibi. "Bana güveniyor musun?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Güzel. Sırt üstü uzan ve ellerini önünde birleştir."

Dex'le ön sevişme egzersiz gibi gelmeye başlıyor. Dediğini yapıyorum, ellerimi birleştiriyorum. Kemerini bileklerime iki kez doluyor, sonra da kollarımın birbirinden ayrılmaması için kancayı sabitliyor.

"Sapık ruhunu takdir ediyorum, Trouble, ama ben seni memnun etmek ve korumak için buradayım. Seni travmatize etmek için değil, tatlı karıcığım. Yaralar ve morluklar olmadan da seni çok canlı hissettirebilirim. Kemerim seni sabit tutmak için. Şimdi kollarını başının üstünde tut. Onları hareket ettirirsen, alay etmek yok. Seni bir kalp atışında boşaltacağım ve sonra işimiz bitecek."

"Evet..." Gözlerimi kısıyorum. "Efendim."

"Bu çok daha iyi, şımarık." Yüzündeki gülümseme saf bir memnuniyet ifadesi. "Ne kadar çabuk öğreniyorsun. Bu şekilde bağlandığında çok daha itaatkâr oluyorsun. Aklında ne var?"

"Dürüstçe mi?" Diye sordum. Cevabı boğucu bir baş sallama oluyor. "Hâlâ biraz açım."

Gülüyor. "Biliyor musun? Ben de öyle. Tatlı bir şeyler yiyebilirim." Uzun gövdesini gererek yatağın ayak ucundaki tepsiye uzanıyor. Kendini düzeltiyor ve bir elinde bal, diğerinde tarçınla kalçalarımın üzerine oturuyor. "Bunu hatırlıyor musun? Tanıştığımız ilk gece bahsetmiştin. O zamandan beri merak ediyorum. Dilini dışarı çıkar."

Ben dilimi dudaklarımın arasından geçirirken o kapağını açıyor. Bal kalın bir sel halinde damlıyor, dilimi ıslatıyor, sonra yanağımdan ve boynumdan aşağı taşıyor. Kollarımın bağlı olduğunu unutarak, içgüdüsel olarak saçlarıma yavaşça damlayan kalın sıvıyı yakalamaya çalışıyorum ama hareketlerim zorlanıyor.

Dex bir uyarı sesi çıkarır. "Hareket etmeyi kes, bebeğim. Bunun bitmesini mi istiyorsun?"

Başımı sallıyorum, dudaklarımı birbirine sürterek tatlı sırrın tadına tekrar bakıyorum. "Hayır."

"O zaman kıpırdama." Bacaklarımdan aşağı inerken kaşlarını çatıyor. Meme uçlarımdan her birine kalın birer damla bal sıktıktan sonra karnımdan aşağı bir çizgi döküyor ve göbük deliğimde birikmesine izin veriyor. "Bacaklarını aç."

Yapıyorum, ama o tatmin olmuyor. İki parmağıyla amımı iyice açarken nefes nefese kalıyorum. Sıcak balı ortama damlatıyor ve beni bırakmadan önce klitorisimi iyice kapladığından emin oluyor. Oh, Tanrı aşkına. Çok tahrik oldum. Bana iyi bakmasını istiyorum, bu yüzden hareket etmeye cesaret edemiyorum. Bunun yerine, ayak parmaklarımı kıvırıyorum, kalçalarımı köprüleme ve beni ağzına alması için ona yalvarma dürtüsünü kontrol etmeye çalışıyorum.

Kapağı yerine takıp sıkıca kapattıktan sonra Dex plastik şişeyi omzunun üzerinden atıyor. Dizimin yanında duran tarçını alıp göğsümün ve karnımın üzerine serpiyor. Yapışkan sanat eserinden son derece memnun görünüyor. "Şimdi, nereden başlamalıyım, karıcığım?"

"Nerede olduğunu biliyorsun," diye cevap veriyorum. "Yalvar bana."

"Lütfen," diyorum gönülsüzce.

Karnına doğru eğilip başını kalçalarımın arasına koydu. Ama balı yalamıyor. Üzerime üflüyor ve inlememe neden oluyor. Serin nefesiyle karışan ılık merhem beni neredeyse uçuruyordu. "Yeterince iyi değil. Tekrar dene," diye homurdanıyor.

"Siktir, Dex. Bu harika hissettiriyor."

Doğal olarak üflemeyi keser. "Bildiğim iyi oldu." "Tekrar yap," diye emrediyorum.

"Biraz terbiyeli olmayı dene," diye karşılık veriyor. İç uyluğumu okşayarak başparmağını damlayan balın izleriyle kaplıyor, sonra dizlerinin üzerine kalkıyor. Başparmağını ağzımın derinliklerine itiyor. Dudaklarımın izini sürmeden önce parmağını dilimle temizliyorum, gözlerini baş döndürücü bir sis kaplıyor. Sonra göğüslerime saldırmaya başlıyor. Beni temizlemeye mi yoksa meme uçlarımı emmeye mi çalışıyor belli değil. Gözlerimi kapatıyorum ve beni rahatsızlığın eşiğine getiren baskıyı ne kadar sevdiğime odaklanıyorum. Son birkaç yıldır seks yapma şeklimden çok büyük bir fark bu.

Dex ile tek yaptığım hissetmek. Her dokunuş beni aydınlatıyor.

Vibratörümün yumuşak vızıltısını duyduğumda gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Dex yüzünde tehditkâr bir ifadeyle üzerimde geziniyor ve klitoris uyarıcımı bir silahmış gibi uyarıcı bir şekilde tutuyor. "Bakalım bu seni yalvartacak mı?"

İç uyluklarıma, dış dudaklarıma dokunuyor, sonra klitorisimin üzerinde geziniyor, o kadar yakın ki zevki hissedemiyorum ama ihtiyaçtan damlıyorum. Artık komik değil. Şimdi rahatlamak istiyorum. Kalçalarımı birleştiriyorum ama onun refleksleri çok hızlı. Sanki bir kuklanın ipini paylaşıyormuşuz gibi elini geri çekiyor. Ben itiyorum, o çekiyor. Ben gevşiyorum, o ilerliyor.

"Tamam, Dex. Bu kadar yeter. Beni boşalt." "Hayal kırıklığına mı uğradın?"

"Evet. Lütfen, lütfen, lütfen," diye yalvarıyorum. Hala bir heykel gibi, "İşbirliği yapıyorum" diye ekliyorum.

"Biraz daha işbirliği yapabilir misin? O zaman sana iyi bakacağım," diye söz veriyor Dex. Beni ters çeviriyor ve dizlerimi ayırmadan önce kalçalarımı kaldırıyor.

Kollarım bağlıyken zar zor dengemi sağlayabiliyorum. Vibratörü en yüksek hıza getirdiğinde neredeyse düşüyordum. Küçük düğmeme sıkıca bastırıyor ve ben de onun sevdiği şekilde yüksek sesle inliyorum.

Ben zevkten deliye dönmüş bir kadın gibi miyavlarken, "Aferin kızım, devam et," diye fısıldıyor.

Sonra, dili başka bir yerde.

Geri çekilmeye çalışıyorum ama boştaki eliyle kalçamı kavıyor, dili dar deliğimin etrafında dans ederken beni yerimde tutuyor. Daha önce hiçbir erkek bana bunu yapmamıştı. "Yapmalı mıyız" ya da "yapmak istiyor musun" gibi garip, tereddütlü bir konuşma olmadı. Dex sadece istediğini aldı. Bal kalmayana kadar kıcımın sıkı kasının etrafında tur atıyor, sadece tükürüğü. "Bu nasıl, bebeğim? Eğer sana iyi davranırsam, bunu da alabilir miyim?"

"Evet," diye cevap veriyorum, anlık bir tepki gibi. Evet, evet, her şeye evet.

Bir parmağının ucunu şefkatle kıcıma bastırıyor ve ben gerilmemeye çalışıyorum. Karşı koyarsam canım yanacak. Beni rahatlatmaya çalışıyor ve bu çok fazla TLC gerektirecek. Dex'in aleti canavar gibi. Amım için bir zevk, ama muhtemelen başka bir deliğe tamamen sokulmamın sonu olurdu. Bunun nasıl işe yarayacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

Ama tartışacak zaman yok çünkü parmağı kıcımın derinliklerine girdiği anda o kadar sert boşalıyorum ki yastığa doğru çığlık atıyorum. Kabaran coşku çok ezici; vücudumdaki her sinir yanıyor ve bununla başa çıkamıyorum. Kalçalarım çöküyor ve yan tarafıma düşüyorum. Orgazm yüzünden o kadar çok titriyorum ki dişlerimin takırdamasını engellemek için onları sıkamak zorunda kalıyorum. Umutsuzca ellerimi istiyorum ki kendimi tutabileyim.

"Beni serbest bırak," diye inliyorum.

Dex kemerini çözmekte gecikmedi ve kollarımı çözdü. Elimden geldiğince çabuk kollarımı belime doluyorum. "Çok mu fazla?" diye endişeyle mırıldanıyor ve vibratörü bir kenara fırlatıyor.

"Sadece her şeyi hissediyorum," diyorum ona.

Nefesimi toplar toplamaz, kısa molam biter bitmez, sikine doğru hamle yapıyorum. Onu bir tasma gibi kullanarak yatağın kenarına oturana kadar yönlendiriyorum. Dizlerimin parke zemine nasıl rahatsız edici bir şekilde dayandığını görmezden gelerek yere çöküyorum. Başını emmek ve dilimi ucunun etrafında döndürmek arasında gidip gelerek tuzlu prekumunu

ıkartıyorum. Ama bu yeterli değil. Daha fazlasını istiyor.

"Bana bütün boğazını ver bebeğim," diye geveliyor. "Bunu benim için yapabilir misin?"

Ağızma alabildiğim kadarını alıyorum ama çok büyük. Onu tamamen kaplamak için yumruğumu sikiinin tabanına sarmak zorunda kalıyorum. Boğazımın arkasına çarptığında öğürme refleksime yenik düşmemek için elimden geleni yapıyorum. Gözlerim sulanıyor ve nefes almakta zorlanıyorum. Ama beni övme şekli beni cesaretlendiriyor. İnleme sesi o kadar hoşuma gidiyor ki, bu adamın ereksiyonunda boğulmayı ciddi ciddi düşünüyorum. "Ne kadar iyi bir kızsın." Başımın arkasını tutuyor ve kalçalarını birkaç kez sallıyor. Şimdi öksürmeme ve kekelememe engel olamıyorum. Aletine karşı duyduğum his hoşuna gitmiş olmalı çünkü beni bırakmakta biraz yavaş davranıyor. "Çok iyisin Len. Sence ben de senin kadar tatlı mıyım? Benim için yutabilir misin?"

"Evet." Senin için, her zaman evet.

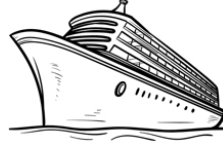
Dilimi çıkarıyorum ve ucunu ağızma yerleştiriyor, rahatlayarak inleyene kadar tüm şaftını neredeyse şiddetle okşuyor. Sıcak salgısının her damlası ağızımı dolduruyor. Hepsini yutarken göz göze geliyoruz. Dudaklarımı yalıyorum ve o benden çok memnun görünüyor.

"Hoşuna gitti mi?" Dex soruyor.

"Bayıldım." Dex ile bu bir angarya değil. Sadece benim için bir zevk.

Yatakta geriye doğru yatarken uykulu bir gülümseme takınıyor, başı deri yatak başlığına yaslanmış bir yastığın üzerine gelene kadar şilteden yukarı doğru kayıyor. Göğsünü okşuyor, sözsüz bir şekilde bana nerede dinlenmem gerektiğini söylüyor. Üstüne tırmanıyorum ve ona sarılıyorum.

Fransız tostunun kokusu burnuma geliyor ve çatalı kapıp kahvaltı tepsiye dönmek istiyorum. Ama Dex'in göğsü ritmik bir şekilde inip kalkmaya başlıyor ve beni iştahımı bastıran bir uyku sersemliğine sürüklüyor. Son enerjimle yorganı çıplak bedenlerimizin üzerine çekiyorum ve kocamın yanında uykuya dalıyorum.

"Bir ısırik daha mı?" Lennox'a soruyorum. Mutfak tezgâhımda oturuyor, düğmeli gömleğimi çıplak vücudunun üzerine örtülmüş açık bir bornoz gibi giyiyor. Ayak bileklerini çaprazlamış, bacaklarını sallıyor, topukları yumuşak ritmik bir gümbürtüyle dolaplara vuruyor.

Geniş gözlerle başını sallayarak cevap veriyor, "Beş ısırik daha. Sen çok iyi bir aşçısın. Elimde olsa seninle tekrar evlenirdim. Neden daha önce benim için hiç böyle yemek yapmadın?"

"Sen başkasıyla çıkarken fazla samimi görünüyordun," diyorum, doyurucu bir kare Fransız tostı daha kesiyor ve ağzına atmadan önce krem şantiye buluyorum. İki saat önce sıcakken çok daha iyi olurdu ama elimde daha acil meseleler vardı. Şimdi kalanların tadını çıkarıyor ve onu hiç görmediğim kadar mutlu görünüyor. Göğsüm dolu. Belki de gururdan patlıyorum. Bunu ben yaptım. Yüzüne o gülümsemeyi yerleştirdim. Şimdi tüm hayat amacım onu orada tutmak.

Çiğneyip yuttuktan sonra "Biri için yemek pişirmek mahrem bir şey mi?" diye soruyor.

"Evet," diyorum. "Seksten bile daha fazla. Yatağında başka bir adam yakalasaydım, onun hayatını mahvederdim. Ama eğer

Sizin için yemek yapan başka bir adam olsaydı, polisin ceset parçaları için çöpçü avına çıkması gerekirdi."

Tek gözünü kısıyor. "Evet, tamam. Bu... makul görünüyor."

Ona sırtıtıyorum. "Aynı fikirde olmana sevindim." Bacaklarını açarak kendimi pürüzsüz kalçalarının arasına sıkıştırıyorum. "Nasılsın?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir hafta içinde ayrılıktan evsizliğe, evliliğe ve en iyi erkek arkadaşınla yatmaya geçtin. Eminim başın hâlâ dönüyordur."

"Teknik olarak yanlış. Finn benim en iyi erkek arkadaşım." Bana kapalı dudaklı, ukala bir gülümseme attı.

"Buna içerliyorum." Burnuna dokunuyorum. "Ama ona evlendiğimizi söyledin mi?"

"Hayır," diye cevaplıyor

Lennox. "Neden olmasın?"

"Henüz aileme söylememiş olmamla aynı sebepten." "Olmak mı?" Dürtüyorum.

"Yıllardır sana karşı olan hislerimden kaçmaya çalışıyorum. Sonra, para ve şirketin söz konusu olduğu anda... pes mi edeceğiz? Bu iyi görünmüyor ve insanların bunu anlamasını beklemiyorum."

Başparmağımı yanağında gezdiriyorum. "Ne zamandan beri insanların ne düşündüğünü önemsiyorsun?"

"Başkalarının benim hakkımda ne düşündüğü beni ilgilendirmiyor. Ama ailem, Finn ve Avery? Onlar benim için sadece insan değiller. Hepsine saygı duyuyorum ve beni servet avcısı olarak görmelerini istemiyorum. Hessler Group dışında herhangi bir nedenle evlenmiş olsaydık, seni etrafta dolaştırmak, çatılardan mutlu olduğumu haykırmak isterdim. Ama bilemiyorum. Bizim balonumuzun dışında olmak biraz garip hissettiriyor."

"Biraz tuhaf hissediyor musun?" Alnında oluşan endişe çizgilerini izliyorum.

"Evet."

"Bunun nasıl olduğunu unut, Lennox. Sadece olduğu için mutlu olalım. Bana garip gelmiyor."

Gülümsüyor. "Senin için nasıl bir his?"

En iyi cevabı bulmak için zihnimi yokluyorum. Tek istediğim onun içini rahatlatmak. "En sevdiğim anım gibi geliyor. Sanki sahip olduğumu bile bilmediğim bir eve dönmüşüm gibi."

Alt dudağını büzüyor. "Bu konuda çok iyisin. Benimle konuşma şeklin..."

"Tüm bunlar halkla ilişkiler ve topluluk önünde konuşma eğitimi yüzünden. Ben şirketlerde ya da siyasette olmak için doğmuşum."

Başını sallıyor ve iğrenç bir koku almış gibi burnunu kırııştırıyor. "Bence sende bundan daha fazla potansiyel var, Dex. Ama keşke bu konudaki özgüvenini ödünç alabilseydim. Kimsenin ne diyeceği konusunda endişelenmiyor musun? Daha yeni, en etkileyici iş başarısı on sekiz yaşındayken yazdığı, uygulanmamış bir dalış dükkânı iş planı olan bir CEO atadınız. Liderlik ekibinizle hesaplaşmak zorunda kalacaksınız."

"Her şeyden önce kendini hafife alıyorsun." Alnından operim. "Büyükanнем bana ne derdi biliyor musun?"

"O da ne?"

"Liderlik kafanızda ne olduğundan çok kalbinizde ne olduğuyla ilgilidir. İş öğrenilebilir, ancak soğuk bir kalp her seferinde potansiyeli aç bırakacaktır. Sen çok iyi bir kalbe sahipsin Len. İhtiyacın olan tek şey bu."

Gözlerini deviriyor. "İğrenç."

"Bana yine gözlerini devir," diyorum sesimi boğuk bir fısıltıya düşürerek. "Seni bu tezgâhın üzerine yatırıp tokatlayacağım."

Dizlerini belime sıkıca kenetlerken kıkırdıyor. "Devam edin ve en kötüsünü yapın, Bay Hessler."

"İkincisi," diyorum, dikkatim çok dağılmadan önce yeniden odaklanıyorum. Şu anda Lennox'u bu tezgâhın üzerine eğmek aklımın en ön sırasında. Biyolojik bir zamanlayıcı gibi her üç saatte bir dürtü kabarıyor ve ona sahip olmam gerekiyor. Hadi

Umarım bu saplantı kaybolur yoksa gezegendeki en verimsiz, işe yaramaz bok parçası olurum, bedenim karıma kilitlenmeden işlevimi yerine getiremem. "Bu benim kararımdı. Sen benim seçimimdin. Bu konuda söz sahibi olan tek kişi sensin. Eğer yönetici ekibin bununla bir sorunu varsa, işlerini ve emekli maaşlarını kapıda bırakıp çekip gidebilirler."

Lennox hala ne kadar güce sahip olduğumu tam olarak kavrayabilmiş değil. Ne kadar güce sahip olduğunu. Yine de umursayacağını sanmıyorum. Bu onun en sevdiğim yanı. Birlikte hiçbir şey olmadan da mutlu olabiliriz. Büyükanneimin benim için istediği aşk buydu. Tüm değişikliklere ve zorluklara dayanabilen türden. Lennox'la tanıştığı andan itibaren ne istediğimi biliyordu. Ayaklarımı oynatamayacak kadar inatçı ve dalgındım, bu yüzden beni zorlamak zorunda kaldı.

Teşekkür ederim, büyükanne.

Tabağı bir kenara bırakıp elimi tezgâha koyuyorum ve Lennox'un bedenine yaslanıyorum. Burnumu boynuna gömüyorum ve kullandığı şampuanın hafif izlerini kokluyorum. Onun üzerinde çok daha güzel kokuyor. "Hâlâ aç mısın? Yoksa öğle yemeğinden sonra devam edebilir miyiz?" Boynundan aşağıya ve köprücük kemiğine doğru öpüyorum. Tenim tükendiğinde, tişörtümü omuzlarından iterek göğüslerini ve dik meme uçlarını ortaya çıkarıyorum.

"Sana asla doyamayacağım," diye mırıldanıyorum.

Onu tezgâhın kenarına itip bacaklarının arasına uzanıyorum. Parmağımın ucu henüz girişinden kayganlaşmıştı ki yüksek sesle "Kahretsin! Dex, özür dilerim."

Bu Lennox'un sesi değil.

Kafamı çevirdiğimde Denny'nin mutfağımın girişinde durduğunu, gözlerini kapatarak "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim," diye mırıldandığını ve körlemesine geri çekilirken bodruma inen merdivenlerden düşmeye tehlikeli bir şekilde yaklaştığını görüyorum. O merdivenlerden yuvarlanırken boynunu kırabilirdi.

"Denny, dikkat et! Merdivenler," diye bağıyorum. Gözleri fal taşı gibi açıldı, merdiven sahanlığından sıyrıldı

ve dönerek kaçmaya başladı.

Koridordan aşıya.

"Ben dışarıda bekleyeceğim," diye sesleniyor omzunun üzerinden.

Durumu anlamaya çalışarak birkaç kez göz kırptım. Denny burada Las Vegas'ta... evimde... ve az önce beni karımı parmaklarken gördü. Lennox'un yüzünü kontrol ediyorum. Gömleğimi omuzlarına geri çekip kendini olabildiğince sıkıca sararken mahcup görünüyor. Yanakları kıpkırmızı ve çenesi gergin.

"zr dilerim," diye mırıldandım. "Demek Denny bu, ha?" "Bu Denny," diye cevap veriyorum.

"Anahtarlı Denny, hm?" Lennox kızgın görünüyor ama kıskandığını sanmıyorum. Denny annem olacak yaşta. Belki de sadece utançtan, ama yanlış bir şey yapmıyorduk. Dışarıdan bakan biri için rahatsız edici bir manzara ama yeni evlilik mutluluğumun tadını evimde istediğim gibi ıkarmamda yanlış bir şey yok. Asıl soru neden burada olduğu.

Sonra tekrar.

"Anahtar değil," diye açıklıyorum. "n kilidin şifresi onda var. Denny taşınma ve temizlik ekibini ayarlamaktan sorumluydu. Her şeyi planlayabilmesi için geçen hafta ona şifreyi verdim." Lennox'un saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken yüzümü buruşturuyorum. "Bana bir eş bulmaya çalışan da oydu. Ve dün gece sana evlenme teklif ettiğimde onu hayal kırıklığına uğrattım." Bu rahatsız edici duruma benim sebep olduğumu fark ederek başımı sallıyorum. "Mesajlarını açmadım ya da aramalarına cevap vermedim. Muhtemelen bana bir şey olduğunu düşünmüştür."

Lennox kollarını daha da sıkıca kavuşturuyor. "Evlendiğimize kızacağı için mi onu görmezden geliyordun?" Gözlerinde bir parça hüzün var.

"Hiç de değil." Elimi önce omzunda, sonra kolunda gezdirerek gerginliğini azaltmaya çalışıyorum. şu anda çok gergin görünüyor, bir avcıyı hisseden av gibi. "Ben

herkesi görmezden geliyordum. Görünüşe göre, bu kadar mutlu olduğumda sorumluluklarımı biraz ihmal ediyorum."

Hemen rahatlar. "Bu çok tatlı." Ellerini yanaklarıma koydu. "Şimdi, görev çağırıyor. Merdivenleri çıkmam için bana iki dakika süre ver, sonra acele et ve onu içeri getir. Bugün hava serin." Kenara çekilerek parmak ucunda uzaklaşmasına izin verdim. Önce koridora baktı, sonra oturma odasına, oradan da üst kata çıktı.

Denny'yi hemen geri getirmedim. Lennox'un tabağını sıyrıp çöpe atıyorum, sonra da lavaboda duruluyorum. Ellerimi bile yıkıyorum ve mutfak havlusu üzerinde kurulamak için zaman ayırıyorum. Denny'ye hitap etmeden önce mantıklı bir açıklama bulmaya çalışıyorum. Son konuşmamızda benden Allie'ye bağlanmamı bekliyordu. Lennox'la yatmak onun için yeterince sürpriz oldu. Onun benim karım ve şimdi de Hessler Group'un CEO'su olduğunu öğrenmek Denny'nin kalp krizi geçirmesine neden olabilir.

Ön kapıyı açtığımda Denny'nin verandada oturduğunu görüyorum. Dizlerini geçen dar bir kalem etek giymiş, karaya vurmuş bir denizkızı gibi garip bir şekilde oturmaya zorluyor. Arkasını dönüyor ve ben daha ona hitap edemeden ağzından bir açıklama kaçırıyor. "Önemli bir konuşmanın ortasında bırakıp gittin ve senden bir daha haber alamadım, Dex."

Kaşlarımı çatıyorum. "On sekiz saat oldu, Denny. Tam bir gün bile değil."

Duraksıyor. "Önemli değil. Zihnimdeki tüm alarmlar çalışıyordu. Kapının zilini çaldım ama çalmadı. Kapıyı çaldım ama kimse cevap vermedi. Ben de şifreyi kullandım çünkü düşündüm ki..." Elini, panik içinde nefes alıp verirken inip kalkan göğsünün üzerine koyuyor. "Kanlı bir suç mahalline giriyor olabilirdim. Burada çok gizlisiniz. Sana ulaşabilen tek kişi Dottie'ydi ve ben düşündüm ki... Düşündüm ki... Ya sana bir şey olsaydı? Kim bilecekti? Bana kim söyleyecekti? Benim işim

biliyorum ve yapamadım..." Kasıldıkça gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

"Oh, Denny." Verandanın kısa genişliğini geçip ayağa kalkmasına yardım ediyorum. Onu kucaklayıp sırtını sıvazlıyorum. "Özür dilerim. Bu kadar endişelendiğini fark etmemiştim."

Sarılmama karşılık veriyor ama sırtıma sertçe vuruyor. "Endişeleneceğimi düşünmedin mi?" Ses tonu azarlayıcı. "Ben senin ailenim. Tabii ki endişelendim!"

Sakinleşene kadar bir süre ona sarılıyorum. "Daha iyi hissediyor musun?" Uzaklaşırken soruyorum.

Bana ters ters bakıyor. "Biraz. Nefes aldığına sevindim."

"Çok tatlısın," diyorum alaycı bir tavırla. "İçeri gelmek ister misin?" Sokağın yukarısına ve aşağısına bakıyorum. "Buraya nasıl geldin?"

"Aile jeti ve sonra bir araba servisi. Eve girer girmez şoför benzin almaya gitti. Eğer gitmemi istiyorsanız birazdan döner."

"Saçmalama. İçeri gel." Kapıya doğru başımı salladım. "Misafiriniz hala..."

"Giyiniyorum. Birazdan aşağıda olur, sizi tanıştırayım."

Birden toparlanan Denny, dilinin ucunda bir nasihat olduğunu belli edecek şekilde kollarını kavuşturdu. "Dex, burada bir hayatın olduğunu anlıyorum ama yeni eşine olan saygından dolayı, ilişkilerini asgari düzeyde tutman en iyisi olacaktır. İsteyeceğimiz son şey, insanların evlendikten kısa bir süre sonra bir ilişki yaşadığınızı ima etmeleridir. Allie ya da herhangi bir kadın medyada bu şekilde utandırılmak istemez."

Ağır bir iç geçirdim ve yara bandını hemen şimdi, burada sökmeye karar verdim. "Bahsettiğiniz cilveleşme tek gecelik bir ilişki değil. Adı Lennox Mitchell. Çok iyi bir arkadaşımdı. Şimdi ise benim karım."

Denny bana aval aval bakıyor. "Özür dilerim... ne?" diye tıslıyor. "Ne demek 'karım'?"

Boğazımı temizliyorum ve Denny'ye uyarıcı bir bakış atıyorum. Şok geçirdiğini anlıyorum ve benim iletişimim de oldukça kötüydü ama Lennox'a saygısızlık etmek ne onun ne de bir başkasının geçmesine izin verilen bir çizgi değil. Onu verandamdan kovmak zorunda kalmadan önce bazı sınırlara saygı göstermesi için zihinsel olarak yalvarıyorum. "Denny, Allie ya da önerdiğin diğer kadınlardan biriyle evlenmeyeceğim. Dün gece Lennox'a evlenme teklif ettim ve o da kabul etti."

Denny rahat bir nefes alır. "Oh, nişanlandığınızı söylüyorsunuz. Yani, seni vazgeçirmek için hâlâ zaman var."

"Ve dün gece The Strip'in hemen dışındaki bir şapelde evlendik."

Çenesi düşmüş bir şekilde aval aval bakmaya geri döner. "Denny-"

"Bu konuyu benimle konuşacağını sanıyordum."

Öfkemi kontrol ederek burnumun kenarını sıkıyorum. Denny normal bir çalışan olsaydı bu küçümseyici tavır kabul görmezdi ama bu kadın altımı değiştirmeme yardım eder ve bana lastik banyo ördekleri alırdı. Ona biraz merhamet göstermeliyim. "Fikrimi değiştirmek mümkün değildi. Ve evliliğime ne kadar bağlı olduğumu belirtmek isterim. Lütfen bundan sonra Lennox hakkında söyleyeceğiniz her şeyin karımla ilgili olduğunu anlayın. Erkeklerin aşık olduklarında ne kadar mantıksızca korumacı olduklarını bilirsiniz, değil mi?"

"Aşık mı?" diye neredeyse tükürüyor. "Nasıl olur da onun adını bir kez bile duymadım? Şimdi de aşık mı oldun? Dex... Hessler Group tekrar senin olduktan sonra kiminle istersen birlikte ol. Eminim bir yıl bekleyebilirsin. Dottie'nin istediği bu değildi."

"Tam olarak istediği şeyin bu olduğuna eminim," diye azarlıyorum.

Görünüşe göre ikimiz de göğsümüzü kabartıyor, tartışmada kimin daha üstün olduğunu kanıtlamaya çalışıyoruz. Ama Denny'nin ne istediği gerçekten önemli değil. Hessler Grup'un varisi o değil. Ben varisiyim. Denny'nin Hessler Grup'un

benim şirketim. Hayatının geri kalanında ona iyi bakılacak. Bundan emin olacağım. Benim iş kararlarımın yükünü taşımasına gerek yok... ya da kişisel kararlarımın.

Verandadan gelen sert esinti kollarını ovuşturmasına neden oluyor.

"Hava soğuk. İçeri gel, Denny. Lennox'u seveceksin. O tanıdığım en harika kadın. Çok iyi arkadaş olacaksınız ve tıpkı büyükannem gibi onun da senin yardımına ihtiyacı olacak. Ailemize bir şeyler ekliyorum, bir şeyler eksiltmiyorum. Bu konuda desteğinizi gerçekten çok isterim çünkü ailemin başka üyelerine veda etmek istemiyorum."

Kabul ediyorum, biraz abartıyorum. Ama belki Denny güvende olduğunu anlarsa, Lennox'u daha az tehdit olarak görür.

Denny başını sallar, gözleri yine sulanır. Elinin tersiyle burnunu siler ve hiç de Denny'ye yakışmayan bir şekilde mırıldanır. "Her şey boyunca Dottie'nin yanında durdum. Melody'yi kaybetti ve seni büyütmek zorunda kaldı. Harrison onu yönetmeye hazır olmadığı bir imparatorlukla terk etti. Bu kadının bir fenomene dönüşmesini izledim, başka birini kıracak baskı altında asla kırılmadı. Sahip olduğumuz her şey için çok çalıştı, Dex. Gözlerimin önünde parçalandığını görmek istemiyorum. Seni korumak onu onurlandırmak için bildiğim tek yol. Bu yüzden, yüzüne milyar dolarlık bir şirket salladıktan sonra seni sevdiğini söyleyen her kadına şüpheyile yaklaştığım için lütfen beni affet."

Gözlerim yere düşüyor. "Allie ve diğer kadınların yaptığı da tam olarak bu değil mi? Bir ödeme karşılığında karım olmayı kabul etmediler mi?"

"Hayır, onlar ticari işlemlerdi. Aşk tamamen farklı bir konudur. Birine güvenebilirsin ama diğerine güvenemezsin."

"Katılıyorum." Ama iki farklı şeyden bahsettiğimizi biliyorum. Denny evrak işlerine güvenir. Büyükannem kalbime güvenmemi istedi.

Denny'nin şoförü döner ve yavaşça evin önüne yanaşır.

"Denny, o benim her şeyim. Her şeyim. O yüzden lütfen uslu durur musun?" Omzunun üzerinden arabayı gösteriyorum. "Yoksa vedalaşmak üzere miyiz?"

İfadesini düzeltmeden önce bana ters ters baktığına yemin edebilirim. Yanağımı okşuyor, bu bir anne figüründen gelen şefkatli bir jest gibi hissettirmeli. Bunun yerine, küçümseyici hissettiriyor. "Sen mutluysan, ben de mutluyum."

"Emin misin?"

Başını sallıyor. "Sadece korkuyorum, Dex. Şu anda sahip olduğun şeyi dünya elinden almak istiyor. Ve gardını indirdiğin anda saldıracaklar. Güvenebileceğin insanlarla çevrili olmalısın. Hepsi bu."

"Korkma." Elimi yavaşça sırtına koyarak onu sıcak eve doğru yönlendiriyorum. "İçeri gel ve karımla tanış."

20

Lennox

| dün gece iyi uyuyamadım. Saatlerdir ayaktayım. Dışarıdayım, Dex'in verandasındaki mobilyaya kıvrılmışım. Üçüncü fincan kahveyi tek başıma içtim. Görünüşe göre balayım sona erdi.

Dex bana gerçek bir balayı olmadığını ve bunu telafi edeceğini söyleyip duruyor. Balayının denizaşırı lüks bir tatil olduğunu ve bana bir prenses gibi davranıldığını düşünüyor. Ama bunlara ihtiyacım yoktu. Zaten istediğim her şeye sahiptim. Günlerimizi birbirimizi keşfederek çıplak geçirdik. Seksten sonra bana sarılıp kulağıma tatlı sözler fısıldayarak zaman geçiriyordu. Üç yıl boyunca aynı duyguları hissettiğimizi birbirimize tekrar tekrar itiraf ettiğimiz yastık konuşmalarıyla uykuya daldım. Kaçırdığımız fırsatların acısını en azından paylaştığımızı bilmek beni hiç bu kadar yalnız hissettirmemişti. Belki zamanı boşa harcadık ama tamamen elimizden kayıp gitmesine de izin vermedik. Belki de ikinci bir şansın daha da tatlı bir yanı vardır.

Son üç gündür, sanki hep buraya aitmişim gibi onun evinde dolaşıyorum. Dex için sadece bir ev, ama benim için sihirli. Bu ev en iyi arkadaşlarım Finn ve Avery'nin birbirlerini buldukları ve aşık oldukları yer. Bu ev

Aslında bu ev benim aşık olduğum yer. Sihir ve anılarla dolu ve birkaç mutlu gün boyunca cennetteydim...

Sonra Denny ortaya çıktı.

Açık fikirli olmaya çalışıyorum. Bu, Dex ile yaşayacağım kayınvalideye en yakın şey. Bu yüzden, dün Dex ve benim aramıza girdikten sonra ona sarıldım, içten bir gülümsemeye zorlamaya ve beni ve Dex'i iş üstünde yakalamasının utancını üzerimden atmaya çalıştım. Onun müdahaleci doğasını ve bu kadının Dex'in evinin anahtar koduna sahip olmasının ne kadar rahatsız edici olduğunu görmezden geliyorum.

Cam veranda kapıları kayarak açıldığında kocamı görmeyi umarak başımı çeviriyorum, ama onun yerine Denny'yi görüyorum. Sarı saçlarını geriye doğru at kuyruğu yapmış. İpek pijamalarının üzerine bir bornoz giymiş olmasına rağmen makyajı tazeydi ve kulaklarına elmas küpeler takmıştı. Garip bir çelişki. Bir dergi çekimi için poz vermeye hazırlanıyor gibi görünüyor.

Bir fincan kahve tutarak, "Umarım sakıncası yoktur. Demliği bitirdim."

"Hiç de değil. Biraz daha yapabilirim." Bacaklarımı açıp oturmak için hamle yapıyorum ama Denny dilini çıkarıyor.

"Saçmalama, bu kadar yeter. Kalkmanı istememiştim. Aslında, size katılabilir miyim?"

Soluma bakıyorum ama beni kurtaracak hiç kimse ve hiçbir şey yok. Görünürde bir mazeret bile yok. "Elbette. Dex hâlâ uyuyor mu?"

"Bilemem." Sehpanın etrafında üç hasır kanepeler olmasına rağmen Denny hemen yanıma oturmayı tercih ediyor. "O benim kocam değil," diye ekliyor göz kırparak.

"Doğru. Dex normalde erkencidir. Uyumasına şaşırdım."

"Hayatı boyunca böyleydi," diye ekliyor Denny. "Melody on bire kadar uyumayı ve sabah üçe kadar ayakta kalmayı severdi. Dex bunu ondan sökü� aldı. Bebekliğinden itibaren sabah beşte biberonunu ve oyuncaklarını isterdi." Sevgiyle kıkırdıyor.

Başımı sallıyorum, soğumuş kahvemden bir yudum alıyorum. "Sen ve Melody yakın mıydınız?"

Denny'nin gözleri kucağına düşer. "Gerçeği mi istiyorsun?" "Sadece paylaşmanın sakıncası yoksa..."

"Bunu Dex'e hiç söylemedim çünkü annesi hakkında kötü konuşmaya cesaret edemiyorum." Gözleri kocaman açıldı. "Ve ben değilim. Melody inanılmazdı. Güzel, akıllı, komik ve hayat doluydu. Zenginlik bir yana, bütün erkekler onu isterdi. Çocukluğumdan beri ona imrenirdim. Ben çok sıksa, beceriksiz ve sakardım. Melody'yi kayıp bir köpek yavrusu gibi takip ederdim, sihrinden biraz nasiplenebilmek için."

Sormaya korkuyorum ama yine de soruyorum. "Senden hoşlanmıyor muydu?" "Melody bana karşı her zaman nazikti, ama biliyorum ki

benimle zaman geçirmek annesinin zorunlu kıldığı bir angarya idi. Annem, bu terimin çok şey ifade ettiği zamanlarda bir süper modeldi. Cindy Crawford ve Claudia Schiffer döneminden bahsediyorum. Ben onun için rahatsızlıktan başka bir şey değildim. Sanırım bugün bile beni dünyaya getirmek için çatlakları riske attığı için kızgın." Alay ediyor. "Her neyse, annem ve Dottie bir anne grubunda tanıştılar ve kısa süre sonra Melody ve benim için oyun randevuları Dottie'nin bebek bakıcılığına dönüştü. Bu daha sonra annemin alem yaparken beni günlerce kapılarına bırakmasına dönüştü. Kokaine bir vitamin gibi davranırdı; her gün sadakatle alırdı."

Denny ilk tanışmamızda pek sıcak ve misafirperver davranmamıştı ama onu affedebilirim, özellikle de o da yas tuttuğu için. Anlaşıldığı kadarıyla Dottie sadece bir arkadaş ve işveren değildi... Denny için kendisinden çok bir anneydi. "Annenle o kadar zaman geçirememiş olman çok kötü," diyorum susarak. "Çok özür dilerim."

"Ben değilim. Çocukluğumu ve ergenliğimi Hessler Malikanesi'nde geçirmek, annem Avrupa seks kulüplerinde bir sopa gibi dolaştırılırken kendi boş evimde geçirmekten daha iyiydi." Kupasından bir yudum almadan önce acı acı kıkırdıyor. "Gerçekten iyi kahve yapıyorsun."

"Teşekkür ederim... Ama Denny, tüm bunları bana neden anlatıyorsun?"

"Seninle bağlantı kurmaya çalışmak için."

Açıkça verdiği yanıt beni hazırlıksız yakaladı. "Oh."

Omzunu gevşetiyor ve dizini sıvazlıyor. "Genelde insanlarla ilişki kurmakta zorlanırım ama sanırım sen ve ben birbirimize çok benziyoruz. Ben de dışarıdan bakarak büyüdüm, Lennox. Dex gibi bir fırsat karşıma çıksaydı, ben de atlardım. Bu sadece sağduyu. Seni suçlamıyorum. Bu herkes için bir kazan-kazan durumu olabilir."

Hayal kırıklığımı gizleyemeyerek derin bir iç çektim. "Dex benim için bir fırsat değil. Hiçbir şey kazanmaya çalışmıyorum. Ona değer veriyorum. Hem de uzun zamandır."

Denny teslim olmak için ellerini kaldırır. "Özür dilerim, kötü bir kelime seçimi oldu. Sadece durumu anlamaya çalışıyorum. Bak Lennox, belli ki sen Dex için çok önemlisin. Bu da benim için de çok önemli olduğun anlamına geliyor. İyi anlaşabilirsek çok sevinirim. Elimden geldiğince ikinize de yardım etmek istiyorum."

Denny'de anlam veremediğim bir şey var. Uyuyan bir timsahın yanında parmak ucunda yürümek gibi. Kesinlikle güvende hissetmiyorum. Öte yandan, eğer Denny gerçekten Dex'in Miami'de sahip olduğu tek kişiye, ailem dediği tek kişiyle anlaşmazlığa düşeceğimi düşünemiyorum. Hayatını daha da karmaşık hale getirmek istemiyorum. Denny en azından bir şansı hak ediyor.

"Teşekkür ederim, Denny. Bunu takdir ediyorum. Arkadaş olmamızı gerçekten çok isterim."

Nefes veriyor, kusursuz pürüzsüzlükteki yüzüne rahat bir gülümseme yayılıyor. Denny ellili yaşlarında olabilir ama otuzlu yaşlarının sonlarında olduğu rahatlıkla söylenebilir. "Ben de, Lennox," diyor. "Biz kadınların birbirimize destek olmamız gerektiğinden bahsetmiyorum bile. Bunu sana söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum ama Hessler Group bir erkekler kulübü. Danışma kurulunda bir tane bile kadın yok ve tüm yönetici ekibi beyaz, orta yaşlı erkeklerden oluşuyor."

burbon iç." Eliyle bir "C" işareti yaparak ağzına içki dolduruyormuş gibi yaparken gözlerini dramatik bir şekilde deviriyor. "Tecrübelerime göre, sıvıyı ağzınıza almak kadar basit, ama ben kimim ki konuşuyorum, değil mi?"

Mesajının acı bir ton taşıdığını fark edene kadar onun alaycılığına kıkırdıyorum.

"Dex'in sizin onların ev idarecisi olduğunuzu söylediğini sanıyordum. Aynı zamanda Hessler Group'ta da mı çalışıyorsunuz?"

Omuz silkiyor, bacak bacak üstüne atmadan önce koltuğa yaslanıyor. "Nankör bir şekilde."

"Anlamı?"

"Yirmi yıldan daha uzun bir süre boyunca Dottie'nin akıl hocasıydım. Dümene ilk geçtiğinde kimse ona saygı duymuyordu. Onun takım elbise giymiş, hiç işi olmayan bir şirketi yönetmeye çalışan aptal bir ev kadını olduğunu düşünüyorlardı. Şirketin halka açılması, hissedarları ve -tırnak içinde söylüyorum- 'ne yaptığını bilen' daha fazla yatırımcıyı kabul etmesi için çok baskı vardı. Kimse onun büyük kararlar almasını istemiyordu." Denny dudaklarını büzüyor ve onu hâlâ rahatsız eden bir anıyı unutmaya çalışır gibi başını sallıyor. "Tüm yargılarının yanlış olduğunu kanıtlamasını izlemek çok tatmin ediciydi. Dottie, Hessler Group'u yönetmek için Harrison'dan çok daha donanımlıydı. O kaba, taş kalpli bir ayyaştı. Dottie'nin onunla evlenmesine şok oldum ve Melody'nin ondan olmasına daha da şok oldum. O kadınlar daha iyisini hak ediyordu."

Hatırladığım kadarıyla Dex büyükbabasının kötü biri olduğundan hiç bahsetmemişti. "Dex ve büyükbabasının iyi anlaştığını sanıyordum."

Denny başını sallıyor. "Oh, evet. Çünkü o Harrison'ın her zaman istediği erkek varis. Çoğunlukla zalim, kibirli, çekilmez bir ihtiyardı ama Dex'in yanında kendini önemserdi. Onun küçük çırağı." Cümlesinin son kısmını ısırarak söylüyor. "Bu arada zavallı Dottie en ağır işleri yapıyordu ve adam bir kez olsun karısına onunla ne kadar gurur duyduğunu söylemedi. Ona hak ettiği değeri hiç vermedi. Ben haklıydım."

Her iş kararını onunla konuşur, her hatadan sonra onu toparlardım. Muhtemelen Hessler Group'un iç işleyişi hakkında herhangi bir yönetici veya danışma kurulu üyesinden daha fazla şey biliyorum... Bu yüzden toplantılarda bulunmamdan hoşlanmıyorlar. Onlara saçmalıklarını söylemekten mutluluk duyuyorum." Kıkırdaması tizleşiyor ve ağzının köşesi açık bir şekilde hırıltıya dönüşüyor.

Fikirlerinin sadece fısıltı halinde, kapalı kapılar ardında işe yarayacağı söylendiği için hayatı boyunca çok çalışmış olmalı. Denny'nin kibirli ve elitist olduğunu sanıyordum. Meğer ne kendisi ne de Dottie hak ettiklerini düşündüğü övgüyü alamadığı için kızgınmış. Sevmediğim kadın şimdi acıdığım kadın oldu. Onu rahatlatmak için karşı konulmaz bir ihtiyaç hissediyorum.

"Olmak istiyor musun?" "Pardon?"

Denny sorar.

"Toplantılara katılmak istiyor musun? Bunca zamandır istediğin bu muydu? Ev idarecisi olmak yerine Hessler Group için çalışmak mı?"

Vereceği yanıtı düşünmek için bir an bekler. Sonunda başka bir açıklama yapmadan "Hayır, yapamam," diye yanıtlıyor.

"Neden olmasın?" diye sordum. "Eğer yapabilirsem, sana yardım etmek istiyorum. Eminim Dex de istiyordur. Neden seni Hessler Group'ta işe almadık? Belli ki tecrübelisin."

"Biz," diye papağan gibi tekrarlıyor dalgınca. "Buna hâlâ alışmaya çalışıyorum. Dex'in bir karısı var." Dizimi okşuyor. "Dex'in nazik, empatik, sevgi dolu bir eşi var ve bana şimdiden annesini ve büyükannesini hatırlatıyor."

Yalakalık yaptığını biliyorum ama yine de eriyip su birikintisine dönüşüyorum. Dottie Hessler'a benzetilmek dünyadaki en büyük iltifat.

"Dex'le konuşacağım," diyorum. "Birini nasıl terfi ettireceğimi ya da bunun neleri gerektirdiğini bilmiyorum ama bir yolunu bulacağım. Eğer gösterişli bir kişisel asistan olmak istemiyorsan, ben de senin için bunu istemiyorum. CEO olarak pozisyonumun Dex dizginleri ele alana kadar

çoğunlukla bir yer tutucu olduğunu biliyorum, ancak iyi bir şey yapabilirsem, söz veriyorum yapacağım. Elimden geldiğince size yardım etmek isterim."

Denny bana gülümsüyor. Kolunu uzatıyor ve omuzlarıma doluyor. Beni garip bir şekilde kucağına çekerken, bardağımlı sabit tutup sıvının kenarından taşmasını önlemeye çalışıyorum. Yanağını yanağıma bastırarak bir öpücük sesi çıkarıyor. Bu kadar yakından kokuyu tanıyorum... Dottie'nin süslü Fransız parfümü.

Zavallı şey. Annemi kaybetseydim ben de aynısını yapardım. Onu yakınımnda tutmak için parfümünü sürer, anıların rahatlığıyla kendimi çevrelerdim. Belki de aileme aniden giren ve aile reisinin kurduğı temeli bozmakla tehdit eden herkese güvenmezdim. Denny'nin iyileşmek için biraz zamana ihtiyacı var.

"Lennox," dedi sonunda. "Çok nazıksın."

"Teşekkür ederim." Ona alçakgönüllü bir gülümseme gösteriyorum, ama ifadesi sertleşiyor ve başını yavaşça ileri geri sallıyor.

"Hayır, tatlım, çok nazıksın. Miami'de seni çiğneyip tükürecekler."

Tuhaf uyarısı karşısında kalbim küt küt atıyor ama açıklığa kavuşturmak için zamanım yok. Sürgülü kapı bir kez daha açılıyor ve Dex elinde boş kahve cezvesiyle, pantolon ve gömlek giymiş bir halde beliriyor. Yüzünde kocaman bir gülümseme var.

"Bana kahve bırakmadığınız için size kızacaktım ama siz ikinizin sarılması güne çok daha iyi bir başlangıç oldu."

Denny başını çevirir ve ona gülümser. "Karı ve ben sadece bağ kuruyorduk."

"Teşekkür ederim," diyor Dex bana.

"Bir kez olsun uyumak hoşuna gitti mi? Güzel, değil mi?" Kaşlarını ona doğru kaldırıyorum.

"Beni karanlık tarafa mı çekmeye çalışıyorsunuz Bayan Hessler?" Göz kırıyor. "Uyumuyordum. Sadece aşağıya inmedim. Son bir saattir ofisimde e-postalarla ilgileniyordum. Şimdi hava almak ve biraz kahve içmek için çıkıyorum... Ne?" diye soruyor, tedirgin yüz ifademi inceleyerek.

"Sabah altıdan beri kahve içmeden mi çalışıyorsun?" Ona iki kafası varmış gibi bakıyorum.

"Evet. İnsanlar kahve olmadan da çalışabilir, Len."

Son derece yanlış. "Peki sen neden giyindin?" diye sordum. "Toplantın mı vardı?"

Dex cam kapıdan içeri adım atar ve arkasındaki küçük valizi alır. Çantayı kaldırırken yüzünü buruşturuyor, sonra tekrar yerine bırakıyor. "Miami'de halletmem gereken bir iş var."

"Neler oluyor?" Denny kulaklarını dikerek soruyor.

"Bu sabah Royal Bahamas'tan ilginç bir e-posta aldım. Richard en içten taziyelerini sundu ve büyükannemin birleşme teklifini hâlâ yerine getirip getiremeyeceğimi sordu. Bir toplantı istiyor."

Denny gözlerini devirir. "Köpekbalkları sudaki kanın kokusunu alır."

Dex kollarını kavuşturuyor, normalden biraz daha uzun duruyor. İş konuşurken farklı bir tavır sergiliyor. Çok iyi tanıdığım rahat dalış eğitmeniyle tam bir tezat oluşturuyor. Ama ben bu yeni Dex'i de seviyorum. Kendine güveniyor ve kendinden çok emin görünüyor, sanki kendi elementindeymiş gibi. "Onu dinlemeye değer. Böyle bir birleşme işgücümüz için pek çok fırsat yaratacaktır. Elde etmeyi çok istediğim ortaklıklardan biri de Balton Otelleri ile yaptıkları münhasırlık anlaşması."

"Doğru," diye ekliyor Denny. "Bu belki de yılda fazladan bir milyar gelir potansiyeli demek?"

"O civarda bir yerde. Fisher'ı rakamları hesaplaması ve bir uygulama planı oluşturması için uyandırdım. Uçağım inene kadar bunları bana vereceğini söyledi."

Denny dönüp bana baktı. "Lennox, seni bilgilendirmek için söylüyorum, Richard Spellman Royal Bahamas Cruises'ın CEO'su. Sonunda Hessler Group ile birleşmenin bizim hâkim olduğumuz bir pazarda rekabet etmeye çalışmaktan daha kolay olabileceğini fark etti. Elindeki tek pazarlık kozu ise yirmi yıl önce Balton Hotels ile imzaladığı anlaşma. Balton

Birçok büyük otel zincirinin arkasında ve Hessler Group'u gelir açısından çok kazançlı olabilecek bazı promosyon fırsatlarından uzak tutan sağlam bir ortaklıkları var."

Denny'nin anlattıklarına bakılırsa, Hessler Group'un CEO'su olması gerekiyor. Sanırım güç-osmozdaki kişiyle bu kadar çok zaman geçirince böyle oluyor.

"Hessler Group'un zaten çok başarılı olduğunu sanıyordum... Neden daha fazla gelire ihtiyacınız var?"

Denny ağzını açıyor ama Dex'in onu açıklama yapmaya zorlamasını takdir ediyorum.

"Bu noktada mesele cebimize ne kadar para girdiği değil. Önemli olan iş gücümüzle ilgilenmek. Şirketimizde dünyanın dört bir yanına dağılmış yüz binin üzerinde istihdam var. Ne kadar çok gelirimiz olursa, o kadar iyi kazanç paylaşımı olur. Daha iyi sosyal haklar. Daha mutlu çalışanlar, daha az iş devri. Daha az dava. Sonuç olarak, aileniz için en iyisine sahip olmak için fazladan yol kat etmek gibi bir şey."

Bunu sevdim. Bu, zenginlerin daha da zenginleşmesinden daha mantıklı. Demek istediğim, milyarlarınız olduğunda, çabalayacak ne kalır ki?

"Seninle gelmemi ister misin?" Yüzümü buruşturarak soruyorum, neredeyse kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Dex sırtıyor. "Vay canına, Trouble. Lütfen heyecanını kontrol etmeye çalış."

"Komik," diye şımardım. "Ama bu işi yapacağımı söyledim... Ben hazırım. Eğer bir birleşme düşünüyorsanız, buna CEO da dahil değil mi? Öğrenecek çok şeyim var. En iyisi başlamak."

Dex avluyu geçip yanımdaki sandalyeye oturuyor, çünkü ben ve Denny kanepede otururken yer kalmıyor. Dizimi sıktı. "Hisseler, 'Evet' dediğimiz anda senin oldu. Büyükanneemin vasiyetini sadece bir avuç insan biliyor. Pek çok insan CEO'luk görevini benim devralacağımı sanıyor, bu yüzden biraz açıklama yapmam gerekecek. Sanırım size şirketimizi tanıtan bir toplantıyla başlayacağız."

Yönetim Kurulu ve yöneticiler. O halde, biz yap a e-posta yoluyla şirket çapında tanıtım. Bunu yaptıktan sonra toplantılara katılmayı sağlayacağız. Ama sana söyledim, tüm işi ben yapacağım. Parmağını bile oynatmanı istemiyorum." Dış uyluğuma tatlı tatlı vuruyor, eşofmanımın üzerinden beni gıdıklıyor. Dex bu şefkatli hareketinde hiç utanmıyor. Denny birdenbire kahve fincanıyla ilgilenmeye başladı, sanki dibinde birkaç yudum ötede gizli bir hazine varmış gibi kupasından.

Dex'in alnından öperim. "Tatlı... ama küçümseyici. Bir yıl boyunca oturup turşunun üzerinde bir yumru olmayacağım, Dex. Herkese kahve getirmek bile olsa, maaşımı hak etmek için bir şeyler yapmalıyım."

"Turşuya çarpmak mı?" Dex soruyor.

"İşe yaramaz," diye açıklıyorum. "Kelimenin tam anlamıyla hiçbir amaca hizmet etmiyor."

Denny keskin bir kahkaha attı. "Bunu daha önce hiç duymamıştım. Bunu ödünç almam gerekebilir," diyor.

Kocaman gülümsüyorum. "Hepsi senin olsun." Buzlar eriyor ve artık çok daha rahatım. Belki de ihtiyacımız olan tek şey biraz şeffaflık ve kırılganlıktı.

"Maaştan bahsetmişken," diye mırıldanıyor Dex, sonra ayağa kalkıp evin içinde kayboluyor. Elinde bir belge postasıyla geri döner. "Denny, bunu bir gecede gönderdiğin için teşekkür ederim."

Gülümsüyor ve başını eğerek kısa bir selam veriyor. "Tabii ki."

Koltuğuna yerleştikten sonra zarfı yırtarak açtı ve içindeki belgeleri tek tek inceleyerek bana uzattı.

"Bütün bunlar da ne?" Ben soruyorum.

"Yeni banka hesap bilgileriniz. Bu sizin özel hesabınız. Kart ekte," diyor Dex, belgenin ikinci sayfasını çevirerek. "Çoktan aktive edildi ve işte altta mevcut bakiyen. Bir yıllık maaşının tamamını avans olarak yatırdım. Bu senin hesabın. Üzerinde ben yokum bile. Kimsenin mahremiyetinizi ihlal etmesinden endişe etmeden istediğinizi yapın."

Alt satırı gördüğümde neredeyse kusacaktım. Okuldaki matematik problemleri dışında hiçbir şeyde yedi haneli rakam görmemiştim. Bu gerçeküstü. Ve daha da gerçeküstü çünkü bunu hiçbir şekilde hak ettiğimi düşünmüyorum. "Dex, bunu bana peşin vermemeliydin. Çalışıp maaş çekini hak etmen gerekiyor. Ben bunun için hiçbir şey yapmadım."

Dudaklarını ıslatıyor ve başka bir zarf çıkarıyor. İçinde, üzerinde hiçbir işaret olmayan şık siyah bir kart var. Alt köşesinde sadece Bayan Hessler yazıyor.

"İsim konusunda endişelenmeyin. Lennox Mitchell ya da Lennox Hessler olarak işe yarar. Neye karar verirsiniz. Bunda bir sınır yok. Bu ortak bir hesap, ama ne istersen senindir." Kartı almadım, o da önümdeki masaya koydu. Dex elimi kendi elinin arasına aldı. "Len, her şey değişmek üzere. Eğer seyahat etmiyorsam, toplantıdayım demektir. Haftada altmış saat çalışıyorum ve bu sadece mesleki yükümlülüklerim. Bir de Hessler ismine eşlik eden kişisel sorumluluklar var. Sizinle asla istediğim kadar vakit geçiremeyeceğim. Karım olmanın çok az avantajı var... Bu da onlardan biri. En azından biraz tadını çıkarmaya çalış, tamam mı?"

Keşke Denny burada olmasaydı. Dex'in kucağına tırmanmak ve yüzündeki ıstırabı dindirmek istiyorum. "Tamam, tamam. Aslında burada halletmem gereken bazı şeyler var. Miami'ye ne zaman gitmemiz gerekiyor?" diye sordum.

"Ben de şimdi oraya gidiyorum." Cam kapıdan bavuluna doğru bir bakış attı. "Senin için geri gelebilirim ya da benimle evde buluşman için bir uçuş ayarlayabilirim."

Evde. Bu beni şaşırttı. Dex az önce Miami'den evim diye bahsetti. Yeni evim. Bu adamı nereye götürürse götürsün körü körüne takip etmeye karar verdim ve evlendiğimizden beri ilk kez bu biraz daha az mantıklı geliyor.

"Banka hesabıma altı milyon dolardan fazla para yatırdın. Sanırım kendi uçuşumu ayarlayabilirim. Sadece önce ailemle konuşmak istiyorum."

"Kahretsin," diye nefes verir Dex. "Bunu yapacağımızı unutmşum. Geri gelebilirim."

Dex ve ben evlendikten bir gün sonra aramak yerine, beklenmedik nikâhımızı ve yeni işimi açıklamak için yüz yüze gelmenin daha iyi bir fikir olabileceğine karar verdik. "Sorun yok. Git ve yapman gerekenleri hallet. Bu hafta sonu seninle Miami'de buluşuruz. Nasıl olur?"

Başını öne eğiyor. "Emin misin? Seni hayal kırıklığına uğrattıyormuşum gibi hissediyorum."

"Ben büyük bir kızmım," diyorum göz kırparak. "Ailemle kendi başıma konuşabilirim. Her şey yolunda."

"Bir ara onları uçururuz, belki? Onlara yeni evinizi gösteririz. Aklıma gelmişken" - dikkatini Denny'ye çevirdi - "dairenin temizlenmesini, buzdolabının ve dolapların doldurulmasını sağlayabilir misin? Len sana onun ölçülerini verebilir. Nöbetçi bir aşçıya ihtiyacımız olacak. Sonra da bir şoföre ihtiyacı olacak."

Denny başıyla onaylıyor ve sanki zihninde bir liste tutuyormuş gibi parmaklarını tek tek kaldırıyor. Dex'in onun için işleri listelemesinden hiç rahatsız olmamış gibi görünüyor. "Güvenlik mi?" Denny Dex'e sorar.

"Sadece seyahat için," diye yanıtıyor. "Ama adayların mümkün olan en kapsamlı geçmiş kontrollerinden geçirilmesini istiyorum."

"Anladım," diyor Denny kısa bir baş sallamasıyla.

"Bir şey daha var," diyor Dex, gözleri şimdi benim üzerimde. "Büyükanneimin birlikte çalıştığı mücevher tasarımcısıyla özel bir görüşme ayarlayabilir misin? Adını unuttum, İtalyan gibi bir şeydi. Lennox'un hayalindeki yüzüğü yaptırmasını istiyorum."

Denny tekrar başını sallar. "Elbette. Başka bir şey var mı?"

"Ne düşünüyorsun bebeğim? Bir şey unuttum mu? Denny'ye sor. Hessler'lerin hayatını bizden daha iyi yönetiyor, sana söz veriyorum."

"Um..."

"Neye ihtiyacın var?" Denny sorar. "Sormaktan çekinme. Aileyle ilgilenmek benim işim."

Bu hesaplanmış, robotik bir tepki. Denny'nin gözlerinde görüyorum. Birinin otomatik pilotta olması gibi.

"Kıyafetlerimi almana gerek yok, Denny. Bunu ben yapabilirim. Ve gerçekten bir şefe ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum, değil mi? Dex yemek yapar. Ben market alışverişi ve bulaşık yıkarım. Yani, bir şoför? Güvenlik? Bunların hepsi gerçekten gerekli mi?"

Dex bir an sessizce göz kırpmıyor, bakışlarını Denny'ye, sonra tekrar bana çeviriyor. "Eğer istemiyorsan, hayır."

"Lennox?" Denny soruyor. "Sorun nedir? Rahatsız görünüyorsun. Senin için çalışacak kişileri seçebilmen için personel almama yardım etmek ister misin?"

"Hayır. Kimsenin benim için çalışmasını istemiyorum."

"Neden?" diye soruyor. "Artık bunu fazlasıyla karşılayabilirsin, tatlım."

"Bu babamın bana söylediği bir şeydi... Özel personeli olan pek çok zengin müşterisi vardı. İnsanların kendileri için ne kadar az şey yaparlarsa, kimliklerini o kadar çok kaybettiklerini söylerdi. Yani, kıyafetlerimi seçmiyorsam, yemeğimi pişirmiyorsam, evime bakmıyorsam ve paramı kazanmıyorsam... gerçekten yaşamıyorum demektir. Değil mi? Sadece var oluyorum."

"Len, ben..." Dex başlıyor ama cümlesini bitiremiyor. Ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi görünüyor. Belki de ikimiz de bu düzenlemenin ne kadar sarsıcı bir değişiklik olduğunu fark etmemiştik. Sadece birbirimize karşı hissettiklerimize ve sonunda bunu itiraf edebilmenin mutluluğuna odaklanmıştık.

"Baban akıllı birine benziyor. Hangi sektörde çalışıyor?" "Seaguard'da başkan yardımcısıydı."

"Varlık yönetimi firması mı?" Denny şaşkınlıkla soruyor, koltuğunun kenarına kayıyor ve biraz daha uzun oturuyor. "Baban Seaguard'da başkan yardımcısı mıydı? Bu etkileyici. Benim hatam. Mütevazı bir aileden geldiğin izlenimine kapılmışım."

"Denny, sakın bahsetme-" diye başlar Dex.

"Sorun yok," diye araya girdim. Denny bana geçmişini anlatacak kadar açıldı. Ben de onun kırılğanlığına ayak uydurabilirim. "Ailem beş parasız kaldı. Ben lisedeyken babamın işine haksız yere son verildi. Ortalık karıştı ve her şeyimizi kaybettik. Ben de

O zamandan beri geçici işlerle kendi başımın çaresine bakıyorum." Ona kaşlarımı kaldırıyorum.

Dex alnımdan öpüyor. "Pekâlâ, bebeğim. Birkaç e-postaya daha cevap vermem ve sonra gitmem gerekiyor." Dex, Denny'ye dönüyor. "Ne kadar çabuk toparlanabilirsin? Jet birazdan burada olur. Ticari uçuşlardan ne kadar nefret ettiğini biliyorum."

Denny ayağa fırlar. "Evet. On dakika. Çantamı toplayayım." Hızlıca bir teşekkür daha ettikten sonra kapıdan çıktı.

Dex gülerek, "Denny'nin Flash gibi hareket etmesini istiyorsan, onu ana kabinde oturmakla tehdit et," diyor. Yüzümü gördüğünde gülümsemesi kayboluyor. "Sorun ne? Ondan hoşlanmıyor musun?"

"Hayır, ondan değil. Sadece bir şeyi merak ediyordum."

"O da ne?"

"Daha önce Denny'ye Hessler Group'ta bir pozisyon isteyip istemediğini sordum. Otuz küsur yıldan sonra belki de yüceltilmiş bir asistan olmaktan yorulmuştur diye düşünüyordum."

"O sadece bir asistan değil. O bir yönetici. Banka hesaplarınızı ayarlayacak, evlerimize erişecek ve tıbbi bakım ayarlayacak kadar gücü ve erişimi var. Büyürken büyükanneme ulaşamadığında benim acil durum irtibatım oydu."

"Bu çok fazla güven demek." Gözlerimi açtım.

"Onu büyükannem büyüttü. Annemin en iyi arkadaşıydı. Büyükbabam hastalandığında Denny onun bakımını üstlendi ve saatlerce başucunda oturup onunla Western filmleri izledi. O sadece bir çalışan değil, aileden biri."

Denny ve Melody'nin en iyi arkadaşlığının daha çok zorunlu bir durum olduğu konusunda Dex'i düzeltmemeyi seçiyorum. Ama yapbozun bir parçası yerinde değil. "Hessler Group'ta çalışamayacağını söyledi. Nedenmiş o?"

Bir gözünü kapatırken parmağını saç çizgisi boyunca ileri geri hareket ettiriyor. Gözlerini kapatmaya mı çalışıyor

Bir şey hatırlamıyor ya da bu konuşmaya tamamen ilgisiz. Ama sonunda açıklıyor.

"Büyükanne min bana anlattığına göre, Denny ortaokula başladığında annesi Avrupa'ya gitmiş ve Denny gitmek istememiş. Büyükanne min onun malikanede kalmasına ve okulunu bitirmesine izin vermekten memnundu ama sanırım büyükbabamın bu konuda bir sorunu vardı. Çocuğunu terk etmeye razı olan annesine güvenmiyordu. Art niyetli olduğundan şüpheleniyordu. Uzlaşmaya göre Denny kalabilirdi ve büyükanne minle büyükbabam birkaç şartla Denny'nin sorumluluğunu üstlenebilirlerdi. Denny Hessler'lerden miras alamayacak, Hessler Group'ta çalışamayacak ve Hessler ailesinden herhangi birine karşı hukuk davası açma hakkını kaybedecekti."

"Hukuk davaları mı?" Tiksinerek soruyorum. "Ne tür bir kontrol-"

"Malikanede yaşarken ayağı halıya takılıp bacağını kırsa, ailemi ihmalden dava edemez. Böyle bir şey işte."

"Böyle bir şey olamaz... İmkânı yok..."

"İnsanların maddi kazanç için her durumu nasıl istismar edeceğini tahmin edebilirsiniz." Dex eğiliyor ve elini tatlı tatlı dizime sürüyor. "Belki de yapamazsın. Seninle ilgili en sevdiğim şeylerden biri."

Eli kalçamda geziniyor. "Sakın yapma, Dex. Yetişmen gereken bir uçak var."

"Bir fikrim var," diyor günahkâr bir gülümsemeyle. "Bu uçuşu benimle yakalamaya ne dersin? Gece uçuşları için kabinde gerçekten güzel bir yatak olduğunu biliyorsun. Havada 30.000 feet'e gelmenin nasıl bir his olduğunu hiç merak ettin mi? Çünkü sana gösterebilirim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Yani bu senaryoda Denny'ye gürültü önleyici bir kulaklık takıp birkaç dakikalığına gözlerini kapatmasını mı isteyeceğiz?"

Yüzünü buruşturuyor. "Affedersiniz, birkaç dakika mı?" "Paket servisiniz bu mu?"

"Senin yanında tek yönlü düşünme eğilimindeyim, Trouble." Göz kırıyor. "Uçuşunuzu ayarladığınızda bana haber verin, Bayan Bağımsız. Ama bana bir iyilik yapar mısınız?"

Ne istediğini bile bilmeden başımı sallıyorum. "Tabii. Ne oldu?"

"Birinci sınıfı deneyin. Sadece eğlence için."

"Belki meraktan." Sevimli bir gülümsemeyle omuz silkiyorum. "Ayrıca, yeni ev adresimize ihtiyacım olacak, böylece havaalanından bir araç bulabilirim."

Dex başını sallar. "Araba yok. Seni almak için orada olacağım."

Alnıma bir öpücük daha kondurduktan sonra kapıdan çıkıyor ve bir kez daha sessizliğin içinde yalnız kalıyorum, yalnızlığın alışmak zorunda kalacağım bir şey olup olmadığını merak ediyorum.

DAd ve ben garaj yolunda onun külüstür Honda'sının içinde oturuyorduk.

Arabanın motorunu durdurur ve kemerini çözer ama kapısını açmaz. Bunun yerine birkaç derece yatar ve ellerini başının arkasına sıkıştırır.

"İçeri girmiyor muyuz?" Annemin bizi markete gönderdiği elma konservesi torbasını tutarak soruyorum.

"Ona birkaç dakika daha verin. Muhtemelen biz konuşurken elinde oda spreyi ile evin içinde çılgınca koşturuyordur. Onu ürkütmek istemeyiz."

Yemekten sonra -ve Dex ile beklenmedik evliliğim hakkındaki itirafımdan sonra- annem yapmayı planladığı elmalı turta için birkaç malzemeyi unuttuğunu söyleyerek bizi kapıya kadar uğurladı. Alışveriş listesinde önceden hazırlanmış turta hamurları, elmalı turta dolgusu ve vanilyalı dondurma vardı. Bizi evden kovmak için bir bahane aradığı ve böylece gizlice sigara içebileceği açıktı.

Gülüyorum. "Onu yakalamalısın. Ne yaptığını çok iyi biliyorsun."

Babam gülümser. Onu kolayca ele veren o sıcak gülümseme. -Otuz yıllık evliliğin ardından annemi hâlâ çok sevimli buluyor. "Annen yılda yaklaşık dört sigara içiyor. Sadece gerçekten üzgün olduğunda. "Annen yılda dört tane

Bu gece bize attığın bomba yüzünden, o bütün bir paketi içerken ben burada sabırla oturacağım."

Nefes vererek başımı öne eğiyorum. "Siz Dex'i seviyorsunuz," diye mırıldanıyorum. "Bunu unutmayın."

Babam nefesinin altında duyulmayan bir şeyler homurdanıyor.

"Tamam, sordum ve cevapladım... Onun yerine Alan'la evlenmemi ister miydin?" Plastik torbayı ayaklarımın arasına yerleştiriyorum ve babamın açısına uyacak şekilde yaslanıyorum. Orta konsola uzanıyor ve dizimi okşuyor.

"Alan'ı sevdin mi?"

Bu konu açıldığında her zaman olduğu gibi ağır kalbim ağrıyor. Suçluluk duygusu geçmedi ama gerçeği söylemek her geçen gün daha da kolaylaşıyor. "Hak ettiği şekilde değil."

Babamın gözleri ileride, garajın iki yanında asılı titrek ışıklar yüzünü aydınlatıyor. Ampulleri değiştirmenin zamanı geldi. "Peki ya Dex?"

"Evet," diye nefes alıyorum. "Onu seviyorum. Henüz ona söylemedim."

Babam yüzünü aşağı çekerek derisini çekiştiriyor. "Yaşadığımız temel sorunu görüyor musun? Kocana onu sevdiğini itiraf etmedin mi?"

İnledim. "Her şeyin ne kadar ani olduğunu ve nedenini zaten açıkladım."

"Arkadaşınıza yasal bir konuda yardım etmenizi anlıyorum ve arkadaşınıza aşık olmanızı da anlıyorum. Beni endişelendiren içinde bulunduğun bu gri alan. Dex de senin onun hakkında hissettiklerini hissediyor mu? Çünkü onun gibi adamların bir anlaşmayı tamamlamak için sahte bir aşk itirafından çok daha fazlasını yaptıklarını gördüm."

"Baba, anlamıyorsun. O farklı biri."

Babamın sırtışı küçükten başlıyor ve sonra tüm yüzüne yayılıyor. Başını sağa çevirip bana bakıyor, gözlerinde küçük bir parıltı var.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Böyle anlarda sanki yeniden on altı yaşındasın, ya da on sekiz, ya da yirmi... yirmi iki... yirmi üç... Çok fazla

Erkek arkadaşlarını Old Yeller gibi arkaya götürmek istememin tatlı anıları. Bana onların farklı olduğunu söylüyorsun."

"Fiiine," diye homurdandım. "Yani bu konuşmayı daha önce de yapmıştık." İkimiz de gülüyoruz. "Eski bir bozuk plağa inanmıyorsun, değil mi?"

"Senin yanında durmak için sana inanmama gerek yok, bebeğim. Ama bana bir söz vermeni istiyorum."

"Tamam."

"Yirmi yıl boyunca yatırım bankacılığı yaptım. Hessler Group'u tanımadan bu kadar uzun süre kariyer yapamazsınız. Miami'de sizi bekleyen şey... küçük kızım için dileyeceğim bir hayat değil. Böyle bir para insanların ruhunu söndürür. Bana olan da buydu."

Babam Dex ve Dottie hakkında yanlış bir izlenime sahip. Bu kadar çok şeye sahip olup yine de bir kalbe sahip olmak mümkün. "Ne sözü?" Boğazımı temizleyerek soruyorum.

"Önümüzdeki bir yıl boyunca vereceğin her kararda aklında para değil, kalbinde sevgi olacağına dair bana söz vermeni istiyorum. Kendine sadık kal çünkü seni kaybetmeyi reddediyorum Lenny. Ben hâlâ nefes alırken olmaz."

Bayanlar ve baylar, Sam Mitchell. Gezegende bana Lenny demesinden rahatsız olmadığım tek kişi.

"Sen nefes almaya devam edeceğine söz verirsen ben de kalbimle yol göstereceğime söz veririm," diyorum usulca. Asla geçemeyeceğimiz çizgiye tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorum. Ama eğer gidiyorsa, babamın iyi olduğunu bilmeliyim.

"Söz veriyorum."

"Biliyorsun baba, para istemenin kötü bir şey olduğunu düşünüyorsun, ama gerçek şu ki, yine de ona ihtiyacımız var. Bu iyi bir şey olabilir. İkinci bir şans verebilir."

Şimdi tamamen dönüyor. "Ne demek istiyorsun?"

Akşam yemeği ve tatlıdan sonraya kadar bekleyecek ve annem yattıktan sonra oyalanacaktım ama şimdi tam zamanı. Telefonumu çıkardım ve bu sabah programladığım 1-800'lü numarayı çevirirken hoparlörü açtım.

Kısa bir otomatik menüden sonra bekleme süresi minimumdur. Sonunda bir kadın, bir öğrenci kredisi çağrı merkezi için çok neşeli bir sesle hattı yanıtlıyor. "Better Ed Öğrenci Kredilerini aradığınız için teşekkür ederiz. Ben Gloria. Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?"

Babamın gözleri büyür. Koltuğun kolunu tutarak dik bir pozisyona geri döner. "Sen ne-"

Onu susturmak için parmaklarımı dudaklarıma bastırıyorum. "Gloria, benim adım Lennox Mitchell ve hesabıma bir ödeme yapmak istiyorum."

Gloria'ya sosyal güvenlik numaramı ve hesabımın şifresini verirken babam itaatkâr bir şekilde sessiz kalıyor. Gloria özel öğrenci kredilerimin her birindeki acı verici yüksek toplamaları okurken gözlerinde yaşlar oluşuyor. Biriktirdiğim borç hiçbir zaman eğitimime gitmedi. Dersleri bıraktım, okulu bıraktım ve kredilerin her kuruşunu ailemin evini kurtarmaya çalışmak için kullandım - beni mali yıkıma sürükleyen nafile bir girişim. Komik oranlarda faiz tahakkuk ettiren yedi farklı maksimum kredi var. Gloria bazı kredilerin temerrüde düştüğünü ve tahsilata gitmeye çok yakın olduğunu söylüyor. Babam kusmaya başladığında ağzını kapatmak zorunda kalıyor, şimdi verdiğini düşündüğü zarardan dolayı tamamen ağlıyor.

Bu senin hatan değil, baba. Senin suçun değil. Bu benim seçimimdi. Ona tekrar tekrar anlatabilirim ama bana asla inanmaz. Artık bunun için kan dökmemize gerek yok. Benim hakkımda ne hissettiğini bilmeden önce Dex'e ve bu işe evet dememin ana sebebi buydu. Benim motivasyonum babamı suçluluktan kurtarmaktı. Onu ve Las Vegas'ı terk edebilmemin tek yolu buydu.

"Bayan Mitchell, hepsi bu kadar. Hangi kredi için ne kadar ödeme yapmak istersiniz?" Gloria hoparlörden soruyor.

Boğazımı temizliyorum, gözlerim babamınkilere sabitleniyor. "Hepsi. Hepsini."

Duraklıyor. "Tüm bakiye mi? Doğru mu duydum?"

"Evet, hemen şimdi hepsini ödemek istiyorum." Çantamı karıştırıyorum ve Dex'in dün bana verdiği yeni banka hesap bilgilerimi içeren belgeyi çıkarıyorum. "Hazır olduğunuzda bir yönlendirme ve hesap numaram var."

Gloria'ya numarayı yedi kez vermek zorundayım. Her borç için bir tane. On yılı aşkın bir süredir beni ve babamı rahatsız eden şeytanları teker teker siliyorum. İşimiz bittiğinde Gloria beni tebrik ediyor ve altmış gün içinde kredi puanımın olumlu yönde etkileneceğini söylüyor.

Telefonu kapattım ve babama dedim ki, "Dün kredi kartı şirketlerinin hepsini ödediğimde bana söyledikleriyle aynı şey. Görünüşe göre, sadece iki ay içinde kredi puanım artık eksi yirmi olmayacak." Ben gülüyorum ama bu sefer babam bana katılmıyor. Yüzünü ellerinin arasına gömüyor.

"Özür dilerim, bebeğim. Çok üzgünüm. Hiç zorunda kalmamalydın... Benim yüküm ve ben sana bakamadım..."

Kısa, koyu kahverengi sakalını ıslatıyor, ben de ellerini yüzünden çekip ellerimin tersiyle gözyaşlarını siliyorum. "Sorun yok. Her şey yolunda. Artık özgürüm." Ona telefonumu uzattım. "Sıra sende."

Dehşete kapılmış görünüyor, alnındaki deri sıkı kıvrımlar halinde buruşuyor. "Ne?" diye mırıldanıyor.

"Her bir kredi, alacaklı, borç tahsilatçısı... Aramaya başlayın." Banka belgesini havada salladım. "Bu gece hepimiz yeniden başlıyoruz."

Babam hüngür hüngür ağlayarak başını sallıyor. "Hayır, hayır, hayır. Bunu yapmana izin veremem."

"Bu sadece senin için değil baba. Annem için de. Aramaları yap."

Konuşurken alt dudağı titriyor ve kelimeleri titreşimli bir şekilde çıkıyor. "Kızların babalarını kurtarmaması gerekir. Masallar böyle anlatılmaz."

Gülümsüyorum. "Baba, seni seviyorum... Masalları sıkıtır et." Elinde sıkıca tuttuğu telefonumu gösteriyorum. "Aramaları yap."

Nefesini içine çekiyor ve o kadar uzun süre tutuyor ki, bu noktada babamın Dex'ten bile daha iyi dalış yapabileceğinden eminim. Sonunda yavaş ve kontrollü bir nefes verdi. "O seni hak etmiyor Lenny. Hiçbirimiz hak etmiyoruz. Ben başaramazken sen bu aileyi bir arada tuttun. Ben zayıfken, sen güçlüydün."

Orta konsolun üzerinden uzanıp babamın elini tutuyorum. "Eğer bu işi ağırlara götüreceksen... Bana ailenin ne demek olduğunu sen öğrettin. Eğer güçlüysen, bunun nedeni sen ve annemin bana nasıl güçlü olunacağını göstermiş olmanızdır. Ben senin küçük temettünün sonunda karşılığını alıyorum."

Sonunda gözyaşlarının arasından gülümsüyor. "En azından bu hayatta bir şeyi doğru yaptım... Anneni seçtim. O bana seni verdi."

Her seferinde bir telefon, babam ve ben açık yaraları dikiyoruz, borçları temizliyoruz, geçmişi siliyoruz. Yeni banka hesabımdan büyük bir parça kesiliyor ama bu beni zerre kadar rahatsız etmiyor. İsteyebileceğim her şeye sahibim.

Ben güvendeyim. Annem ve babam güvende. Ve son üç yıldır rüyalarımda başrol oynayan adamla her günümü geçirmek üzereyim. Çamurlu sular artık geride kaldı.

Bu benim yeni başlangıcım.

*Günümüz**Miami'si*

T Miami'nin silüeti geceleri Vegas'tan bile daha görkemli. Sevgili memleketime ihanet etmek istemem ama suyun hemen kenarında dengede duran böyle bir Şehir daha önce hiç görmemiştim. Vegas'ın parlak ıŐıklarını seviyorum ama Miami'de de var, çok, yansıtma ve su ve yapmak Sunumu Vegas'tan daha etkileyiciydi. Şehre uçarken gözlerim manzaraya takılmıŐtı, birinci sınıf, bir bardak Flüt .ŞAMPANYA içinde benim el. Şimdi, içinde Limuzinde, elimde bir kadeh Şampanya ile aynı manzarayı bir kez daha yerden görüyorum. Zengin olduğunuzda, her yolculuğun temelde bir

 cki gezisi.

Tüm iyi niyetine rağmen Dex beni havaalanında karŐılayamadı. Görev  a ırmıŐtı ve başka bir acil iş meselesiyle ilgilenmek için son dakikada Los Angeles'a uçmak zorunda kalmıştı. Kısaca açıkladı, ama ben ona büyük bir k z olduğumu ve kendi başımın çaresine bakabilece imi söylemekle o kadar meŐguldüm ki, üzerinde çalıştığı anlaşmanın ayrıntılarını anlayamadım.

Bunun yerine, kliş  bir ş f r ş pkası takmış bir ş f r beni havaalanında "Bayan Hessler" yazılı bir tabela ile karşıladı. Beni bir limuzine bindirdi ve ardından bagaj alım bölümünden valizimi almak üzere havaalanına geri döndü. Ona valizimin parlak mor zebra çizgili büyük bir valiz olduğunu söylerken biraz utandım. Gençlik yıllarımdan beri yeni valiz almamıştım ve bu sahip olduğum en büyük valizdi. Her şeyi içine tıkıştırdım, hayatımın tüm gereklilikleri tek bir jumbo hardcase'e sıkıştırıldı. Daha fazla kıyafetim var ama sahip olduğum hiçbir şey kurumsal bir iş ortamına ait değil. Alışverişe çıkmam lazım.

İsim yapmış markaları ve "belli bir parça gibi görünmeyi" pek  nemsemesem de, Dex'in eşi olarak insanların beni nasıl gördüğünün, dolaylı olarak onu da nasıl gördükleri anlamına gelebileceğinin son derece farkındayım. Bu nedenle, Miami'deki ilk işim çok şeffaf olmayan üstler ve delikli ve yıpranmış kenarları olan kot olmayan altlar bulmak oldu. Alan'la birlikteyken aldığım birkaç sundress'i yanımda getirdim. Bu arada onlar yeterince şık görünüyor.

Limuzin park edildikten sonra, tutamağa uzanıyorum ve boşuna mandalı çekiyorum. Ş f r bölmeyi açıyor. "Bir dakika, Bayan Hessler. Ben geliyorum."

Görünüşe göre, artık kendi kapılarımı açmak gibi zorlu bir görevim de yok. Jeeves -benim ona taktığım isimle- beni aracın arkasından kurtardıktan sonra arkamızdaki asansörü işaret ediyor.

"Bu sizi doğrudan çatı katının girişine götürecek özel bir erişim asans r d r. Geçici geçersiz kılma kodu iki-dokuz-altı-dört-sekiz-  . Bu kod her gün değişiyor, bu yüzden yakında sizi parmak izi doğrulama sistemine alacağız. Bavulunuzu servis asans r nden yukarı çıkaracağım. Bavullarınızı a maları için temizlik görevlilerini ayarlamamı ister misiniz?"

"Hayır!" Sesim beton park binasında yüksek sesle yankılanarak vurguluyorum. Boğazımı temizliyorum. "Yani, hayır,

Teşekkür ederim. Orada kendim kurmayı tercih edeceğim bazı kişisel eşyalarım var."

Rahatsız görünen bir gülümsemeyle başını sallıyor.

"Kırılan fotoğraflar ve bunun gibi şeyler," diye ekliyorum kendime gözlerimi devirerek çünkü az önce kesinlikle bavulumu seks oyuncaklarıyla doldurduğumu ima ettim. Ki bu doğru... Sadece diş fırçamı, birkaç favori kapüşonlumu, birkaç çerçeveli fotoğrafımı ve Dex'in paketlememi istediği yaramazlık kutumun içindekileri getirdim. Ama Jeeves'in bunu bilmesine kesinlikle gerek yok.

"Anlıyorum," diye cevap veriyor ve konuyla ilgili daha fazla konuşmaktan kibarca kaçınıyor. "Size yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı?"

"Hayır, sanırım bu kadar yeter. Bıraktığınız için teşekkürler." Limuzinin arkasını işaret ediyorum. "Bavulumu da yanımda taşıyabilirim. Gerçekten sorun olmaz."

"Kendinizi zorlamanıza gerek yok hanımefendi." Gülümserken gamzeleri derinleştiriyor.

"Yani... yuvarlanıyor. Gerçekten zorlama değil, söz veriyorum."

Gülümsemesi yüzünü buruşturmaya dönüşür. "Sakıncası yoksa, Mrs.

Hessler, bu bir protokol. İşimin bir parçası."

"Oh. Tamam. O zaman" -bir şey arıyormuş gibi ceplerimi yokluyorum- "seni tekrar göreceğim miyim? Utanç verici ama bahşiş için nakit param yok. Yarın Dex'e beni ATM'ye götürmesini söylerim. Seni geri alabilir miyim? Gerçekten iyi iş çıkardın."

Daha önceki gülümsemesi kibardı ama şimdi bana gülmemeye çalıştığı belli oluyor. "Hanımefendi, ben sizin özel şoförünüzüm. Nereye gitmeniz gerekiyorsa, hizmetinizdeyim. Bahşişe gerek yok. Personelinizin bir parçasıyım." Göz kırıyor. "Bana fazlasıyla ödeme yapıyorsunuz."

"İşte şimdi utandım."

Başını iki yana sallar. "Olma. Bu oldukça sevimliydi."

"Eğer her gün görüşeceksek lütfen bana Len ya da Lennox deyin, hangisini tercih ederseniz. Ve ayrıca, özür

dilerim.

"Adını yakala."

Elini göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Bildiğini sanıyordum." Akıcı bir hareketle takım elbisesinin düğmesini çözer ve elini uzatır. "Ben Joseph ya da Joe. Hangisini tercih edersen." Eh, yaklaşmıştım. Jeeves, Joseph... o kadar da uzak değil.

"Teşekkür ederim, Joe. Ayrıca, bir şey daha var." "Elbette, nedir?"

Arkamdan başımı sallayarak uzatılmış limuzini işaret ediyorum. "Bunu her yere götürmek zorunda mıyız? Biraz gösterişli."

Tuzlu ve biberli kaşlarını kaldırıyor. "Hiç de değil. Bir tercihiniz var mı?"

"Gerçekten istemiyorum. Sadece Target'a her gittiğimizde baloya gidiyormuş gibi görünmek istemiyorum."

Gülüyor. "Not edildi. Yarın sabah görüşmen için seni almaya geldiğimde daha basit bir şey getireceğim. Sadece meraktan soruyorum, Target'a sık sık gidecek miyiz?"

Gülümsemem genişliyor ve hınzırlaşıyor. "Maaşımdan avans aldım, Joe. Oh, evet. Kemerini bağla, dostum."

Gök gürültüsünü andıran bir kahkaha atıyor. "Bildiğim iyi oldu. Tamam, iyi akşamlar, Lennox. Sabah görüşürüz."

"Bekle, bir şey daha var Joe. Bir görüşmeden bahsettin... ne görüşmesi?"

Omuz silkiyor. "Özür dilerim. Toplantılarınızın ayrıntılarını bilmiyorum. Tek bildiğim, Bayan Lockleer'ın görüşmenize hazırlanmak için saat sekiz buçukta şirket kampüsünde onunla buluşmanız gerektiğine dair bir not gönderdiği. Saat sekizde aşağıda olacağım, ama acele etmeyin. Sadece on dakikalık bir yol."

Lockleer mı? "Denny'yi mi kastediyorsun?"

"Kendisine Bayan Lockleer dememi tercih ediyor," dedi Joe, sesinde en ufak bir isteksizlik imasıyla. "Yarın senin günün bitene kadar bekleyeceğim; sonra seni eve getireceğim."

"Oh...peki, tamam o zaman. Birimizin programımın başında olmasına sevindim."

Joe başını sallar. "Bayan Lockleer size numaramı vermediyse diye." Joe ceketinin iç cebine uzanıp şık, siyah bir kartvizit çıkardı. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni her zaman arayabilirsin."

Kartı alıp parmaklarımın arasında oynatıyorum. "Teşekkür ederim, Joe."

Rica ederim der gibi başını eğdi. Sonra öne çıkıp bir düğmeye basarak benim için asansörü çağırıyor. Asansör kapısından içeri adımımı atarken, "İki-dokuz-altı-dört-sekiz-üç üstte, unutma," diyor. Kapılar kapanır kapanmaz otomatik olarak yukarı doğru itiliyorum.

Bu beklediğimden daha süslü. Belki de hala Dex'in zenginliğini anlamaya çalışıyorumdur. Neden bir milyarderin Miami'nin göbeğinde özel erişimli asansörleri olan bir çatı katı olmasın? Dex'in Las Vegas'taki evinden hep etkilenmişimdir. Bunun teknik olarak onun için bir gecekondur olduğunu fark etmemiştim.

Dex, hayalimizdeki evi bulana kadar bu dairede yaşamamız konusunda ısrar etti. Biraz "rahat" olduğu için özür diledi ama Hessler Malikanesini Denny'ye hediye etti. Dex'in çocukluk evinde yaşamayacağını bilmek beni biraz hayal kırıklığına uğrattı. Tarihin küçük bir parçası kayboldu. Ama rahatsız olmuş gibi görünmüyor.

Asansör kodunu girdikten ve kapılar ana oturma odasına açıldıktan sonra Dex'in bir sözlüğe ihtiyacı olduğunu fark ettim çünkü "cozy" kelimesini çok yanlış kullanmıştı.

Belki de dört bin metrekarelik bir çatı katı süiti, zihinsel olarak Keeping Up with the Kardashians'ta gördüğümüz yaşam tarzı görsellerine benzettiğim Hessler Malikanesi ile kıyaslandığında mütevazı ve rahat görünebilir. Ancak daire, Dex'in tarif ettiği gibi rahat ve yetersiz olmaktan çok uzak. Ana girişten geçerken ayak seslerim yankılanıyor. Tavanlar o kadar yüksek. Dekorun her parçası bir müzeye aitmiş gibi görünüyor. O kadar ki, dokunmak bile istemiyorum.

Her şey. Mobilyalar normal bir kanepa veya sehpanın neredeyse üç katı büyüklüğünde, ancak geniş açık alanlarda hala bebek boyutunda görünüyor.

Dex'in yatağı bile California King'den daha büyük görünüyor. Sanki burada dev bir yatak var. Sade bir deri başlık ve ayaklıkla çerçevelenmiş yatak, odanın ortasında elektrikli bir şömineye bakan bir platform üzerine yerleştirilmiş. Şimdiye kadar hiç balık tankı görmedim, ki bu mantıklı. Dex hiçbir zaman onlara bakacak kadar burada olmazdı. Sanırım artık her şey değişti.

Burası benim yeni evim... olabildiğince boş.

Büyük küvette banyo yaparak bir saatimi öldürüyorum. Annemin takdir edeceği bir küvet. Biraz kraker, peynir ve şarküteri eti bulmak için kileri ve tamamen dolu buzdolabını karıştırıyorum. Süslü kırmızı şişelerle dolu bir şarap rafı var ama bunların hiçbirisi cazip gelmiyor. Onun yerine maden suyunda karar kılıyorum. Ve nihayet, bir sinema salonunda ön sıradaymışım gibi hissettirecek kadar büyük bir televizyonda birkaç bölüm akılsız sitcom tekrarını izledikten sonra, yıkılıyorum ve Dex'i arıyorum. Toplantıda olduğunu biliyorum ama saat neredeyse on. Erkenci kocamın şimdiye kadar yatmaya hazırlandığından eminim.

İlk zil sesinde cevap veriyor.

"Selam, Bela. Kulakların çınlıyor olmalı çünkü ben de tam Emmett'e yeni mor saçlı güzel gelinimden bahsediyordum."

"Mor saçlı mı?" Gülüyorum. "Sen sarhoşsun."

"Pek sayılmaz. Ancak şu anda bir şeyler içiyorum ve bir anlaşmayı sonuçlandırmaya çalışıyorum." Bulunduğu yerde kısık bir uğultu var. Bir restorana benziyor. Dex komik bir fısıltıyla, "Ama Emmett inatçının teki," diye ekliyor.

Gülüyorum. "Dikkatli ol. Arkadaşının bunu duyduğuna bahse girerim."

Dex normal sesine dönerek, "Onu kastetmiştim," diyor. "Ona kanayan kalbimi bir tepside sunacağıma söz verene kadar fikrimi kabul etmeyecek."

"Abartı," diyor arka plandaki bir erkek sesi.

"Ne anlaşması?" İlgisiz bir şekilde sordum.

Dex güler. Zengin, homurtulu bir kahkaha. Eskiden midemi bulandıran bir kahkaha. Benim olması çok tuhaf. Ne zaman istersem o kahkahayı dinleyebilirim. Onu ne kadar çok istediğimi söyleyebilirim. Dex'in bu anlaşmada kalbini sunması imkânsız çünkü o zaten benim. "Kibarlık olsun diye mi soruyorsun yoksa gerçekten ilgileniyor musun?"

"Çoğunlukla kibar olmak için ama söz veriyorum her bir kelimeyi dinleyeceğim."

"Emmett'in babası Visionary Records plak şirketinin sahibi. Orada yönetici ve şu anda dünyanın en iyi sanatçılarından bazılarıyla çalışıyorlar. Onun listesinden bazılarının Luxe Adventure'ın gemi turlarında programlı olarak yer almasını istiyorum. Bazı Hollywood yıldızlarımız var ama ben müzik sektöründen de sanatçılar bulmaya çalışıyorum. En sevdiğiniz Grammy kazananını bir gemi yolculuğunda görmek harika olmaz mıydı?"

Omuz silkiyorum. "Onlar sadece insan. Ünlüleri görmek için gemi seyahati satın alır mıydım bilmiyorum. Ama en sevdiğim müzisyen bana bir hafta boyunca serenat yapacak olsa, elimdeki son kuruşa kadar gemi seyahati için harcardım."

"Ne?" Dex soruyor.

"Büyük konserleri sevmiyorum. Her ne kadar abartılı dünya turlarını izlemeyi sevsem de, performansı jumbotronda hafif bir gecikmeyle izlemek zorunda kalmaya dayanamıyorum. Taylor Swift'in ruhu şad olsun, bu performansı televizyona koyduğu için. Hayatım boyunca biriktirdiğim parayı 100 metre öteden ışıltılı bir mayo giymiş bir karıncayı izlemek için harcamak istemiyorum. Şimdi, eğer bir gemi yolculuğunda sahne alsaydı, çok daha samimi olurdu... hayatta bir kez yaşanacak bir deneyim. Bunun için en yüksek doları öderdim."

"Hayatta bir kez..." Dex mırıldanıyor. "Bebeğim, seni hoparlöre veriyorum. Hepsini tekrar söyle."

Beceriksizce kendimi tekrar ediyorum ve sözümü bitirdiğimde Dex sesini mırıltıya düşürüyor. "Biz buna 'Hayatta Bir Kez' derdik, Emmett. Bir konser gezisi. Ne

dersin? Her seferde bir assolist ve beş ila altı yardımcı sanatçı. Her biri eşsiz bir set."

"Aynen öyle. Kıtık üzerine oynamalıyız," diyor Emmett. "Sürpriz performans gösterileriyle biraz vızıltı yaratın. Sonra ön siparişler. Biletler bittiğinde, bitmiştir."

"Shaylin'i çağırabilir misin?" Dex sorar.

Gözlerimin şaşkınlıktan şiştiğini göremedikleri için çok mutluyum. Shaylin dünyanın sevgili pop prensesi ve benim utanmaz kız aşığım. Bir mikro domuz aldı ve adını Piggie Smalls, nam-ı diğer The Notorious P.I.G. koydu, yani temelde ruh ikiziyiz.

"Şaka mı yapıyorsun? Dünya turuna çıktı. Üç yıl boyunca arka arkaya konser verecek."

"Onu bir haftalığına alamaz mıyız? Gelecek yıl birkaç gösteriyi iptal edelim mi? Bilet gelirinden kaybedeceğinin dört katını öderim," diye yalvarıyor Dex. "Bunun işe yaraması için büyük bir isme ihtiyacımız var-"

"Dex, o aynı zamanda bir milyarder. Para pek de motive edici bir unsur değil," diye açıklıyor Emmett.

"Guardian," diyorum. Yatırımlar ve kâr marjları hakkında anlamadığım terminolojiyi ortaya atmaya başladıklarında ilk seferinde beni duymuyorlar. Boğazımı tekrar temizliyorum. "Guardian denen şu hayır kurumuna ne dersiniz?"

"Ne oldu bebeğim?" Dex soruyor.

"Evet bebeğim, neydi o?" Emmett, Dex'le alay ederek soruyor. Yüksek bir gümbürtü duyuyorum ve Emmett, "Ah," diye inliyor.

Ayrıntıya girmeden önce kıs kıs gülüyorum. "Sosyal medyada, seks ticareti ve aile içi şiddetle mücadele eden Guardian adlı yardım kuruluşunu desteklediği konusunda çok konuşuluyor. Yasal rehberlik, güvenli evler, yer değiştirme, tanık koruma gibi her türlü şeyi finanse ediyorlar. Her doğum gününde ya da albümü bir numaraya yükseldiğinde tek dileği insanların Guardian'a bağışta bulunması. Bu konuda çok tutkulu. Gemi gelirinin yarısını hayır kurumuna bağışlasanız nasıl olur? Eminim bunu yapardı."

"Yarım mı?" Emmett bağırıyor.

"Yarısı gemiyi iflas ettirir," diye açıklıyor Dex bana. "Ama yüksek bir yüzde işe yarayabilir. Ayrıca, bu onun için büyük bir halkla ilişkiler hamlesi..."

Emmett, "Yani, konsepti başlatmak için kişisel bir kaybı göze alın," diye ekliyor. "O zaman onun izinden gitmeye çalışan daha fazla başrol oyuncusunu çekersiniz."

"Aynen öyle."

"Bu gerçekten çok zekice. Bunu neden düşünemedik?"

"Çünkü karım ikimizin toplamından daha zeki," diyor Dex, gurur dolu ses tonuyla. Gerçekte, muhtemelen bir aylık market alışverişi ya da bir konserde burun deliklerinde oturmak arasında seçim yapmak zorunda kalmadıkları içindir. Her kuruşu cimrice harcamak zorunda kaldığınızda en azıyla yetinmek acı vericidir. Keşke dünyada şans ve bağlantılara göre değil, çaba ve sıkı çalışmaya göre ödeme yapılsaydı.

"Bu sadece bir fikirdi, Dex."

"Lennox," diyor Dex, arka plandaki gürültü azalıyor ve sesi berraklaşıyor. Beni hoparlörden çıkarmış olmalı. "Bizim gibi bir servete sahip olduğunuzda, fikirler gerçek bir değişime dönüşür. Bunu sakın unutma. Artık büyük hamleler yapma gücüne sahipsin."

Sırıtıyorum. "Burada oturup güzel görünmemi istediğini sanıyordum. Ben sadece senin ilham perinim."

"Ayağımı ağızımdan çıkarırken lütfen beni mazur görün. Bunu söylememeliydim. Eğer biraz sorumluluk almak istiyorsan-"

Gülüyorum. "Bir yüksek lisans derecem ve yaklaşık on yıllık kurumsal deneyimim var. Kendimizi aşmayalım."

"Hey," diye neredeyse havlıyor. "Bayan Hessler, kendinize benim kadar güvenmeye başlamanıza ihtiyacım olacak. Kalbiniz sizi muhteşem kılıyor ve beyaz atletiniz ve pembe pijama şortunuzla bile bana kraliyet ailesi gibi görünüyorsunuz. Hepimiz seni dinliyoruz. Ne zaman istersen konuş."

"Dex, teşekkür ederim. Bu çok tatlı ve... bekle" - pijamalarım bakıyorum- "ne giydiğimi nereden biliyorsun?"

"Güvenlik uygulaması, biri hareket sensörlerini her geçtiğinde bana bir uyarı gönderiyor. Bu arada maden suyu tercih etmene şaşırdım. Seni tanıdığım üç yıl boyunca bir kez bile Perrier içtiğini görmedim. İçecek dolabında bira var."

"İçecek dolabı mı?" Ben soruyorum.

"Daha spesifik sıcaklık kontrolleri var. Oturma odasındaki barın altında, çantanızı ayarladığınız yerde."

Dudaklarımı büküp başımı sallıyorum. Alaycı bir tavırla, "Şu anda pek sapık gibi hissetmiyorum," diyorum. "Belki bir çentik açabilirsin."

"Sassy," diye mırıldanıyor Dex. "Vegas'a taşındığımda taktırmıştım. Personelin güvenliği için. Şimdi taşındığımıza göre onları söktüreceğim."

"Beni istediğin kadar izle. Saklayacak bir şeyim yok. Sadece aramadığına şaşırdım."

"Özür dilerim." Uzun süre sessiz kaldı, onu kötü hissettirdiğimi biliyorum. "Arka arkaya toplantılar yapıyordum ve ben sadece..."

"Oh, hey, seninle dalga geçiyorum. Yapışkan olmaya çalışmıyorum."

"Lütfen yapışkan ol," diyor Dex basitçe. "Beni düşündüğünü bilmemi sağlıyor ki bu çok hoş çünkü ben de hep seni düşünüyorum. Len... Özür dilerim. Orada olacağıma söz verdim ama orada değilim. Belli ki Hessler lanetinin etkisi altındayım."

"Sorun yok," diye onu temin ediyorum. Ama bu evliliğe zaten tutulmayan sözlerle başladığımızı unutmuş değilim. Dex burada olacağını söyledi ama değil. Sorun olmadığını söyledim... Öyle mi? "Çalışman gerektiğini anlıyorum. Sorun değil."

Yine de babamın uyarısı zihnimde dolaşıyor. Bana iyi iş adamlarının bir anlaşmayı yapmak için ne gerekiyorsa söylemeyi ve yapmayı bildiklerini söylemişti. Ben Dex için basit bir anlaşma mıyım? Eğer o

burada olmak isteseydi, olabilirdi. Dikkati şu anda en çok ihtiyaç duyduğunu hissettiği yerde.

"Bunu telafi edeceğim," diye aceleyle çıktı. "Burada toparlanıp eve gittiğimde seni arayacağım."

"Gerek yok. Sanırım biraz uyuyacağım. Görüşmeden sonra sabah görüşür müyüz?"

"Görüşme mi?"

"Denny bir şeyler ayarladı sanırım."

Dex nefesinin altından homurdanıyor. "Sana konuşma notları mı gönderdi?"

"Hayır. Ama beni hazırlamak için önce benimle orada buluşacak."

"Lütfen dikkatli olun. Muhabirler biraz istilacı olabiliyor. İnanın bana, bir ya da iki kez başım yandı. Denny ne tavsiye ederse ona sadık kalın."

"Tamam, anladım." Derin bir nefes aldım. "İtiraf etmeliyim ki, alışveriş yapmak için bir günüm olması iyi olurdu. Şimdi bu şeye bir güneş elbisesiyle gitmek zorunda kalacağım." Dottie'yle tanıştığım zamanı ve giydiği kıyafeti düşünüyorum. Zarif ve profesyonel. Düşük bütçeli bir arka bahçe barbeküsü için uygun bir kıyafetle gülünç görüneceğim.

"Muhtemelen sadece röportaj kısmıdır. Fotoğraf çekimi genellikle ayrı olarak planlanır. Denny ile tekrar kontrol edeceğim. Önce bana sormadan senin programına bir şeyler koymasından hoşlanmıyorum."

"Uh oh... Bebek bakıcılarım kavga etmek üzere mi?"

"Çok komik. Ama bu arada, sundress'in nesi var?"

"Bu çok gündelik. En sofistike elbisem açık mavi ve üzerinde kuş tüyü çizgiler var. Kısacası, bir köpek yavrusu kadar profesyonel görüneceğim."

Gülüyor. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, tüyleri severim, güneş elbiselerini severim ve sadece kendin olduğun zamanları gerçekten severim."

"Bildiğim iyi oldu." Telefona gülümsedim. "İyi geceler, Bay Hessler."

"İyi geceler, karıcığım."

Hayatımda hiç bu kadar yavan bir oda görmemiştim. Dottie'nin ofisi boş bir boyama sayfasına benziyor ve ressamın elinde tam olarak tek bir boya kalemi var: boz kahverengi. Martha Stewart tarzı PANTOLON TAKIMI içinde bej olur olmak ve Burada mükemmel bir kamuflaj var. Bir tane sürdüğümde duvara yaslanarak ya da halının üzerine uzanarak kaybolabilirdim. Kırmızı ojeyi sevmesine şaşmamalı. Ofisinde sahip olduğu tek renk patlamasıydı - ki tahminimce daha çok bir iş yerinden çok ikinci bir ev gibi.

Ofis hala onun gibi kokuyor, sevdiğim o süslü Fransız parfümü gibi. Bir tazı gibi kokusunu alabiliyorum. Kendimi ona yakın hissettiriyor. Burada olmasını çok isterdim. Gerçi, eğer olsaydı... muhtemelen olmazdım. Yine de bir seçim yapmak zorunda kalsam, Dex'in şu anda büyükannesinin olmasını tercih ederdim. Ona rehberlik edebilecek ve tüm bu değişimde kendini güvende hissetmesini sağlayacak biri.

Sahip olduğu tek şey benim.

Ve ben kesinlikle bu lüks CEO ofisine parlak mavi sundress elbisemle, yontulmuş ayak tırnak cilamı tabanına giyilen babetlerin içinde saklayarak, kulaklarımda sahte elmas küpelerle ait değilim. İşte bu kadar. Bugün, işten sonra, Joe ve ben lüks bir butik ya da başka bir yer bulacağız.

ve biraz hasar vereceğim. Profesyonel bluzlar ve pantolonlarla onların bölümünü yıkacağım. İtibarım pek umurumda değil. Sadece Dex'i utandırmak istemiyorum.

Ayakkabılarımı çıkarıp oturma alanındaki sehpanın önünde bir ileri bir geri adım atıyorum, pelüş ofis halısının ayaklarıma verdiği hissi seviyorum. Bastığım yerde düzleşmiş bir yol var ama bu benim adımlarımdan kaynaklanmıyor. Bu yıpranma, yıllarca aynı desendeki ayak izlerinden kaynaklanıyor. Yani... Dottie şu anda benim adımladığım yerde adımlamış. Kendi kendime gülümsüyorum.

"Bana tepeden bakıyorsun, ya çok memnunsun ya da dehşete düşmüşsün, değil mi?" Yüksek sesle soruyorum. "Umarım Dex beni seçtiği için mutlusundur. Sana söz veriyorum Dottie, ona çok iyi bakacağım. Onu seviyorum." Elimi ofiste gezdirip lüks döşemeleri işaret ediyorum. "Bunların hiçbirisi için değil, ama ona aşık oldum çünkü..." Aslında cümlemi nasıl bitireceğimi bilmiyorum. Dex bana karşı nazik ve tatlı olduğu için demek istiyorum. Ama Alan da öyleydi. Hayır, Dex ile kader gibi hissediyorum. Sanki bu konuda benim söz hakkım yokmuş gibi. Tanıştık ve sonra tüm romantik hayatım kadere direnme ve sonunda ona boyun eğme oyununa dönüştü.

Yaklaşık iki dakika volta attıktan sonra gözüme küçük bir parıltı çarpıyor. Metal bir şey, tavandan tabana geniş pencerelerden içeri süzülen güneş ışığını yansıtıyor. Merakım beni Dottie'nin masasının arkasındaki büyük gömme dolaplara çekiyor, ahşap dolap masasının kaplamasıyla mükemmel bir uyum içinde. Belli ki bir takım. Her şey o kadar özenle harmanlanmış ki, orta rafın en kenarına sıkıştırılmış fildişi renkli hatıra kutusunu neredeyse gözden geçiriyorum. Küçük gümüş toka dikkatimi çekmiş olmalı. Açmaya çalışıyorum ama kilitli. Beni ilgilendirmedigine karar vererek arkamı dönüyorum, ama sonra yüksek bir gümbürtü geliyor ve aniden ayaklarımdan etrafına bir yığın zarf saçılıyor. Oh, kahretsin.

Tokayı kurcalarken kutuyu kenara çok yaklaştırmış olmalıyım. Düşüğünde kırıldı ve

En az yüz harf varmış gibi görünüyor. "Kahretsin," diye homurdanıyorum ve içindekileri almak için dizlerimin üzerine çöküyorum. Kutuyu kaldırıp dik konuma getirdikten sonra harfleri yerine koymaya başlıyorum ama harflerin arasına karışmış bir Polaroid'e rastlayınca elimi kalbimin üzerine atarak yüksek sesle nefes alıyorum.

Dottie'ye üç yıl önce verdiğim Polaroid'in aynısı. Sadece yarısı değil. Birbirine bantlanmış... Eksik parça yirmili yaşlarında görünen Jacob, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kameraya bakıyor.

Şaşırtıcı olan bu değil. Bunu biliyordum. Jacob hakkında konuştuğumda gözlerindeki bakış. Dex'e aşık olduklarını söylemeye çalıştım. Bu fotoğrafta Dottie ve Jacob'ın birlikte olması beni hiç şaşırtmadı, özel yerlerinde açıkça sevgililer, bacaklar iskeleden sarkıyor, Jacob'ın yarısında büyük, beyaz bir çardak görünüyor. Hepsi çok mantıklı.

Beni şok eden şey, yirmi yaşındaki Jacob'ın rahatsız edici bir şekilde kocama benzemesi.

"Vay anasını," diye mırıldanıyorum farkına varınca. "Kutsal gerçek bok."

"Her şey yolunda mı?" Kapıdan gelen bir kadın sesi beni irkiltiyor. Sanki kapıdaki bu tuhaf kadının az önce keşfetmiş olabileceğim şey hakkında bir fikri varmış gibi, yeni keşfettiğim sırrı saklamaya çalışarak resimleri hızla ters çeviriyorum.

Kızıl saçlı sürüngen kadın ofise dalar ve dizlerinin üzerine çökerek mektupları küçük yığınlar halinde toplar, içerikleriyle tamamen ilgisizdir. "Sizi korkuttuğum için çok özür dilerim," dedi. "Kapı aralıktı ve Bayan Lockleer beni beklediğinizi söyledi."

Beni korkuttuğunu ve kutuyu düşürüp bu karmaşayı yaratmama neden olduğunu düşünüyor olmalı. "Sorun değil." Daha fazla mektup toplamak için çabalıyorum ama o daha hızlı. Zaten işin çoğunu halletmiş olduğundan, zarf yığınlarını kutuya geri yerleştiriyor. Masanın üzerine koymadan önce kapağı nazikçe kapatmaya devam ediyor.

Elini uzatıyor ve "Ben Katherine ya da tercihen Kat-Tearney, Peak Publications'da gazeteciyim" diyor.

Elini sıkarken açık kapıya baktım. Denny hangi cehennemde? "Lennox Mitchell. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Mitchell, Hessler değil mi?" diye soruyor başını yana eğerken.

"Daha geçen hafta evlendim. Ani oldu ve isim değişikliği sürecini başlatacak zamanım olmadı."

Belli etmeden karnıma bakıyor. "Evet, bir Hessler düğünü için büyük bir resepsiyon beklerdim. Bu acele ve gizlilik niye?" diye soruyor sinsi bir gülümseme ve göz kırpmayla. Kafamın içinde göz kamaştırıcı bir alarm çalıyor. Çok fazla şey söyleme.

Ofisin etrafına bakıyorum. "Kutlama için daha sonra zamanımız olacak. Ailemiz acı bir kayıp yaşıyor."

Kat'in buğulu yeşil gözleri başını sallarken rahatlıyor. "Doğru, kaybınız için çok üzgünüm. Seni halefi olarak seçtiğine göre Dottie'yle çok yakın olmalısınız." Kat yüzümü tarıyor. Endişelendiğimi hissetmiş olmalı ki ekliyor: "Henüz herkesin bilmediğini biliyorum. Bayan Lockleer röportajın içeriği için bana kısa notlar verdi. Dottie, Hessler Group'un başında bir kadın CEO olmasını istiyordu, bu yüzden Dex'in karısını seçti. Bunun feminizm için güçlü bir ifade olduğunu düşünüyorum."

Denny açısından küstahça. Ama yine de bu anlatı, "Dottie Hessler'in neden tüm şirketini benim gibi bir amatörün ellerine teslim ederek riske attığı konusunda hiçbir fikrim yok" demekten daha iyi.

"Oturmak ister misiniz?" Kendimi yüksek arkalıklı tekli koltuğa yerleştirirken karşımdaki krem rengi kanepeyi işaret ediyorum.

Kat oturur ve bir kayıt cihazı çıkarıp masanın üzerine koyar. Elinde ne kalem ne de kağıt var. Sadece bacak bacak üstüne atıyor ve beklentiyle bana gülümsüyor. Ayakkabıları yarım numara büyük olmalı çünkü ayağını her salladığında topuğu sivri topuklu ayakkabısından kayıyor.

"Bayan Mitchell, bana kendinizden bahsedin. Eğitiminizi nerede aldınız? Daha önce hangi şirketlerle çalıştınız? Hangi hayır kurumlarına katıldınız? Bir şeyler yapmaya çalıştım."

LinkedIn'de biraz geçmiş araştırması yaptım ama profilinizi bulamadım."

Dudaklarımı ıslatıp yutkunuyorum, tehlikeli bir yanıt hesaplamak için zaman kazanıyorum. "Ben... LinkedIn'de pek iyi değilimdir. Referanslarımın çoğu kulaktan kulağa." Teknik olarak yalan sayılmaz.

Bir gözünü kısarak bir süre beni inceliyor. "Rahatsızsın," diyor sonunda.

"Çok."

Gülerek buzları eritiyor. "Dürüst olmak gerekirse, ben de. Bu tür şeylerden nefret ediyorum. Yazma yönünü seviyorum ama röportajlar beni hep rahatsız ediyor. Herkes çok katı ve samimiyetsiz. Bu röportajın ne için olduğunu biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ediyorum. "Denny -ya da sanırım sizin tanıdığınız Bayan Lockleer- benimle önceden buluşacaktı, böylece size karşı daha hazırlıklı olacaktım."

Kat dudaklarını emiyor. Onları serbest bıraktığında yüksek sesli bir şapırtı duyulur. "Belli ki bir iletişimsizlik var çünkü özelliği satın aldığında senin talep ettiğini söyledi."

"Bu görüşmeyi ben istemedim."

Kat çarpık bir gülümsemeyle, "Halkla ilişkiler entrikaları çeviriyor olmalısınız," diyor. "Tamam, bu konuya farklı yaklaşalım. Peak Publications hakkında çok şey biliyor musun?"

Başımı salladım. "Ben pek dergi okuyan bir kız değilim." En son dergi okuduğumda CosmoGirl ve Myspace hâlâ geçerliydi.

"Doğru, basılı medya azaldı. Birkaç dijital yayınıımız var." Aşına olmadığım birkaç web sitesini sıralıyor. Ama BuzzLit'ten bahsettiğinde kulaklarım dikiliyor.

"BuzzLit, ünlülerin dedikodu yayını gibi mi?"

Gülümsemesi kırılmış. "Aşağı yukarı. Ama bu röportajı sunacağımız yer orası değil. İş dünyası yayınıımız Elite, bir kadın CEO'yu ilham verici bir hikaye olarak öne çıkarmak istiyor. Bu röportaj da bunun için."

Başımı salladım. "Tamam, tabii. Bunu yapabilirim. Gerçi bu işte oldukça yeniyim, bu yüzden size ne kadar bilgi verebileceğimden emin değilim."

Öne doğru eğilir ve kayıt cihazını kapatır. "Dinleyin, Bayan Mitchell-"

"Lennox," diye düzeltiyorum.

"Tamam, Lennox. Kullanabileceğim tüm mükemmel cevapları içeren bir röportaj taslağım var. Hessler Group'ta CEO'luk görevini üstlendiğiniz için ne kadar alçakgönüllü ve heyecanlı olduğunuzu ve elbette hayırseverlik motivasyonu ile büyüme ve yenilik için her türlü planınız olduğunu söyleyeceksiniz. Yada, yada." Gülümsüyor. "Görüşme konusunda stres yapma. Harika görünmeni sağlayacağım. Yayınlanmadan önce makaleyi imzalayacaksın. Görüştüğüm CEO'ların çoğu bu tür şeylere gelmiyor bile. Halkla ilişkiler ekipleri yanıtlarını bana e-posta ile gönderiyor ve ardından fotoğraf çekimi için beş dakikalığına geliyorlar. Zaman konusunda beklediğimden çok daha cömert davrandınız."

"Tamam, kulağa harika geliyor aslında." Halkla ilişkiler ekibim olduğunu sanmıyorum ama Dex var. Ne yazarsa yazsın, ona danışacağım.

"Rahatladın mı?" diye soruyor.

"İnanılmaz. Daha dün ülkenin öbür ucuna taşındım. Başım hâlâ dönüyor."

"Daha önce

neredeydiniz?"

"Vegas. Dex'le orada tanıştım."

Kalın, kırmızı kaşlarını öyle bir kaldırıyor ki, sanki kafasından fırlayacaklarmış gibi görünüyor. "İşte bu ilginç bir hikâye... İlgimi çektiğini düşün."

Gülüyorum. "Öyle bir şey değil. Dex son üç yıldır Vegas'ta yaşıyordu. Orada tanıştık."

"Ah, buna bayıldım. Pretty Woman havası veriyorsun, özellikle de mor saçlarınla. Nasıl tanıştınız?" diye soruyor ellerini birbirine sürterek. Ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını kalçalarının altına sokuyor ve bir çocuk gibi rahatça oturuyor.

Tek gözümü kısıyorum. "Az önce fahişe olduğumu ima etmemişsin gibi davranacağım ama bilgin olsun, Dex benim tüplü dalış eğitmenimdi. Aslında dalmayı öğrenecek param yoktu ve bu yüzden bana ücretsiz ders verdi."

Elini ağzına kapatan Kat, avucunun içine doğru soluyor. "Çok özür dilerim, Pretty Woman'ı o şekilde kastetmemiştim. Sadece Dex Hessler'ın neredeyse on yıldır Forbes'un en uygun varisleri listesinde yer aldığını kastetmiştim. Sonunda biraz... cazibeli biriyle birlikte olduğunu gördüğüme sevindim. Hepimizin evleneceğini varsaydığı Stepford Kadınları robotundan çok daha ilginç görünüyorsun. Bilirsiniz, ince yapılı, saçları mükemmel bir şekilde kıvrılmış, tam olarak iki buçuk çocuk doğuran, belki biraz bahçe işleriyle uğraşan bir tip."

Gülümsüyorum, onun alıngan kayıtsızlığı karşısında biraz daha rahatlıyorum. "Bahçıvanlık benim gücüm değil."

"Peki, arkadaştan arkadaş, sır nedir? Nasıl bir milyarder bulabilirim çünkü erken emeklilik beni çağırıyor."

Gülüyorum. "Dex ile ilişkim stratejik değildi. Birbirimizi yıllardır tanıyorduk. Onun gerçekte kim olduğunu bile bilmiyordum. Servetini ancak geçen hafta öğrendim."

"Ne? Dex Hessler'ın kim olduğunu nasıl bilmezsin? Miami'de tam anlamıyla kraliyet ailesinden."

"Öyle davranmıyor. Las Vegas'ta oldukça sade biriydi. Tek bildiğim dalış ve öğretmenlik konusunda çok tutkulu olduğuydu. Beni güldürüyor. Onun yanındayken asla gülümsemiyorum. Bu yüzden ona aşık oldum."

"Oldukça seksi olduğundan bahsetmiyorum bile." Sırıtiyorum. "Bir de şu var."

"Toplanıyor mu?" diye soruyor ve kendi sorusuna kahkahalarla gülüyor. "Lütfen bana küçük bir penisi olduğunu söyle çünkü o kadar seksi, zengin ve kocaman bir malafatı olamaz. Tanrı o kadar cömert değil."

"Sadece arkadaşlar arasında, değil mi?"

Gülüyor. "Açıkçası, 'shlong' kelimesinin bir iş yazısında yeri yok."

"Evet, aleti büyülü."

İkimiz de kahkahalara boğulduk. Aslında Denny'nin burada olmamasına sevindim. Konuşmaları yönlendirmek gibi bir huyu var. Kat'le konuşmak kolay ve onun bu iş görüşmesiyle benden daha az ilgilendiğini söyleyebilirim.

"Kahvaltılık taco sever misin?" Kat soruyor.

"Sadece sonu 'y' ile biten günlerde," diye cevap veriyorum kocaman bir gülümsemeyle.

"En iyi chorizo tacos ve baharatlı horchata servis eden bir yer biliyorum. Bu havasız ofisten çıkıp bir şeyler atıştırmak ister misin? Benim ikramım mı?"

Tam o anda midem gurulduyor. "Evet, kulağa harika geliyor. Bizi götürmesi için şoförümü çağırmamı ister misin? Beklemede." Çenem düştü. "Vay canına, kulağa iddialı geliyor."

Kat derin bir kahkaha atar. "Tabii ki."

Başımı öne eğdim. "Tamam, gerçekten mi? Zengin olma konusunda çok yeniyim. Şimdiye kadar pek sevmedim. Sıradan şeyler yapmak için çok fazla koordinasyon gerekiyor. Geçen hafta külüstür bir Honda'm vardı. Bu hafta ise bir şoförüm ve karartmalı, kurşun geçirmez camları olan bir SUV'um var. Şimdiden normalliği özledim."

Kat gülümsüyor. "Şanslısın ki hemen ön tarafa park ettim ve her ne kadar Honda değil Ford kullanıyor olsam da, kesinlikle boktan bir araba. Kendini evinde gibi hissedeceksin."

Gülüyorum. "Harika. Teşekkür ederim."

Ayağa kalkmadan önce kalçalarını sıvazlıyor. "Pekala, gidelim."

Rahatlamış hissederek gülümsemesine karşılık veriyorum. Ben de Miami'de arkadaş edinmenin zor olacağını düşünüyordum.

Günümüz Miami'si

M Uak piste inerken aklımdan büyükannemin anıları geçiyor. O hep yalnızdı. Hatta  nce Büyükbaba'nın sağlık reddedildi, Onunla ilgili hatırladığım her şey tek başına. Her zaman bir i  seyahati ya da acil bir mesele vardı. Karısı ve ailesiyle vakit geçirmemek için bir bahane bulmakta ustaydı. Sanırım annem vefat ettikten sonra pişman oldu ama hiçbir şeyi düzeltecek zamanı yoktu. O zamana kadar büyükannem rahatlamı tı. içinde kendi kendine yeterlilik. O durdu istemek onun dikkatini çekerdi. Büyükanne geziler, partiler ya da etkinlikler düzenlerken büyükbabanın programını kontrol etmezdi. Büyükbabamın onun bir parçası olmak isteyip istemediğine aldırmadan hayatını yaşadı. ya da değil.

Evlenmeyi hiç hayal etmemi tim ama e imin gözlerinde büyükannemin gözlerindeki küçük hüzün dokunu unun olmasını istemeyeceğimi biliyordum. G r n  e göre ben de büyükbabamın izinden gidiyorum.

Lennox Miami'de bütün bir haftayı tek başına geçirdi. Kocası olarak yaptığım ilk büyük hareket, benimle yeni evimizde buluşmasını istemek ve ardından onu kendi başına gezinmesi için terk etmek oldu. Kriz üstüne kriz çıktı. Beni Miami'ye geri götürecek düzenlemeleri her yaptığımda, başka bir şey ortaya çıktı.

Önce Emmett'i yeni iş fikrime dahil etmek için Los Angeles'a uçtum. Luxe Adventure bu çeyrekte büyük bir darbe aldı. Yakında kâra geçmezse bir gemiyi emekliye ayırmak zorunda kalacağız. Bu aynı zamanda işgücümüzün yaklaşık yüzde onunu işten çıkarmamızı gerektirecek. İdeal değil. Dolayısıyla bu gündem gerekliydi. Ardından, en önemli uğrak limanlarımızdan birinin arka arkaya üç kez iptal edilmesinin ardından, korkunç derecede artan liman ücretlerini çözmek için Karayipler'e uçmak zorunda kaldım. Daha fazla yatırım bana ancak bu kadar zaman kazandırabilir. Şimdi, yeniden düzenlememiz gereken en az otuz güzergah var ve daha fazla gelir kaybetmemek için bunu bir program değişikliği yerine bir yükseltme olarak paketlemek için pazarlamaya ihtiyacım var.

Her zaman yangın çıkar. Bazen bu kararları birlikte almak için hissedarlar ve paydaşlardan oluşan bir ekibe sahip olan halka açık şirketleri kısıkanıyorum. Özel mülkiyet statüsü bana tüm kontrolü veriyor... ve tüm yükü.

"Teşekkürler Rhodes. Bir dahaki sefere görüşmek üzere," diyorum pilotum Art Jones'a, jetten inerken.

"İyi akşamlar, efendim. Bir sonraki seyahatte hanımla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Emmett'le buluşmak için Los Angeles'a giderken Jones'a bahsettiğim planları hatırlayarak başımı sallıyorum. Yıl sonundan önce bir hafta izin almak ve Lennox'a gerçek bir balayı ısmarlamak gibi bir niyetim var.

Aceleyle aracıma bindim. Joe yolcu kapısının yanında saygıyla duruyordu. "Evinize hoş geldiniz, Bay Hessler."

Ona sıırıyorum. "Gerçekten mi? Bu 'Bay Hessler' saçmalığına geri mi döndük?"

Gülüyor. "Alışkanlık. Evine hoş geldin, Dex." "Bu daha iyi."

Omzumun üzerinden pilotun valizimi koyduğu merdivenlere bakıyor. "Tek çantan bu mu?"

"Evet. Bir sürü son dakika seyahati. Bir haftadır aynı kıyafeti yıkayıp giyiyorum. Tanrım, evde olmak çok güzel."

Joe bavulumu almak için aceleyle merdivenlere koşuyor. Bagaja yerleştirdikten sonra, "Yarın ofise gitmek için seni saat kaçta alayım?" diye sordu.

"Gerek yok. Yarın izin alacağım. Karımla uzun bir hafta sonu geçireceğim."

"İyi fikir," diyor Joe ben arka koltuğa tırmanırken. "Zor bir gün geçiriyor. Sanırım seni gördüğüne sevinecek."

Ona ne demek istediğini sormadan arabanın kapısını arkamdan kapatıyor. Telefonumu çıkarır çıkarmaz da sormama gerek kalmadı. Halkla ilişkiler ekibimden gelen bir e-postanın konu başlığı: Kriz Yönetimi Eylem Planı, Lennox'un neden kötü bir gün geçirdiğini açıklıyor.

E-posta, okumak istemediğimi bildiğim bir BuzzLit makalesinin bağlantısını içeriyor. Bugün piyasadaki en değersiz, en adi, en saçma dedikodu yayını. Genellikle büyük ünlü skandallarıyla ilgileniyorlar. Aldatanlar onların ekmek teknesi. Ama ben dört gündür uçuşlarda ve takım elbiseli adamlarla toplantılardayım. Yeni evlendiğime dair haberler dolaşıyor olsa bile, beni sadakatsizlikle suçlayacak cephaneye sahip olmalarına imkan yok.

Bağlantıya tıklıyorum ve makalenin başlığını gördüğümde neredeyse boğuluyordum.

HESSLER GRUBU: MIRASTAN GÜLÜNÇLÜĞE.
Las Vegas'lı bir aşüfte, Amerikan kraliyet ailesini
milyar dolarlık servetini ve kocaman, sihirli penisini
vermesi için nasıl dolandırdı?

Kat Tearney'in sunduğu eğlence

Siktiğimin Kat'i.

Bu özelliğinin ne kadar temelsiz ve acımasız olduğunu tahmin etmek için makaleyi okumama bile gerek yok. Bu kadının işi, eline geçirebildiği her zavallı, masum insanı aşağılamak. İnsanları kızartmanın ve zehir saçmanın bir yetenek olduğunu düşünüyor gibi görünüyor.

Son kurbanı görünüşe göre karım, ama Lennox'u nasıl ele geçirdi? Denny bana Lennox'u CEO olarak ilan ettikten sonra yayınlanmak üzere bir iş röportajı ayarladığını söyledi. BuzzLit'ten bahsetmedi ve kesinlikle Kat Tearney'den de bahsetmedi. Ben olsam bu saçmalığa bir son verirdim.

Okumadan makaleden çıkıyorum ve rehberimi açıyorum. Denny üçüncü zil sesinde cevap veriyor.

"Dex. Bütün gün sana ulaşmaya çalıştım. Bir türlü ulaşamadım."

Neden bundan şüpheliyim? "Denny... konuşmaya başla. Çabuk," diye ısırdım. "Ne oldu lan? Sanırım makaleyi gördün?"

"Business Elite ile bir röportaj ayarladım. BuzzLit ile değil. Kat Tearney'nin neden gönderildiği hakkında hiçbir fikrim yok. Bunu asla kabul etmezdim. Ben de sana bunu söylüyordum, Dex. Suda köpekbalıkları var. Kimseye güvenemezsin."

"Neden bunu halkla ilişkilere bildirmedi?"

"Halletmeye çalışıyordum. Başka ne işe yararım ki?"

İçimi çekiyorum, sesindeki yalvaran tondan nefret ediyorum. "Sanırım tamamını okudunuz?"

"Gözbebeklerimi yaktı. Pek çok muhabirden nefret ediyorum ama Tearney pastayı götürüyor, biliyor musunuz? Nasıl bu kadar büyük bir hayran kitlesi var anlamıyorum. Gerçek Dalmaçyalı kürkünden yapılmış bir paltosu olduğunu bildiğiniz türden bir kadın."

"Ne kadar kötü?" Gözlerim pencereden dışarı sabitlenmiş, trafiğin geçişini izlerken soruyorum. "Kendimi okumaya veremedim."

Beni kızartmak başka bir şey. Karımın peşinden gitmek beni biraz canı hissettiriyor.

"Onun hakkında söyledikleri kesinlikle çok saçma. Kat her zamanki nezaketsiz saçmalıklarına devam ediyor. Riddler gibi 'off-the-record' çizgisini takip ediyor. Yorumlardaki insanlar şimdiden Kat'i şirret davranışları nedeniyle kınamaya başladılar."

"Tamam. O zaman unutulup gidecek. Sadece yönetim ekibiyle biraz hasar kontrolü yapmam gerekecek. Yeni CEO'larını bu şekilde öğrenmelerini istemezdim."

"Toplantıya çağırmamı ister misiniz?"

"Hayır, ben hallederim. Ama her neyse, neredeydin? Lennox'la birlikte orada olman gerekiyordu. Kat'in o kapıdan girdiğini görseydin, onu hemen dışarı gönderecek kadar sağduyulu olurdun. Karımı sana en çok ihtiyacı olduğu anda ortada bıraktın. Bunu anlamama yardım et."

"Biliyorum..." Ben mazeretini beklerken o birkaç derin ve sakın nefes alıyor. "Annem görüşmeden önceki gece vefat etti. Benim de halletmem gereken bazı işler vardı."

Bu beni etkili bir şekilde susturdu. Kendimi konuşmaya zorlamadan önce yaşadığım şok beni bir anlığına felç ediyor. "Kaybın için çok üzgünüm, Denny. Hiçbir fikrim yoktu. Neden beni aramadın?"

"Annemle aramızın açık olduğunu biliyorsun. Sağlık sorunları vardı ve düzenlemelerin çoğuyla kocası ilgilendi; bunu sindirmek için biraz zamana ihtiyacım vardı çünkü..." Telefona ağır bir şekilde cevap veriyor. "Bana bu kadar sert vurmasını beklemiyordum."

"Bir ay içinde iki annenizi de kaybettiniz."

"Ailem gitti." Telefona sessizce ağlıyor ve benim yapabileceğim hiçbir şey yok. "Jeff'i aramaya çalıştım ama cevap vermedi."

Jeff ve Denny neredeyse yirmi yıldır boşanmışlar. Bu uzun bir süre, ama en azından ihtiyacı olan bir arkadaşını teselli edecek bir empatiye sahip olduğunu düşünmek isterdim. Bildiğim kadarıyla boşanmaları karmaşık değildi.

Bilgi. Ayrıca bir işkolik olarak Hessler'in laneti altındaydı ve adam bundan bıkmıştı. Ona bir seçim yaptırdı... ya biz ya o. Geriye dönüp baktığımda, seçiminden memnun olup olmadığını merak ediyorum.

"Bu onun için çok boktan."

"Hayır, yeniden evlendi. Aramam muhtemelen uygunsuzdu."

"Denny..." Ne diyeceğimi bilemiyorum. Büyükanнемin cenazesinde beni nasıl teselli ettiğini düşünmeye çalışıyorum. "Ailen gitmedi. Ben buradayım."

"Teşekkür ederim," diye nefes alıyor, sonra boğazını temizliyor. "Her neyse, röportaja geri dönelim. Hasar kontrolü yapmaları için halkla ilişkiler ekibini arayabilirim. Josie Rivers ya da Jay Prudence, Tearney'nin yazacağı her şeyi yalanlamak isterler. Hâlâ New York'tayım, annemin bazı eşyalarını karıştırıyorum ama sabah geri gelebilirim."

"Denny. Dur. Şu anda bunların hiçbirisi için endişelenme. Lennox ve ben bunu çözeceğiz."

"Tamam, kulağa hoş geliyor. Bu arada, makaledeki saçmalıkların çoğu hayali ve abartılı olsa da, bir şey vardı..."

"Ne?"

"Yeni kayınpederiniz Sam Mitchell hakkında ne biliyorsunuz?"

Bay Mitchell ile bir ya da iki kez karşılaştım. Çoğunlukla Finn'in evine uğradığında el sallardı. Bir keresinde Lennox ile dalış dükkanına gelmişti. Kendi canına kıymaya çalışmasıyla ilgili kirli sırrını biliyorum, ama bu konuda hiç konuşmadım. "Henüz çok fazla değil. O iyi bir adam."

"Onun beyaz yakalı bir suçlu olduğunu biliyor muydunuz? Ne yazık ki, Kat'in tüm iddiaları arasında bu iddiada haklılık payı var. Yaklaşık on yıl önce Seaguard Investments ile ilgili büyük zimmete para geçirme skandalını hatırlıyor musunuz? Silikon Vadisi'nde gelecek vaat eden bazı yatırımları desteklemek için çalışanlarının emekli maaşlarından çalmışlardı ve hepsi batmıştı. Yüz milyonlarca dolar kaybettiler."

"Bunun Lennox'un babasıyla ne ilgisi var?"

"Transferleri imzaladı, Dex. Bunu o yaptı. Hapiste olmaması bir mucize. Kızının şu anda Hessler Group'un CEO'su olması hiç iyi görünmüyor. Kat, elmanın ağaçtan uzağa düşmediğine dair bazı hırçın açıklamalar yaptı."

"Siktir et onu," diye mırıldanıyorum telefona. Midemin bulandığını hissederek camı açıp aracın içine biraz hava girmesini sağlıyorum.

"Açıkçası biraz abartılı ama bazı yorumlar var... Lennox babasına ne kadar yakın?"

"Çok," diye cevap veriyorum.

"O zaman dikkatli davranın. Eğer makaleyi ya da o makaleyle ilgili herhangi bir şeyi internette okuduysa... kötü bir gün geçiriyor demektir."

İç çekiyorum, kalbimin göğsümde sıkıştığını hissediyorum. Lennox bütün gün yalnızdı. Baş başa ağlamak için bolca zamanı var. Bahse girerim eve geldiğimde çok iyiymiş gibi davranacak ve bana asla güvenmemesi gerektiğini aklına not edecek. Eve geleceğimi söylediğimde gelseydin, bunların hiçbirisi olmayacaktı.

"Denny, hafta sonu izin yapacağım ama bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Kendine iyi bak ve istediğin kadar zaman ayır. Her şey yoluna girecek."

M Yatağımın üzerindeki açık bavulu gördüğümde kalbim durdu. Yarısı boş, sadece birkaç şort ve gömlek katlanmış ve bir tarafa sıkıştırılmış. Lennox'un birkaç çift iç çamaşırı fermuarlı bölmeye tıkıştırılmış. Bavulun sağ tarafında, telefonunun yanında kabloları düzgünce sarılmış iki şarj aleti var. Ne kadar araştırırsam araştırayım, bavulunu toplamamın mı yoksa açmanın mı ortasında olduğunu anlayamıyorum.

Telefonunun ışığı yanıyor ve ekranda yanıp sönen bildirimi görmeden edemiyorum. Alan'dan gelen bir mesajın önizlemesi gözüme çarpıyor.

ALAN

Konuşmak güzeldi. Aradığınız için teşekkürler.

Tüm vücudum geriliyor. Çenemi gevşetmeye çalışıyorum ama kıskançlık kanıma sızıyor ve beni en kötü sonuçlara götürüyor. Sadece basit bir konuşma yapmamız gerekiyor.

Banyoda. Kapının altındaki ışığı görüyorum. Yatağa oturup kendimi desteklerken en kötüsünü varsayıyorum. Şimdiden her şeyi berbat mı ettim? Bir hafta... Büyükanneimin mutluluk şansını tamamen mahvetmek için gereken tek şey buydu.

bana vermeye çalışıyordu. Birkaç gün sırtımı döndüm ve şimdi yine Alan'ı mı istiyor?

Kalbimdeki çarpıntı hızlandıkça acı verici bir hal alıyor. Alnımdan boncuk boncuk terler dökülüyor ve ne kadar odaklanmaya çalışsam da oda dönmeye başlıyor. Siktir, siktir, siktir. Kalbimi sabit tutabilmek için avuç içimle göğsüme sıkıca bastırıyorum ama nafiye. Olaylar her zamanki gibi gelişiyor.

Nefes alamıyorum. Ellerim titriyor.

Ağırlığımı taşıyamıyorum ve yere yığılıyorum.

Karşı koymanın faydası yok. Yerde nefes nefese kalmış, güçsüzce geçmesini bekliyorum.

"Dex?... Aman Tanrım, Dex. Bebeğim, beni duyabiliyor musun?"

Yere düşüyor ve başımı kucağına alıp elinden geldiğince kucaklıyor. Üzerindeki havlu üstten çözülüyor ve yüzüme düşüyor. Lennox havluyu burnumdan ve ağzımdan çekip alıyor ve kendini tamamen ortaya çıkarıyor. Yüzümün yan tarafını okşarken çıplak göğüslerinin alt tarafına bakıyorum. Kendini örtmek için hiçbir hareket yapmıyor, beni bırakmak istemiyor.

"Dex," diyor Lennox çok sakın bir şekilde. "Sol kolunda, boynunda ya da omuzlarında herhangi bir ağrı hissediyor musun?"

Kalp krizi geçirdiğimi düşünüyor. Başımı sallıyorum. "Kont..." Mırıldanıyorum. "Sadece benim için say."

"Ne?" diye sorar. "Hayır, dinle... Benimle kal. Güvendesin. Sıcak mı soğuk mu?" "Bilmiyorum," diye nefes nefese kaldım.

Yanağımı okşamaya devam ediyor. "Bunu bir düşün. Parmaklarım nasıl hissediyor? Soğuk mu sıcak mı?"

"Sıcak," diye cevap veriyorum.

"Evet," diyor. "Az önce sıcak bir banyodaydım. Sıcak hissetmeliyim. Ne kokusu alıyorsun?"

Duyularıma teker teker odaklanıyorum. Kalçaları pürüzsüz ve yumuşak. Bacaklarında hâlâ birkaç su damlası var, muhtemelen ıslak saçlarından damlıyor. Kucağına daha da sokuluyorum. "Tatlı bir şey. Şeker gibi."

"Starburst yiyordum. Bütün bir kütük vardı. Muhtemelen şu anda gözeneklerimden dökülüyordur."

Gülüyorum. "Sende güzel kokuyor." Kalp atışlarım yavaşlarken nefes alışım sakinleşiyor. "Devam et."

Havlunun kenarıyla alnımdaki teri siliyor. "Ne görüyorsun?"

Yukarı bakarken gülümsüyorum. "Meme uçların."

Kıkırdıyor. "Aşağıdan nasıl görünüyorlar?"

"Mükemmel." Vücudumdaki sıcak, endişeli gerginlik azalırken rahatlama yayılıyor. Doğrulup yatağın kenarına yaslanıyorum. Lennox havlusunu yeniden tutturuyor ama bana alan açarak oturmaya devam ediyor.

"Sana biraz su getireyim mi?" diye soruyor.

"Biliyor musun, eve seni rahatlatmak için tamamen hazırlıklı geldim. Ama sonra bunu gördüm." Başparmağımla omzumun üzerinden onun yere serilmiş bavulunu gösteriyorum. "Çok özür dilerim."

"Ne için?" diye soruyor.

"Burada olmadığım için. Seni tüm bu saçmalıklardan koruyamadığım için. Makaleden yeni haberim oldu."

"Seni aramalıyım ama uçuyordun ve seni endişelendirmek istemedim."

"Umurumda değil bebeğim. Tek umursadığım senin nasıl olduğun. İyi misin?"

Gözleri yere düşüyor. "Çoğunlukla." Kafasını kaldırdığında bana zayıf bir gülümseme gösteriyor. "Dürüst olmak gerekirse, daha iyiydim."

"Oh, Len-"

"Bu benim hatam. Her şeyi berbat ettim. Ona dikkatsizce her şeyi anlattım, hepsini bana karşı kullanacağını bilmiyordum. Sadece sohbet ediyorduk, kız kıza konuşuyorduk. Bunu yapacağını hiç düşünmemiştim... Öyle görünüyordu-"

"Bir arkadaş mı?" diye soruyorum. Lennox ciddiyetle başını sallıyor. "Seni bu şekilde ele geçiriyorlar. Len, beni dinle-"

Ellerini kaldırarak beni durdurdu. "Derse gerek yok, söz veriyorum. İlerlerken daha dikkatli olacağım. Dudaklarım fermuarlı-"

Onu göğsüme çekip sıkıca tutuyorum, ön kolumu omuzlarının arkasına dayıyorum. "Oraya gitme bile. Bunların hiçbirisi senin suçun değil," diye fısıldıyorum kulağına. "Benim suçum. Özür dilerim. Seni korumak için burada olmalıydım. Bir daha olmayacak. Lütfen bu yüzden beni terk etme. Bunu düzeltebilirim."

Yüzü şaşkınlıkla buruşmuş bir halde benden uzaklaşıyor. "Ne?"

Açık valizine bakarak, "Veda edecek miydin yoksa gecenin bir vakti ortadan kaybolacak mıydın?" diye soruyorum.

Gözleri büyük daireler çiziyor. "Seni terk edeceğimi mi sandın? Temiz iç çamaşırlarım kalmamıştı, Dex. Yedek zulumu kazmak zorunda kaldım. Burada çamaşır makinesini bulamıyorum."

"Öyle bir şey yok. Çamaşırları temizlikçilerle birlikte gönderiyoruz."

Gözlerini deviriyor ve yumruklarını sıkarken bıkkın bir homurtu çıkarıyor. "Tamam, yeter. Buranın bir yerinde çamaşır makinesi ve kurutma makinesi vardır. Kendi makinelerimizi alıyoruz, Dex. Bu şekilde yaşayamam. Herkese bu kadar bağımlı olmak zorundayım. Kimsenin programımı yönetmesini istemiyorum, kendi çamaşırlarımı kendim yıkamak istiyorum ve Tanrı aşkına bir araba istiyorum. Canım her Taco Bell çektiğinde Joe'yu aramak istemiyorum. Belki tüm bu kolaylıklar sizin programınıza uyuyordur çünkü gerçekten çalışıyorsunuzdur. Ama benim tek derdim röportajlarda aile üyelerimi küçük düşürmek, o yüzden kendi alışverişimi yapmak için bolca vaktim var."

"Tamam... tamam," diyorum. "Nasıl istersen. Sadece bana kalacağına söz ver."

"Tabii ki yapacağım." Yanağımdan öpüyor. "Ama meraktan soruyorum, eğer gelmeyeceksen neden beni burada istiyorsun?"

Derin bir nefes alıyorum, sonra nefesimi yüksek sesle bırakıyorum. "Haklısın. Giyinmek ister misin, sonra konuşabiliriz?"

"Önce küveti boşaltayım," diyor ayağa kalkarak.

"Banyonu bitirmedin mi?"

"Hayır, kocamın yere yığıldığını duydum ve hemen suyun ortasına atladım."

Ayağa kalkıp elini tutuyorum ve onu banyoya geri götürüyorum. Kalın beyaz köpük hala küvetin üstünü kaplıyor, taze bir kar tabakası gibi görünüyor. Küvetin kenarlarında banyo tuzları ve küçük yağ şişeleri var. Yıldız patlaması paketleri minik toplar halinde bir araya getirilmiş ve küvetin köşesine sıkıştırılmış. Yoğuşmadan damlayan bir bira yanlarında duruyor.

"Gerçekten her şeyi yaptın, ha?"

Gülüyor. "Sonsuza dek küvete girmeyi ve bir daha dünyayla yüzleşmek zorunda kalmamayı umuyordum. Çok utanıyorum."

Elini sıktım. "Gececek. Yarın kimse bunu umursamayacak."

"İnsanların ne düşündüğü umurumda değil, Dex. Beni rahatsız eden şey Kat'in evliliğimizi bir tür para hırsıymış gibi göstermesi. Biliyorum, her şey beklenmedik bir şekilde gelişti ve son birkaç yıldır devasa bir arkadaşlık yolundayız, ama... bu benim için gerçek. Seninle birlikte olmak istiyorum. Şu anda paran ve şirketin tam bir baş belası. Benim hakkımda söylediklerinin hiçbirine inanmıyorsun, değil mi?"

Başımı eğiyorum ve sallıyorum. "Hiçbir halt değil," diyorum.

"Ve babamla ilgili şeyler-"

"Ben de buna inanmıyorum," diye onu temin ediyorum.

"Yine de doğru." Kollarını kendine sarıyor, havlusunu sıkıca kavırıyor. "Bir bakıma."

Aramızdaki boşluğu geçerek önünde duruyorum ve kollarının dışını okşuyorum. "Ne oldu?"

"Bu konu beni o kadar aşıyor ki, annem bana neden bu kadar çok avukatın ve kolluk kuvvetinin işin içinde olduğunu, evimizi didik didik ettiklerini, telefon kayıtlarını istediklerini, tüm dizüstü bilgisayarlarımıza el koyduklarını açıklamak zorunda kaldı. Babamın patronlarının karanlık işler çevirdiğini söyledi. Çok fazla para çaldıklarını öğrendi.

müşterilerinden ve çalışanlarından para aldılar ve kaybettiler. Birçok aile bundan etkilenecekti, bu yüzden doğru olanı yapmaları ve itiraf etmeleri gerektiğini söyledi. Sanırım iflas ilan etmek bazı fonların geri alınmasına yardımcı olacaktı. Hepsi kabul etti... yüzüne karşı. Ancak babam SEC'e ifade vermeye gittiğinde, patronları tüm suçu onun üzerine attılar. Sahte belgeler düzenlediler, bilmediği gizli hesaplara onun adını koydular... Ona tuzak kurdular. Avukatları bile işin içindeydi. Demir gibi bir dava yarattılar ve babam ne kadar doğruyu söylerse söylesin, kimse ona inanmadı. Böyle kârlı bir şirketin paramparça olmasını izlemektense bir suç ortağı bulmak daha kolaydı. Size daha önce anlatırdım, ama bir suçlu olarak anılacağımı hiç düşünmemiştim. Özellikle de babam yanlış bir şey yapmamışken. O iyi bir adamdı."

"Oh, Len. Biliyorum."

"İşleri daha da kötüleştirmek için şirket toparlandı. Birkaç hisse senedi doğru yolda ilerledi. Yatırım getirisi yüksek olan bazı büyük teknoloji şirketlerine yatırım yaptılar. Babam çenesini kapalı tutsaydı-"

"Suç ortağı olur," diyorum.

"Ve hayatı mahvolmazdı. Sanki evren bana konu para olduğunda pisliklerin üstün geldiğini tekrar tekrar öğretiyor."

Ona utangaç bir gülümseme veriyorum. "Sence ben bir pislik miyim?"

"Hayır," diye fısıldıyor. "Beni kandırdın, Dex Hessler. Ne kadar riskli olduğunu bilmeden önce beni kendine aşık ettin."

"Özür dilerim bebeğim... Seni hazırlayamadığım için. Ama seni kendime aşık etmek yaptığım en akıllıca şeydi." Burnuna dokunuyorum, sonra küvete geri dönüyorum. Elimi içine daldırıp hâlâ sıcak olduğunu teyit ediyorum. "Bana katılır mısın?" Gömleğimi başımın üzerine çekiyorum, sonra pantolonumun ve boxer'ımın kemerini çözüp yana atıyorum.

"Daha yeni çıktım ve kurulandım."

"Hadi, Trouble," diye şarkı söyledim. "Seni çok özledim. Ben ve sihirli penisim seninle banyo yapmak istiyoruz."

Bir kahkaha patlatıyor, sonra gözlerini kapatıyor. "Ben 'penis' demedim," diye homurdanıyor.

Elini tutuyorum, gözleri hâlâ kapalı, onu küvete doğru çekiyorum. Havlusunun üst kısmını zorlukla çekiştirerek yere bırakıyorum. "Ama sihir demiştin, değil mi?"

Gözlerini açıyor ve yuvarlıyor. "Egon mu soruyor?"
"Belki de."

Omzumu kaldıraç olarak kullanarak çıkıntının üzerinden atlıyor ve ılık suya yerleşiyor. Boynunu kaplayana kadar batıyor ve minnetle inliyor. Sonra öne doğru kayarak arkasında bana yer açıyor.

İkimiz de otururken su seviyesi ağzına kadar yükseliyor, taşmasına ramak kalıyor. "Arkana yaslan." Kulağından boynuna doğru öpücükler gönderiyorum, omzunu ısıriyorum. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum tenine karşı.

"Ne için?"

"İş seyahatlerinden sonra genellikle bir eve dönerim. Bu kez bir eve dönüyorum."

"Evine döndüğünde seni medyada küçük düşüren bir karıyla karşılaşacaksın. Erkek oyuncağım hakkında bir kız öğrenci gibi dedikodu yaptım."

"Beni utandırdın mı?" Boynuna doğru sırtarak soruyorum. "Aslında makaleyi okumadım. Orada ben ve aletim hakkında başka ne var?"

"Hiçbir şey. Sadece bakımlısın ve uzun, kalın parmakların var ve onları nasıl kullanacağını biliyorsun," diye aceleyle mırıldandı.

Bir kahkaha patlattım. "Bunların hiçbiri benim için utanç verici değil. Aslında gurur verici."

"Reddit'te, seninle bir şansları olaksa bana 'kafatası ve çapraz kemikler emojisi' vermeye razı olacaklarını söyleyen kadınlardan oluşan bir forum var."

"Bu yüzden güvenliğe
ihtiyacımız var." "Dex-"

"Len, sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Kendini güvende hissetmen için ne yapmam gerekiyor?"

Dudakları benimkine yakın olsun diye başını çeviriyor. Kollarımda olduğu için minnettarım. Çıplak, ıslak, sıcak. Tek istediğim dudaklarının tadına bakmak ama alnındaki endişe çizgileri benim olanı talep etmeme engel oluyor. "Burada olabildiğince benimle ol. Bu işi iyi yapmama yardım et. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

"Tamam." Parmak uçlarımla arkasını göğsünde gezdiriyorum, meme ucunu sıyrıyorum, sonra su çizgisinin altından karnına doğru iniyorum. Ona böyle dokunduğumda içimde ilkel bir şey harekete geçiyor. Benim, benim, benim. Göğsümdeki canavar bağılıyor. Kimse ona zarar veremez. Kimse ona dokunamaz. O kadar uzun süre bekledim ki... O benim. "Makale beni rahatsız etmiyor, bebeğim. Ama beni hayal kırıklığına uğrattın."

"Nasıl?"

Elimi kalçalarının arasına sıkıştırdım. "Ben artık senin kocanım. Sana ben bakarım." Parmaklarımı merkezinin arasına kaydırıyorum ve inliyor. "Benim için ıslak kalıyorsun, sadece benim için."

Girişini kızdırırken nefesi hızlanıyor, parmağımın ucunu sıcaklığına doğru kaydırıyorum.

"Bir daha başın derde girdiğinde ya da yardıma ihtiyacın olduğunda ilk beni ara. Finn'i değil, babanı değil ve kesinlikle Alan'ı değil." Parmağımı tamamen içine sokuyorum ve o inliyor. Ama sözlerimi kaydettiği anda bacaklarını öyle bir sıkıyor ki, suda bir dalga yaratıyor ve suyun kenara doğru akmasına neden oluyor.

"Mesajlarımı okudun mu?" diye soruyor, ses tonu tahrikten yoksun ve onun yerine sınırdaki kızgın. Gözlerimin içine bakabilmek için gövdesini çeviriyor.

"Hayır. Ben yatak odasına girmeden hemen önce telefonunda bir bildirim belirdi..."

"Ne yazıyordu?"

"Alan'dandı ve onu aradığın için memnun olduğunu söyledi."

"Ve sonra o kadar sinirlendin ki panik atak mı geçirdin?" diye fısıltıyla soruyor.

"Hayır, Len. Panik atağa neden olan çok fazla stresim var... itiraf etmek istediğimden daha sık. Ama evet, bugün benim yerime Alan'ı araman hoşuma gitmedi."

Başını ellerinin arasına gömüyor. "Toplantınız sırasında dikkatinizi dağıtmak istemedim. Çözmeniz gereken çok önemli sorunlar olduğunu söylemişsiniz. Ama benim de öyle. Makaleden bahsetmek için arayan Avery'ydi. Okumamam için bana yalvardı ve sektördeki tüm halkla ilişkiler bağlantılarını arayarak makalenin kaldırılmasını sağlamaya çalıştı. Finn ailemi internetten uzak tutmakla görevlendirilmişti. Babam hakkında söyledikleri şeyler iğrençti. Bunu görmesini ve incinmesini istemiyordum. Evli ya da flört ettiğimizi söylemediğim için kırılan arkadaşlarımdan o kadar çok telefon ve mesaj aldım ki. Ben sadece bir dekor değilim, Dex. Benim de bir hayatım var. Buraya gelip sana destek olmak için arkadaşlarımdan ve ailemden vazgeçtim. O zaman sen burada bile değildin."

"I..." Cümlemi bitiremiyorum çünkü sunacak makul bir şeyim yok. Lennox'un geride ne bıraktığını düşünmüyordum. Aklım nereye gittiğimize odaklanmıştı.

"Sonra Alan'dan bir mesaj aldım ve ona karşı dürüst olmamı istedi... Bunca zamandır onu seninle aldatıp aldatmadığımı öğrenmek istiyordu. O ve ben ayrıldık ve bir hafta bile geçmeden seninle evlendim. Söyle bana, bu nasıl görünüyor? En azından ona bir açıklama borçluydum."

Artık Cep Koruyucular için üzölmeyeceğime dair kendime söz verdim. Ama lanet olsun. "Ona ne söyledin?"

"Özetle ona, ben onun olduğum sürece sadece onun olduğumu söyledim. Ve ayrıldığımızda, sadece ve sadece senin oldum. Ama bu, kimi incittiğimi hala umursamadığım anlamına gelmiyor."

"Alan'la birlikte olmak benimle birlikte olmaktan daha mı kolaydı?"

"Evet," diyor, kendi etrafında dönerek göğsüme yaslanıyor. "Ama ben kolay olanı istemiyorum. Ben seni istiyorum. Bütün hayatımı istiyorum."

Kalbiniz her odaya girdiğinizde patlayacakmış gibi hissediyor."

Gülüyorum. "Kulağa korkunç geliyor." "O kadar da kötü değil."

Artık rahatladığına göre boynuna öpücükler kondurmaya devam edebilirim. "Büyükbabam durmadan çalışırdı. Onun babası da aynıydı. Aslında kendi babamı hiç tanımadım. Annem evlilik dışı hamile kalmış. Büyükannem öldükten sonra bana büyükbabamın o adamla evlenirse onu mirastan mahrum etmekle tehdit ettiğini söyledi. Babamın nesi bu kadar kötüydü de büyükbabam ailemizin bir parçası olmasını istemedi bilmiyorum... ama ne olursa olsun, annem onunla birlikte olmak için parayı geride bırakmaya hazırdı."

"Sonra ne oldu?"

"Tehdit işe yaramayınca, dedem babama ortadan kaybolması için bir çek teklif etti. O da aldı. Miktarı merak ediyordum. Çocuğunuzu bırakıp gitmek için ne kadar yeterli, biliyor musunuz?"

Lennox kolunu büküp geriye doğru uzanıyor. Eliyle yanağımı sıkıca tutuyor. "Bu korkunç."

"Senin hayatındaki erkeklere daha çok, benimkilere ise daha az benzemek istiyorum. Aileme baban kadar sadık olmak istiyorum. Finn'in Avery'ye aşık olduğu kadar sana aşık olmak istiyorum. Kısacası, burada kalırsan daha iyisini yapacağıma söz veriyorum. Sanırım büyükkannemin şirketi bir süreliğine başkasına bırakmasının amacı da buydu. İyi bir CEO olmaya odaklanmamı istemedi. İyi bir adam olmaya odaklanmamı istedi. Tek istediğim senin için iyi bir adam olmak." Elimi karnına bastırıyorum. "Eğer buraya birkaç bebek koymama izin verirsen, söz veriyorum iyi bir baba olacağım."

"Ne zamandan beri çocuk istiyorsun?" diye soruyor alayla. "Bunun söz konusu olmadığını sanıyordum. Her zaman çocuk istemediğini söyledin."

"Bunu sana ne zaman söyledim?" diye sordum.

"Son birkaç yılda yaklaşık beş milyon kez." Suyun altında dizimi sıkıyor.

"Hayır, sana bunu ne zaman söyledim?" diye sordum. Saçının gevşek bir tutamını çekiştirmeden önce boynuna gülümsüyorum. "Belki de çocuklarımdan hep mor saçlı olmasını istemişimdir."

"Harvard'dan mezun olduğuna emin misin? Saç boyasının nasıl çalıştığını açıkladıkları dersi kaçırdın mı?"

Vücudunun etrafına uzanarak şakacı bir şekilde göğüs ucunu çimdikliyorum. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Birazcık."

Daha sert çimdikliyorum ve o da kıvranıyor. "Hmm, şimdi ele almam gereken iki şey var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Küstah küçük ağzın ve bacaklarını üzerime kapattığın gerçeği." Omzuna bastırarak ısırıyorum ve nefesi kesiliyor.

"Bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun."

bir takım elbisenin benim tipim olacağını hiç düşünmemiştim, ama kocamı izlerken hepsi koy birlikte içinde onun güzel Düğmeli bluz, iş pantolonu ve uyumlu bir kravat midemi alt üst etti. Arabamızın arka koltuğunda ona bakıyorum, göz kırpiyorum

İçime bir arzu dalgası hücum ederken ağır ağır. "Ne?" diye soruyor, yüzümü inceleyerek.

Kirpiklerimi ona doğru kırıştırıyorum. "Hiçbir şey," diye mırıldanıyorum.

Nefes verir ve telefonunu bir kenara koyar. "Len, sana bir araba bulacağız. Denny döndüğünde her zamanki satıcımızı arayacak ve bazı seçenekler getirmelerini isteyecek. Şoförlük yapmaktan hoşlanmadığını biliyorum ama işe gidip gelirken çalışmayı seviyorum. Belki bu sayede ofisten beş dakika daha hızlı çıkıp sana gelebilirim."

Elimi kalçasına koyuyorum. "Sorun değil, Mr. Hessler."

Sırıttırıyor. "Bana sadece sert seks istediğinde böyle sesleniyorsun."

"Şu haline bak, bu sabah satır aralarını okuyorsun." Elim bir santim daha yukarı kalkıyor.

Joe ön koltuktan boğazını temizliyor. "Efendim, buradayız. Hemen ön taraftayız." Hessler Group şirketinin büyük girişini görmek için pencereden dışarı bakıyorum.

Genel merkez. Bir şirket ofisinden çok cam pencerelerden yapılmış bir saraya benziyor.

"Teşekkürler Joe," der Dex, "Tehlikeleri at. Bir dakikaya ihtiyacımız var. Ayrıca, bölmeyi şimdi kapatmanızı tavsiye ederim."

Joe gülerek bir düğmeye bastı ve bölme otomatik olarak kapandı. Joe'ya limuzinden daha az gösterişli bir arabaya geçip geçemeyeceğimizi sorduğumda, bir yükseltme beklemiyordum. SUV'un dışı biraz normal görünüyor, ancak bu lüks streç Escalade'in içi havalı bir salon gibi görünüyor. Dizüstü bilgisayar veya tablet yerleştirmek için dışarı çekilebilen döner tepsiler bile var. Bunun Dex'in seyahat ederken özel toplantılarını tamamlayabilmesi için olduğunu varsayıyorum, ancak programının on beş dakikalık bir yolculukta oturup dinlenemeyecek kadar sıkışık olması beni rahatsız ediyor. Gününün her saniyesi hesaplanmış durumda.

"Benim doyumsuz, sapık karım, dün gece seni iyice idare ettiğimi sanıyordum. Bu noktada, mekanik destek getirmeye başlamam gerekecek."

Gülüyorum. "Sanırım mutluluk beni azdırıyor." Yanağından öpüyorum.

"Her ne kadar külotunu kenara çekip seni şu anda bu arabanın içinde anlamsızca sikmek istesem de" - bileğini çeviriyor

"On iki dakika sonra bir video konferansım var."

"Beni sürüklediğin toplantının saat on buçuğa kadar süreceğini sanıyordum."

Kıkırdıyor. "Seni hiçbir şeye sürüklemiyorum. Haftalık liderlik toplantısı teknik olarak CEO'nun toplantısıdır. Senin toplantın, bebeğim."

Gözlerini deviriyorum. "Dex, herkes asıl yetkili olanın sen olduğunu biliyor. Bana patronluk taslama."

Parmağını çenemin altından geçirerek bakışlarımı yakalayabilmek için yüzümü çeviriyor. "Bugün yönetim ekibine Luxe Cruises için 'Hayatta Bir Kez' fikriyle ilerlediğimizi duyuruyorum. Büyük bir pazarlama planı için kurum içi bağış toplamaya başlayacağız. CFO'muz

Rakamları çoktan değerlendirdik ve eğer her Şey yolunda giderse, bu girişim bir bölümü ve pek çok işi kurtarabilir. Bunu kafanıza iyice yerleştirmenizi istiyorum."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Neyin etrafında?"

"Bu fikir işleri kurtaracak, firsatlar yaratacak ve pek çok hayır kurumuna fayda sağlayacak. Her Şeyin bir damlama etkisi vardır. Sadece sektörü değiştirmekle kalmaz, bunun gibi fikirler pek çok insanın hayatını da daha iyi hale getirebilir. Sizin fikriniz."

"yle mi? Çünkü iş dünyasında nasıl yol alacağımı bilmiyorum. Okyanusun ortasında bir konserin harika olacağını söylemem beni iş dünyasının patronu yapmaz. Bu benim işim değil ve ben yardımcı olmaya çalışıyorum, köstek değil. Dürüst olmak gerekirse bu toplantılarda en iyisinin arkama yaslanıp profesyonellerin işlerini yapmalarına izin vermem olduğunu düşünüyorum. Araya girmezsem muhtemelen beni daha çok seveceklerdir."

"Buraya nasıl geldiğin umurumda değil. Sen buradasın." Dex başını sallar. "Sesli ol. Eğil. Masanın başındaki yerini al. Karım konuştuğunda tüm salonun oturup dinleme vakti geldiğini bilmesini istiyorum. Bu sektördeki çoğu insanda olmayan bir Şey var sende. Daha iyi ncelikler. Fark ettiğinizden çok daha fazla potansiyeliniz var. Büyükannem bana ne derdi biliyor musun?"

"Ne?"

"Sayıları ğretebilirsin ama kalbi ğretemezsin." Dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "İhtiyacın olan her Şeye zaten sahipsin. Takım seni sevecek, söz veriyorum."

Yeni iş kalem eteğimi yukarı kaldırıyorum ve Dex'in kucağına tırmanıyorum.

"Kadın," diyor, saatine tekrar bakarak. "Az önce ne dedim ben? Toplantı sekiz dakika içinde başlıyor. Ofisime gitmeliyim."

Büyüyen şişkinliğini okşuyorum. "Bunu atlayabilir misin?" En baştan çıkarıcı sesimle fısıldıyorum.

"Hayır. Peak Yayınları ile ilgili. Kişisel bir kan davası da diyebilirsiniz."

"Ne demek istiyorsun?"

Gözleri kısıldı. "İnsanların karımla uğraşmasını hoş karşılamam. Şirketi satın alacağım ve Kat'i kovacağım. Sonra da tüm yeni yayın ortaklarımı arayıp onu tüm sektörden men edeceğim. Kat ile işim bittiğinde, Reddit forumunda yayın yapmasına bile izin verilmeyecek."

Vücudumda rahatsız edici bir sızı belirliyor. Evet, öfkeliyim. Benden faydalanıldı, manipüle edildim ve zorbalığa uğradım. Küçük tarafım intikam almak ve onun acı çektiğini görmek istiyor. Ama bu bana gerçekten ne kazandıracaktı? O beni incitti. Ben de onu incittim. O zaman hepimiz acı çekeriz... Babama verdiğim sözden bahsetmiyorum bile.

"Şirketi ne kadara satın alıyorsunuz?"

Dex kaşlarını kaldırır. "Önemli bir miktar. Birdenbire sayılarla mı ilgilenmeye başladın?"

"Sadece intikamın senin için ne kadar değerli olduğunu bilmek istiyorum."

Başını sallıyor, kollarını bana doluyor, sonra da sırtımın alt kısmını okşuyor. "Seni savunan bir erkek istemiyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır, bana yükselmemi söyleyen bir adam istiyorum. Küçük oyunlarla ilgilenmiyorum. Bırak Kat zehrini kussun. Bırak dünya yargılasın ve gülsün. Babamın yaşadıklarından sonra fark ettim ki, en yüksek sesle konuşan ve başkalarının hayatında en çok söz sahibi olmak isteyenler genellikle en mutsuz, en güvensiz insanlar oluyor." Başımı sallıyorum. "O insanlar gibi olmayalım. Bırakalım Kat kendi derslerini kendi öğrensin. Bu bir gün onu yakalayacak ve ben bunun bir parçası olmak istemiyorum. İntikamdan daha büyük ve daha iyi şeyler istiyorum."

"Ne gibi?"

"Bir aile. Bir gelecek. Sonsuza dek sürecektir mutluluğumuz. Dottie'nin bizimle gurur duymasını istiyorum."

Gözleri aşağıya ve sola kayıyor. Bir an için sadece nefes alış verişlerimizin sesi ve Hessler Group çalışanları binaya girerken arabanın penceresinden gelen sessiz konuşmalar duyuluyor. "Bana onu çok hatırlatıyorsun," diyor Dex sonunda.

"Büyükannen mi?"

Dex başını sallar. "Annem. En azından onu hatırladığım kadarıyla." Önce yanağıma, sonra dudaklarıma dokunuyor. "Pekâlâ, benim tatlı karım. Ne yapmamı istiyorsun?"

"Peak satın almayın. Parayı alın ve insanlara yardım edebilecek bir şeye bağışlayın. Tüm bunlardan iyi bir şey çıksın."

Dex başını sallar. "Tamamdır. Bir neden seç. Kime istersen ona bir çek imzalayacağım, bebeğim."

Kucağından inmeden önce alnına bir öpücük konduruyorum.

"Bekle, bir sonraki toplantım iptal olduğuna göre..." Pantolonundaki şişkinliği kavırıyor. "Buraya gel."

Kalçalarımı birleştirerek eteğimi düzeltiyorum. "Şimdi yapmam gereken önemli bir iş var. Bir sonraki toplantımdan önce gidip bazı hayır kurumlarını araştırmam gerekiyor."

Gözlerini deviriyor. "Bekleyebilir."

Yolcu kapısını açıp omzumun üzerinden göz kırpmıyorum. "Adamlarınız benimkileri arasın, Bay Hessler. Bu öğleden sonrası için size yer ayarlamaya çalışacağız."

Arabadan indiğimde hâlâ kıkırdıyordu.

Dottie'nin mektuplarını neredeyse unutuyordum. Geçen hafta öyle bir fırtına vardı ki krem rengi kutu tamamen aklımdan çıkmış, ta ki ofisine -yeni ofisime- dönüp kutuyu geçen Pazartesi bıraktığım yerde görene kadar.

Gizem beni çağırıyor. Dex... Jacob'ın gözleriyle. Bu olabilir mi? Dex'in annesinin bir fotoğrafına ihtiyacım var. Dottie ve Jacob'ın birlikte çekilmiş fotoğrafı yeterli değil. Tabii ki, onlar

sevgililerdi... ama bir çocukları oldu mu? Dex bir Hessler mı yoksa Hayes mi? Ve o biliyor mu? Bu hassas bir çizgi. Dottie'nin ailesinden mi yoksa Dex'in benden mi sır sakladığından emin değilim. Buna gerek yok. Benim sevgim Dex'in soyadına bağlı değil. Eğer istediğim gibi olsaydı, Dex ve ben duygularımızı itiraf eder, bir süre çıkar ve sonra evlenirdik. Çocuklarımızı onun Vegas'taki güzel evinde büyüüttüğümüzü hayal edebiliyordum. Onun için yetersiz, ama benim için hala çok fazla. Pazar barbeküleri için ailemi davet etmeyi ve Dex'in bahçesini Finn'inkinden ayıran kapıyı açmayı çok isterdim. Bu benim sonsuza kadar mutlu yaşamım. Ben ve ailem. Herkes güvende.

Saate baktığımda, kampüsün üçüncü katındaki büyük konferans salonunda bana ihtiyaç duyulmasından önce tam yirmi dakikam olduğunu görüyorum. Dex'in sabahı toplantılar ve raporlarla dolu ama benimle orada beş dakika erken buluşacağına söz verdi.

Öldürmek için zamanım varken, yığının en üstündeki ilk mektubu açtım.

Uzun zamandır görüşmediğim arkadaşlarım ve sevgililerim arasında tatlı aşk notları bekliyordum. Ama ilk birkaç satır beni suskun bıraktı ve nasıl bir solucan kutusu açtığımı fark ettim.

Sevgili Jacob,

Bu mektup yığını uzuyor ve onları sana vermek için seni asla zamanında bulamayacağımdan endişeleniyorum. Dünyanın neresindesin?

Tüm kalbimle umuyorum ki şu anda benden daha iyi durumdasınızdır.

Affetme konusunda zorlanıyorum.

Harrison'ın bir ilişkisi vardı. Görünüşe göre, düğünümüzden birkaç ay sonraymış. Her şeyden öte, uyuşmuş durumdayım. Sadakatsiz olduğu için ona çok kızmak istedim ama ben de kızmadım mı? Evlilik meselelerinde

Kalbim, ben de en az Harrison kadar hilekârım. Aklım hep sende. Kalbim, hala senin.

Harrison'la biraz zaman geçirdikten sonra sana olan hislerimin azalacağını düşünmüştüm. Ama tam tersi oldu. Şimdi Melody burada olduğuna göre, seni göremesem ve sana dokunamasam da kendimi sana her zamankinden daha bağlı hissediyorum... Benim için her zamankinden daha gerçeksinsin.

Harrison'ın yattığı kadın... bunun sadece fiziksel olduğunu söyledi. Gerçeği bilmek istiyorsanız, Melody doğana kadar evliliğimizi tamamlamadık bile. Düşük yapmaktan çok korkuyordu. Ona hamileyken tek başıma yürümeme bile zor izin veriyordu. Yani Harrison burada, hamile karısına bir prenses gibi davranırken, başka bir kadınla ilkel dürtülerini tatmin ediyordu.

Ama Harrison'ın bu sabah itiraf ettiği tek şey bu değil. Bu ilişki, anne olmaya uygun olmayan bir anneye bir çocuk doğurdu.

Harrison'ın ailesi çok öfkeliydi. Yaygara koparmamam için bana yalvardılar. Amerikan kraliyet ailesi olarak itibarları gerçek hayatlarından çok daha önemli elbette. Görünüşe göre, halletmişler. Anladığım kadarıyla, yüklü bir ödeme yapılmış. Hayatımızdan çıkması için ona para vermişler. Harrison'ın patavatsızlığı yüklü bir depozitoyla silinmiş.

Skandal halledildiğine göre, tek joker benim. Sanırım istesem onu mahvedebilirim ama bu ne işe yarar ki? Belki de kalbimin kırık olması gerekiyor, ama sanırım değilim çünkü kalbim seninle güvende ve sağlam, her neredesin.

Dürüst olmak gerekirse, aklım bebekte. Zamanlamaya bakılırsa, Melody'nin yaşına yakın olmalı. Harrison çocukla hiçbir şey yapmak istemiyor.

O masum küçük bebek, ona değer veren bir anneyi ve onu koruyan bir babayı hak ediyor.

Biz nasıl bir hayat seçtik, Jacob? Melody'ye hak ettiği hayatı verdiğimizizi sanıyorduk. Yanlış seçtik. O bizi hak ediyordu... birlikte. Birbirini seven ebeveynleri. Fakir, mutlu ve deli gibi aşık. Kızımıza bunu vermeliydik.

Size affetmekte zorlandığımı söylediğimde, bu Harrison'la ilgili değildi. Benimle ilgiliydi. İşte bu yüzden hayatım bu kadar karmaşık Jacob. Çünkü yanlış olanı yaşıyorum.

Ve kendimi affedebilecek miyim bilmiyorum.

-Dottie

Not: Aşk yeterince büyük bir kelime gibi görünmüyor ama seni seviyorum. Her zaman.

Bir şey kaçırmadığımdan emin olmak için mektubu iki kez daha okudum. Beynim noktaları birleştirip yarım çizilmiş resmi doldururken kalbim hızla çarpıyor. Mektupları karıştırırken, Dottie'nin bunların hiçbirine tarih atmadığını öğrenmek beni hayal kırıklığına uğrattıyor. Bütün zarflar işaretlenmemiş.

Birkaç tane daha açıp manik bir şekilde okuyorum, daha fazla içerik toplamaya çalışıyorum - ilk okuduklarımla çelişecek herhangi bir şey. Ancak mektupların geri kalanı biraz daha az skandal içeriyor. Zarfların bazılarında başlıkları olan Polaroidler var. Melody'nin hayvanat bahçesine ilk gidişi. Melody'nin ilk heceleme yarışması. Melody'nin ilk arabası. Melody, altı aylık hamile. Aslında bu kutu bir anı defteri. Dottie ebeveynliği belgelemeye

alışıyor ve

Onun için ailesinden bir parça. Birlikte yaşamaları gereken hayatın bir anlık görüntüsü.

Bunları göndermeye hiç firsatı olmadı. Jacob her şeyi kaçırdı. Onu hala ne kadar sevdiğini asla bilemeden öldü.

Toplantının başlamasına iki dakika var ve konferans salonunda kimse yok. Dex sözde için tanışmak Ben Birincisi, ama I olur değilönceki toplantısı gecikirse şaşırmam. Sanırım onun bağlı olmasına alışmak.

Bu odadaki hoş sürprizlerden biri de gömme tezgah ve raflar üzerinde duran büyük espresso makinesi. Kısa bir süre barista olarak çalıştığım için espresso makinesinin nasıl çalıştırılacağını bilmem takdir edilmeyen yeteneklerimden biri. Kabul ediyorum, her sokakta bir Starbucks'ın olduğu günümüzde espresso makinesinin nasıl çalıştırılacağını bilmek oldukça gereksiz bir beceri, ama nihayet, işte benim parlama anım.

Belki herkese mükemmel bir latte yaparak kurulu kazanabilirim. Süt olmaması dışında... Tamam, iyi. Americano o zaman.

Güç düğmesini açmaya çalışıyorum ama açılmıyor. Birkaç kez daha açıp kapattıktan sonra vücudumu bükerek tezgâhın üzerine eğildim. Fişinin çekilmiş olma ihtimaline karşı makinenin arkası ile duvar arasındaki küçük yarığı incelemeye çalışırken ayaklarım yerden kesiliyor.

Toplantı odasının girişinden bir kadın sesi "Bu sadece göstermelik," diyor. Topuklu ayakkabılarımı yere bırakıp eteğimi düzelterek döndüğümde, kollarını kavuşturmuş, kapıya yaslanmış genç, esmer bir kadın görüyorum. "Sizi pencereden gördüm ve mücadele ediyor gibi görünüyordunuz. O makine bir dekor. Sizin için açılmaz. Yine de koridorun sonundaki dinlenme odasında bir demlik hazırladım. Başımızın üstünde yeriniz var."

Bana acınası bir gülümseme veriyor. Kalın, siyah saçları düzgünce yana doğru örülmüş. Cömert kıvrımlarını vurgulayan, vücuda oturan lacivert bir iş elbisesi giyiyor.

Ters çevrilmiş ve makinenin yanına düzgünce dizilmiş küçük espresso fincanlarını gösteriyorum. "Biraz aldatıcı. Eğer gerçekten kahve yapamayacaksanız neden burada fincanlar var?"

Gülüyor. "Bu ofiste yapmak zorunda olduğumuz anlamsız şeyleri sana açıklamak için bütün bir güne ihtiyacım var. Burada yeni misin?"

"Evet. Görünüşe göre yeni ve bilgisiz." Elimi uzatarak odanın karşısına geçiyorum. "Ben Lennox. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben Spencer. Kahve kopyalayan kızım."

Şaşkınlıkla yüzümü buruşturuyorum. "Ne?"

"Kahve kopyalayan kız." İç çekiyor. "Sanırım bu bir şaka olarak başladı. Ama şimdi bunun gerçek personel dosyamda yer aldığına eminim. Buradaki bazı müdürlerin komik bir mizah anlayışı var."

"Varlık mı?"

"Sonsuza dek sürececek bir stajda sıkışıp kaldım. İlk yılımda ofis asistanı olarak ücretli bir staj yapmıştım. İşim fotokopi çekmekti. Önümüzdeki bahar mezun olacağım, bu yüzden birkaç ay önce resmi bir görev için başvuruda bulundum. Müdürüm Casey bana saatte elli sent zam yaptı, sonra da beni fotokopi ve kahve kızlığına terfi ettirdi. Çok küçümseyici."

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, tüm bu ofisin orta yaşlı erkeklerle dolu olduğu konusunda uyarılmıştım."

purolarını işlerinden daha çok seviyorlar."

Kıkırdıyor. "Oldukça doğru. Birkaç istisna var..."

Yine de bu kadının gülümsemesi gerçek. Kat'in aksine, ensemdeki tüyler rahatsız olmuyor. Burada bir tehlike hissetmiyorum.

"Ne gibi?"

"Eski CEO Dottie Hessler inanılmazdı. Sonunda cesaretimi toplayıp onunla bir görüşme ayarladım. Casey'nin başının üstüne çıkıp pazarlama ekibinde bir iş bulup bulamayacağımı soracaktım."

"Ama yine de kahve alacaksın? O kabul etmedi mi?"

Spencer başını öne eğer. "Birkaç hafta önce vefat etti. Aslında görüşmem önümüzdeki hafta için planlanmıştı."

"Oh, özür dilerim."

Omuz silkiyor. "Olması gereken bu değildi. Şu anda bunun için endişelenmiyorum. Şu anda hepimiz yas tutuyoruz. Ofis biraz kasvetli görünüyorsa, nedeni budur. Dottie'yi çok özleyeceğiz. Giriş seviyesindeki çalışanlar için kapıları açık tutan ve öğle yemeğinde bizimle birlikte kafeteryada yemek yiyen türden bir CEO'ydu. Onun olayı buydu. Her zaman etrafta ve ulaşılabilir olmaya çalışırdı."

Dottie hakkında bunları duyduğuma hiç şaşırmadım. "Bu gerçekten çok hoş."

"Evet, liderlik ekibini kötü göstermek istemem. Casey hıyarın teki ve ne yazık ki ben de ona rapor veriyorum. Ama diğer bölüm başkanları harika. Kime rapor verdiğinizi bilmiyorum ama çoğu sizinle aylık bir kariyer haritalama toplantısı yapacak. Burada size tavsiyem sesinizi yükseltmeniz ve ne istediğinizi sormanız. Yükselmek için çok fazla fırsat var ve büyümeye aç olduğunuzu bilirlerse size yardımcı olacaklardır. Hangi departmandayım demiştiniz?"

O makale yayınlandıktan sonra, şirketteki herkesin hakkımda en kötü şekilde bilgi sahibi olduğunu düşündüm, ama sanırım herkes dedikodu medyasına abone değil. Değil

makaleyle birlikte bir resim olmadığından bahsetti. "Dex Hessler'a rapor veriyorum."

"Ah. Şanslı." Göz kırıyor. "Tam bir hayalperest. Harika bir göz zevki var. Eskiden buraya hiç gelmezdi ama Bayan Hessler vefat ettiğinden beri onu birkaç kez merkezde gördüm. Aslında patronunuz bugün burada. Tüm yönetici ekibini üst katta büyük bir toplantıda gördüm."

Midem bulanıyor. "Saat kaç?"

"10:40."

Homurdanıyorum. "Üst katta mı dedin?"

"Evet. Tüm yönetici toplantıları dördüncü katta yapılıyor." "Kahretsin. O toplantıda olmam gerekiyor."

Ben onun

üçüncü kat." Yemin ederim Dex üçüncü dedi. Lanet olsun.

"Oh, hadi, seni götüreyim. Geç kalırsanız merdivenler biraz daha hızlıdır." Koridordan aşağıya doğru ilerliyor. Merdivenleri hızla tırmanıp keskin bir sola döndükten sonra Spencer koridorun köşesinde, duvarları pencere olan büyük bir toplantı odasını işaret ediyor. Dex'in masanın başında oturduğunu ve yanında boş bir sandalye olduğunu görebiliyorum. Hay sikeyim. İyi bir ilk izlenim için çok fazla. Tüm yönetim kurulu ve icra ekibi çoktan oturmuş, gözleri arkalarındaki panoya yansıtılan PowerPoint sunumuna sabitlenmiş durumda.

"Teşekkür ederim Spencer," diyerek cam kapıya doğru ilerliyorum.

"Bekle, Lennox, senden küçük bir iyilik isteyebilir miyim?" diye aceleyle sorar.

"Elbette."

"Bay Hessler ile konuşma fırsatınız olursa, benim için iyi şeyler söyler misiniz? Spencer Riley. Sanırım birkaç ay bekleyeceğim ve sonra pazarlama ekibine tekrar başvurup başvuramayacağıma bakacağım. Casey transferi asla onaylamaz. Görünüşe göre kahvesini doğru yapan tek kişi benim. O yüzden patronunun onayına ihtiyacım var. İyi bir referansım olmasının da yardımı olur."

Ona gülümsüyorum. "İhtimallerini sevdim."

Dex

Zavallı karım liderlik toplantısına geç kalırken gülmemek için elimden geleni yaparak dudaklarımı birbirine bastırıyorum. CFO'muz Casey'nin sözünü kesmemek için kapıyı yavaşça iterek açıyor. Çağrı merkezinin verimliliğinden ve ilk çağrıda çözüm sayesinde kâr marjımızı nasıl yüzde bir oranında artırmayı başardıklarından bahsediyor. Ne yazık ki Lennox'a göre kapının sağlam bir WD-40'a ihtiyacı var ve kapıyı iterken acınası bir şekilde gıcırıyor.

İleriye doğru attığı her küçük adımda kapı inliyor. Sonunda, "siktir et" demeye karar vermiş olmalı ki, kapıyı hışımla açıyor ve hemen yanımdaki sandalyeye koşuyor.

Casey konuşmaya devam eder, ancak şimdi tüm gözler Lennox'un üzerindedir.

"Böldüğüm için özür dilerim ama odayı alabilir miyim?" diye sordum.

Casey başını sallayarak kimsenin dikkatini vermediği sunumu aniden bitirir ve masanın karşısındaki koltuğa oturur.

"Herkesi eşim Lennox ile tanıştırmak isterim." Garip bir "merhaba" ve "hoş geldiniz" mırıltısı duyuluyor.

Normalde Lennox yaptığı her şeye kör bir vahşilikle yaklaşır. Donanımsız olduğunda bile kendine güveni tamdır. Ama şu anda dizleri o kadar sert sallanıyor ki sandalyesini sallıyor. Onu bu kadar gergin gördüğüm tek an, okyanusa ilk kez tüplü dalış yaptığı andı. Elimi masanın altındaki bacağına koyuyorum, hafifçe sıkıyorum ve dörtlüsünün gevşediğini hissedene kadar masaj yapıyorum.

"Bu odadaki herkes, büyükannemin Türkiye'nin geleceği ile ilgili niyetinin ne kadar karmaşık olduğunun farkında.

Bu şirket," diye devam ediyorum. "Lennox nezaket göstererek geçici olarak CEO'luk görevini üstlenmeyi kabul etti. O hisselerini geri devretme konusunda kendini rahat hissedene kadar ben de başkan rolünde olacağım."

Gülümsemeler bekliyorum... belki biraz cesaretlendirici baş sallamalar, ama odaya baktığımda Lennox'un neden bu kadar gergin olduğu anlaşılıyor. Çatık kaşlar, kısılmış kaşlar ve kaymış bakışlarla karşılaştık. Bir odayı okumak işimin yarısı ve her uyarı alarmı bana bunun kötü olduğunu söylüyor.

Bir tür barış teklifi olarak, Lennox'un Luxe Adventure gemi seyahati çözümüyle ilgili hızlı kurnazlığıyla övünmeye hevesliyim. "Lennox, Luxe Adventure'ı yeniden kurma planlarını ekibe anlatmak ister misin?" Omzunu dürtüyorum.

Boğazını temizliyor ve tanık kürsüsünde mikrofona konuşuyormuş gibi öne doğru eğiliyor. "Hayır, teşekkür ederim. Muhtemelen açıklasanız iyi olur."

Tamam, herkes rahatsız. Liderlik değişiminde bu normaldir. Her şey yoluna girecek. Büyükanne cenazesinden sonra ben de aynı korkuları yaşadım ve yeni ekibimin benim hakkımda ne düşündüğünden emin değildim.

"Açıkçası, bu tamamen gizli ve daha fazla ayrıntıyla takip edeceğiz, ancak Lennox, yaklaşan güzergahlarımızı biletli konser deneyimleri olarak kullanarak yeni bir gelir kaynağı elde etme fikrine ilham verdi. Visionary Record Labels'dan bazı sanatçılarla ortaklık yapıyoruz ve pazarlama konseptlerini A/B testlerinde görmeyi çok isterim-"

"Bizim de bir fikrimiz var," diyor Hessler Group COO'su Dean Walsh. "Böldüğüm için özür dilerim ama sakıncası yoksa hepimiz bir araya geldik ve size iletmek istediğimiz bir boşluk bulduk."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Ben tam olarak zorba bir lider değilim, ama ne zamandan beri ekibim yeni bir girişim için duyuru yaptığımda hevesle benim üzerimden konuşuyor?

"Tamam, devam et." Koltuğumda geriye yaslandım. "Sunum mu yapıyorsun?" Dean'e sordum.

Dean ellerini saçlarının üzerinde gezdiriyor. "Um," diyor masanın diğer tarafına bakarak, "Bu bir tür grup keşfiydi. Başka katılmak isteyen var mı?"

Oda sessiz ve şimdi gergin boğaz temizleme ve garip bakış alışverişleri beni rahatsız etmeye başlıyor.

"Biri konuşsun... şimdi."

"Dean, konuyu sen açtın. Devam et," diye bağırdı Hank. En kıdemli danışmanımız olan Hank'in odada olması beni de rahatlattı. Akıl hocasına en yakın kişi o. Büyükbabamın yakın danışmanıydı, sonra büyükannemin... şimdi de benim.

"Hank, neler oluyor?" Ben soruyorum.

Dikkatini Lennox'a çevirir. "Bayan Hessler, sizinle tanışmak bir zevk. Size Hessler Group'a en içten hoş geldiniz dileklerimi sunabilir miyim? Bununla başlamak ne büyük kabalık." Masanın etrafına göz gezdiriyor, birkaç danışman ve yöneticiye hançer gibi pis bakışlar fırlatıyor. "Lütfen Walsh'un kusmak üzere olduğu saçmalıklarla hiçbir ilgim olmadığını ve hiçbir şey yapmak istemediğimi anlayın."

Onaylamayan homurtu ve mırıltılardan oluşan bir başka gümbürtü daha ortaya çıkıyor ve artık sabrım tamamen tükeniyor. Büyükbabamın sinirlendiği zamanlardaki gibi yumruğumu masaya vuruyorum. Lennox'un yanımda zıplamasına neden olarak, "İşe koyul," diye bağıriyorum.

Dean sinirli bir şekilde ağzından kaçırır, "Bir açık bulduk. BuzzLit'teki makaleyi gördükten ve evli olduğunuzu öğrendikten sonra, makalenin içeriğine dayanarak, belki de yeni Bayan Hessler'in şirket liderliği için en uygun kişi olmadığını düşündük."

Lennox'un gözleri kalktı, gözünün köşesinde bir kızgınlık parıltısı vardı. Dean sinirlendirdi. Şimdiye kadar tek kelime etmemişti ama şimdi konuşuyor. "Beni tanı mıyorsun bile ve nasıl hissettiğim hakkında varsayımlarda mı bulunacaksın?"

Dean beklentiyle bana bakıyor ama sadakatimin nerede yattığı konusunda kafası karışmış olmalı.

"O makale son derece abartılıydı," diyorum sakince. "Çok özel bir konuşmayı istismar etti. Eminim, zavallı bir dedikodu köşesine dayanarak karımı dışlamaya çalışmıyorsunuzdur."

"Yaptıkları tam olarak bu," diye homurdanıyor Hank.

"Hank, lütfen. Anlaşmazlık içinde olan tek kişi sensin."

Dean keskin bir nefes vererek devam ediyor: "Şirket politikasında, paydaşların CEO'nun şirket içinde yasadışı faaliyetlerde bulunduğunu kanıtlaması halinde, onu görevinden alabileceğimize dair bir madde var. Çoğunluk hisseleri bir sonraki uygun Hessler varisine geçecek..." Avucunu açarak bana bir işaret yaptı. "Dolayısıyla, sen."

Lennox savunmacı bir tavırla, "Beni neyle suçladığınızı bilmiyorum ama ben hiçbir suç işlemedim," diyor.

Bir başka yönetici, Jensen, "Ama babanın var," diye ekliyor. "O kadar da zorlama olmazdı. Armut dibine düşermiş."

"Az önce ne dedin sen?" Lennox'un sesi buz gibi bir fısıltıya dönüşür.

Nefes alıp veriyorum, öfkemin tekrar yüzeye çıktığını hissediyorum. Ben daha konuşmadan Dean konuya açıklık getirmek için araya giriyor. "Bayan Hessler'in herhangi bir yanlış işe karıştığını ima etmiyoruz. Yanlış anlaşılma için özür dileriz," diyor ve Jensen'a kötü bir bakış fırlatıyor. Herkes gergin, kendi aralarında kavga ediyor ve görünüşe göre aileme karşı bir darbe düzenlemeye çalışıyor. "Biz sadece Bayan Hessler'in zimmete para geçirme, rüşvet, herhangi bir dolandırıcılık gibi bir suçu kabul ettiğine dair bir yeminli ifade imzalamasını öneriyoruz. Gerçek bir sonuç doğurmaz ve yaşadığımız sahiplik sorununu da ortadan kaldırır. CEO olarak yerini alabilirsin."

Jensen, "Şirketi utandırmayı ve hepimizin işini riske atmayı bırakabilir," diye ekliyor.

Normalde alingan olan ve her şeyi anında çürüten karımın başı öne eğik ve Lennox'u tanıdığım süre boyunca ilk kez ağladığını görüyorum. Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor ve onu çıkarmak için hiçbir hareket yapmıyor. Gözyaşının yanağını okşamasını ve masanın üzerine düşerek küçük bir iz bırakmasını izliyorum. Bir başkası ona katılıyor. Sonra bir tane daha. Midem bulanırken çenemi sıkıyorum. Vücudumda sıcaklık yükseliyor.

"Jensen," diye soruyorum, "şu anda seni kışından ısırın nedir?"

Başını sallıyor. "Hepimiz bulunduğumuz yere gelmek için gerçekten çok çalıştık. Burada rahatça emekli olmayı planlıyoruz. Hiçbirimiz Dottie'nin ilerlemiş yaşına rağmen sağduyulu davranmaması yüzünden bu şirketin batışını görmek istemiyoruz. Vasiyeti okuduğumuzdan beri hepimiz bunu düşünüyoruz ve seni korumaya çalışıyoruz, Dex. Bu bir çözüm ve kimse Bayan Hessler'ın zarar görmesini istemiyor. Ama sabıka kaydı olsa bile, ona bir şey olmaz. Bizim aksimize, bir daha asla çalışmasına gerek kalmayacak."

Jensen bir manilla dosya çıkarıyor ve önüme gelene kadar tek tek elden ele dolaştırıyor. "İşte bir seçenek. Bayan Hessler'ın imzalaması için bir offshore hesabı açtığına dair bir itirafname. Muhasebenin burnunun dibinden alınan ve özel bir holdinge yatırılan birkaç milyon dolar. Hepsi kurmaca. Belgeleri gömebiliriz. Bu odanın dışında kimse bilmek zorunda değil ama mülkiyetin devri için gerekli yasal işlemlerin amacına hizmet edecek. Bu işi bugün bitirebiliriz."

"Yeter," diye araya giriyorum. Belgeye bir göz attım ve daha da öfkelen dim. Bir yanı m bunun bir tür sapk ın yıldırma olduğunu ve birinin çıkıp "Şaka yapıyorum" dedikten sonra Lennox'a hak ettiğ i hoş geldin karşılamasını yapacağını umuyordu. Ama hayır. Bu belgenin en altında Lennox'un imzası için hazır bir satır var.

"Kovuldun," diyorum basitçe. Jensen'ın çenesi düştü. "Ben... Ben..." diye kekeledi.

İfademdeki ciddiyeti görmesini sağlamak için gözlerimi kaldırıyorum. "Tartışma bitmiştir. Toplantımı terk edin. İK'ya kıdem tazminatı anlaşmanız için uğrayacağınızı bildireceğim."

"Ne... hangi gerekçeyle?" diye sorarak odaya bakmayı başarıyor. Ama kimse onun bakışlarıyla karşılaşmak istemiyor.

"Sadakat. Bu benim liderlik ekibimden istediğim bir şey. Sen elini gösterdin, ben de kendiminkini gösteriyorum. Siktir git, Jensen. Bana kendimi tekrar ettirme. Zor kazandığın emekliliğini başka bir şirkette bul. Burada olmayacak. Bu odadaki herkese açıkça söyleyeyim, ben karımla bir ekibim. Ona saygısızlık etmek bana saygısızlık etmektir. Buna sıfır toleransım var."

Şokun etkisi geçtikten sonra Jensen ayağa kalkıyor ve hışımla odadan çıkıyor. Belgeyi manilla dosyasına geri koyuyorum, sonra kaldırıyorum ve ağır bir gümbürtüyle masanın üzerine düşmesine izin veriyorum. "Bu kimin fikriydi?" diye soruyorum. Kimse cevap vermiyor. Sandalyemde arkama yaslanarak ekliyorum: "Biri itiraf edene kadar hepinizi teker teker kovmaya başlayabilirim."

Hank boğazını temizler. "Dex, bir nefes alalım. Ne demek istediğini anladın. Savaş yoluna girmeye gerek yok. Bu anlamsız bir öneriydi. Şimdi yolumuza devam edebiliriz, tabii fikrini açıklamak isteyen başka biri yoksa?" Kaşlarını kaldırır ve odaya bakar.

Kapı sessizce çalınır ve sonra itilerek açılır. Lennox'u toplantı odasına getiren genç kadın başını içeri uzatır. "Böldüğüm için çok özür dilerim ama Bayan Hessler, az önce evden bir telefon aldınız. Çok önemli." Karşılıklı bakışlırlar ve kapıdaki kadın kaşlarını kaldırır. "Son derece acil bir konu. Size hemen ihtiyaçları var."

Ne oldu? Lennox şimdiden hangi telefonları almaya başladı? Ve bu kadın kim? Bildiğim kadarıyla, Lennox'un bir asistanı yok.

Lennox itaatkâr bir şekilde ayağa kalkıyor, eteğini düzeltiyor. Odaya baktı, sonra gözleri bana takıldı. Verdi

dikkatini tekrar liderlik ekibine çevirmeden önce bana ılık bir gülümseme verdi. "Her ne kadar sizinle tanıştığıma memnun olduğumu söylemek istesem de... Ben bir yalancı değilim. Ne de bir suçluyum. İyi günler dilerim."

Bununla birlikte, odadan çıkıp gidiyor. Cam duvarların arasından koridorda kayboluşunu izliyorum. Onu toplantıdan kurtaran kadına ayak uydurmak için güçlü adımlarla yürürken kalçaları bir o yana bir bu yana sallanıyor. Onun uzaklaşmasını izleme şeklim bana Lennox'a evlenme teklif ettiğim geceki barı hatırlatıyor.

Onu nasıl bir bok fırtınasının içine çektiğimden haberi yoktu. Öyle mi?

I?

Lennox'un ağladığını hiç görmeden mezara gideceğimi sanmıştım... Ama benimle evlenmesi onu kenar.

S Pencer beni koridorda sessizce asansöre doğru götürüyor. Ona evin ne olduğunu sorma zahmetine girmiyorum.

Acil bir durum. Bunun sadece bir bahane olduğundan eminim. Asansörün sesi duyuldu ve kapı açıldı. İçeri adımımı atıyorum ve Spencer bakışlarını sağa çeviriyor, ince topuklu ayakkabısının burnunu içe doğru çeviriyor. Hayatımda başka bir insanda gördüğüm en ciddi ifadeyi takınıyor.

"Yani... buradan ofisini nasıl bulacağını biliyorsun, değil mi?" diye soruyor alt dudağını ısırarak.

"Gitmen gereken bir yer var mı?" Bakışlarımı aynı hizaya getirerek soruyorum.

"Hayır, hanımefendi. Özellikle değil."

Omzumun üzerinden başımı salladım. "Sanırım ben kafeteryaya gidiyorum. Bana katılır mısın? Ben ısmarlıyorum."

Kapılar kapanmaya başladı ve ben onları durdurmak için ayağımı uzatmak zorunda kaldım. Spencer asansörün içine girdi ve kapılar kapanır kapanmaz ağzından kaçırıldı, "Kocana erkek şekeri dediğim için çok özür dilerim. Kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yoktu. Asla-"

Rahatlamış bir kıkırdamayla patladım. "Bu yüzden mi bu kadar gergin davranıyorsun? Adam şeker gibi. Fark ettiğin için teşekkürler."

Spencer'ın gözleri şişti. "Kızgın değil misin?"

"En ufak bir şey yok... en azından sana karşı yok." Derin bir nefes alıyorum, ciğerlerim zorlanıyor. Yönetim kurulu odasında patlamamak için kendimi zor tuttum. O zengin, kibirli piçlerin her birine ağzının payını vermek istiyordum ama daha derin bir çukur kazıp Dex'i hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Zaten o da benim için aynı derecede öfkeliydi. "Beni kurtarmaya geleceğini nereden biliyordun?"

Üst dişlerini kullanarak alt dudağını çeker. "Dördüncü kattaki dinlenme odası. Toplantı odaları ses geçirmez, ama bir havalandırma var ve her iki tarafı da açık olduğunda, temelde aksiyonu ön sıradan izliyorsunuz. Arkadaşım Cade ve ben temelde travma bağı kurduk çünkü ofisteki en kötü patronlara sahibiz. Bana kim olduğunu söylediğinde dinlenme odasında sohbet ediyorduk. Görünüşe göre patronu Jensen bir şeylerden bahsetmiş. Her neyse, aptal bir makale yüzünden sana çok acımasız davranıyorlardı. Sana bu şekilde saldırılmasına bir dakika daha dayanamazdım. Ayrıca, Bay Hessler'in sesi duvarı yumruklamak üzereymiş gibi geliyordu."

"Evet... Sanırım yakında Cade'e başka bir patron bulacağız."

"Duydum." Alay ediyor. "İyi ki kurtulduk. Jensen..."

"Pislik mi?" Onun yerine ben bitiriyorum. "Evet, ben önünde 'pislik' diyemeyeceğin türden bir CEO değilim."

Gülüyor. "Hıyara ne dersin? Ben de öyle diyecektim."

"Bana uyar."

"Hâlâ kafeteryaya gitmek istiyor musun?" Spencer hareket etmeyen asansörün içindeki numara paneline bakarak soruyor.

"Evet," diye cevap veriyorum. "Sadece hangi katta olduğunu bilmiyorum."

"Oh," diyor, bir numaraya basmadan önce gülerek. Parlak kırmızı bir ışık yanıyor. "Birinci kat. İkinci kat posta odası ve fotokopi merkezi." Bileğini döndürüyor. "İkinci evim olarak da bilinir." Spencer numarayı işaret ediyor

Asansördeki üç kişi. "Pazarlama müdürleri ve birkaç toplantı odası. Dördüncü kat, daha fazla toplantı ve eğitim odası. Beşinci kattan onuncu kata kadar kabinler ve müşteri hizmetleri var. On birinci kattan itibaren yönetici ofisleri var... Tabii ki siz de buradasınız."

Ona göz kırpıyorum. "Bütün bunları asla hatırlamayacağım." Gülümsüyor. "İstersen daha sonra sana etrafı gezdirebilirim?"

Ellerimin tersiyle gözlerimin altına dokunuyorum. "Ağlıyormuşum gibi mi görünüyor?"

Spencer elini uzatıyor ve yüzümden sadece bir santim uzakta duraklıyor. "Alabilir miyim?" Başımı sallıyorum ve o da hemen sağ gözümün altını silip makyajımı temizliyor. "İşte oldu. Yeni gibi oldu."

"Kaç yaşındasın, Spencer?" Birinci kata ulaştığımızda, asansör kapıları birbirinden ayrılırken soruyorum. Düzgün elbisesini düzeltiyor ve sonra ellerini örgüsünün üzerinde gezdiriyor. "Yirmi iki... altı ay sonra."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Yirmi bir demek için garip bir yoldu." Ana lobiyi geçip binanın arka tarafına doğru ilerlerken onu takip ediyorum, tüm o nefis kokuların geldiği yere. Burnumu kaldırıyorum ve iyi malın kokusunu almış bir uyuşturucu köpeği gibi iki kez kokluyorum. Bu binada bir yerlerde teriyaki var.

"İnsanlara 21 yaşında olduğumu söylemekten nefret ediyorum. Bunun nasıl bir izlenim bıraktığını biliyorum. Ama notlarım çok iyi, bir kez bile işe geç kalmadım ve parti kızı değilim. Aslında nişanlıyım." Sol elini havada oynatıyor ama eli boş.

"Bir şey mi kaçırıyorsun?" Ben soruyorum.

"Bunu bir jest olarak söyledim. Hâlâ bir tane seçiyoruz." Gözleri hareket eden ayaklarına kaydı. "Eğer bunu sonsuza dek giyeceksem, sadece doğru olanın bu olmasını istiyorum."

Garip bir elektrik alıyorum, o yüzden en iyi tahminimi yapıyorum. "Alçakgönüllülükte utanılacak bir şey yok. Babam ucuz bir yüzükle evlenme teklif etti ve sonra ailem

bunu karşılayabilirlerdi. Otuz yılı aşkın süredir evliler." Ona gülümsedim.

"Sorun o değil. Nişanlımın aslında harika bir işi var. Büyük bir hukuk firmasının küçük ortağı." "Ah, yaşlı bir adam."

Omuz silkiyor. "Birazcık. Sadece düğün işlerini ya da yüzük alışverişini yapacak zamanımız olmadı. Durmadan çalışıyor."

Başımı salladım. "Bu kavrama oldukça aşına olmaya başladım."

Kalabalık kafeteryanın önünde durduk. Küçük bir kahve dükkanı ve belki de ilkokulumdakine benzer bir öğle yemeği sırası bekliyordum. Ama bu inanılmaz. Alışveriş merkezindeki yemek katına benziyor. Bir koridora sıkıştırılmış yaklaşık on farklı mutfak seçeneği var. Ağzım sulanıyor. Tüm tat alma duyularım uyandı... kafam çok karışık ama yine de uyandı.

"Spencer, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Bu bir yemek festivali gibi."

Gülüyor. "Fransız bistrosunda sipariş için önceden aramanız gerekiyor ama diğer her yerde kısa kuyruklar var. Ne yemek istersiniz?"

"Teriyaki," diye cevap veriyorum.

"Ah, Fuji Dağı," diyor, arka köşeyi işaret ederek. "Kendi hibachi'ni yapabilirsin. Gel hadi."

Dirseğini kanca gibi uzatıyor, yüzünde kocaman bir gülümseme. İşte burada, millet. Miami'deki ilk resmi arkadaşım. Ve bana yirmi bir yaşındaki halimi hatırlatan, neşeli, yirmi bir yaşında bir fotokopi kahve kızı. İstikrarlı bir iş ve harika notlar dışında yani.

"Spencer, yüklü bir zam ve yeni bir patrona ne dersin?" Gülümsemesine karşılık vererek soruyorum. Bana göz kırpmıyor, şaşkın şaşkın bakıyor. "Yoksa Casey ile devam etmeyi mi tercih edersin?"

"Azıcık bile değil," diye mırıldanıyor.

"Güzel. Şu andan itibaren doğrudan benim için çalışacaksın. Yönetici asistanım." Kolumu onun kine bağlıyorum. "Lütfen yapma."

yanımdan ayrıl. Senin görevin başka aptalca bir şey yapmadığımdan emin olmak."

Spencer ile öğle yemeğinden sonra ona eve erken gitmesini söyledim. Öğleden sonrayı ofisime kapanıp Dottie'nin mektuplarıyla kendimi avutarak geçirdim. Çok farklı hikayeler var. Mektupları bir bilinç akışı gibi okunuyordu, sanki Jacob'a hayatını anlatıyordu, böylece Jacob ondan bir parça alabilecekti.

Polaroid içeren her zarf bir ikramdır. Neredeyse kaybolmuş anılara küçük bir bakış. Bu kutuyu hiç bulmasaydım ne olurdu? Başka kim onu açacak kadar merak ederdi? Anılara benim gibi değer veren başka biri olur muydu?

Özellikle bir mektup, Hessler Group'taki rahatsız edici ilk günümün ve liderlik ekibinin bariz onaylamamasının acısını hafifletti.

Sevgili Jacob,

Bugün bana attıkları bakışları görebilseydin, eminim beni buradan fırlatıp atardın. Belki de çıkarken birkaç yumruk atardın.

Artık resmileşti. Bugün Hessler Group'un CEO'su olarak atandım ve bir şey çok açık: kimse beni burada istemiyor.

Boyumdan büyük işlere kalkıştım. Sorumluluklarım yeterince idare edilebilir. Harrison'ın perde arkasındaki yükünü o kadar uzun süredir taşıyorum ki, bu işle ilgili pek bir şey sürpriz değil. Ama Harrison'ı kazanmak

Harrison'ın ekibi farklı bir hikaye. İlk başta bana yeni ofisimin anahtarlarını bile vermek istemediler.

Bakım, ofise kocamı gözetlemek için geldiğime, onun arkasından kişisel alanına erişmek istediğime ikna oldu. Harrison'ın içkinin onu resmen tükettiğini nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Koltuğundan zar zor kalkabiliyor. İçki içmesi her zaman aşırıydı ama son zamanlarda kendi şirketini yönetmekten aciz olduğu çok açık.

Bu sorumluluğu almak için başkasına güvenemeyiz. Harrison'ın ailesinin güvenini kazanmam onlarca yılımı aldı. Sanırım beni onların halefi olarak atamaları bir tür başarı gibi hissettirmeli, ama burada bu büyük, acımasız ofiste otururken kendimi bir kabuk gibi hissediyorum.

Çardakla ilgili hayaller kuruyorum. Saçımdaki papatyaları. Beni sevdiğini ilk söylediğin anı. Ve Melody'nin senin ona veremediğin her şeyi verebilecek bir adam tarafından büyütülebilmesi için bizi bıraktığını söylediğin gün.

Hayallerimde, hikayeyi yeniden yazıyorum. Beni alnımdan öpüyorsun ve bu zengin talibin sonsuza dek mutlu olma şansım olduğunu söylüyorsun. Kabul etmek yerine ayaklarımı yere basıyorum, kolunu tutuyorum ve sen kalmaya söz verene kadar çığlık atıyorum. Belki de asla bir evimiz olmazdı. Sen gemilerde ufak tefek işlerle uğraşırken, biz sadece limandan limana göçebe olurduk. Bir gün bize yüzmeyi öğretirsin.

Ve şu anda, bu boş ofiste yalnız olmak yerine, birlikte olacaktık.

Mektubu göğsümde sıkıca tutuyorum. Belki de Dottie'nin kötü geçen ilk günü beni rahatlattığı için kendimi suçlu hissetmeliyim. Ama yalnız olmadığımı bilmek güzel. O yönetim kurulu toplantısında ne beklediğim hakkında hiçbir fikrim yok. Onların yerinde olsaydım nasıl hissederdim? Belki ben de kendi yetkinliğimden şüphe ederdim. Ama liderlik ekibi büyük resmi kaçırıyor. Benim tek rolüm sadakat... Dex'e. Bu konuda mükemmel olacağım.

Ofisimin kapısı sert bir şekilde çalındı. Buzlu cam kapıdan görünen uzun silüete bakarak gelenin kocam olduğunu anlıyorum.

"İçeri gel," diye seslendim.

Kapı kolu sallanıyor. Dex, "Kilitli," diye karşılık veriyor.

Ah, doğru ya. Bacaklarımı açıyorum ve kendimi sehpanın yanından yerden kaldırıyorum. Kapıyı açtığımda Dex'in gözleri çıplak ayaklarıma takılıyor. "Bu ofiste artık ayakkabı giymek zorunlu mu?" En tatlı, mahcup gülümsemesini takınıyor. Neredeyse özür diler gibi. Ama Dex'in özür dilemesi gereken ne olabilir ki?

"Sadece arkadaşlarım için," diye cevap veriyorum.

Yanımdan geçerken, güzel iş makosen ayakkabılarını çıkarıp kenara atarak büyük bir olay yaratıyor. "Ayakkabı yok o zaman." Dex masanın arkasındaki dolaba doğru ilerliyor. Kehribar rengi sıvı dolu kristal bir sürahi ve ona uygun iki bardak alır. Omzunun üzerinden bakarak bir kaşını kaldırıyor. "İtiraz yok mu? Bu konyak."

"Bugünden sonra, sanırım sert bir içki deneyeceğim."

Biri diğerinden daha dolu olan iki bardağı da doldururken derin bir iç geçiriyor. Küçük koltukta bana katıldıktan sonra küçük olanı bana uzatıyor. "Bir yudum al ve bir süre dilinin üzerinde beklet. Yuttuktan sonra hemen nefesini ver."

Talimatlarına uyarak cömert bir yudum alıyorum. Nefesimi verirken, sıvının acı yakıcılığı nefesimle birlikte dağılıyor gibi görünüyor. "Burbonun nasıl içileceğini erkeklere anlattığın için sana kızardım ama bu gerçekten yardımcı oldu."

Dex gömleğinin üst iki düğmesini açıyor ve kolunu omzuma atıyor. Dizlerimi içeri çekip kendimi olabildiğince küçülterek onun yanına kıvrılıyorum. "Var olduğum için benden hiç bu kadar nefret eden biri olmamıştı. Bu berbattı."

"Çok özür dilerim. Ben... ne istediler..." Çenesi gerilir. "Affedilemez."

"Yani, biraz mantıklı ama-" "Lennox," diye azarlıyor Dex. "Kesinlikle hayır."

"Beni bir dinleyin... Ne yapacaksınız? Benim CEO olmamdan rahatsız olan herkesi kovacak mısın? Lanet olsun, Dex. CEO olarak kendimden rahatsızım. Ya ekibin seni bırakırsa?"

Dex omuz silkiyor. "Bırak istifa etsinler. Ya da önceliklerime saygı duyan bir ekibim olana kadar onları teker teker kovacağım."

Ela gözlerine bakarak "Varlık mı?" diye soruyorum.

"Hayatımdaki diğer her şey kırılabilir ve paramparça olabilir... bizim dışımızda. Sen benim önceliğimsin, Lennox. Bu kadar basit. Sonsuza dek mutlu olmamı tehdit eden herkesten kurtulacağım."

"Kalbinle mi yoksa kafanla mı düşünüyorsun?" Başparmağımı gergin çenesinde gezdirerek soruyorum. "Çünkü birimizin mantıklı olması gerekiyor ve söz konusu sen olduğunda ben tamamen kalbimle hareket ediyorum, Dex."

"Bunu duyduğuma sevindim," diyor. "Bugünü unutun. Bırak da yönetim kurulunu ben halledeyim. Jensen'ı ibretlik bir duruma düşürdükten sonra hepsi ellerini kollarını sallayarak dolaşıyor. Belli ki hepsi işlerini korumak istiyor."

"Evet ve bana rapor veren insanların benden nefret ettiğini bilmek harika." Alay ediyorum ve içkimden bir yudum daha alıyorum, ama bu sefer nefes almayı unutuyorum ve acı yanık beni boğazımın arkasında yakalıyor.

"Sizden nefret etmiyorlar. Sizden korkuyorlar. Artık Hessler Group'tan daha fazlasına sadakatim olduğunu fark etmek onlar için rahatsız edici. İş yiyen, uyuyan ve nefes alan liderlere alışkınlar. Belki de birdenbire her şey yerine

karımı seçmemden hoşlanmıyorlar."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Çünkü tüm hayatın boyunca bunun için çalıştın. Ve beni ne zamandır seviyorsun, evlendiğimiz iki hafta boyunca mı?"

Dex'le ilk kez "L" harfinden bahsettiğimizi fark ettiğimde gözlerim doluyor. Çok açık ama bu kelimelerin çok kutsal bir yanı var. Aklımda, bunu ilk söylediğinde bir geçit töreni, havai fişekler ve belki de gül yapraklarıyla kaplı bir yatak olurdu.

Dex parmağını çenemin altından geçiriyor ve bakışlarımı onunkine yönlendiriyor. Dudaklarını usulca dudaklarıma bastırıyor, sadece bir dokunuş. "Lennox, iki haftadan çok daha uzun zaman oldu. Sanırım seni daha tanımadan özledim. Seninle tanışmamış olsaydım, kendimi yalnız bulacağıma eminim. Beni nasıl etkilediğin hakkında hiçbir fikrin yok. Arkadaş olarak başlamamıza ihtiyacım vardı, aksi takdirde üzerimdeki gücünü büyücülük olarak adlandırırdım."

Bir an için sessizce kabul ettim. Uzun zamandır duymak istediğim sözler. Neredeyse bir rüya gibi geliyor ve o kadar duygusalım ki ağlayabilirim. Aslında Dex'e de aynı şeyleri hissettiğimi söylesem, ağlayabilirim. Onun yerine yanağımı çevirip eline sokuluyorum ve gerginliği kendime özgü alaycılığım ile kesmeye karar veriyorum.

"Eh, bildiğin gibi sana büyü yaptım." Ona göz kırpmıyorum.

"Güzel. Sende kalsın. Sana sonsuza kadar aşık kalmak istiyorum." Beni tekrar öptüğünde, bu sefer daha uzun süre öpüyor, sıcak, dolgun dudakları dudaklarımı okşarken fısıldıyor: "Seni gerçekten seviyorum. Sanırım sonunda bunun ne demek olduğunu anladım."

Bu bir geçit töreninden daha iyi. Bu dürüst, çiğ bir samimiyet. Dramatik havai fişeklere gerek yok. "Dex, seviyorum."

Parmağını dudaklarıma bastırarak beni cümlelerin ortasında durduruyor. "Kendine sakla," diyor. "Nasıl hissettiğini biliyorum. Ama sakla, çünkü yakında bir gün senden ilk kez 'Seni seviyorum' cümlesini duymaya gerçekten ihtiyacım olacakmış gibi hissediyorum. O an için bunu sakla, tamam mı?"

Başımı salladım. "Tamam. Yapacağım. Artık eve gidebilir

miyiz? Bu berbat günü geride bırakmam gerek."

"Elbette. Günümün geri kalanını iptal edebilirim."

Saat akşamın beşi. Günün geri kalanında ne yapacak? Kocam da tıpkı babam gibi durmaksızın çalışır... durmaksızın.

A y a ğ a kalktığında Dex yerdeki açık mektup kutusunu fark eder. "Biraz kitap mı okuyorsun?"

Dottie'nin mektupları hakkında hiçbir şeye hafif diyemem. Her okuduğumdan sonra ağlıyorum. Daha çok yürek burkan, trajik ve skandallarla dolu diyebilirim. "Büyükanne arkadaşlarına mektup yazardı," diyorum, onu rahatlatmaya karar vererek. "Yazmak onun çıkış noktasıymış gibi görünüyordu." Ofisin etrafına bakıyorum. "Burası onun için her zaman o kadar kolay değildi. Benimle birlikte okumak ister misin?"

Dex iç çekti. "Annem hakkında da yazıyor mu?" "Bazen.

Hepsi harika şeyler," diye itiraf ediyorum. Aslında, ben Dex'in bu bulmacayı benim için bir araya getirmesini istiyorum. Hala tam olarak anlamıyorum. Dex'in Jacob'ın torunu olduğunu biliyorum, Harrison'ın değil. Ama Dex bunu biliyor mu? Harrison biliyor muydu? Sorun şu ki, Dottie'ye ihanet ediyormuşum gibi hissetmeden açıkça soramıyorum. Eğer Dex bunları okuyup kendisi öğrenirse.

"O zaman belki de bu sadece seninle büyükanne arasında bir şey olabilir. Annem söz konusu olduğunda, o yarayı yeniden açmamak daha kolay."

Başımı salladım. "Tamam, anlıyorum. Ama fikrini değiştirirsen. Tam burada, bu ofiste olacaklar..."

Ayağa kalkıp elini bana uzattı. "Teşekkür ederim." Sonra beni ayağa kaldırdı. "Aç mısın? Bir şeyler atıştırmak ister misin?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Evet ama şu an paket servis havasındayım. Süslü, beş çeşit milyarder yemeği falan yok."

Gülüyor. "Gidip sıradan insanlarla bir şeyler yapmaya ne dersin? Yolun yukarısında büyük bir hırdavat dükkânı var, yanında da gerçek Küba yemekleri için en sevdiğim küçük bir dükkân. Şef yirmi kelimedenden fazla İngilizce konuşmuyor. Tamamen otantik."

"Mmm," diye inliyorum. "Kulağa çok lezzetli geliyor. Ama neden hırdavatıdan bahsettin?"

Dex gülümser. "Hadi gidip bir amaşıır makinesi ve kurutucu seçelim. Ne dersiniz?"

Ona geniş bir gülümseme atıyorum ve burnumu kırıştırıyorum. "Bana mükemmel bir randevu gecesi gibi geldi."

Hessler Group'taki ilk ayımı ortalıkta görünmeyerek atlattım. Orada burada evrak imzalıyorum ama Spencer dışında kimseyle nadiren konuşuyorum. Ofisimin kapısını sadık bir rottweiler gibi koruyor. Sabah **d o k u z d a n** öğleden sonra bire kadar Hessler Group'ta uygulamak istediğim her şey hakkında konuşarak zamanımızı dolduruyoruz. Rakamlar garip. Liderlik ekibinin hepsi yedi haneli rakamlar kazanıyor. ne zaman Biz hala var giriş seviyesi çalışanlar Spencer gibi yıllardır burada olan ve asgari ücretten fazla kazanamayanlar. Çoğu insandan daha çok çalışıyorlar.

Gördüğüm kadarıyla en iyi köpekler.

Hessler Group'un iki farklı çağrı merkezi var. Biri genel merkezden yaklaşık kırk dakika uzaklıkta, diğeri ise Orta Batı'da. Kendim de bir müşteri hizmetleri mağduru olarak, çağrı merkezi operasyonlarından Brookes'a bir saha ziyareti yapıp yapamayacağımı sordum. Bana sadece marjları görebilmem için yeni bir raporlama seti çıkaracağını söyledi.

Benim istediğim bu değil. Ne kadar para tasarruf ettiğimizi ve kâr marjımızın ne kadar yüksek olduğunu bilmek istemiyorum. Morallerin nasıl olduğunu bilmek istiyorum. Hessler çalışanlarının Advantage Sigorta'dakiler kadar mutsuz olup olmadığını bilmek istiyorum. Hessler'i nasıl daha iyi hale getirebileceğimize dair bazı fikirlerim

var.

günlerini daha katlanılabilir hale getirmek - örneğin, acımasız, ağzı bozuk pisliklere takılmalarına izin vermek gibi.

Ama kimse söyleyeceklerimi duymak istemiyor. Bu yüzden sabahlarımı asla uygulamayacağım planlar yaparak geçiriyorum. Sonra, Spencer ve ben kafeteryada birlikte öğle yemeği yiyoruz. İşten erken çıkmamızı haklı gösterebilmek için zamanı mümkün olduğunca uzatıyorum. İş konusunda pek yardımcı olmadığımı biliyorum ama Dex'in bana verdiği parayı bir şekilde kazanmam gerekiyor. Sadece onun karısı olmak için para alma fikrine katlanamıyorum.

Ofiste kendimi yersiz ve işe yaramaz hissettiğim uzun bir haftanın ardından, Cuma akşamı sadece Dex'e sarılmak istiyorum. Dünyadan uzakta, yeni ilişkimin tadını çıkarmak istiyorum. Hafta sonlarının bizim olacağını, dışarıdan yemek sipariş edeceğimizi, kanepede uyuyakalacağımızı ve sitcom tekrarlarını izleyeceğimizi sanıyordum. Ama onun yerine, katılmamız gereken şık bir yardım balosu var.

Saat altıda, devasa banyomda, beni siyah kravatlı bir davete hazırlamak için özel olarak getirilen bir salon koltuğunda oturuyorum. Etkinlik Dex'e bir masa için yaklaşık yüz bin dolara mal oldu. Bu sadece kapı ücreti. Bir amaca çok daha cömert bir katkıda bulunması bekleniyor ve o ne yaptıklarından bile emin değil. Bu, onun dünyasına küçük bir bakış attığımda, telefon konuşmalarının sonunu yakaladığımda ya da kendini toparlamadan önce orada burada yaptığı çok kısa şikayetlerden tanık olduğum bir şey. Dex'in paraya sahip olabileceği çok açık. Ama gerçek patron o değil. Aksine, kocam statüsü nedeniyle zorbalığa uğruyor ve itilip kakılıyor. Ne istemesi, neye inanması ve neyi desteklemesi gerektiği söyleniyor. Dex bir raket gibi, bir ağın üzerinde ileri geri savruluyor ve herkesin gündemi için kullanılıyor. Para ille de güç demek değildir derken bunu kastediyordu. Bazen zenginlik bir hapisanedir.

Denny döndüğünden beri çok yardımcı oldu. Stilistler saçlarını kesip kesemeyeceklerini sorduklarında araya giriyor.

ve saçımı "mantıklı bir renge" boyamamı istiyor - onların sözleri, benim değil. Beni leş yiyen aç bir sırtlan sürüsünden korur gibi onları uzaklaştırıyor. Denny'nin normalde otoriter kişiliği itici olabilir ama bu gece inanılmaz derecede minnettarım.

"Biraz lavanta farına ne dersin? Ve sonra köşelere koyu bir erik." Parmaklarını saçımın bir tutamında gezdiriyor. Denny, "Morun üzerine boya değil, içine doğru eğilelim," diyor.

Aynadan ona gülümsüyorum. "Bayıldım. Tırnaklarımın kırmızısı hariç. Dottie için."

Denny kendi kırmızı manikürünü göstererek başını sallıyor. "Daha fazla katılamazdım."

Tırnak teknisyeni gülümser. "Diğer çantamda mükemmel bir orman kırmızısı var. Hemen döneceğim."

Saçımı ve makyajımı yapan stilist, onu dehşete düşürecek şekilde gözlerini deviriyor. "Mor... Tanrım," diye homurdandı. "Elimde ne var bir bakayım."

İkisi de banyodan çıktıktan sonra Denny ve ben nihayet baş başa kalabildik. "Dex bana annenden bahsetti. Çok üzüldüm." Elini sıkmak için uzandım.

Denny, "Sana annemle olan ilişkiyi anlatmıştım," diye cevap verir. Parlak kırmızı dudakları sıkı, soğuk bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Özür dileycek bir şey yok."

"Kayıp kayıptır," diyorum. "Birini kaybettiğinizde onu özlemek için onunla çok iyi ilişkiler içinde olmanız gerektiğini düşünmüyorum."

İç çekiyor. "Dürüst olabilir miyim, Lennox?" Denny önüme geçip banyo tezgahına yaslanıyor, aynadan bana bakmak yerine artık bana bakıyor. "Seninle ilk tanıştığımda, Dex'in beyninden çok sikiyle düşündüğünü sanmıştım ama senin direncin... Tearney'nin yayınladığı o makaleden sonra Bora Bora'ya tek gidişlik bir bilet ayırtabilirdim. Ama sen hiç rahatsız olmadın."

Gülüyorum. "Şaka mı yapıyorsun? Üç gece boyunca uyuyana kadar ağladım. Ama geri dönen insanlar gördüm."

çok daha kötü. Bekleyeyim dedim."

Kaşlarını kaldırıyor. "Baban mı?"

Başımı salladım. "Bir süre hava karardı."

"Harrison bir keresinde gerçekten büyük bir hata yaptı. Yozlaşmış bir bankayla iş yaptı. Görünüşe göre finanse ettiği paravan hesapların dibine indiğinde artık çok geçti. SEC onun kışına kadar girmişti. Tüm hukuk ekibi dehşete düşmüştü. Hessler Group'un parçalara ayrılması ve varlıklarını parça parça satması gerekecek gibi görünüyordu. Neredeyse bir imparatorluğu sarhoş bir halde batırıyordu."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ondan nasıl kurtuldu?"

Denny sırtıyor. "Rüşvet. Biraz şantaj. Ve bir sürü yalan. Hessler tarzı budur," diyor. "Ta ki Dottie'ye kadar. Servetini kaybetmekten korkmayan tek kişi oydu. Verdiği her karar tabiri caizse halkın iyiliği içindi."

"Dex de böyledir," diye ekliyorum.

Denny kaşlarını kaldırır. "Emin misin? Dex'te Dottie'den çok Harrison'ı görüyorum. Ona çok benziyor."

Denny yılan gibidir, yemin ederim. Gardını düşürürsen, hiç beklemediğin bir anda saldırır. Suçlamasıyla tetiklenince kelime kasmama engel olamıyorum. "Dex Harrison'ın olmadığı için bu imkânsız. Hem görünüşü hem de kalbi tamamen Dottie'ye ait. Onunla gerçekten gurur duyuyorum." Sözlerimden anında pişmanlık duydum. Hay sikeyim. Bunu neden yaptım ki? Ben ve koca ağzım. Kalbim bir sinek kuşunun kanatları kadar hızlanıyor ve hemen konuyu değiştirmeye çalışıyorum. "Bu akşamki yemekle ilgili hızlı bir soru. İki kiden fazla çatal olduğunda ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum. Yemek çatalı, salata çatalı, bunlar mantıklı. Ama o küçük üç dişli çatal ne için?" Ona masum, dişlek bir gülümseme veriyorum.

Denny bakışlarını düzeltti, parlak gözleri benimkilere sabitlenmişti. "Mhm... Ne demek Dex Harrison'ın değil? Doğduğu gün oradaydım. Melody'den saatler sonra onu kucağıma aldım.

onu doğurdu. Ailem hakkında ne ima ediyorsun, Lennox?"

Kahretsin. Çok hızlı sola gitti. "Hayır, hayır, Denny. Ben demek istemedim ki..." İç çektim. "Dottie bazı mektuplar bıraktı."

Denny bana sessizce göz kırpmıyor. Tırnak teknisyeni dönerken banyonun girişine doğru bakıyorum. Denny ellerini kaldırıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Rachel, biraz daha zamana ihtiyacımız var. Buza iki şişe şampanya koyabilir misin? İhtiyacın olan her şey barın altında. Dom iyi olacak."

"Zamanımız tükenmiyor mu?" Rachel soruyor. "Dex onur konuğumuz." Denny'nin sesi sakın ve eşit ama çılgınca korkutucu. "Gerekirse tüm etkinliği onun için düzenlerler." Rachel başını sallayarak odadan çıktı.

"Lennox," diye devam ediyor Denny, "tabağın solunda üç çatal varsa, dıştaki çatal genellikle somon füme gibi balık mezeleri içindir. Şimdi, bu mektuplarda ne olduğunu açıklamak ister misiniz? Ya da daha kolaysa ben okuyabilir miyim?"

Hayır. Kesinlikle hayır. Denny'nin Dottie'nin diğer kızı gibi olduğunu biliyorum ama içimden bir ses Dottie'nin bu hikayeleri onunla asla paylaşmak istemeyeceğini söylüyor. Dottie'nin Jacob'la olan bağı ve bunun tüm hayatını nasıl etkilediğini anlayamazdı.

"Melody'nin Harrison'ın kanından olup olmadığını merak ediyorum. Elbette kendi seçimiyle. Ama Melody'nin Dottie Harrison'la tanışmadan önce dünyaya gelip gelmediğinden emin değilim," diye açıklıyorum.

Cevap vermeden önce birkaç kontrollü nefes alıp veriyor. "Bu mantıklı. Harrison'ın erken yetişkinlik döneminde bazı tıbbi sorunları vardı. Kısır olduğunu düşünüyordu," diyor Denny. "Eğer Dottie onunla tanışmadan önce hamileydiyse, belki de bu onun bir varis elde etme yoluydu. Evli olmayan bir annenin o dönemde hiçbir beklentisi olmayacağından bahsetmiyorum bile. Bu Hessler'in örtbas ettiği ilk skandal olmazdı."

Şimdi meraklı olma sırası bende. "Ne gibi?"

"Bütün bunlar aramızda kalacak, değil mi?"

Denny soruyor. "Kesinlikle."

Denny'nin iri gözleri kısıılır. Saçlarını iki yana ayırarak düzeltiyor. "Harrison'ın gayrimeşru bir çocuğu vardı. Dottie'nin bilip bilmediğinden emin değilim."

O biliyordu. Ama bu sefer ağzımı kapalı tuttum. Bu benim paylaşacak sırrım değil.

"Olayı örtbas etmek için elinden gelen her şeyi yaptı. Ailesi..." Denny keskin bir nefes verir. "İçkiyi annesinden almış. Babası çok zalim bir adamdı. Hamile bıraktığı zavallı kadını aldılar, ona para verdiler ve onu tehdit ettiler. Kadın çok korkmuştu ve zerre kadar mücadele gücü ya da sağduyusu yoktu. Onları mahvedebilirdi. Bunun yerine parayı aldı ve ortadan kayboldu. Çocuk bir pazarlık kozuydu."

Kollarımı kavuşturup dirseklerimi kavuşturuyorum ve ön kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissediyorum. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

Denny'nin gözleri onun temiz, siyah Manolo ayakkabılarına kayar. "Bazı sırlara kulak misafiri olmadan Hessler'ların etrafında on yıllarca takılamazsın."

Yalanlar. Nancy Drew içgüdülerim devreye giriyor ve her zamankinden daha eminim... Tüm parçalar, 2.000 parçalık bir yapbozun son parçasını bulmak gibi bir araya geliyor. İşte buldum: Dex gerçek bir Hessler değil.

Ama Denny öyle.

Dex

Lennox'u kraliyet ailesi gibi giyinmiş gördüğümde tek söyleyebildiğim "Lanet olsun" oldu. Straplez, yere kadar uzanan, ışıltılı inci bir elbise giyiyor. Makyajı saçıyla uyumlu. Renkli ama

zarif. Ayakkabılarını tam olarak göremiyorum ama oturma odamızda dikkatle yürümesine bakılırsa, zarif stilettolar olmalılar.

Bana en sevdiğim şımarık gülümsemesini gösteriyor. "Sana da aynısı,

Efendim." Bir adım daha atarken tökezliyor. "Lanet olsun."

"Çok mu rahatsızlar?" Ellerimi ona uzatarak soruyorum.

"Hayır, fena değil. Daha kötülerini giymiştim. Sadece..." Sesini fısıltıya düşürüyor. "Onları mahvetmek istemiyorum. Bu ayakkabıları Google'da arattım. Özel yapım Stuart Weitzman'lar ve internette yarım milyon dolar değerinde oldukları yazıyor, Dex. Stilist bana başka bir seçenek sunmadı." Sallanıyor ve ayağını kaldırıyor. İnce kayışlar küçük elmaslarla süslenmiş. "Yani, bunlar gerçek. Burada Kay Jewelers'da bir kasayı dolduracak kadar elmas var."

Lennox'un saçları geriye doğru taranmış, kulaklarının arkasına toplanmış ve tek bir tel bile yerinden oynamamış. Saç stili kulaklarındaki devasa elmas çivileri ortaya çıkarıyor. Taşlara teker teker dokunuyorum. "Gerçekten de gerçekler. Bunlar da öyle."

"Dex, bu çok saçma. Ayakkabılarım elmas bir nişan yüzüğünden daha değerli."

Alay ettim. "Bebeğim, parmağına takacağım yüzük bu ayakkabılardan çok daha değerli olacak."

Başını iki yana sallıyor. "Buna alışabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Güzel. Yapma," diyorum. "O zaman seni şaşırtmakla dolu bir hayatım olacak. Aslında, lafı açılmışken," diyorum ve ceketimin iç cebine uzanıyorum. Lennox'a verdiğim hediyein içinde olduğu küçük plastik bir torba çıkarıyorum. "Çok süslü bir şey değil. Ama en sevdiğin renk," diyorum ince bileziği avucuma dökerken. Ucundaki tokaları elimde tutuyorum, ona takmaya hazırım. "Bence yeterince iyi uyuyor."

"Stilistime danışmanız gerekir. Takımı mahvedebilir," diyor Lennox gözlerini devirerek. Hevesle bileğini uzatıyor. "Bunu benim için mor olduğu için mi seçtin?" diye soruyor gözleri parlayarak.

"Sayılır. Annemle benim Şubat ayında doğduğumuzu söylemiştim, değil mi? Bu Ametist. Onun doğum taşı. Bu onun en sevdiği bilezikti. Ondan bana kalan tek mücevher bu. En sevdiğin renk olması ne güzel bir tesadüf." Bileziği bileğine takıyorum, tam oturuyor. Sulanmaya başlayan gözlerine bakıyorum. "Şimdi bana ağlama, bebeğim. Güzel makyajını mahvedeceksin."

Küçümsüyor ve başını sallıyor. "Hayır, hayır, aslında yapıştırılmış. Dört saat kadar sandalyede oturdum. Glam'in bu kadar uzun sürdüğünü fark etmemiştim." Tekrar cıltlatırken kıkırdıyor.

Bir parmağımın ucuyla yanağını hafifçe okşuyorum. "Yine de... Çok güzel görünüyorsun. Ve seni ağlatmaktan nefret ediyorum. Seni buraya getirene kadar hiç ağlamazdın."

"Yanlışı." Bileğini kaldırıp küçük, yuvarlak elmaslarla dönüşümlü küçük mor taşları inceliyor. "Ben çok ağlarım ama insanların önünde değil. İnsanların bir şeylerle başa çıkamayacağımı düşünmesinden hoşlanmıyorum. Ağlamak beni savunmasız hissettiriyor. Ama sanırım artık sana karşı savunmasız olmaya hazırım."

Onu göğsüme çekip sıkıca sarılıyorum. Başının üstünü öperken saç spreyinin, parfümün, losyonun ve makyajın kokusunu içime çekiyorum. Beş farklı çiçek türünden oluşan bir çayır gibi kokuyor. "Ben de Len."

Geri çekilip soruyor. "Gerçekten mi?" "Gerçekten mi?"

"O zaman sorabilir miyim... Neden annen hakkında konuşmayı sevmiyorsun? Harika bir insana benziyordu."

"Öyleydi." Annemden söz açıldığında her zaman yaptığım gibi kendimi kapattığımı hissediyorum. İnsan doğasından başka bir şey yüzünden bu konudan kaçınmıyorum. Hâlâ çok acı verici. Bizi en çok inciten şeylerden kaçınmak temel bir içgüdü değil mi?

"Sorun yok, Dex. Yapmak zorunda değilsin."

"Kendimi soyulmuş hissediyorum," diye itiraf ediyorum. Bu Lennox. Eğer ona açılmazsam... o zaman kim? Bu benim karım. Ortağım. En azından denemek zorundayım.

"Ne demek istiyorsun?"

"Annem hiçbir zaman mirasçı zihniyetini benimsemedi. Büyükbabamla arasında sevgi-nefret ilişkisi vardı. Onu babası olarak severdi ama savunduğu şeyleri ya da insanlara davranış biçimini hiç sevmezdi. Şimdi, bir bakıma, sanırım ben de ona dönüştüm. Jensen'ı kovduğumda..." Büyükbabamı düşünüyorum, kırmızı yüzlü ve kızgın. Birini parçalamak üzereyken yanakları şişerdi. Burbon ve viski yüzünden gözleri her zaman hafifçe kan çanağına dönerdi. Bazen ondan korktuğumu hatırlıyorum. "Büyükbabam bu durumu tam olarak böyle hallederdi. Bununla gurur duymalı mıyım bilmiyorum."

Lennox papyonumu düzeltmek için uzandı. "Güzel başlıyorsun ve daha da güzel temizliyorsun, Dex. Annen seninle gurur duyardı."

"Yapar mıydı?" Ben soruyorum. "Yoksa o öldü de ben onun beni yetiştirdiği adamın tam tersi bir adama mı dönüştüm? Onun hakkında konuşmayı sevmiyorum çünkü onu hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum... çoğu yönden." Lennox'u nazikçe öpüyorum. Sürdüğü kalın, yapışkan parlaticı dudaklarına geçiyor. "Yine de seni çok severdi. Bunu biliyorum. Beni hem annemin hem de büyükannemin olmamı istediği adama geri döndürüyorsun."

Başını yana eğiyor. Lennox bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor, sonra kapatıyor, sonra da kendini durduruyor. "Kim olmak istiyorsun?" İşe koyuluyor, başparmağıyla dudaklarımı siliyor, makyajını üzerimden temizliyor.

"Şu anda, tam olarak olduğum kişiyim. Kaderimde hep bu iş vardı ama artık sevgilim var. Yanımda olduğun için mutluyum." Ona gülümsüyorum ama o karşılık vermiyor.

"Ama Hessler kısmı gerçekten önemli mi? Sadece sen ve ben olsaydık ve hiçbir şatafat ve cazibe olmasaydı? Eğer bir dalış eğitmeni olsaydın ve karın ve çocukların

Beş parasız olsak, maaş çekiyle yaşasak yine de mutlu olur muydun? Ben senin için yeterli miyim?"

"Vay canına, bebeğim. Bunlar çok büyük sorular." Dizlerimin üzerine çöküp uzun elbisesini kaldırıyorum, böylece ayakkabıları görünebiliyor. Parmaklarımı elmas işlemeli askıların üzerinde gezdirerek, "Merak etme Len. Tüm bunlara alışacaksın. Belki bir gün hoşuna bile gider." Bacağına öpücükler konduruyorum ama dizinde duruyorum. "Zaten geç kaldık. Yoksa bu elbiseyi hemen çıkarırdım."

Alt dudağını büzüyor. "Gelecek Cuma evde kalabilir miyiz? Sadece sen ve ben? Film gecesi. Abur cuburlar. Telefonlarımızı kapatırız?"

Kaşlarımı çattım. "Çok özür dilerim. Gelecek hafta Pazar gününe kadar New York'tayım. Ondan sonraki hafta da dalış gezisi var, hatırladın mı? Sonuncusu." Başparmağımı yanağında gezdiriyorum. "Merak etme. Yakında yavaşlar. Biraz zaman kazanacağız." Nefesinin altında acı bir tonda bir şeyler mırıldanıyor, ben de ekliyorum, "Söz veriyorum."

"Peki, tamam. Joe aşağıda mı?" Cevap olarak başımı sallıyorum ve o da asansöre doğru ilerliyor. Lennox durdu ve takip etmediğimi fark edince olduğu yerde döndü. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey, sadece manzaranın tadını çıkarıyorum."

Gülüyor ve asansöre doğru yürümeye devam ediyor, yürüyüşünü abartarak kalçalarını dramatik bir şekilde bir o yana bir bu yana sallıyor. Onun tatlı kahkahasını duyduğumda sinirlerim yatışıyor. Tüm dünyada en sevdiğim ses. Her şey yolunda. Bu işi başarabilirim. Şirketimi ayakta tutabilirim, karımın gülümsemesini sağlayabilirim.

Hessler'lar her zaman bir yolunu bulur.

M Sahte gülümseme yüzünden yüzüm acıyor. Son üç saattir aynı konuşmayı tekrar tekrar yapıyoruz. Şimdiye kadar cevaplarım prova edilmişti. Evet, Dex ve ben çok mutluyuz. Hayır, hamileliğimi saklamıyorum; sadece büyük bir tören istemedik. Evet, ailem çok heyecanlı. Hayır, biz milyarder de değiliz. Ayrıca, hayır, Hessler Group'un CEO'su olarak ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Bu son kısım abartı. İşim hakkında çenemi

kapalı tuttum
açık ağız, ayak sokma durumlarından kaçınmak için atama.

Yine de bu topluluğun istilacılığı sınır tanımıyor. Birisi bana kızının da mor saçlı olduğunu söyledi. Tabii ki on üç yaşında, bu yüzden bunun bir alay mı yoksa sadece konuşmadaki durgunluğu örtmek için umutsuz bir girişim mi olduğundan emin değilim.

Dex'in kısa konuşmasından sonra birkaç tur atması, el sıkışması ve geyik yapması gerekti. Ayaklarımı dinlendirmem ve şampanyamı doldurmam için beni VIP masamızda bıraktı. Aslında beş çeşit yemekten sonra hâlâ açlıktan ölüyorum. Tabaklar çok güzeldi ama fileminyon bir shot bardağı büyüklüğündeydi. Zenginliğin her şeyi bollastırdığını sanırdım ama görünüşe göre zengin insanlar gerçekten yemek yemiyor. Açlık ve bol miktarda Dom Perignon arasında

uykulu ve mutsuz. Tek istediğim Joe'nun limuzini çekip bizi eve götürmesi.

Bardağımı bilmem kaçınıcı kez boşaltırken, beyaz bıyıklı iri bir adam yanımdaki sandalyeye oturuyor. Gözlerimi kırpıştırarak davetsiz yabancıyı inceliyor, bir deniz aygırına olan şaşırtıcı benzerliği karşısında şaşkına dönüyorum.

"İyi bir akşam geçiriyor musunuz?" diye soruyor sıcak bir gülümsemeyle.

Tombul yanakları mükemmel küreler halinde şişiyor.

"Öyleyim. Teşekkür ederim," diyorum, gevelememeye çalışarak. "Peki ya sen?"

Gülüyor. "Bu tür şeylerden nefret ediyorum," diye homurdanıyor. "Tatlı bahanesi servis edilir edilmez, en yakın arabalı servisi bulup düzgün bir yemek yiyeceğim."

Çenem düştü. Sonunda burada normal bir insan var. "Spagettiye benzeyen o yeşil salata da neydi öyle?"

"Deniz yosunu salatası mı?" Kahkahalarla havlıyor. "Deneyecek kadar cesur muydun?"

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Gerçekten de tadı denizden gelmiş gibiydi."

Elini uzattı. "Ben Royal Bahamas'tan Richard Spellman."

İsim belli belirsiz tanıdık geliyor. "Lennox Mitch-ya da Hessler. Şimdilik Lennox Mitchell, ama sonunda Lennox Hessler."

Başını sallıyor. "Kim olduğunuzu biliyorum hanımefendi. Sizinle sonuçlandırmamız gereken bazı işler var." Gözlerimin dehşet içinde açıldığını görünce tekrar gülüyor. "Merak etmeyin, Dex Hessler Group'un mevcut liderlik yapısını çoktan açıkladı. Seni zor durumda bırakmaya çalışmıyorum. Demek istediğim, şirketlerimizin birleşmesinden onur duyuyorum. Uzun zamandır üzerinde çalıştığımız bir anlaşmaydı. Dottie'nin sonunda bunu görmek için burada olmamasına üzıldüm."

"Sen ve Dottie yakın mıydınız?" Odaklanmaya çalışmak için gözlerimi kırpıştırarak soruyorum. Düşündüğümünden biraz daha çakırkeyif olmalıyım, çünkü yüzü sürekli odaklanıp kayboluyor.

"Çocukların deyimiyle 'kankaydık' sanırım." Kıkırdaması boğuk ve hırıltılı. Yumruğunu göğsüne vuruyor. "Kübalı sigara içtiğim günler beni yakalıyor." Boğazını temizliyor ve devam ediyor: "Dottie'ye çok büyük saygım vardı. Tüm hayatımı onun gölgesinde geçirdim. Bence torunu şirketimde iyi bir iş çıkaracak."

Koluna dokunmak için uzandım. "Dex önemsiyor," diyorum usulca. "İnsanları, ekibini. İşlerin herkes için yolunda gitmesi için kendini feda eder."

"Eminim yapacaktır. Biraz daha büyümesi gerekiyor ama bence bir gün iyi bir lider olacak," diyor Richard, ses tonu küçümseyici.

Savunmam yükseliyor. Bu yaşlı huysuzların Dex'in zaten nasıl bir başyapıt olduğunun farkında olduklarını sanmıyorum. "Ben olsam onu hafife almazdım. Luxe Adventure'ın zor durumdaki bir gemi seyahati şirketi olduğunu biliyorsunuz, ta ki Dex harika bir fikirle ortaya çıkıp tüm o para çukurunu tersine çevirene kadar."

Richard koltuğunun kenarına daha uzun oturmadan önce sandalyesini içeri iter. Yakınına eğilerek sinsi bir gülümsemeye fıslar: "Pekâlâ, beni bilgilendirin Bayan Hessler. Gelecekteki şirketimizin rekabeti nasıl yok edeceğini duymaktan daha çok istediğim bir şey yok... bu arada, yakın zamana kadar bendim. Artık içeride olmak güzel."

Yeni ortağının Dex'in dehasına tam olarak inanması için tüm övgüyü Dex'e vermek niyetiyle Richard'a konser gezisi fikrini anlatıyorum. Çorbadan fındığa kadar. Çabamızın inceliklerini en ince ayrıntısına kadar anlattım. Hatta Shaylin'in adını anıp onun en sevdiği hayır kurumuna katkıda bulunma planlarımızdan bile bahsettim.

"Bir konser gezisi," diye tekrarlıyor Richard, başını onaylarcasına sallayarak. "Bu gerçekten de harika bir fikir."

İşliyorum, yanaklarım aşırı gülümsememden dolayı ağrıyor. "Hepsi Dex. Kruvaziyer hattının başı dertteydi ve şimdi şirketin en kârlı filosu olacak."

"Hmm," diyor Richard, "hiç şüphem yok. Gerçekten de milyar dolarlık bir fikir." Richard'ın omzunun üzerinden bakıyorum ve Dex'i görüyorum

Yaklaşıyor. Papyonunu gevşetiyor, yüzünde uykulu bir gülümseme var. Kahretsin, adamım bir rüya. Herhangi bir kalabalıkta, herhangi bir etkinlikte, herhangi bir şehirde ona çekilirdim. O bir mıknatıs gibi çekiyor. O yaklaştıkça kalp atışlarım heyecanla çarpıyor, onun benim olduğunu biliyorum. Tamamen benim.

"Gitmeye hazır mısın, Trouble? Sanırım bu akşamlik konuşmam bitti." Dex boş şampanya kadehime bakıyor. "Tabii ikiniz de bir tur daha içmek istemiyorsanız?"

"Hayır, ben iyiyim."

"Ben de akşamı bitirmek üzereyim." Richard sandalyesini çekip ayağa kalkıyor. Dex'in boyu 1.80'den fazladır ama Richard daha uzun ve neredeyse onun iki katı genişliğindedir. Elini Dex'e uzatır. "Hessler, seni görmek güzel. Bu akşam çok güzel bir konuşma yaptın."

Dex, Richard'ın elini sıkıyor ve gerginliği fark etmekten kendimi alamıyorum. Richard ukala bir sırıtış takınıyor ve Dex rahatsız görünüyor. "Seni görmek de güzel. Karşı teklifimi gözden geçirecek vaktin oldu mu?" Dex soruyor.

"Gerçekten de öyle," diye yanıtlıyor Richard. "Sanırım avukatlarınız bir hata yaptı. Teklifte bir rakam eksik görünüyor."

"Ben sadece rakamlara bakıyorum Richard. Şirketin gerçek değerine karşı algılanan değeri. Lütfen bunu düşünmek için zaman ayır. Bu çok cömert bir teklif ve Hessler Group'un bu aralığa yakın bir teklif verebilecek konumda olan tek şirket olduğunu biliyorsun."

"Hmm," diye homurdandı Richard. "Sanırım farklı cömertlik tanımlarımız var."

"Richard, hadi ama. Büyükannemin teklif ettiğinden yüzde on daha fazla. İyi niyetimi gösteriyorum. Ama iflas etmek üzere olan bir şirkete iki katı teklif veremem. Bunu sen de biliyorsun. Rakamlar yalan söylemez."

Hayal mi görüyorum emin değilim ama Richard'ın yüzü kızarıyor - belki utançtan, belki de öfkeden. "Sizinle temasa geçeceğim," diye homurdanıyor Richard. "Hanımefendi," diyor ve iki parmağıyla beni selamlıyor. "Sonunda sizinle yüz yüze tanışmak bir zevkti."

"Bu da neydi şimdi?" Richard kulak kesilir kesilmez Dex'e sordum. "Royal Bahamas'ı satın aldığınızı sanıyordum. Evlendikten sonra erkenden Miami'ye dönmenizin nedeni bu değil miydi?"

"Evet. Ama evraklar imzalanmadan hemen önce Hessler Group'tan iki katına çıkmasını istedi. Acınarak emekli olmak isteyen açgözlü yaşlı bir adam. Büyükanнем onun oyunlarına asla kanmazdı. Belli ki benim daha saf olduğumu düşünmüş."

Midem bulandı. Richard'la takımın bir parçasıymış gibi konuştum, dışarıdan bakan biri gibi değil. Konuştuğumuz şeyin sonuçları hakkında hiçbir fikrim yok. "Dex, Richard ve ben sohbet ediyorduk ve-"

"Bebeğim, onun için endişelenme. Yirmi yıldır etrafta sinsice dolaşıyor. Onunla başa çıkabilirim. Hadi gel." Elimi tuttu ve ona doğru adım atarken tökezledim. Dirseğimi yakalayarak beni destekliyor. "Ayakların acıdığı için mi? Yoksa çok fazla içtiğin için mi?"

"Kesinlikle ikincisi," diye itiraf ediyorum. "Ve artık ayaklarımı hissedemiyorum."

Dex güler. "Hadi, tatlı karıcığım. Seni eve götürmek, önce ayakkabılarını, sonra da elbiseni çıkarmak istiyorum." Kulağıma fısıldamak için eğildi. "Bütün gece yürüyen bir horoz alay ettin ve eve gittiğimizde, bu konuda bir şeyler yapacağım."

Dex

Daha eve varmadan ve asansörlerden geçmeden Lennox ayakkabılarını tekmeliyor ve onlara kızmış gibi odanın bir ucundan diğerine fırlatıyor. Ama sonra elini ağzına götürüyor ve ayakkabılarını toplayıp düzgünce yan tarafa koyuyor.

duvara karşı yan yana. "Özür dilerim," diye mırıldandığını duyuyorum topuklu ayakkabılarına doğru. Gülmekten kendimi alamıyorum.

"Az önce ayakkabılarından özür mü diledin?" Limuzindeki bir kadeh şampanya onu çileden çıkardı. Karım aptal, küstah ve seksi ve ben bunun her saniyesini yiyorum. Neşe bir duygudur. Sıcak ve ağırdır. Çoğu insan mutluluğun hafif hissettirdiğini söyler. Ben buna katılmıyorum. Benim için mutluluk kalın ve ağırdır, yerçekimiyle birlikte çalışarak kendimi güvende ve ayakları yere basmış hissetmemi sağlar.

"Şey, Bay Hessler, bu ayakkabılar o kadar süslü ve pahalı ki, gerçek hisleri olması oldukça mümkün."

Onu takip ederek ceketimi çıkarıp oturma odasındaki koltuğun arkasına atıyorum. Sonra papyonumu gevşetip başıma geçiriyorum. Şakacı bir şekilde omzuma atıyorum. "Peki şu anda nasıl hissediyorsun?"

Dönüyor, ona yetişmemi bekliyor. Sonra öfkeyle gömleğimin düğmeleriyle uğraşiyor. Düğmelerim yere düştüğünde ellerini göğsümün ve göğüs kaslarımın üzerinde gezdiriyor, sanki körmüş de elleriyle görmeye çalışıyormuş gibi. Ellerinin vücudumdaki hissini severek alçak sesle, hırıltılı bir inilti çıkarıyorum.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" diye soruyor.

"Öyle," diyorum. "Biraz daha aşağıdan dene."

Lennox pantolonumun düğmelerini açıp boxer'larımla birlikte aşağı iterken bana sırtıyor. Büyüyen ereksiyonumu inceliyor, sonra gözleri benimkilere kayıyor. "Sana güveniyorum," diyor, biraz soldan.

"Bunu duyduğuma sevindim. Arkanı dön."

Elbisesinin fermuarını açmama ve kıcının üst kıvrımına kadar çekmeme izin veriyor. Dikkatlice elbiseden çıkıyor ve sanki çok kıymetliymiş gibi kanepenin arkasına örtüyor. Ona uzanıyorum, bu kanepede onunla sevişebilmek için onu soymaya çalışıyorum ama ellerimin arasından kayıp gidiyor.

"Beni takip edin Bay Hessler. Denemek istediğim bir şey var."

"Nereye gidiyoruz?" Gerçekten hiç oyun havasında olmayan istekli sikime bakarak soruyorum. Sadece onu seksi karımın içine gömmek, sonra da kollarımda onunla birlikte uykuya dalmak istiyorum.

"Banyo," diyor Lennox omzunun üzerinden. Onu oturma odasına, oradan da yatak odasına kadar takip ediyorum. Yürürken straplez sütyenini çıkarıyor, omzunun üzerinden yüzüme doğru fırlatıyor. Onu bir kenara fırlatırken gülüyorum, tam da iç çamaşırının göğsüme çarpacağı sırada.

"Her ne kadar hareketli striptiz gösterisinden hoşlansam da, başımı kalçalarının arasına sokabilmem için sabit durmaya ne dersin?" Sırıtiyorum.

"Cezbedici," diyor, şimdi tamamen çıplak. Dik meme uçları elmas gibi sert görünüyor, ilgi için yalvarıyor. Banyo dolabının altına uzanmak için eğilip bana arkadan şişmiş amını gösterdiğinde yanağımın içini ısıriyorum. Onu tezgâha yaslayıp kendi istediğimi yapmamak için kendimi zor tutuyorum. Bunun yerine sabırlı davranıyorum ve onun oyununun ne olduğunu merak ediyorum.

Elinde bir şişe banyo yağıyla doğruldu. Ne önerdiğini anlamam bir anımı aldı.

"Gerçekten mi?" Gözlerimi kocaman açarak sordum. "Bu gece mi?"

"Seninle her şeyi denemek istiyorum, Dex." "Daha önce hiç denemedin mi?" diye sordum.

Cevap olarak başını sallıyor ve hevesli gözlerle bana bakıyor.

Derin bir nefes alıyorum. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. "Len, sen sarhoşsun," diyorum.

"İçiyordum. Sarhoş değilim." Kollarını açıp kendi etrafında dönüyor. "Gördün mü?"

Kıkırdıyorum. "Sarhoş birinin bunu yapabileceğine eminim."

Açık kahverengi gözlerini kısıyor. "Dalga geçmeyi bırak. Sen benim kocamsın ve ben sana bunu vermek istiyorum. Benim için bir ilk. Bu benim, ne istediğimi soruyorum. Sadece deneyelim. Eğer nefret edersek, bir daha yapmak zorunda değiliz."

Nefret etmeyeceğime dair onu temin edebilirim. Tabii ona zarar vermezse. Bu beni daha da caydırmaya yeter de artar bile. Ona anal havamda olmadığımı söylemek kolay bir yalan olurdu ama zonklayan, sertleşmiş sikim beni ele veriyor. "Suyu aç o zaman." Küveti işaret ediyorum.

Yağı küvetin kenarına koyduktan sonra sıcak su düğmesini sonuna kadar, ardından da soğuk su düğmesini bir tur çeviriyor. Küvetin fişini çekiyor, sonra ayağa kalkıyor, yapacak bir şey kalmamış. Kollarını kavuşturup göğüslerini örtüyor.

"Nuh-uh. Kollarını indir. Seni görmek istiyorum. Benim olan her santimini."

Dediğimi yapıyor ama ayak parmaklarını endişeyle fayans zemine sürtüyor. Titriyor ama ısıtılmış zemin ve akan sıcak sudan çıkan buhar yüzünden üşüyor olamaz. Hepsi sinirden. Hızla odayı geçip onu kollarıma alıyorum. "Bana hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilsin." Bedenlerimizin arasına uzanıp parmağımı yarığında gezdiriyorum, ıslaklığını hissediyorum. "Bu beni sonsuza dek mutlu bir adam olarak tutmaya yeter de artar bile."

Çıplak göğsüme sokuluyor. "Hiçbir şey kanıtlamaya çalışmıyorum. Sadece seni her yönden istiyorum. Seksin bizim maceramız olmasını istiyorum. Hoşlandıkların ve hoşlanmadıkların, evetlerin ve hayırların. Birlikte olmanın ne anlama geldiği konusunda daha öğrenecek çok şeyimiz var." Küçük eliyle masaj yaparak sikimin ucunu kavırıyor.

"Tamam, eğil. Ellerini çıkıntıya koy." Onu bu şekilde arkadan alacağımı düşünüyor olmalı çünkü kamburlaşıyor ve acıya hazırlanır gibi küvetin kenarını kavırıyor. Onun yerine yağı alıp omuzlarına, sırtına ve sonra da kıkına damlatıyorum. Parmağımı en dar deliğine sokmadan önce kık yanaklarının arasını iyice yağlayarak sırlıslık olmasını sağlıyorum. Titriyor ama kalçalarını geriye doğru iterek parmağımı daha derinlere götürüyor. Elimi birkaç kez pompaladıktan sonra bir parmak daha ekliyorum. Ben yağ şişesini alıp onu ve elimi yeniden yağlarken derin bir nefes alıyor.

"Siktir, Len. Bu çok sıkı. Nasıl hissediyorsun?" "Dolu," diye inliyor. "İyi hissettiriyor."

Artık küvet yeterince dolmuştu. Parmaklarımı çekerek küvete giriyorum, ayaklarımı ve bileklerimi kaplayan sıcak su hissinin tadını çıkarıyorum. Lennox'un girmesine yardım ediyorum. Sırtını göğsüme yaslayarak ayakta duruyor. Meme uçlarını teker teker çimdiklerken kulağına mırıldanıyorum. "Yavaş yavaş yapacağız."

"Tamam," diye mırıldanıyor. "Ben halledebilirim."

"Yapabileceğini biliyorum bebeğim, ama bundan hoşlanmanı istiyorum. O yüzden beni takip et." Bu sefer yağı aldığımda, sikimi kapladım. Her şey sıırılsıklam ve sıcak. Küvette diz çöktüğümde, kalçalarım suyun altında, Lennox'u dört ayak üzerinde aşağıya doğru yönlendiriyorum. Ucum onun sıkı kas halkasına değiyor ve ilk başta bu imkansız görünüyor. Onu dürtüyorum ve irkiliyor. Kalçalarının etrafına uzanarak klitorisiyle oynuyorum, uylukları gerilene ve nefesi kesilene kadar hassas noktasını fiskeliyorum.

"Aferin kızıma," diye kulağına homurdanıyorum. "Aynen böyle. İyi hissettiriyor, değil mi? Benim için çok sıcak ve ıslaksın bebeğim. Sadece gel. İstedğin kadar sert." Parmağımı daha hızlı oynatıyorum.

Sanki ne yapmaya çalıştığımı biliyormuş gibi, doruğa ulaştığı anda kıcını geriye doğru itiyor, sert, kaygan sikimin üzerinden kayarak kıcını tamamen doldurmama izin veriyor. Taşaklarım onun seksine çarptığında ikimiz de donup kalıyoruz.

Lanet olası tatlı cennet. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Bunu daha önce de yapmıştım ama böylesini değil. Sevdiğim bir kadınla değil. Böyle zevk aldığım bir vücutla değil. Şehvet kirli, ahlaksız, ihtiyaçla karışıyor. Bu lanet bir mutluluk.

"Oh kahretsin, Dex. Bu...bu...tamam. İyiden de iyi. I..." Yavaşça benden uzaklaşıyor, sonra kalçalarını bir kez daha geriye doğru atıyor. Sadece dizlerine kadar yükseliyor, kaldıraç için küvetin kenarlarını kavramaya çalışıyor ama tam olarak iyi bir kavrama sağlayamıyor. Kendini

desteklemeye çalışmasına rağmen, onu her itişimde ileri doğru hamle yapıyor. Kıcı o kadar sıkı ki, manevra yapmak çok zor.

"Beğendin mi?" diye soruyorum. Hararetle başını sallıyor, uzun saçları yüzümün önünde oynaşıyor. Kalçalarını sabit tutuyorum. "O zaman rahatla bebeğim, bırak ben yapayım. Kıpırdama. Seni becermeme izin ver." Kalçalarımı gıcırdatıyorum, daha derine kayıyorum. İçeri ve dışarı, sıkı duvarları bana daha önce hiç hissetmediğim bir basınçla masaj yapıyor. Bu şekilde dayanamayacağım.

"Evet. İşte böyle. Biraz daha hızlı, Dex. Siktir, iyi hissettiriyor." Etrafına uzanarak, uzun, yavaş itişlerle içine iterken göğüslerini tutuyorum.

Lanet olsun, çok iyi hissettiriyor. Çok fazla baskı var, sınırdan acı verici, ama şimdiye kadar hissettiğim en canlandırıcı his olmak için yeterince kenar. "Kıçını dolduracağım bebeğim. İstedğin bu mu?"

"Evet," diye mırıldanıyor. Elini suya daldırarak kalçalarının arasına dokunuyor ve öfkeyle klitorisini ovuyor.

"Bu iyi. Bir kez daha. Ben seni doldurmadan önce bana bir daha gel. Kendine dikkat etmene bayılıyorum. Çok seksi."

Lennox ben taşaklarımı kıçının derinliklerine gömmüşken boşalırken nasıl bir his olduğunu merak ederek hızı yavaşlatıyorum. Bir süre sonra titriyor, yüksek sesle haykırırken zevkle miyavlıyor. "Evet, evet, çok iyi," diye fısıldıyor. "Bayıldım buna."

Taşaklarımdaki gerginlik artıyor, fazla zamanım olmadığını biliyorum. Sertçe boşalıyorum, söz verdiğim gibi onu dolduruyorum. Nefes nefese ve onun sıcaklığını terk etmeye hazır değilken, şakacı bir şekilde kıçını okşuyorum. "Ne kadar iyi bir kız." İkimiz de tükendiğimizde, göğsüme geri düşüyor ve benim dışarı kaymama neden oluyor. Bacaklarımı onun iki yanına atıyorum, böylece şimdi ikimiz de kıçlarımızın üzerinde oturuyoruz, su seviyesi kalçalarımızın üzerinde zar zor yükseliyor.

Ilık suyu avucuma alıp omuzlarını örtmeye çalışıyorum. Ama bu onun titremesini engellemeye yetmiyor. Lennox ayağını sudan çıkarıp sıcak suyun kolunu parmağıyla çeviriyor. Sıcaklık ikimizi de sarıyor. Nefes seslerimizden ve suyun ara sıra hareket etmesinden başka bir şey duymadan bir süre ıslanıyoruz. Bu en huzur verici

Hiç hissetmediğim bir huzur. Okyanusun otuz metre altında, farklı bir dünyada kaybolduğum anlarla kıyaslanabilir. Lennox'la kaçmak istemiyorum. Burada olmak istiyorum. Onunla birlikte.

Lennox'un uykusu gelmiş olmalı çünkü vücudu benimkinin üzerinde gevşerken biraz daha ağırlaştığını hissediyor. "Hmmm, çok yorgunum," diye mırıldanıyor, "burada boğulmama izin verme."

"Asla." Başının üstünü öpüyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Muhtemelen yarın ağrır," diyor zayıf bir kahkaha atarak. "Ama bu gece mükemmelim. Senin için nasıldı?"

"Bağımlılık yapıyor," diye itiraf ediyorum. "Seni seviyorum, Lennox. Hem de çok."

Tatlı, alçak bir mırıltı çıkarıyor. "Teşekkür ederim... Ben hala benimkini saklıyorum. An tam olarak doğru değil."

Hafifçe kıkırdıyorum. "Tamam o zaman. Kendine sakla. Hadi, seni yatırayım."

Başını sallıyor, nemli saçları göğsümün üzerinde sürükleniyor. "Hayır, hareket edemem," diye mırıldanıyor. "Burada uyuyalım."

"Küvette mi?"

Onu omuzlarından tutup yukarı ittiğimde homurdanıyor ve itiraz ediyor, böylece arkasından sıvışabiliyorum. İki havlu alıp hızla kurulandım. Lennox bana kaşlarını çatarak bakıyor, hâlâ küvette oturuyor. "Hadi bebeğim, tek yapman gereken ayakta durmak. Gerisini ben hallederim." Dayanılmaz derecede yavaş kalkıyor ve beni güldürüyor. Ayağa kalktığında, taze havluyu etrafına sarıyorum, sonra onu kollarımın arasına alıyorum. Ayakları yerden kesildiğinde ciyaklıyor.

Karımı banyo ile yatak odamız arasındaki eşikten geçiriyorum ve yavaşça yatağın kendi tarafına yatırıyorum. Havluyu vücudundan çekip onun yerine çarşaf ve yorgana sarıyorum. Elimden geldiğince saçlarını kurutuyorum ki yastığı sırlıslık olmasın.

"Bana çok iyi bakıyorsun. Benden hoşlanıyor olmalısın." Bana zekice bir gülümseme attı.

"Evet, Trouble, iyisin." Burnunun ucunu öpüyorum.

"Sanırım seni tutacağım."

Arkasından yatağa girip onu çıplak bedenime doğru çekerken gülüyor.

Bir kez olsun okyanusu değil, kendimi ve Lennox'u hayal ederek dalıp gidiyorum. Garip bir şekilde berrak bir rüya, beynim bağlamı anlamlandırmaya çalışıyor.

Lennox ve ben beyaz badanalı bir verandada, siyah sallanan sandalyelerde yan yana oturuyoruz. Kır saçlı ve kırış kırışız, yüzümüze vuran ılık esintinin tadını çıkarıyor, bahçede oynayan büyük ailemize bakıyoruz. Önümüzdeki ufuk çizgisi puslu. Vegas ve Miami'nin bir karışımı.

Lennox elini uzattı. Elini tutuyorum, kollarımız güneş lekeleri ve renk solmasıyla dolu, ama birbirimizi hala güçlü bir şekilde kavırıyoruz. Birbirimize sıkıca sarılıyoruz.

Dream Lennox, "Bence şimdi tam zamanı," diyor. "Bunu uzun zamandır saklıyordum."

"O ne canım?" diye sordum. "Ne için iyi bir zaman?"

"Seni seviyorum, Dex Hessler. İşte, seni yaşlı kaçık, sonunda söyledim."

Biz gülerken sandalyelerimiz birlikte sallanıyor, hâlâ el ele tutuşuyoruz.

Daha derin bir uykuya daldığımda rüyanın geri kalanı bulanıklaşıyor.

O umartesi sabahı hala yataktayım, gözlerim sersemlemiş, seks akşamdan kalmalığıyla.

Dex ve ben çok fazla keşif yapıyorduk. Beni her pozisyona soktu. Geçen hafta boyunca hep aynı şey oldu. Benden saatler sonra ofisten eve geliyordu ve kapıdan girer girmez gömleğinin düğmelerini açıyor, pantolonunu indiriyor, homurdanarak bana karısının ne kadar iyi bir kız olduğunu söylüyordu. Akşam yemeğinde abur cuburla karnımızı doyurur, ofisteki günlerimizi atlatacak kadar uyurduk. Tekrar ve tekrar. Bütün hafta boyunca. Bana göre bu bizim ikinci balayımızdı.

Onu istediği yere götürüyorum. Vücudumun her yerini defalarca sahiplendi ve bedenlerimizin tam olarak bunun için mi yaratıldığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Tutkumuzdan utanarak asla yorganın altına saklanmıyoruz. Bir tur asla yeterli değil. Asla tatminsiz bırakılmıyorum, sadece soyuluyorum ve harcanıyorum, iyileşmeye ihtiyacım var. Yıllardır hayalini kurduğum şey tam olarak buydu. Dex ile seks, işaretlenmemiş bir harita. Hala keşfedilecek çok şey var.

Alan ve ben burada yetersiz kaldık. Huzurlu, güvenli sonsuza dek mutlu bir hayat istedim. Ama aynı zamanda macera da istiyordum.

Oraya da gidiyorum.

Komodinin üzerindeki telefonum çalıyor ve beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

"Alo," diye cevap veriyor boğazımdaki kurbağa. Telefondan hızla öksürerek uzaklaşıyorum ve sesimi temizliyorum. "Günaydın," diyorum, bu sefer sesim biraz daha düzgün çıkıyor.

"Bayan Hessler, sizi bu kadar erken rahatsız ettiğimiz için özür dileriz ama lobide sizi görmek için ısrar eden bir kadın var. Sizi aradığını, mesaj attığını ve e-posta gönderdiğini ama telefonunuza cevap vermediğinizi söylüyor."

Telefonu yüzümden çekerek son bildirimlerimi kontrol ediyorum. Dex sağ salım havada olduğunu bildiren bir mesaj atmıştı. Avery dün gece geç saatlerde beni özlediğini ve benimle gurur duyduğunu söyleyen bir mesaj gönderdi ve Finn artık otlakçılık yapmadığım için rahatladığını söylese de pembe yastıklarımı misafir odasında tutmaya devam etti. Babam bana çocukluğumun geçtiğı evin satılık tabelasının resmini gönderdi. Mesajı şuydu: Sadece söylüyorum, bebeğim. Sen ve Dex'in biraz daha yakın olmanızı isterdim.

Ama yabancı bir kadından hiçbir şey yok. Bu, beni öldürmek isteyen, derimi kostüm, saçımı peruk olarak giyip Miami'nin eski en uygun bekârını elde etmeyi uman bir Dex Hessler hayranı kız mı?

"Adı ne?"

"Katherine...Tearney. Bu bir şey çağrıştırıyor mu?" diye sorar güvenlik görevlisi.

Sanki burada kirli bakışımı görecektir biri varmış gibi gözlerimi kısıyorum ve görüşüm bulanıklaşıyor. "Ben tanıdık biriyim. Çıkarken kapının ona çarpmasına izin vermemeye çalış." Tabii ki Kat'ten hiç mesaj almadım. Bir yılan seni ısırduğında, onu her şeyden engellersin.

"Yani, onu görmek istemiyor musun? Acil olduğunu söylüyor."

"Hayır, yapmazdım."

"Tamam hanımefendi, sorun değil. Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Ama arka planda Kat'in çılgınca bağırışlarını duyabiliyorum. "Lennox, lütfen! Dex hakkında! Durum ciddi ve ben sadece sizi uyarmaya çalışıyorum."

"İyi sabahlar Bayan Hessler. Ona dışarı kadar eşlik edeceğiz," diyor güvenlik görevlisi telefonu kapatmadan önce.

Sıkıntıyla nefes vererek telefonumu yüzüstü komodinın üzerine koyuyorum. Tekrar yorganın altına girmeye çalışıyorum ama zihnim yarışmaya başlıyor.

Kahretsin... Kat bunun Dex hakkında olduğunu söyledi. Bu dikkatimi çekmek için yeterli. Benim hayatımı mahvet, al bakalım... ama kocaminkini? Hay sikeyim.

Telefonumu aldım ve engellenmiş kişilerimi buldum. İsteksizce Kat'i listeden çıkartıyorum. Anında, engellenmiş mesajları akın akın geliyor.

KAT

Bir görevim var ve konuşmamız gerek.

Kızgın olduğunu biliyorum. Haklısın, ama bu beni açar.

İster inanın ister inanmayın, sizi korumaya çalışıyorum.

Bence BuzzLit çizgiyi aşıyor.

Lütfen beni ara, Lennox. Söz veriyorum yardım etmeye çalışıyorum.

ılgınca mesajları merakımı uyandırmaya yetti. Benim hakkımda yazdığı korkunç şeylerden sonra benimle iletişime geçmesi biraz cesurca. Ama beni endişelendiren beni korumaya çalıştığını söylediği kısım. Nasıl bir çizgi açıldı ki Kat gibi sümüklü bir sansar bile bu kadar heyecanlandı?

BEN

Neler oluyor?

KAT

Lütfen yüz yüze konuşabilir miyiz? Hala binanın nndeyim.

BEN

Evimde kesinlikle hoş karşılanmazsınız... ama iki blok güneyde Brewley's adında bir kahve dükkanı var. Bir saat içinde orada buluşuruz.

KAT

Tamam, Brewley's'i biliyorum. Bir saat içinde görüşürüz.

BEN

Kat, seni uyarıyorum, eğer bir daha aileme bulaşırsan, seni kurtarmam. Bu sefer kocamın şirketini satın almasına izin veririm ve kariyerini yerle bir ederim. Anlaşıldı mı?

KAT

Evet, anlıyorum. Söz veriyorum, komiklik yok.

Buna inandığıma göre aptal olduğumu düşünüyor olmalı. Bu sefer, konuşmaya tanık olan biriyle önlem alıyorum, böylece Kat'e herhangi bir saçmalığı gerçeğe açıklayabiliyorum. Takviye kuvvet çağırıyorum. Spencer uykulu bir "Alo?" ile cevap vermeden önce telefon ancak iki kez çalıyor.

"Affedersin, seni uyandırdım mı?" Tabii ki uyandırdım. Cumartesi sabahı saat yedi.

"Hayır, hayır," diye beni temin ediyor. "Hiç de değil. Uyanıktım." "Neden yalan söylüyorsun?" Kıkırdayarak soruyorum.

Spencer büyük ve sesli bir esnemeye boyun eğerek, "Bu çok ani bir tepki," diye itiraf ediyor. "The Devil Wears Prada'yı hiç izlediniz mi? Yönetici asistanlarının uyumasına izin verilmez."

"O filmdeki Meryl Streep kadar korkutucu olduğumu mu ima ediyorsun?"

"Hayır, işimi ve bana çılgınca fazla ödeme yapan patronumu yeni yeni sevmeye başladığımı söylüyorum. Cumartesi günü sabahın köründe bir şeye ihtiyacınız olursa, işte buradayım, görevimin başındayım."

"Yeterince makul. Birazdan sizi alması için bir araba göndereceğim. Kırk beş dakika içinde benimle Brewley'de buluşup bir toplantı yapmanı istiyorum."

"Anlaşıldı. Elbise pantolonu mu yoga pantolonu mu?" Arka planda duyduğum gürültüye bakılırsa, çoktan

dairesinin içinde koşuşturuyor, duşunu açıyor.

"Nasıl isterseniz. Kısa sürecek." "Kiminle buluşacağız?" Spencer soruyor.
Aklıma Kat'in yüzü geliyor ve gözlerimi deviriyorum.
"Bir yılan."

İçeri girdiğimizde Kat'i ve kızıl saçlarını Brewley's'in köşesindeki küçük bir masada fark etmek kolay. İki kahve sipariş etmişti bile. Düzgün bir iş tulumu giymiş Spencer'la birlikte yaklaştığımı görünce gözleri şaşkınlıkla parlıyor. Dizlerimi geçen şık, lacivert bir elbise tercih ettim. Kat'in beni köşeye sıkıştırıp tekrar Las Vegas aşüfteliği yapmakla suçlama ihtimaline karşı en profesyonel ve en az açık elbisemi.

"Misafir getireceğinizi bilmiyordum," diyor Kat, yaklaştığımızı görünce ayağa kalkarak.

Masanın üzerindeki latteleri gösteriyorum. "Peki, bekleyeceğiz. Eminim mutfakın bir tane daha zehirlemek için zamanı vardır."

Homurdanıyor. "Tamam, sanırım bunu hak ediyorum. Bak, Lennox. Özür dilerim. Hepsi iyi eğlenceliydi. Sadece eğlence. Kimse o köşeyi ciddiye almıyor. Dünyanın çok kısa bir dikkat süresi var-"

"Makaleyi okudum. Eğlenceli hiçbir yanı yoktu," diye öfkeleniyor Spencer.

Kat, Spencer'a bir kaşını kaldırıyor. "Bekçi köpeği mi getirdin?"

Spencer çantasından telefonunu çıkarır. "Hayır. Bir kameraman. Patronuma bir daha bulaşırsan seni snaketok, cheatertok, cringeytok ve lemontok'un her yerinde patlatırım."

"Bunları uyduruyorsun," diye yanıtlıyor Kat. "Bunlar gerçek TikTok hashtag'leri olamaz."

"Dene beni," diye karşılık verir Spencer.

Küçük, şaşkın bir gülümsemeye Spencer'a bakıyorum. "Lemontok nedir?"

"Biraz kafa karıştırıcı. Boktan insanlar, boktan arabalar, limonlu ekmek tarifleri ve tamamen doğal limonlu temizlik malzemeleri bulabiliyorsunuz. Aslında tüm bu hashtag biraz karışık" diye mırıldanıyor.

"Yirmi bir yaşındakileri ve TikTok'u sevmek lazım, değil mi?" Kat'e soruyorum. "Konuş ve hızlı konuş."

"Tamam, tamam," diyor Kat, küçük sehpanın etrafına bir sandalye daha çekerek. "Öncelikle, seninle ilgili makale benim fikrim değildi."

"Senin fikrin değildi ama kesinlikle ustalıkla uyguladın." Oturup bacak bacak üstüne atıyorum, kollarımı göğsümde sıkıca kavuşturuyorum. Belki soğuk ve mesafeli görünüyorum. Aslında kalbimi korumaya çalıştığımı düşünüyorum.

"Bana şantaj yapıldı. Sık sık yaparım. Denise aradığında-"

"BuzzLit'te makale yazdığından haberi yoktu," diyorum Denny'yi hararetle savunarak.

Kat alay ediyor. "Şaka mı yapıyorsun? Lennox, bu kadar saf mısın? Sana tuzak kurdu. Makale benim en iyi yazım olmaktan çok uzaktı. Bana söyleneni yazdım."

Göğsümdeki çarpıntıyı görmezden geliyorum. Denny'nin ihaneti fikri ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Ama kendimi bu temelsiz suçlamayı görmezden gelmeye zorluyorum. Ayağa kalkmak için bir hamle yapıyorum. "Suçlama oyunuyla ilgilenmiyorum."

"Bekleyin, lütfen," diye ısrar ediyor. "Kanıtım var." Kat sinirli bir ifadeyle hemen yanımda oturan Spencer'a bakıyor. "Lütfen kaydı durdurabilir mi? Sadece bir süreliğine?"

Nefes veriyorum. "Spencer, ona biraz zaman verelim."

Spencer itaatkâr bir şekilde telefonunu yere bırakır ve mırıldanır, "Telefon kapalı. Ama yumruğum hâlâ çalışıyor."

Kıkırdamamı bastırıyorum. "Ne kanıtı?"

Kat iç geçiriyor ve kendi telefonunu çıkarıyor. Birkaç uygulamaya tıklıyor, iki farklı şifre giriyor ve sonra bana bir görüntüsünü göstermeye devam ediyor. Ellerini

elini alnına götürdü, başı utançla öne eğikti. "O üç yıl önceydi."

Biraz pornografik görüntüyü taradıktan sonra ona göz kırptıyorum. "Evet, Kat. Çıplak kışın görmek istediğimden çok daha fazlaydı. Neden bana arkadan çekilmiş çıplak bir fotoğrafını gösteriyorsun?"

Beni susturuyor ve sesini alçaltıyor. "Üstünde olduğum adam... Onu tanıdın mı?"

"Hayır."

"Politikayı takip etmemelisiniz."

"Doğru. Hey, bunu bir sonraki makalene koy. Benimle dalga geçmen haklı olur. Siyaset dünyasında neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok."

"Adı Scott Ramsie. Senato için yarışıyor..." Yüzünde bir utanç titreşimi belirirken dudaklarını yalıyor. "O evli."

Gözlerimi açtım. "Onunla yattığında üç yıl önce miydi?"

Ciddiyetle başını sallıyor. "Kendimi savunmam gerekirse, onu terk edeceğimi söyledim. Ben... her satırını yuttum. Onu seviyordum. Hâlâ da seviyorum."

"Bu yüzden mi onu koruyorsun?" Ben soruyorum.

Tekrar başını sallıyor. "Denise'in o resimleri nasıl ele geçirdiğini bilmiyorum. Eski kocası Scott'ın arkadaşı. Ama temelde, kışımın sahibi o. Ne zaman ne isterse onu yazıyorum. Bir zamanlar ciddi makaleler yazıyordum. Katar'da iki ay geçirdim, ciddi gazetecilik için saha araştırması yaptım. Şimdi ise Denise sayesinde dedikodu yazarı şakası yapıyorum."

"Ve bir yuva yıkıcı," diye ekliyor Spencer, sonra dramatik bir şekilde yumruğunun içine öksürüyor. "Özür dilerim. Kurnazlık benim güçlü yanımdır değil."

"Önce karısı aldattı," diye mırıldanıyor Kat. "Uzun zamandır mutsuzdu."

"Kat, acıklı hikayenle gerçekten ilgilenmiyorum. Ya da daha fazla çıplak resminle. Ne hakkında konuşmak istiyordun? Ve Denny hakkında ne ima etmeye çalışıyorsun?" Aceleyle sordum.

"O iyi bir insan değil, Lennox."

"Peki ya sen? Miami'de güvendiğim sadece iki kişi var. Kocam ve yanımdaki genç kadın. Tüm bu manipülatif oyunlardan bıktım. Neden karşılaştığım herkesin bana karşı bir kan davası varmış gibi göründüğünü anlamıyorum."

Ağır ağır nefes alıyor. "İşte bu yüzden sizi gelecek hafta yayınlanacak makale hakkında uyarmak istedim. Patronumu bunun iyi bir hikâye fikri olmadığına ikna etmek için elimden geleni yaptım ama o çoktan bağlandı."

"Ne makalesi?" Spencer soruyor.

Kat yine telefonuna dokunuyor ve bir e-postayı açıyor. Telefonunu çeviriyor ve ben de manşeti görüyorum:

KARMAKARIşIK BİR MİRAS.

Dottie Hessler, kılık değiştirmiş şeytan. Sırf torunu Hessler ismini yerin dibine soksun diye bir aileyi nasıl çaldı.

Boğazımda safra kabarırken midem bulanıyor. Mide bulandırıcı farkındalık üzerime çökerken bir süre nefessiz kalıyorum. "Kat... bunu yayınlamayamazsın. Bu onu mahveder. Dex büyükannesini dünyadaki herkesten daha çok severdi. Tüm hayatının bir yalandan ibaret olduğunu öğrenirse..."

"Başka seçeneğim yok," diye yanıtlıyor Kat. "Eğer makaleyi yayınlamazsam, Denise resimlerimi tüm internete koyacak. Kendimi korumak zorundayım, Lennox. Özür dilerim. Denise'in böyle bir hikaye uydurmak için nereden tüyo aldığını bile bilmiyorum."

Ben. Ben ve benim aptal, koca ağzım. Elimi kalbimin üzerinde kavuşturuyorum, ağır gümbürtüyü hissediyorum. "Lütfen bunu yapma," diye yalvarıyorum Kat'e, ellerimi birbirine kenetleyerek.

"oktan yapıldı," diyor. "Ben sadece seni uyarmaya çalışıyorum."

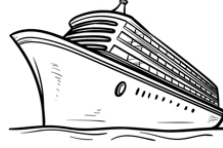
"Bir şey mi biliyorsun?" Spencer gözlerini Kat'e dikerek sorar. "Dünyada yanlış olan şey tam olarak sensin. Ağzından çıkanı kulağın duyuyor, saçmalıklarının dalgalanma etkisini hiç düşünmüyorsun. Aileler parçalanıyor, çocuklar kendilerine zarar veriyor, insanlar bu saçmalıklar yüzünden öfkeli ve içine kapanık hale geliyor. Aşağılamayı eğlence olarak kullanıyorsunuz ve insanlara ne kadar zarar verdiğinizi asla düşünmüyorsunuz. Sen zehirli bir çamursun. Umarım çıplak fotoğrafların bir gün internete düşer. Kendi ilacının tadına bakarsın. Bakalım o zaman hiçbir şey olmamış gibi sırtından atabilecek misin?"

Spencer'ın gözleri sulanıyor. Belli ki kişisel bir motivasyonu var. Burada bir hikâye var ama şu anda baskı yapacak vaktim yok. Sanırım az önce kocamın hayatını mahvettim. Dex teknik olarak bir Hessler değilse bunun sonuçları ne olur bilmiyorum. Her şeyini elinden alabilirler mi?

"Spencer, gidelim," diyorum. "Dex'i aramam gerek. Tüm bunları benden duyması gerekiyor." İkimiz de ayağa kalkıyoruz, sandalyelerimizi ahşap zemine çarparak gıcırdıyor. Kat'in yüzü ellerine gömülmüştü ve kısa bir an için onun adına üzüldüm.

Spencer'ın birkaç adım önüme geçmesine izin verdikten sonra Kat'e bir kez daha hitap etmek için geri dönüyorum. "Biliyorsun, sırlar hayatları mahvetmeye meyillidir. Ben itiraf etmek üzereyim. Sen de öyle yapmalısın. Belki o zaman önemli bir gazeteci olmaya geri dönebilirsin." Omuz silkiyorum. "Düşünülmesi gereken bir şey. Hem zaten dünyanın dikkat süresi kısa, değil mi?"

Gözlerini masaya dikmiş, başını sallıyor. "Bunu düşüneneğim."

LENNOX

Bebeğim, lütfen konuşabilir miyiz? Sürekli arıyorum ve telesekretere düşüyor.

Bu gerçekten çok önemli. Abartmıyorum.

Lütfen beni ara. Lütfen, lütfen bunu alır almaz beni ara.

SVur. Ne zamandır telefonda bağılıyım? Lennox'un tüm mesajlarını kaçırdım. Felaket vurduğu andan beri, Kriz modundaydım. Tüm bildirimleri görmezden geldim, tek görevim tüm liderlik ekibini bir odaya toplayıp az önce patlayan Royal Bahamas patlamasını çözmekti.

Richard Spellman kibirli, şamatacı bir orospu çocuğudur, şirketinin iyiliğinden çok kendi statüsüyle ilgilenir. Karşı teklifimi reddetmesine hiç şaşırmadım. Asıl mesele, Royal Bahamas'ın bu sabah erken saatlerde bir basın açıklaması yaparak, yeni girişimleri olan ve bir hafta boyunca ünlü müzisyenlere ev sahipliği yapacak olan 'Once in a Lifetime' gemi turlarına tam inanç duyan yeni yatırımcıları duyurmasıydı. İlk assolistleri Shaylin'di ve elde edilen gelirin dörtte biri Shaylin'in en sevdiği hayır kurumu olan Guardian'a bağışlanacaktı.

Ve şimdi bu işin aslını öğrenmem gerekiyor çünkü ekibimde bir fare var. Bana neredeyse bir milyar dolara ve on binlerce insanın işine mal olan bir sıçan.

İş konusunda daha önce hiç bu kadar öfkelenmemiştim. Vücudumdaki her hücre yanıyor, kokuşmuş bir nefretle iltihaplanıyor. Tek yaptığım bu şirket için belimi kırmaktı. Yıllar süren eğitimim beni bu pozisyona hazırladı; rütbelerimi kazanmak için yaptığım tüm o angarya işler ve şimdi, büyükannemi kaybettikten sonra bile, sırf şirketin geleceğini güvence altına almak için aceleyle evlenecek kadar ileri gitmek. Ailem cömert ve bağışlayıcı olmaktan başka bir şey yapmadı ama yine de... takımda hala nankör bir çakal var.

İşte bu yüzden büyükbabamın çok az arkadaşı vardı. Bana her zaman "Nezaket dikkat dağıtıcıdır" derdi. İstisna tanımayan bir lider olun. Sevimliktense saygı duyulmak ve korkulmak daha iyidir.

BEN

Üzgünüm, Len. Aslında şu an Miami'deyim. Ofise gidiyorum.

LENNOX

Neden
?

BEN

Acil durum. Liderlik ekibindeki herkesi zorunlu bir toplantıya çağırıyorum.

LENNOX

Ama bugün cumartesi.
Bekleyemez mi?

BEN

Hayır, özür dilerim. Tüm bunları çözdükten sonra seninle buluşacağım.

LENNOX

Eğer tüm ekibin katılacağı bir toplantıysa, orada olmalı mıyım?

BEN

Sana kalmış bebeğim. Ama seni uyarıyorum, birinin kellesi uçmak üzere. Çok kızgıyım.

LENNOX

Neden
?

BEN

Yakında açıklayacağım. Seni seviyorum.

Lennox yıkılacak. 'Hayatta Bir Kez' gemi seyahati girişiminin gerçekleşmesi için bastırmamın nedenlerinden biri de eşime büyük bir zafer kazandırmak istememdi. Şirket üzerinde ne tür bir etkisi olabileceğini görmesini istedim. Ona her zaman inandım.

Onun da kendine inanmasını istedim.

Ve şimdi her şeyi mahveden ahmağın ödeyeceği gerçek bir cehennem olacak.

"Durumun ciddiyetini ve ne kadar öfkeli olduğumu anlatmak istiyorum," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Biz konuşurken tüm sunucu aranıyor. Hukuk ekibi, halkla ilişkiler... herkes bu işin içinde ve suçlunun itiraf etmesi durumu çok daha az karmaşık hale getirecek. Spellman'la kim konuştu?" Ellerimi yüzüme gömüyorum. "Bu çabadan haberdar olanlar sadece bu odadakiler."

"Dex, nefes al," diyor Hank, hemen yanıma oturarak. Elini omzuma koyuyor. "Bir yolunu bulacağız. Spellman'la konuştun mu?"

Bu odadaki herkes arasında bir tek Hank'e güvenebilirim. "Yasal olarak ulaştık. Yanıt bekliyoruz."

Toplantı odasının kapısı hafifçe çalınıyor ve Lennox, saçlarını arkaya toplamış, şık mavi bir elbise giymiş bir halde cam kapıdan bana el sallıyor. Göğsüm öfkeyle sıkışmış olsa da karımı görmek beni gülümsetiyor. Onu içeri çağırdım. O da yanıma gelip diğer tarafıma oturuyor. Odadaki gerginliği hissetmiş olmalı ki, oturur oturmaz sırtıma küçük, yatıştırıcı daireler çizmeye başlıyor.

"Sorun ne?" diye soruyor usulca, gözlerimin içine bakmadan önce odayı süzüyor.

Hank benim yerime açıklığa kavuşturmak için araya girdi. "Lennox, Luxe Adventure için iş planımız sızdırıldı. Richard Spellman bu sabah sadece birleşme teklifimizi resmen reddetmekle kalmadı, aynı zamanda Royal Bahamas'ın 'konser gezisi' fikrini -yani bizim fikrimizi- önümüzdeki yılın sonunda hayata geçirmeyi planladığını açıkladı."

Lennox'un gözleri geniş, kırpışmayan bir tabağa dönüşüyor. "Yani... bu yaptığımız şeyi durdurmaz, değil mi? Bütün şirketler bunu yapar. Bir kişinin bir fikri vardır, herkes onu takip eder?"

Gözlerimi kapatıyorum ve burnumun kenarını çimdikliyorum. "Sirtına binmenin bazı kuralları var. Genelde hoş karşılanmaz. Ayrıca assolistimizi de aldılar. Eğer yardımı olacaksa, Shaylin bu istekten onur duydu ve hayırseverlik fikri konusunda çok hevesliydi... Senin fikrin işe yarayabilirdi."

"Ama... ama..." Lennox kekeliyor. "Ben... bekle-Emmett, değil mi? Royal Bahamas yerine ondan bize yardım etmesini isteyebilir, değil mi?"

"Lennox, o bir şirket yöneticisi. Onun sahibi değil. Emmett'ten ikna için yardım istedim. Bu onun vereceği bir karardı. Royal Bahamas ona önce ulaştı... bağımsız olarak. İçeride bir bağlantıları olmalı."

Başını sallıyor, iri kahverengi gözleri parlamaya başlıyor. "Dex, bunu yapabilmemizin bir yolu olmalı-"

"Daha fazla zararı önlemek için Luxe Adventure Cruises'ı aşamalı olarak kapatmak zorundayız. Gemileri teker teker emekliye ayıracağız. Önümüzdeki yılın sonuna kadar yaklaşık on iki bin kişi işini kaybetmiş olacak." Yumruğumu masaya vuruyorum. "Ve bundan kimin sorumlu olduğunu bilmek istiyorum. Sunucudaki her bir e-postayı tek tek arayarak zor yoldan öğrenmek zorunda kalırsam, onları mahvederim. Ticari sırların ifşa edilmesi bir sözleşme ihlali, bir gizlilik anlaşmasının ihlali ve bu boyutta yasadışıdır." Herkes oturduğu yerde kıpırdanıyor, birbirlerine

gergin bakışlar. "Konuşmak isteyen yok mu?" Dudaklarımı aşağı çevirip başımı sallıyorum. "Peki, o zaman hukuk bana cevap verene kadar hep birlikte burada bekleyeceğiz."

Sağıma döndüğümde karımın histerinin eşiğinde olduğunu görüyorum. Alt dudağı titriyordu. Sözlerini zar zor anlayabiliyorum. Ama yeterince duydum.

"Ben," diye fısıldıyor. "O... o bendim. Richard'la konuştum. Onlara bağırmayı kes," diye mırıldanıyor. "Suçlanması gereken benim." Sandalyesini geriye atarken elini ağzına götürüyor. "Çok özür dilerim. Çok, çok üzgünüm," diyor kısa soluklanmalar arasında ve sonra odadan kaçıyor.

Lennox

Dex'i hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Daha da kötüsü bana kızgın olması. Yönetim kurulu odasında itiraf ettikten sonra, neredeyse koşarak Dottie'nin ofisine gittim. Ayakkabılarımı çıkardım ve korkmuş bir çocuk gibi dizlerimi sıkıca göğsüme çekerek kendimi kanepeye attım. Uygun bir tanımlama. Ben de buradayım. Bir çocuk.

Vegas'ta aptalca kararlarla hayatımı mahvettim ve Dex'inkini de mahvetmem bir aydan kısa sürdü. Sonuçların ağırlığı şimdi çok daha ağır. Daha önce işimi, ilişkiimi ve dairemi kaybettim ve birkaç bin dolarım çalındı. Ama en azından yıkıcı davranışım kendi hayatımla sınırlıydı. Şimdi ise on binlerce insan işini kaybedecek. Kaç baba benim gibi hissedecek? Kaybolmuş, korkmuş ve ailelerini beslemeye devam edip edemeyeceklerinden emin değiller. Tüm bunların sebebi, çimenlerdeki yılanı fark edememem. Herkes g ö r e b i l i y o r . Yirmi bir yaşındaki asistanım bile benden daha iyi karakter muhakemesine sahip görünüyor.

Memlekette böyle değildi. İyi insanlar ve kötü insanlar vardı. Ama bu dolandırıcılık yoktu. Hata yapmak istemedim. Hepsini masumca yaptım. Önemli değil. Bilerek ya da bilmeyerek, yine de birileri benim hatamın bedelini ödeyecek.

Dottie'nin mektup kutusunu karıştırıp beni rahatlatacak bir şeyler bulmaya çalışıyorum. Onun mektupları benim daimi yoldaşım oldu. Kendimi kaybolmuş hissettiğimde, onun duygularına dalmak bana yardımcı oluyor. Evet, o harika bir liderdi ama benim gibi o da aşık bir kadındı; kararlarını ve kimliğini en az benim kadar sorguluyordu.

Belki de Dex'in ihtiyacı olan şey budur, şu anda benim yaptığım gibi büyükannesine yakın hissetmek. Midem bulanıyor çünkü işleri daha da kötüleştirmek ve Dex'e Kat'in makalesi hakkındaki gerçeği söylemek zorundayım. Ama belki de... Sanırım Dottie'nin ona söylemesi gerekiyor. Sadece doğru mektubu bulmam gerek. Onu ne kadar sevdiğini ve Dottie'nin usta bir manipülatör olmadığını anlatan bir mektup. Hayatında yaptığı her seçimin temelinde sevgi vardı. Kızı, ailesi, kocası için... Dışarıda bıraktığı tek kişi kendisiydi. Kalbini elinde tutan adamlar sonsuza dek mutlu olamadı.

Sanırım tüm bunları bu yüzden yaptı. Döngüyü kırmak için. Dex'in aşkı seçmesini istedi. Hayatını ne kadar zorlaştıracak olursa olsun.

Dex'e göstereceğim mükemmel ilk harfi belirlemeye çalışırken aklımdan çeşitli senaryolar geçiyor. Hiçbir şey tam olarak doğru inmiyor. Şimdiye kadar düzinelerce harfle gerçeği bir araya getirdim. Hepsini gerçeğe mükemmel bir girişle nasıl özetleyeceğimi bilmiyorum. Dottie'nin başlayabileceği en iyi yer neresi? Önümüzdeki birkaç dakika içinde aklıma geleceğini ummak zorundayım çünkü kocamla yüzleşme vakti geldi.

Mektup kutusu elimde, kanatlanmaya kararlıyım, Dex'i bulmak için Dottie'nin ofisinden çıkıyorum. Uzun koridorda parmak uçlarımda ilerleyip sağa dönüyorum. Son yirmi adım en zor olanı. Adımlarım yavaş ve bacaklarım ağırlaşıyor. Dex bana karşı çok iyi davrandı ama her insanın bir kırılma noktası vardır. I

Berbat. Kaza ya da değil. Ya Şimdi beni farklı görüyorsa?

Kutuyu bir kolumun altına sıkıştırıp kapıyı  alıyorum. "Kapı açık," diye sesleniyor.

Yönetici masasında oturuyor, yüzünü monitörünün arkasına saklamış. Beni gördüğünde gülümsüyor. Sandalyesinde geriye doğru dönerek kravatını gevşetti.

"İşte buradasın," diyor usulca. "Sana birkaç dakika daha verip gelip seni bulacaktım. Oturmak ister misin?" Kanepeyi işaret ediyor. "Ayakkabıların nerede?" diye soruyor, çıplak ayaklarıma bakarak.

Kat'le buluşmak için en göz korkutucu tasarım ayakkabılarımı giydim. Zavallı ayaklarım kızgın bir kırmızıya büründü. "Onları ofisimde bıraktım... tabii artık ofisimse." Dex'in koltuğuna otururken başımı  ne eğiyorum. Onun ofisi de Dottie'ninkine benzer şekilde düzenlenmiş. Çalışma masası, arkasında gömme raflar, bir kanepe ve iki tekli sandalyeden oluşan bir oturma alanı. Aradaki fark, Dex'in ofisinin koyu renkler ve deri mobilyalarla dekore edilmiş olması. Dottie'nin ofisine kıyasla bir tür yin ve yang durumu.

"Len," diyor usulca. Kanepede bana katılıyor ve kolunu omuzlarıma dolayarak beni sıkıca kendine çekiyor.

" z r dilerim," diye hüngür hüngür ağladım. "Bunun bir kaza olduğunu bilmelisin."

"Biliyorum. Geçmişi düşünüyorum da... hayır etkinliğiydi, değil mi?"

Asık suratla başımı salladım. "Richard'ın birleşmeye çoktan karar verdiğini sanıyordum. Ona her şeyi anlattım. Hessler Group'un başında senin olmanla ilgili bir yorum yaptı, ben de sadece seninle ve harika fikrinle övünmeye çalışıyordum."

Dex çok yorgun ve bitkin görünüyor. Onun için de uzun bir gün olmuş olmalı. Asi  ocuklarla cehennemi yaşamış bir bebek bakıcısı gibi görünüyor. Öğrendiğim kadarıyla, bu işin gerektirdiği şey de bu. Bana, şirketine ve liderlik ekibine bakıcılık yapmak. Her zaman ters giden bir şeyler var ve ne zaman dinlenecek zaman bulacak anlamıyorum.

"Anlıyorum. Sorun değil. Ama..." Parmağını enemin altından geçiriyor ve gözlerini kendi gözlerine yönlendiriyor. "Orada büyük bir gösteri yaptım. Liderlik ekibi görevden alınmanı istiyor."

"Haklısın," diye cevap veriyorum.

"İşte bu yüzden zgnm. Artık bu benim elimde değil. Ben olsam seni kovmazdım. Aslında kovamam. Ama Spellman'a olanlar... teknik olarak ticari sırların ifşa edilmesi sayılır. Şirket politikasına aykırı ve bir bakıma yasadışı."

Sıcak gözyaşları yanaklarımı kaplıyor ama sesimi sabit tutmak için kendimi zorluyorum. "Yani, şirket politikasına göre, ben yokum ve pozisyon sana geçiyor. Sorun zld."

"Bununla savaşımayı deneyebilirim," diye ekliyor Dex.

"Neden?" diye sordum. "Bu mükemmel. Mutlu bir tesadüf eseri bir boşluk bulduk. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için zgnm."

Bakışlarımı tutuyor. "Beni hayal kırıklığına uğratmadın."

"Beni korumayı bırak, Dex. Eğer başka biri Richard'a bilgi verseydi, onun üzerine acımasızca giderdin. Ne kadar kızgın olduğunu gördüm. Bütün bu durum çok saçma. Kim bana böyle bir şirkette güvenecek kadar çılgın olabilir ki?"

Glmsyor. "Büyükannem... ben. Bu neden bu kadar çılgınca? İnsanların hata yapmadığını mı sanıyorsunuz? Size buradaki ilk birkaç yıлымda yaptığım bazı hataları anlatabilirim ve bunlar Harvard İşletme Okulu'nda aldığım eğitimden sonraydı."

Başımı salladım. "Aynı şey değil. Yaptığım tüm hatalar arkadaş edinmeye çalıştığım içindi. Burada asla gerçek arkadaşlarım ya da normal bir hayatım olmayacak. Seninle olmak kendimi izole etmek demek. Sanırım buna alışmak zorundayım."

Dex omzumu sıkarken gözlerini kucağına indiriyor. "Gerçekten böyle mi hissediyorsun?"

"Hadi ama. İkimiz de buraya ait olmadığımızı biliyoruz." Bileğimi döndürerek odanın etrafını işaret ediyorum.

"Buraya, bu ofise ait değil misin? Ya da Miami'de benimle birlikte?" diye soruyor sessizce. Sözleri ancak fısıltının üzerinde

ama ne sorduğunu biliyorum, gün gibi açık. "Mutsuz musun? Dürüst ol."

Elimi yanağına koyuyorum. "Sen buradayken çok mutluyum. Ama sen gittiğinde, ben..."

"Hayır," diye bitiriyor. "Ve ben çoğu zaman gitmiş oluyorum."

"Aynen öyle," diye itiraf ediyorum.

Başını ağırmış gibi yavaşça sallıyor. "Daha da kötüleşecek. Özellikle de Luxe Adventure kapandıktan sonra." Burnunun kenarını sıkıyor ve aklına gelen her düşünce acı vericiymiş gibi gözlerini kapatıyor. "Len, sana bir şey soracağım ve lütfen bana karşı dürüst ol." Gözleri sıkıca benimkilere sabitlenmiş durumda. "Eve, Vegas'a dönmek istiyor musun?" Cevabım için kendini hazırlıyormuş gibi omzumu daha sıkı kavriyor.

Hemen cevap vermiyorum. Nefes alıp veriyorum, sızlanmalarımı kontrol etmeye çalışıyorum. "Senin için burada olacağımı söyledim."

"Ben bunu sormadım."

Kendimi onun gözlerine bakmaya zorluyorum. "Tüm amacımın sen bana zaman ayırana kadar beklemek olduğu bir hayatı hiç hayal etmemiştim. Çalışmak zorunda olmamak ama yine de her şeyin gülünç bir bolluk içinde olması benim için garip. Kendimi rafta toz toplayan bir oyuncak bebek gibi hissetmek istemiyorum. Hâlâ hayatımla ilgili bir şeyler yapmak istiyorum. Seninle evlenmenin bu amacı bulmama yardım edeceğini düşünmüştüm. Ama şu anda hâlâ kendimi kaybolmuş hissediyorum. Ve evet... Evimi çok özlüyorum."

"Raftaki bebek," diye mırıldanarak cevap veriyor Dex. "Bu büyükannemin söylediği bir şeydi."

"Mektuplarını okudum, Dex." Sehpanın üzerine koyduğum kutuyu gösteriyorum. "Sanırım Hessler Group'un başına geçene kadar böyle hissediyordu. Aradığı şeyi buldu. Sanırım ben de bir bakıma onun izinden gittiğimi düşünüyordum. Ama sanırım onun sahip olduğu iş becerilerine sahip olmadığımı tespit ettik."

"Kendine bir şans bile vermedin" diyor.

"İnsanların geçim kaynakları söz konusu olduğunda şansa yer yok. Başka kimseye zarar vermek istemiyorum. Ne Hessler çalışanlarına, ne sana, ne de kendime. Sadece istiyorum-"

"Gitmek için mi?"

İnkâr etmek istiyorum ama bu doğru. Eve dönmek istiyorum. Eski hayatımı, her şeyi olduğu gibi özlüyorum. Ama gözlerindeki hüznün ifadesi midemi bulandırıyor. "Karmaşık bir durum," diyorum avucumu yanağına koyarak.

"Len, seni nefret ettiğin bir hayata hapsetmek istemiyorum. Büyükannem ve büyükbabam ya da onların ebeveynleri gibi, ayrı hayatlar sürdürdükümüz ve birbirimize içten içe kızdığımız bir evliliğimiz olsun istemiyorum. Gittiğimiz yer bu mu?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Ama ne biliyorum biliyor musun?"

"O da ne?"

Ona gülümsedim. "Seni seviyorum, Dex. Tüm kalbimle. Hep vardı, hep olacak."

Alnımdan öpüyor. "Mükemmel zamanlama. Şu anda bunu duymaya ihtiyacım vardı. Ben de seni seviyorum."

"Güzel, öyleyse her şeyi birlikte çözeceğiz."

"Neden yarın eve gitmiyorsun? Ben burada senin CEO'luğa geçişinle ilgili işleri hallederken sen de ailen ve arkadaşlarınla biraz vakit geçir. Dalış gezisi için seninle buluşacağım ve bu işi nasıl yürütebileceğimizi konuşabiliriz."

Rahat bir nefes aldım. "Tamam, evet, kulağa hoş geliyor." Özgürleştım. Artık bu ofiste kariyer kadını Barbie'yi oynamak zorunda değilim, ancak aklımda göze batan bir sorun ortaya çıkıyor. "Ama bekle... Maaşım ne olacak, Dex?"

"Ne olmuş ona?" diye soruyor.

"Maaşımı peşin ödediniz ve şimdi onu hak etmedim... Zaten büyük bir kısmını harcadım."

Dex şaşkınlıkla kaşlarını kaldırır. "Şikâyet ettiğimden değil, ama neye göre? Henüz görmediğim bir Bugatti'ye mi sahibiz?" Sırıttıyor.

"Tüm borcumu ödedim. Babaminkini de. Bu... çok fazlaydı."

"O kadar para var ve aklına gelen ilk şey ailenin borcunu ödemek mi?" Dex soruyor.

Omuz silkiyorum. "Başka neye ihtiyacım var ki?"

Daha da yaklaşarak beni kucağına çekiyor. "İşte bu yüzden buradan nefret ediyorsun. Kalbin çok iyi. Benim dünyama asla uyum sağlayamazsın," diye mırıldanıyor Dex. "Para için endişelenme."

"Endişeliyim," diyorum. "Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmedi."

"Teknik olarak yaptın," diye mırıldanıyor Dex boynuma karşı. Kalçalarımın arasında tanıdık bir arzu girdabı oluşuyor. "Bir yıldan daha kısaydı ama pozisyonu elinde tuttun. Şimdi hisseler bana geri dönüyor. Bitti. Para senin. Ve bu sadece kovadaki bir damla, Len. Sana, ailene ve ailemize sonsuza dek bakacağım."

Boynumu öpmeye devam ederken eli kalçalarımın arasına kayıyor. "Seni gerçekten özledim," diye mırıldanıyor. "Ve lanet olsun, çok güzel kokuyorsun." Elimi tutuyor ve kucağındaki çıkıntının üzerine koyuyor, sonra eteğime geri dönüyor, uyluklarımı ayırmaya çalışıyor.

Endişeyle odaya bakarak Dex'in yaklaşımlarını savuşturmaya çalışıyorum. "Bekle, Dex, burası senin ofisin."

Beni öpmeye kısa bir ara verip bana muzip bir sırıtış fırlatıyor. "Tabii ki öyle. Benim ofisim. Benim karım. Ve seni burada istiyorum. Hemen şimdi."

"Burada insanlar var," diye ısrar ediyorum, dudakları çıplak tenime değerken kafamın bulanıklaşmasını engellemeye çalışıyorum.

"Bugün cumartesi. Yalnızız." Ellerinden biri hâlâ kalçalarımın arasında geziniyor, şimdi eteğimin izin verdiği kadar açılmış durumdadır. Dex'in diğer eli elbisemin arka fermuarında, aşağı doğru sıyrılıyor.

"Peki ya yönetici ekip? Az önce buradaydılar."

"Gittiler. Aceleyle gittiler. Sorun yok." Başparmağıyla tangamın arasından klitorisimi sıyrıyor ve bir titreme

Arzu bedenimde dalgalanıyor. Ama kendimi kaptırmadan önce kendimi durduruyorum.

"Bekle Dex, sana Denny hakkında söylemem gereken bir şey var," diyorum, bacaklarımı kapatıp elini sıkarak.

Yüzünde bir sırıtma var. Sanki onu reddettiğim için heyecanlanmış gibi. "Az önce bacaklarını üzerime mi kapattın?"

Yavaşça başımı sallıyorum, bir kez daha masanın üzerindeki kutuya bakıyorum. "Lafı uzatmak istemem ama bilmen gereken bir şey daha var... Nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Beni terk mi ediyorsun?"

"Hayır," diye teminat veriyorum geniş, dehşete düşmüş gözlerle.

"Tıbbi bir şey mi? Yaralandın mı? Başka biri mi yaralandı?" Şaşkınlıkla, "Hayır." dedim.

"O zaman şu an umurumda değil. Daha sonra konuşabiliriz." "Dex... seks istiyor olamazsın."

Yanıldığımı kanıtlamak için kasıklarına bakıyor. Belirgin kalın çıkıntı benim net cevabım. "Neden sana yakın hissetmek istemeyeyim ki?"

"Çünkü az önce tüm şirketinizin içine ettim. Bana çocuk eldivenleriyle davranıyorsunuz, ama itiraf edin, liderlik ekibindeki başka biri olsaydım, şu anda beni yeni bir tane koparıyor olurdunuz. Her şeyi berbat ettim. Bana kızgın olman sorun değil."

Bana kaşlarını çatıyor. "Evet, çok kızgınım," diyor alaycı bir şekilde, ama sonra kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Kötü kız."

"Dex."

"Ne?" diye sorar hafif bir kahkahayla. "Özür dilerim, üzgün olmamı mı istiyorsun? Üzülemem. Elbette, bu bir rahatsızlık, ama en kötü günlerimde bile yalnız olmadığımı farkındayım. Lennox, tek yaptığının hayatıma bir şeyler katmak olduğunu asla unutma, bir şeyler almak değil. İş gurusu bir eşe hiç ihtiyacım olmadı. Sadece en kötü zamanlarımda bile yanımda olan birini istedim. Bir ortak istedim... En iyi arkadaşım. Seni ne kadar çok istediğimi inkâr ettiğim üç yıl boyunca bana karşı çok sabırlı davrandın. Hatta daha da fazlası.

Miami ve ben seni yalnız bıraktık. Kızgın değilim. Sadece hâlâ burada olduğun için minnettarım."

Başımı yana eğip yakışıklı yüzüne bakıyorum. Açık yeşil-kahverengi gözleri şu anda biraz puslu görünüyor. Sanki fırtınanın gözünde, neden olduğum enkazdan mutlu bir şekilde rahatsız olmamış gibi. Bu aşk mı? Otomatik bağışlama mı? Sorunlar bizim sorunlarımız oluyor. Ve birlikte olduğumuz sürece gerçek sonuçlar yok mu?

"Güzel bir konuşmaydı," diyorum.

Gülümsüyor. "Konuşma yok. Gerçekten böyle hissediyorum." Eli tekrar göğüslerimin üzerinde, önce sağ, sonra sol tarafımı sıkıca kavıyor. "Rahatla. Bu kötü günü daha iyi hale getirmeme izin ver. Tamam mı?"

Gözlerimi deviriyorum. "Bana karşı sinir bozucu derecede nazıksın. Sebep olduğum kötü günü düzeltmeye çalışmamalısın. Olsa olsa beni cezalandırıyor olmalısın."

Kazanmadığım maaşı geri vermenin bir yolunu bulmam gerektiğini kastetmiştim. Ama Dex'in yüzünü kaplayan şeytani ifadeye bakılırsa, bunu farklı bir şekilde anladığını biliyorum.

"Küçük bir ceza mı istiyorsun?" Kaşlarını kaldırıyor. "Oh, Bayan Hessler, bunu kesinlikle yapabilirim."

"Ben..." demek istemedim. Sözlerimi yarıda kesiyorum çünkü onun seksi gülümsemesine takılmış durumdayım - tehlikeli derecede tahrik edici. Ve şimdi, merak ediyorum. "Aklında ne var?"

"Dön," diye emrediyor ayağa kalkıp kravatını çözerken. Fermuarımı sonuna kadar indiriyor ve elbisemden çıkmama yardım ediyor. "Aferin kızıma," diyor kravatı elleriyle düzeltirken. "Şimdi ellerini birleştir." Bileklerimi sıkıca bağlamak için hızlı bir çalışma yapıyor. Ellerimi zar zor oynatabiliyorum. "Çok mu sıkı?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Hayır, ben iyiyim."

"Güzel," diyor, pantolonunun içinden ereksiyonunu yumruklayarak. "Şimdi git masamın üzerine eğil."

SMack. Dex'in avuç içi kıcıma çarptığında ayak parmaklarımı sıkıyorum.

Bileklerim bağlı, çıplak göğüslerim masaya vurulmuş, külotum ayak bileklerimden aşağı çekilmiş bir şekilde boşalacağım.

Bana zevkle işkence ediyor. Dex dizlerinin üzerine çöküyor, kıcımın yanaklarını aralıyor, böylece dilini klitorisimden girişime doğru kaydırmak için yer açıyor. Dilini içime daldırdığında dizlerimin bağı çözülüyor. Arkadan yenilmenin içgüdüsel olarak çok lezzetli bir yanı var. Ne yaptığını göremiyorum. Tamamen onun merhametine kalmışım, tek yapabildiğim hissetmek. Islak dilinin ucunu her tarafımda gezdiriyor ve tam eşiğe geldiğimde kelimeler ağızımdan dökülüyor. "Oh, lanet olsun... Çok yaklaştım."

Dex yaptığı şeyi bırakıyor ve diğer kıç yanağıma şaplak atıyor. "Henüz değil," diye uyardı.

Çenemi kapalı tutmalıydım. "Siktir, Dex. Yeter," diye yalvardım. "Gelmem gerek."

Saatlerdir bu oyunu oynuyoruz. Dayanma gücüm tükeniyor. Ne zaman rahatlamaya yakın olsam, geri çekilip beni izliyor, sakinleşmemi ve orgazmımın tamamen dağılmasını bekliyor. Sonra da

beni tekrar heyecanlandırıyor. Adamın bunun için sonsuz dayanıklılığı var.

"Kenara çekilmekten hoşlandığını sanıyordum."

"Yapıyorum... on dakika kadar. Şimdi zamanı geldi."

"Oh, ho, ho," diyor kıkırdayarak ve kıcıma bir şaplak daha atarak homurdanmamı sağlıyor. "Cezanın ne zaman biteceğine senin karar vereceğini sanmıyorum, Trouble. Buna ben karar veririm."

"Bu mudur yani? Her şeyi berbat etmenin intikamı mı?" Nefes nefese soruyorum. Dex'in saldırganlığını benim kıcımda deniyor olabileceği aklıma geliyor.

Arkamdan üzerime eğiliyor, bir eli boğazıma sarılıyor. Kulağıma fısıldarken sertçe sıkıyor, sadece biraz bastırıyor, "Her şeyi berbat ettin. Ama sen benim karımsın ve her konuda bana sadıksın. Bu yüzden seni cezalandırdığımda, bu kızgın olduğum için değil. Bunu sevdiğin için."

Şaplak. Beni tekrar tokatladığında zevkle inlerken kığım yanıyor ve karıncalanıyor. "Oh, kahretsin," diye feryat ediyorum.

"Görelim bakalım. Benim için hazır mısınız?" Parmakları belimden aşağı iniyor ve iki parmağını sokmadan önce kığımın kıvrımında geziniyor. "Çok ıslaksın. Söyle," diye kulağıma hırlıyor.

Bağlı olabilirim, onun altında sıkışmış olabilirim, kırmızı bir kığım olabilir ama kocam üzerinde tam bir kontrolüm var. Tam olarak ne duymak istediğini biliyorum. "Çok ıslağım, Dex. Sadece senin için."

"Mmm," diye iniyor kulağıma. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Şimdi beni kırmaya çalışıyormuşsun gibi sik beni."

Zaten gömleksizdi, masanın etrafında dolaşıyor, böylece kasıklarıyla göz hizamda oluyorum. "Ne kadar pis bir ağız. Bakalım temizleyebilecek miyiz?" Ellerimi çözmeden önce pantolonunun düğmelerini açıyor.

"Beni şimdiden serbest mi bırakıyorsun?"

"Ağzını, ellerini, damlayan amını ve dar kıcını istiyorum. Doyamıyorum. Her birini istiyorum"

Senin bir parçan, Len. Anlıyor musun? Senin her parçana ihtiyacım var."

"O zaman al." Ağzımı açıyorum ve onu kalçalarından tutarak boğazımın arkasına doğru yönlendiriyorum.

Boşalmak için kalçalarını oynatmasını bekliyorum ama onun yerine başımın arkasını nazikçe kavıyor ve çekilmeden önce sert aletini zar zor ıslatmama izin veriyor. "Dön bebeğim." Masanın kenarına vuruyor.

Ayak bileklerimden sarkan tangamı tekmeledikten sonra, masasının en ucuna oturmak için bacaklarımı döndürüyorum. Tüm tavrı değişmişti. Şakacı bir sırıtış ya da tehlikeli bir gülümseme yok. Benimle alay ederken, rahatlamamı engellerken kaşları havaya kalkmıyor. Arzu sarhoşu gibi görünüyor, tek bir görevi olan bir adam.

"Bunu hak ettin bebeğim. Seni çok sert boşaltacağım." Dex ayak bileklerimi kavradı ve bir omzumun üzerinden geçirmeden önce çaprazladı. Hızlı bir hamleyle taşaklarıma kadar içime gömülüyor.

Dokunduğu yer bir patlama düğmesi gibi. İçimde bir elektrik dalgalanıyor ve istediğim gibi çığlık bile atamıyorum. Onu kışkırtacak küfürleri bulamıyorum. Beynim her şeyden boşalıyor. Dex hiç acele etmeden içime girerken gözleri başının arkasında yuvarlanıyor. Bir süre sonra sapıkça sevişmelerimiz sevişmeye dönüştü. Ayak bileklerimi ve baldırlarımı tatlı tatlı öpüyor, vücuduma tapıyor.

Yarışı kazanıyorum, sonunda serbest kalırken onun etrafında titriyorum. Orgazmım ezici ve dağılmıyor. Zevk dalgasına o kadar uzun süre kapılıyorum ki Dex'in ellerini kalçalarımın etrafında kenetleyecek, titrerken onları tutacak ve vücudunun benimkiler üzerindeki güçlü etkisini hissedecek zamanı oluyor.

"Nasıldı Bayan Hessler?" "Çok iyiydi. Çok, çok, çok iyi, Dex."

"Boşaldığımda sana sarılmak istiyorum." Beni masadan kaldırıp kanepeye taşıdı. Beni önce yere bıraktı

Kıçını kanepenin kenarına yerleştiriyor. Sonra da kucağına oturmam için beni yönlendiriyor. Sırılsıklam olmuş sikinin üzerinde aşağı doğru kayıyorum, orgazmımla kaplıyım.

"Çok iyi hissediyorsun," diye inliyor tekrar içime gömüldüğünde. "Benim için çok ıslaksın. Sanki bana aitsin."

"Seviyorum." Kalçalarımı ona doğru itiyorum, böylece o noktaya tekrar dokunuyor. İrkiliyorum çünkü çok hassas. Bu zevk şimdi biraz acı da veriyor. "Bitir, Dex. İçimde."

Beni bir ayı gibi kucaklıyor, göğsüne bastırıyor, terli, çıplak bedenlerimiz birbirinin içinde eriyor. Kalçalarını deli gibi sallayarak içimi doldururken rahatlamış bir şekilde kükrüyor. "Siktir, bebeğim." Geriye doğru kanepeye yığılıyor ve beni de kendisiyle birlikte geriye doğru çekiyor. Kucağından inmeye çalışıyorum ama beni daha sıkı kavlıyor. "Hayır, bir dakika bekle."

"Tamam." Kulağımı göğsüne dayayıp hızlı kalp atışlarının yavaşça sakinleşmesini dinliyorum. Saatler gibi gelen bir süre boyunca sadece nefes alıp verişimizin sesi. Çok sıcak ve rahat, hareket edemiyoruz. Ofis bulanıklaşana ve göz kapaklarım ağırlaşana kadar nefes alış verişlerimiz ve kalp atışlarımız sessizlik içinde senkronize oluyor.

İlk kimin uyuyakaldığından emin değilim. Ama sonunda, tatlı, canlı bir rüya onun yerini alırken ofis kayboluyor...

Mavi gökyüzüne bakarken güneş ışığını neredeyse yüzümde hissedebiliyorum. Puslu bir papatya tarlasında yatıyorum. Dex hemen yanımda yatıyor, kocaman eli şişmiş karnımın üzerinde.

"Adını Hayes koysak nasıl olur?" Dex soruyor.

"Jacob Hayes gibi mi?"

"Evet," diyor. "Sanırım büyükbabam bundan hoşlanırdı."

"Ben de," diye mırıldanıyorum, elimi onun elinin üzerine koyarak. "Buna bayılıyorum. Bebek Hayes."

Dex

Külotumu ve pantolonumu giydikten sonra çıplak, uyuyan karımın üzerini düğmeli gömleğimle örtüyorum. Nazik olmaya çalışıyorum ama kıpırdanıyor, iri kahverengi gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Gitme zamanı mı?" diye soruyor.

"Hayır, şşşt. Dinlen, bebeğim. Gidip dinlenme odasından atıştırmalık bir şeyler alacağım ve sana bir battaniye bulacağım."

Gömleğime sarıldı. "Teşekkür ederim."

"Hemen döneceğim."

Büyükannemin ofisinde atkı bulundurduğunu hatırlıyorum. Ben malzemeleri ararken Lennox'u kanepede dinlenmesi için geride bırakıyorum. Köşeyi döndüğümde, koridorun aşağısından büyükannemin ofisinde zaten birinin olduğu anlaşıyor. Bu çok garip. Bakım görevlisi olabilir mi?

Çatlak kapıyı iterek açıyorum ve Denny'nin büyükannemin eski masasının arkasında oturduğunu görünce şaşıyorum. Bacak bacak üstüne atmış, Miami silüetine bakarken kaşlarını çatıyor. Güneş yeni batmaya başlamışken, su hattının üzerinde parlayan gün batımı büyüleyici. Böyle bir manzaraya yüzünde böyle sefil bir ifadeyle nasıl bakabiliyor?

"Hey, burada ne yapıyorsun? Lennox'la mı buluşuyorsun? Ofisimde uyuyor."

Yönetici koltuğunda yavaşça dönerek kapıya bakıyor ve beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Ne zamandan beri bu ofiste gömlek giymek isteğe bağlı oldu?"

"Bugün cumartesi," dedim. "Kimse burada olmamalı."

İki eliyle kendini işaret ediyor. "Ve yine de buradayım." Ses tonu çok soğuk ve kırılmış. "Toplantı nasıl geçti?"

Spellman'ın duyurusunu içeren makaleyi gördükten sonra ilk aradığım kişilerden biri Denny oldu. Fareyi yakalamak için acil bir toplantı yapılmasını öneren oydu. **A m a** bu sinsi bir fare değildi. Sadece benim

Spellman'ın onu şirkete karşı nasıl kullanacağını bilmeyen masum bir eş.

"Lennox yaptı. Bir kazaydı. Yardım etkinliğinde Richard'la karşılaştı ve hiç şüphesiz Richard onu bazı sırları dökmesi için kandırdı. Hiçbir fikri yoktu-"

"Lütfen, Dex. O bir aptal değil. Daha iyi bilmeli."

Gözlerimi kısıyorum. "Birleşmeyi tamamladığımız gerçeğini ima etti. Bir ekip üyesiyle konuştuğunu sandı."

Denny omuzlarını silkti. "Onu CEO pozisyonundan azledin. Bu beceriksizlikle yeterince uğraştık. Önce Tearney, şimdi de Richard. Zayıf halkadan kurtulun."

Şimdi sinirlendim. "Bahsettiğin zayıf halka benim karım."

Denny kollarını sıkıca kavuşturuyor, dudaklarını büzüyor. "Bu kendini adanmış koca olayı ilk başta çok hoştu... Artık aştım."

"Şu anda ne halt ediyorsun?" Cüretkârlığı karşısında şok olmuş bir halde soruyorum. "Neden benimle bu şekilde konuşuyorsun?"

Denny iki parmağını kaldırıyor, uzun, beyaz akrilik tırnakları hançer gibi törpülenmiş. "Bilmen gereken iki şey var, Dex. Birincisi, Lennox görevden alınacak. Bu aşırı bir görev ihmaliydi ve liderlik kurulu onun görevine son verilmesini isteyecek."

"Denny, Lennox'a neden bu kadar yükleniyorsun? Sana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmadı."

Hayal kırıklığı içinde homurdanıyor. "Bilmen gereken ikinci şey, Lennox görevden alındıktan sonra şirketin mülkiyeti için sana yasal olarak meydan okuyacağım. Aslında, her şeyin sahibi olmak için sana meydan okuyorum. İkimiz de piç olabiliriz ama en azından ben bir Hessler'ım. Burası benim ofisim" -odaya bir göz attı, sonra bakışlarını bana dikti- "karının değil, senin değil ve lanet olsun, senin şımarık kıkına bakıcılık yapmaktan bıktım."

Denny masanın üzerindeki katlanmış bir kâğıt parçasını alıp bana uzatıyor. Kapı aralığından iki adım atıyorum ama kâğıda uzanmıyorum. "Nedir o?"

"DNA testi."

Tanıdık adrenalın dalgası damarlarımı dolduruyor. Panik atağın tanıdık belirtileri ortaya çıktıkça başımda zonklama başlıyor. Elimden geldiğince mücadele ediyorum. Bu zayıflık gösterilecek bir an değil. Birçok şey hissediyorum, en çok da şok. Bu kadın benim ikinci annem olmak için yalvaran kadındı ve şimdi şirketimi elimden almaya çalışıyor.

"Kimin DNA testi?" Ben çıkarıyorum.

"Senin, tabii ki. On üç yaşımdan beri babamın kim olduğunu biliyorum. Neden annemle birlikte Avrupa'ya gitmedim sanıyorsunuz? Harrison'ın ilişkisinin bir ürünü olduğumu annemin sarhoşken yaptığı saçmalıklardan öğrendim. Bana söylememesi gerekiyordu ama ağzından kaçmış. Öğrendikten sonra da bu kadar uzun süre burada kaldım çünkü düşündüm ki..." Cümlesini bitirmeden başını sallar.

Büyükannemin bana anlattığı hikâyeleri düşünerek boşlukları doldurmaya başladım. "Seni tanırsa Harrison'ı kazanacağını mı düşündün? Sonra da her şeyini sana vereceğini mi?"

Denny gözlerini devirir. "O kadar da kötü değil. Sadece babamla bir ilişkim olsun istedim. Ailemden birinin beni umursamasını istedim. En yakınım Dottie'ydi. Ama ona hiç sahip olamadım, değil mi? Annen öldüğünde yakınlaştığımı sanmıştım."

Birkaç adım daha yaklaşıyorum. "Annem hakkında konuşurken dikkatli ol, Denny," diyorum dişlerimi sıkarak, bu işin nereye varacağını bilmeden.

"Melody hakkında asla kötü bir şey söyleyemem. O mükemmeldi. O kadar mükemmeldi ki, o öldüğünde bile Harrison kederini içerek gidermeyi tercih etti, kendisinin bile olmayan kızının yasını tuttu. Hâlâ gözünün önünde duran kişiyi tanımaya zahmet edemiyordu. Ve Dottie..." Denny titreyen dudaklarını birbirine bastırmak zorunda kaldı.

Kendini toparlamak için bir an durur. "Melody gider gitmez, gözünü sana dikti. Altın Çocuk Dex. Harrison ayık olduğu zamanlarda hep senden bahsederdi. Lanet olsun, adını duymaktan bıkmıştım. Ben hep yardımcıydım. Asla aileden biri olmadım. Ve şimdi... diyelim ki intikam çok kötü."

Bir anda sindirmek için çok fazla. Denny bunca zamandır benden gizlice nefret mi ediyordu? Yani, tüm ilgisi ve şefkati sevgi değildi. Sadece beni kontrol altında tutmak içindi. Saldırı anını bekleyen bir kobra gibi. "Hessler Grup'tan ne istiyorsun ki? Ne? Senin tutkunun para kazanmak değil, para harcamak olduğunu sanıyordum. Gerçekten tüm bu saçmalığı miras alıp yönetmek mi istiyorsun?"

"Hayır, istemiyorum. Onu parça parça satacağım. Sonra aynısını Hessler Malikanesi'ne yapacağım. O pislik herifin bir arada tutmak için çok uğraştığı her şeyi yerle bir edeceğim."

İnanmayarak başımı sallıyorum. "Kin bir zehirdir, Denny." "O zaman intikam panzehir olmalı." Masaya vuruyor,

Dudakları acımasız bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Çünkü bu oldukça iyi hissettiriyor."

Önündeki kâğıda bir göz atıyorum ve gerçekten bir miras hakkı olup olmadığını merak ediyorum. Sanırım Harrison'ın bir ilişkisi olduysa bu mümkün. Ve eğer Denny bu ilişkinin bir ürünüyse ve ben bir Hessler değilsem... Ama durun, bu nasıl olabilir? Bu büyükannemin Harrison'a, anneme ve bana hayatım boyunca yalan söylediği anlamına gelir. Büyükannem yalancı değil. Bu... bu gerçekten olamaz, değil mi? Daha fazla cevaba ihtiyacım var. "Eğer ben Harrison'ın değilsem, o zaman kim?"

"Biliyorsam ne olayım, Dex. Bu kâğıt sadece senin bir Hessler olmadığını kanıtlıyor," diyor Denny alaycı bir ses tonuyla. "Sen kayıp bir köpek yavrususun. Hayatın boyunca yalan söylemek berbat bir şey, değil mi? Kulübe katıl."

O kadar çok etrafta ki, test sonuçları için bir saç teli ya da kullanılmış bir bardak kaptığından hiç şüphem yok. Denny benim acil durum bağlantım. Personelimi o işe alır

ve

İlaç. Bu kadın hayatıma o kadar çok erişim sağladı ki... hem de tüm bu süre boyunca benden nefret ederken. "DNA testini kabul etmedim. Yasal olarak kabul edilemez."

Başını sallıyor. "Haklısın. Ama büyükannenin yerine seni dolandırıcılıktan ve asla senin olmayan bir serveti çalmak için bir aile üyesini taklit etmekten dava ettiğimde... mahkeme, burada sahip olduğum sonuçlarla aynı sonuçları verecek yasal bir DNA testi isteyecektir." Önündeki kâğıda vuruyor. "Sadece çekil, Dex. Bu senin kavgan değil."

"Ben hâlâ Dottie'nin torunuyum. Bunun bir anlamı var."

"Unutuyorsun," diye homurdanıyor Denny ayağa kalkarken. "O bir Hessler değil. Ben Hessler'ım. Her şey üzerinde meşru hak iddia edebilecek hayattaki tek kişi benim." Cümlesinin sonunda çığlık atıyor, sanki yılların öfkesi ve nefreti yüzeye çıkıyormuş gibi neredeyse çılgına dönüyor. "Bu aile için her şeyden vazgeçtim. Evliliğimden. Annelik şansımдан. Yıllarca kaybettiğin anne olmaya çalıştım ve bir kez olsun gözlerimin içine bakıp beni gerçekten sevdiğini söyleyemedim. Her zaman bir yabancı gibi muamele gördüm. Hepinizin canı cehenneme. Şimdi dışarıda kalan sen olabilirsin, istediğin her şeyi cam bir pencerenin dışından izleyebilirsin. Gelecek hafta Dottie'nin nasıl bir dolandırıcı olduğunu anlatan bir makale yayınlanacak. Hessler'ların bana ne yaptığını dünyaya anlatacağım. Beni saklamalarını, anneme zorbalık etmelerini... hepsini. Bu seni mahvedecek."

Nefes alış verişini sakınleşirken dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Onun

Kaşları nihayet gevşiyor ve gözleri normal boyutlarına iniyor.

Denny, "Burası sırlarını saklamam için bana yalvardığın kısım," diye tersliyor.

"Yaptım... Denny."

"Ne?" diye soruyor, kafası karışmış bir halde.

"Seni sevdim. Bunu söylemekte zorlanıyorum çünkü en çok sevdiğim insanlar beni terk etme eğiliminde oluyor. Elbette başka bir anne istemedim. Seni kaybetmek çok acı verici olurdu.

Sen de. Yaklaşık on dakika öncesine kadar benim arkadaşımydın. Arkadaşlık en güçlü ilişkilerin temelidir, hatta kan bağı ve aileden bile daha önemlidir." Tam onu işaret ediyorum. "Ama bana gerçek yüzünü gösterdiğin için teşekkür ederim. Artık sana acımama gerek yok."

Denny omzumun üzerinden bakıyor. "O seni zayıflatıyor, evlat."

Döndüğümde Lennox'un kapıda sadece tişörtümle durduğunu ve bir zarfa sıkıca tutunduğunu görüyorum. Denny'ye bakıyordu. Eğer bakışlar öldürebilseydi, Denny yerde total bir ceset olurdu.

Onun yerine konuşmaya devam ediyor. "Daha iyi bir adam en azından kendisine ait olanı korumaya çalışırdı. Sen bu şirketi yönetmek için biçilmiş kaftan değilsin. İçinde zerre kadar Harrison yok."

"Nefret ettiğini iddia ettiğin adama kafayı takmışsın," diyorum. "Dediğim gibi, zehir."

"Kapa çeneni," diye karşılık verir Denny. "Ve bu arada, Lennox, teşekkür ederim. Şüphelerim vardı ama hayır yemeğinden önce verdiğin küçük tüyo her şeyin yerli yerine oturmasına yardımcı oldu. Senden kurtulmak zorunda kalacağımı düşünmüştüm ama kocanı mahvetmeni izlemek eğlenceli oldu. Başını belaya sokmak için her zaman gevşek dudaklarına güvenebilirim." Göz kırıyor.

Lennox, Denny'ye doğru birkaç öfkeli adım atıyor ve hemen yanımda bitiyor. Yumruklarını sıktı. "Seni yılan. Kat bana o makale için bana tuzak kurduğunu söyledi ve Richard'ı da o gece yardım etkinliğinde masama gönderdin, değil mi? Ona birleşmenin gerçekleştiğini düşünmemi sağlamasını söyledin, böylece ben de her şeyi söyleyecektim."

Denny gülümsüyor. "Ve şampanya kadehini bütün gece dolu tutmak için garsona fahiş bir bahşış verdin. Çok kolay. Hepiniz sadece kuklasınız."

"Defol git Denny," diye kükrüyorum, sonunda yeterince duymuştum. "Buranın benim ofisim olduğunu söylediğimde bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum. Şimdi."

"Çık dışarı!" Denny ve Lennox'un sıçramasına neden

olacak şekilde bağıyorum. "Avukatını ara. Kavga mı istiyorsun? Bir tane var.

Size iyi şanslar. Ama şu andan itibaren ne CEO'sun ne de mirasçısın. Kovulmaktan başka bir şey değilsin. Siktir git gözümün önünden." Sıkılı yumruklarım ve zonklayan şakaklarım yeterli bir uyarı olmalı çünkü Denny başka bir şey söylemeden yanımdan geçip gidiyor ve yüzünde mide bulandırıcı bir gülümsemeyle ofisten çıkıyor.

O gider gitmez geride bıraktığı DNA testini elime aldım ve evrakları anlamaya çalıştım. Belgenin üstündeki "eşleşme yok" ibaresi dışında, anlamadığım bir sürü tıbbi jargon var.

"Bana anlatmaya çalıştığın şey buydu, değil mi?" Lennox'la yüzleşmek için dönerek soruyorum.

Kederle başını sallıyor. "Sana yalan söylemedim. Şüphelerim vardı ama asla kanıtlayamadım."

Kağıdı kaldırıyorum. "İşte kanıtı."

"Kızmanı istemedim, Dex."

Lennox bana daha önce hiç yalan söylememiştir. Dürüstlüğü onun en sevdiğim yönü ve itiraf etmeliyim ki biraz ihanete uğramış hissediyorum. Ama aynı zamanda nasıl açıklayabilirdi ki? Tüm bunların içine bir yabancı olarak girmek ve ailem hakkında bildiğimi sandığım her şeyi paramparça etmek zorunda kalmak... Bunu ondan nasıl isteyebilirdim?

"Sana kızgın değilim, Lennox," diye araya giriyorum. "Anlıyorum. Bazı sırları paylaşmak sana düşmez."

Aramızdaki boşluğu kapatıyor ve parmaklarını benimkilere geçiriyor. Elimi sertçe sıkarak, "Bana değil, Dex. Büyükanne kızmanı istemedim. Kendince sebepleri vardı. Mektupları okumanı istedim çünkü onlar onun hikâyesini anlatıyor. Onları ofisinde göz önünde bıraktı. Düşündüm de, muhtemelen birilerinin o mektup kutusunu bulmasını istiyordu. Birilerinin onun gerçek hikayesini bilmesini istedi."

Kızmamaya çalışıyorum. Büyükanne bunca zaman sadakat ve sevgi vaazları verdi ama yine de bana yalan söyledi. Lennox'a bakıyorum, yumuşak kahverengi gözleri beni sakinleştiriyor. "Büyükanne hiç tanımadım.

Baba. Artık büyükbabamı tanımıyorum. Tek bildiğim büyükannemin bana anlattıkları... Ama şimdi o bir yalancı."

"Büyükbabanı tanıyordum," diyor Lennox küçük bir gülümsemeyle. Ona göz kırpyorum. "Jacob'ı mı öneriyorsun-"

"Önermiyorum. Teyit ediyorum." Lennox beni elimden tutup kanepeye çekti ve oturmam için bana rehberlik etti. Mektubu bana uzatıyor, sıkıca tuttuğu için artık buruşmuş. "Bir aydan uzun bir süredir mektupları okuyorum, hikâyeyi bir araya getiriyorum. Jacob 'Daisy' hakkında trajik şiirler yazardı ve uzun zamandır kayıp olan aşkını nasıl kaçırdığını anlatırdı. Büyükannenle tanıştığımda, bunların onun hakkında olduğunu düşündüm." Lennox şakağına vuruyor. "Bu gece anladım ki büyükannen hakkında yazmıyormuş. Kızı hakkında yazıyordu. Hiç tanışamadığı bebeği."

Ne zaman biri annemden bahsetse göğsüm daralıyor, o tanıdık ağrıyı hissediyorum. Bu konudan nefret ediyorum. Sahip olamadığım şeylere özlem duymaktan nefret ediyorum. Ne kadar param olursa olsun, zamanı geri çevirip annemle geçirdiğim ve benden çalınan yılları kurtaramam.

"Ne diyorsun Len?"

"O kutuyu inceliyordum, her şeyi açıklamaya başlamak için mükemmel Dottie mektubunu bulmaya çalışıyordum. Ama sen birkaç dakika önce gittiğinde bunu buldum." Elimdeki mektubu işaret etti. "Kutuda Dottie'ye yazılmış tek mektup bu, ondan değil. Bunu yakınında tutmuş çünkü onun için çok şey ifade ediyor olmalı. Bu mektupta tüm cevapların var, Dex. Söz veriyorum." Başını yana eğip yüz ifademi inceliyor.

"Bu Yakup'tan o zaman?"

Lennox başını sallar. "Hayır. Harrison'dan."

On Yıl Önce
Miami

H kalbim hızla atarken, ofisimdeki kilimin üzerinde bir ileri bir geri yürüyor, pelüş kumaşın ayaklarımın altında düzleştğini hissediyorum.

Sehpanın üzerine özenle yerleştirilmiş mektup kutuma bakıyorum. Üstünde mavi yapışkanlı bir not olan bir zarf:

5'm so' ;. 5 x eab ;ov' let9exs.
- Ja x'i'on

Liderlik pozisyonunda geçirdiğim yıllar bana baskı altında soğukkanlı olmayı öğretti. Önümdeki durumu değerlendirir ve olası tüm sonuçları çıkarmaya çalışırım, böylece her birine uygulanabilir bir çözümle karşı koyabilirim.

Belli ki Harrison bugün sandalyesinden kalkıp ofise gitmeyi başarmış. Genel merkezi ziyaret etmeyeli neredeyse altı ay olmuştu. Arada sırada evde iş lojistiği hakkında sorular soruyor. Belki de sadece yemek masasında konuşulacak bir şey olsun diye.

Dex üniversiteye gittiğinden beri akşam yemekleri çoğunlukla sessiz geçiyor. Şefin hazırladığı yemeği aceleyle yerken duyduğumuz tek şey bardaklarda şingırdayan buzun ve yemek takımları üzerinde sıyrılan gümüş çatal bıçakların sesi. Ondan sonra, genellikle malikanenin karşı taraflarına çekiliriz. Harrison kendini içkiye verir. Ben, farklı bir hayatın fantezilerinde boğuluyorum.

Bugün ofise geç kaldım. Bugün Cuma, ben de Melody'nin mezarına papatya bırakmaya gittim. Döndüğümde gizli mektup kutum sehpanın üzerindeydi, üstünde Harrison'dan gelen bir mektup ve yapışkan not itirafı vardı. Harrison'ın her zaman Jacob'la görüştüğümünden şüphelendiğini biliyordum. Bu fikirden nefret ederdi, sadece ona bağlı olmamı isterdi. Ama daha çok sahip olmak için, aşk için değil. Kıskanç bir adamdır, çabuk öfkelenir.

Bana mektup yazmak için zaman ayırmasına çok şaşırdım. Beni çok daha çabuk azarlayabilirdi. Harrison bir yanılsama içinde yaşıyor. Asla göndermeyi düşünmediğim mektuplar yazmam onun gözünde en büyük ihanet olurdu. Bununla birlikte, babası olduğu ve sonra kurşun kalemle yazılmış bir aritmetik hatası gibi silmeye çalıştığı çocuk, evliliğimizde sadece bir hız kesiciydi. Narsisizm en iyi haliyle. Yıllar önce bana evlenme teklif eden adamdan çok farklıydı.

Ayrıca Denny'yi bu kadar yakınımnda tuttuğum için beni hiç affetmedi. Evet, ona acımıştım. Bu dünyaya getirme ayrıcalığına sahip olduğu kızının ne kadar güzel olduğunu göremeyen bir anneydi. Bir ilişkinin ürünü olsun ya da olmasın, Denny sevgiyi hak eden masum bir çocuktü. Ama aynı zamanda, Harrison'ın koşulların üstesinden gelmesini ve bu çocuğa hak ettiği hayatı vermesini istiyordum. Ben onun düşüncesizliğini atlatabildiysem, o neden atlatamamıştı?

Harrison ve ailesinin onun gerçekte kim olduğunu öğrenmesini engellemek için kurdukları tüm yasal bürokrasiyi atlattıktan sonra, Denny'yi tutmanın bir yolunu buldum. Vesayetimiz onun on sekizinci doğum gününde sona erdi. Onu asistan olarak tutmak, ona istediğim gibi bakabilmemin tek yoluydu.

hak ediyordu. İlk kızgınlığım geçtikten sonra tek istediğim Harrison'ın kızıyla gerçek bir ilişki kurmasıydı. Ama o reddetti.

Ve şimdi, işte buradayım. Kendi sözde sadakatsizliğimle yüzleşiyorum. Ama gerçekten bir çocuğu gönderilmemiş mektuplarla karşılaştırabilir miyiz? Eminim Harrison bir yolunu bulur. Ellerim titreyerek mektubu aldım, sonuçlarıyla yüzleşmeye hazırdım. Eğer Harrison her bir mektubu okuduysa, evliliğimiz boyunca kalbimin nerede olduğunu biliyor demektir.

Derin bir nefes al, diyorum kendime, bu mektubun içerdiğinden emin olduğum kokuşmuş öfkeye hazırlanarak.

Sevgili Dottie,

Şu anda aklından neler geçtiğini tahmin edebiliyorum. Mektuplarınızı okuduğum için bana kızgınsanız, özür dilerim. Belki de içindekiler yüzünden size kızgın olduğumu düşünüyorsunuz. Sizi temin ederim ki değilim.

Aslında, kırk yıllık evlilikten sonra seni ne kadar az tanıdığımı düşünüyorum. Yazmayı ne kadar sevdiğini, en sevdiğin çiçeği, ofisteki endişelerini ve korkularını.

Sanırım birlikte geçirdiğimiz bunca yıl boyunca seni tanımak için hiç zaman ayırmadım, bu yüzden o güzel, yürek parçalayan aşk mektuplarından hiçbiri bana gelmedi.

Nasıl bir adam olduğumu biliyorum. Ben ailemin ve onlardan önceki ailelerin bir ürünüyüm. Belki de bu yüzden sana bu kadar çekildim. Bir şekilde, bu döngüyü kırabileceğini hissettim.

Asıl niyetim sana daha çok benzemektir. Sonunda, korkarım kalbini, benimkini değiştirmene izin verdiğimden daha fazla değiştirdim. Ve bunun için

özür dilerim.

Sen daha iyisini hak ediyordun, tatlım.

Yolunu kaybedebilecekken sadık kaldığın için sana hiç teşekkür etmedim. Benim zayıf olduğum yerde sen güçlüydün. Asla bir ailem olmayacağını düşündüğümde bana bir aile verdin. Ve lütfen bil ki Dottie, elimden geldiğince, ki bunun pek etkileyici olmadığını biliyorum, seni seviyorum.

Kızımızı her gün özlüyorum. Jacob'ın olabilir ama benim de kızım. Melody'nin evlat edinildiğini saklamamalıydık. Bu asla utanılacak bir şey değildi. Onun babası olmak hayatımın gururu ve sevinciydi.

Ve şimdi, Dex de benim bir parçam. Bir bakıma, hep sahip olmayı hayal ettiğim oğlum. Onunla çok gurur duyuyorum. O sadece hepimizin iyi yanlarına sahip. Senin zekan ve nezaketin. Benim gücüm. Melody'nin güzelliği. Ve kendimde fark etmediğim yanları... Belki de Jacob'ın ruhu budur.

Öldüğümüzde, geriye kalan tek şey parçalar olacak. Yaşadığımız hayatın sadece bir anlık görüntüsü. Dünya hikayenin tamamını asla öğrenemeyebilir ama görecekları güzel kısımların hepsi senin sayende.

Bunun için teşekkür ederim, Dottie. Ve verebileceğimden çok daha fazlasını aldığım için özür dilerim.

Akşam yemeğinde görüşürüz.

Bu gece papatya

getireceğim. Sevgiler,

Harrison

Normalde ağlayan biri değilimdir ama kalp atışlarım göğsümde sertçe çarparken ılık gözyaşlarım yanaklarımı ıslatıyor. Tamamen hayrete düşmüş bir halde mektubu iki kez daha okudum.

Bütün bir ömür sürdü ama işte eski Harrison'a bir bakış. Sevebileceğimi düşündüğüm adam. Ve seviyorum. Beklediğimden farklı bir şekilde, ama yine de derin. Kalbim Jacob'la olabilir ama ailem Harrison'la.

Harrison'ın mektubunu kutuma koyuyorum, kalması için yeterince kutsal olduğuna karar veriyorum.

Günümün geri kalanı arka arkaya toplantılarla geçiyor - bütçe onayları ve üç aylık kazançlar. Ama ben hepsini iptal etmeye karar verdim. En son ne zaman izin aldığımı hatırlamıyorum. Sanırım erken çıkacağım ve saçıma rötuş yaptırıp tırnaklarımı yenileyeceğim. Her zamanki gibi parlak kırmızı. Harrison'ın en sevdiği renk.

Kendi kendime gülümsüyorum. Kendimi bildim bileli ilk kez kocamla akşam yemeği için sabırsızlanıyorum.

Günümüz Las Vegas'ı

O alı sabahı kendimi her zaman ikinci evim gibi hissettiğim Avery ve Finn'in verandasında buldum. İçeri girmeden önce telefonumu çıkarıp bu sabah Dex'i arayıp aramamam gerektiğini düşündüm. Miami'de saat on bire yaklaşmıştı bile. Uyanık olduğuna şüphe yok. Muhtemelen sabahın köründen beri toplantılara gömülmüş, hâlâ bu kargaşayla uğraşıyordu.

Birkaç gün önce Denny ile yaşadığımız yüzleşmeden sonra Dex biraz yalnız kalmak istedi. Eve gidip Vegas'taki arkadaşlarımı ve ailemi ziyaret edeceğim konusunda zaten anlaşmıştık ama Denny'nin tehdidinden sonra onu bırakmak istemedim. Dex ürkütücü derecede sakin ve sessizdi. Harrison'ın mektubunu okuduktan sonra pek bir şey söylemedi. Onun yerine dalış gezimize kadar Las Vegas'ta kalmamı istedi.

Kat'in makalesi medyaya düştüğünde, gazetecilerin ve avukatların etrafını saracağını biliyor. Bok fırtınasını kendisi hallederken beni kaostan uzak tutmak istiyor.

Çok isteksiz bir şekilde, onun isteklerini kabul ettim. Ama yanlış seçim yapmışım gibi hissediyorum. Orada onunla olmalıydım, fırtınaya onun yanında göğüs germeliydim. Başı dertte genç kız fikrine karşı değilim. Bazıları buna anti-feminist diyor ama şahsen ben Dex'in beni görmesini, onaylamasını ve kurtarmasını seviyorum. Ancak bazen zor durumda olan kişi kocam oluyor. Bence sağlıklı bir ilişkide benim de onu kurtarmam gerekir. Bu eşitliktir. Birbirimiz için güçlüyüz ve birbirimiz için yumuşağız. Denge.

Onunla konuşma dürtüsü, onu rahat bırakma mantığıma galip geldiğinde numarasını çeviriyorum.

"Hey sen," diye cevap veriyor. "Nasıl uyudun?"

"Sensiz o kadar da iyi değil. Neden beni tekrar gönderdin?"

Homurdanıyor. "Seni göndermedim. Ailenin, Finn'in ve Avery'nin yanında olmanı ve ben her şeyi hallederken çatı katında tek başına beklememeni istedim."

Alay ettim. "Elbette, işte bu yüzden." "Bu da ne demek şimdi?"

"Orada daha fazla şeyi mahvetmemi istemedin," diye takılıyorum. Aslında şakaydı ama Dex hemen cevap vermeyince duygularım incindi. "Üzgünüm... bu muhtemelen doğru, değil mi?"

"Hayır, hiç de değil. Sadece beni böyle görmeni istemedim... bu şekilde."

"Ne gibi, bebeğim?"

Ağır ağır iç geçiriyor. "Denny meselesi beni olması gerekenden daha fazla rahatsız ediyor. Sanırım üzgünüm."

Kendimi beton verandanın kenarına yerleştiriyorum, bileklerimi aşağıdaki basamakta çaprazlıyorum. "Çok üzgün olmalısın. Konuş benimle."

"Erişebildiği tüm banka hesaplarını kapattım. Hessler Malikanesi'ni ona verme teklifimi geri çektim. Beş parasız kaldı ve bugün mülkü terk etmek zorunda kaldı. Kendini beğenmiş ve aşırı özgüvenli bir şekilde ortaya çıktı ama

annemin yasal olarak evlat edinildiği gerçeği. Sadece kamuoyuna açıklanmadı. Yani, ben hâlâ Harrison'ın yasal varisiyim."

"Bu iyi bir şey değil mi, Dex? Senden her şeyi almaya çalıştı ama başaramadı."

"Çok öfkeliydi Len. Harrison'dan o kadar nefret ederdi ki bu hepimizle olan ilişkilerine yansırđı. Devamsızlığının ona yaptığı buydu. Onu bu kadar dengesiz olmaya itti."

Ayak parmaklarımı ayakkabılarımın içinde oynatarak detay vermesini bekliyorum ama vermeyince kendimi tutamayıp "Seni endişelendiren ne?" diye soruyorum.

"Bunu çocuklarımıza yapar mıyım?"

Boğazımı temizliyorum. "Beni aldatmamanı ve aşk çocuğunu büyütmemi beklememeni tercih ederim."

"Harrison ve ailesinin Denny'nin annesine imzalattığı sözleşmeyi görmeliydin Len. Hank bulmama yardım etti. Harrison'ın tek gerçek arkadaşlarından biri olarak tüm durum hakkında çok daha fazla bilgiye sahipti. Harrison'ın Denny'nin annesini sevmediğini söylediğimde bana inanın. O kontrat bir hapis cezasıydı. Hatta Harrison'ın ailesi, bebeği aldırması için onu teşvik etmeyi bile teklif etti, böylece bununla uğraşmak zorunda kalmayacaklardı."

"Oh, Tanrım," diye mırıldandım. "Bu çok korkunç."

"Bu arada büyükannemin tüm mektuplarını okudum. Bir oturuşta."

"Ayıptır söylemesi," diye takılıyorum.

"Ne?" diye sorar kıkırdayarak. "Sen söyledin. Hepsini okudun."

"Um, hayır. Onların tadını çıkardım. Günde bir ya da iki mektup. Ofiste dört gözle beklediğim tek şey buydu."

"O kadar çok mu nefret ettin?" Dex sorar, sesi kasvetlidir. "Hayır, nefret etmedim. Aslında, bir sürü fikrim vardı.

gerçekten göremedim. Sana destek olmak için oradaydım bebeğim. Dağları yerinden oynatmak için değil."

"Büyükanmem de böyle başladı. Sadece Harrison'a destek olmak için oradaydı. Ve bakın neler inşa edebildi. Belki de senin büyük fikirlerinden bazılarını dinlemeliyiz."

Telefona gözlerimi deviriyorum. "Ben Dottie Hessler değilim. Kovulduğumu unutuyor muyuz?"

"Artık patron benim ve sana istediğin işi teklif edebilirim... ya da..." diye devam ediyor.

"Yoksa ne olur?"

"Olan biten her şey beni düşünmeye itti. Belki de Hessler Group'un halka açılma zamanı gelmiştir. Yatırımcıları yanımıza alabilir ve gerçekten karar verebilecek bir yönetim kurulu oluşturabiliriz. Tüm yük artık benim olmaz. İstersen çekip gidebilir ve normal bir hayat sürebiliriz. Las Vegas'taki eve geri taşınır, Finn ve Avery ile komşu oluruz. Her hafta sonu aileni görürsün. Ne dersin?"

Ben ne düşünüyorum? Bu benim hayalimin gerçekleşmesi. Ama Dex için en iyisi bu mu diye düşünmeden edemiyorum. "Halka açılmak şirketinizden vazgeçmek anlamına geliyor, değil mi? Eğer gerçek bir yönetim kurulunuz varsa, sizi istedikleri gibi kovabilirler."

"Evet, kesinlikle öyle olur. Kararlarını çalışanlar ve müşteriler için neyin en iyi olduğuna göre değil, en yüksek kar marjına göre verirler."

"O zaman bunu neden düşündün ki?" Telefonu elimde daha sıkı tutarak soruyorum.

"Çünkü büyükannem ve Harrison gibi bir ofiste ziyan olmak istemiyorum. Jacob'ın büyükannemi kaybettiği gibi ben de seni kaybetmek istemiyorum. Yaşadığım her gün seni görmek istiyorum. Gelecekteki çocuklarımız için orada olmak ve önemli önceliklere sahip olmak istiyorum. Kırk yıllık evlilikten sonra, sen başka bir erkeğin özlemini çekerken sana özür mektupları yazmak istemiyorum. Sevdiğim kadının yalnız bir hayat yaşamasına izin vermeyi reddediyorum."

"Dex, yapmayacağım-"

Ön kapı arkamdan açılıyor ve Avery kafasını kapıdan uzatıyor. "Hey, seni burada duyduğumu sandım. Rahatsız mı ediyorum?"

"Ben Dex," diyorum ona.

"Oh, tamam," diyor verandaya çıkarak. "BuzzLit her yeni makale yayınladığında telefonuma bir uyarı koyuyorum. Kat birkaç dakika önce bir şey yayınladı."

Yenilgiyle başımı salladım ve Dex'e "Kat'in makalesi BuzzLit'te yayında. Halkla ilişkilere haber vermek ister misin? Yazıyı okudum ve eğer Dottie hakkında yanlış bir şey yazdıysa..." Avery'ye bakıyorum. "İftira davamız olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Avery yavaşça başını sallar. "Geliri etkileyecekse. Bunu birlikte çözeceğiz. Finn'in büyükbabası Senior'un yayıncılık sektöründe çok yüksek mevkilerde arkadaşları var. Hepimiz bazı ipleri çekmeye ve bunu kaldırtmaya hazırız." Omzumu tatlı tatlı sıkıyor, sonra eve geri çekilmeden önce bana hızlı ve sessiz bir el sallıyor. Kapıyı benim için aralık bıraktı.

"Duydun mu bebeğim? Avery yardım edecek. Finn ve ailesi de aynı şekilde. Ben varım. Bunun savaşımadan geçmesine izin vermeyeceğiz. Hepimiz senin için buradayız... ve Dottie için. Kat'in ortaya attığı saçmalıklar ne olursa olsun ve kim ne derse desin, kim olduğunu ve nereye ait olduğunu unutma."

"Peki bu nerede?" Dex usulca sorar.

"Benimleyken. Tüplü dalış eğitmeni ya da milyar dolarlık bir holdingin CEO'su olman umurumda değil. Hiç fark etmez. Anlamıyor musun? Beni eve gönderdin ama aslında evde değilim, değil mi?"

"Yani Miami artık eviniz gibi mi hissettiriyor?" diye soruyor küçük bir alayla.

"Hayır. Ama sen biliyorsun."

Uzun ve yavaş nefes veriyor. "Seni gerçekten seviyorum Len."

"Ben de seni seviyorum." Çatlak açık kapıdan bakıyorum, müzikle yüzleşmek ve bu işi bitirmek için bir kaşıntı hissediyorum. "Tamam bebeğim, bu makaleyi birlikte okumak ister misin?"

"Hayır, bunu hazmedebileceğimi sanmıyorum. PR'a bir göz atması için haber veririm, ama aksi takdirde birlikte ilerleyelim. Saat 11'deki toplantıma yetişmem gerekiyor. Ondan sonra jeti ısıtmalarını söylerim. Toplantının geri kalanını iptal etmeme ne dersin?"

Cozumel'e erken gidelim mi? Sana söz verdiğim balayını yaşatabilirim."

Telefona gülümsedim. "Kulağa mükemmel geliyor, Bay Hessler."

Telefonu kapatır kapatmaz eve giriyorum. Koridorda Finn tarafından durduruluyorum ve her zaman yaptığı gibi sinir bozucu bir ağabey edasıyla saçımı okşuyor. Tam saçımı mahvettiği için ona küstahça çıkışacaktım ki beni kendine çekip sıkı sıkı sarıldı. "Hey, Lenny," diyor ve başımın üstünü öpüyor.

"Bana öyle deme." Yüzüm göğsüne çarpmışken sesim titriyor.

"Burada olmanı ve otlanmanı gerçekten özledim. Etrafta o kadar çok atıştırmalık var ki sen burada olmayınca onları yiyip bitiremiyorum." Benimle alay ediyor ama ses tonu samimi.

"Ben de seni özledim," diyorum.

Sonunda beni serbest bıraktı. "Kahve ister misin? Avery bu makalenin büyük bir olay olduğunu söylüyor. Sen ve Dex iyi olacak mısınız?"

Başımı salladım. "Evet, bir yolunu buluruz."

Onu mutfağa kadar takip ediyorum, Avery tezgahın üzerine tünemiş, bacak bacak üstüne atmış. Finn bana bir fincan getirmek için yanından geçerken Avery'nin dizini sıkıyor. Yüzündeki şaşkın ifade Finn'in dokunuşuyla tatlı bir gülümsemeye dönüşüyor, sonra yine kaşlarını çatarak telefonuna bakmaya başlıyor.

"Ne kadar kötü?" Yüzümü buruşturarak soruyorum.

"Dex'in büyükannesiyile ilgili makalenin bugün çıkacağından emin misin?"

"Kat de öyle dedi."

"Bilmiyorum, Lennox. Bu bir ilişki hakkında ve kesinlikle skandal. Bu adam, Scott Ramsie, senato üyeliği için yarışıyor. Ama her şeyi okudum ve bunun Hessler'larla hiçbir ilgisi yok." Avery telefonunu uzatarak bana Kat'in makalesinin başlığını gösterdi.

BİR DEDIKODU YAZARININ ITIRAFLARI:

Bir ilişki, yıllarca süren şantaj ve uzun zamandır beklenen istifa.

Kat Tearney tarafından

Çenem şok içinde açılıyor. "Aman Tanrım... Kat bunu gerçekten yaptı," diye mırıldanıyorum.

"Ne yaptı?" Avery başını yana eğerek soruyor. "Kendini serbest bıraktı."

Aslında, o hepimizi özgür bıraktı.

Günümüz

Cozumel'i

DMaskemi bebekler için güvenli sabunla ıslatarak merceğe küçük daireler çiziyorum. Teknenin küpeştesine yaslanıp maskeye batırın ve durulayın.

"Maskenizin buğusunu gidermemi ister misiniz?" Dex teknenin ön tarafına doğru ilerleyerek sorar.

"Az önce yaptım," diye cevap veriyorum. Elindeki telefona bakıyorum ve ciddi ciddi telefonu kapıp denize atmayı düşünüyorum. "Bana işsiz bir balayı sözü verilmişti, kocacığım. Burada telefonun nasıl çekiyor?"

Her yanımız masmavi okyanusla çevrili. Görünürde hiç kıyı yok. Su, sonsuz bir akuamarin mücevher tarlası gibi görünüyor. Daha önce hiç bu kadar sakin ve berrak dalış koşulları yaşamamıştım.

Dex ellerini teslimiyetle havaya kaldırıyor, sonra telefonunu sırt çantasının ön gözüne sokuyor. "Ben çalışmıyordum. Peak Publication'daki içeriden biri bana Kat'e olanlarla ilgili ayrıntıları anlattı."

"Ne oldu?" Bankın kenarına doğru kaydım.

"Görünüşe göre Hessler'ler hakkında yazılan makale, yayınlanması gereken günden bir gün önce sunucudan sihirli bir şekilde kaybolmuş. Patronu çok sinirlenmiş ve ona bütün gece çalışarak makaleyi yeniden yazmasını ve yayına hazır hale getirmesini söylemiş. O da öyle yapmış. Her şeyi düzenlemiş ama bir şekilde yanlış makale gizemli bir şekilde yüklenmiş." Dex gözlerini genişletiyor. "Onu kovamadan önce istifa etti. Makaleyi kaldıracaklardı ama sitedeki diğer tüm makalelerin toplamından daha fazla tıklanma trafiği alıyor."

"Kat şimdi nerede?" Ben soruyorum.

"Toparlandı ve gitti. Kimse bilmiyor," diyor Dex küçük bir omuz silkmeye.

Eminim öyledir. Eminim Kat dünya haberlerini kovalamak için denizaşırı ülkelere gitmiştir. Belki bir gün New York Times ya da Wall Street Journal'da yeni bir takma isimle yeniden ortaya çıkar ve her zaman istediği hikayeleri yazar.

"Sanırım ona bir teşekkür mektubu yazacağım," diyorum. "Ama nerede olduğunu bilmiyorsun."

"Dottie'nin oyun kitabından bir tane çekeceğim. Belki kendi mektup kutumu açarım. Bazen bazı şeylerin söylenmesi gerekir, duyulmasalar bile."

"Büyükannem mektupların kayıp özürler için olduğunu söylediler." Gülümsüyor. "Belki onlar da kayıp 'teşekkürler' için olabilir."

Dex ayağa kalkıyor ve dalış ekipmanlarına doğru ilerliyor. Göstergeleri kontrol ediyor ve süslü dalış saatine bir şeyler senkronize ediyor. Daha önce tanka bağladığı BCD'mi eline alarak, "Bugün başka bir ağırlık seti getirdim. Dün neredeyse yüzüyordun."

Dün sabah Cozumel'e vardığımızda hemen suya girdik. Sadece kısa bir dalış. İlk başta yönümü bulmakta zorlandım. Suya girmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki teknik becerilerimin çoğunu unutmuştum. Dex için bu bisiklete binmek gibiydi. Tankımı yirmi dakikada bitirirken sabırla bana eşlik etti. Ben biraz

Otuz metrenin altına indiğimizde gergindim, nefesimi sakın ve toplu tutamıyordum. Havam bitince dalışı kısa kesmek zorunda kaldık.

"Bugün deniz bacaklarım var. Ben iyiyim."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye soruyor sevimli bir surat ifadesiyle. İznimi isteyerek ağırlıkları kaldırıyor. Neden kavga edelim ki? O her zaman haklıdır.

"İyi," diye mırıldanıyorum.

Dex düz ağırlıklı plakaları BCD'min ceplerine yerleştiriyor. Kendimi amatör gibi hissettiriyor. Dex kolaylıkla serbest dalış yapabilir. Ne kadar çok pratik yaparsam, o kadar hızlı ilerleyeceğim. Suda asla kocam kadar zarif hareket edemeyeceğim ama bunu denemek için bir ömür harcayacağım.

"Seninle dalmak dikkatimi dağıtıyor," diyor Dex bankta yanıma oturmak için ilerlerken.

İçgüdüsel olarak, bikinimin üst yarısını örten mayomun fermuarını çekebilmesi için dönüyorum. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Oradaki tüm deniz yaşamını takdir etmeliyim.

Bunun yerine, gözlerimi senden ayırmak imkansız."

Gülüyorum. "Çünkü dün bir uçuş riskiydim ve sürekli uçup duruyordum."

"Kısmen," diyor sırtarak. "Ama çoğunlukla okyanustan daha güzel olduğunu düşündüğüm tek şey olduğun için."

Ona gülümsüyorum. "Dex, hayatımızın geri kalanında böyle tatlı ve sevimsiz kalsan iyi edersin. Söz ver bana."

Gülüyor. "Söz veriyorum."

Omzuna dokunuyorum. "Tamam, şimdi fermuarını çekeyim."

Ama itaatkâr bir şekilde arkasını dönmek yerine, elimi tutup dudaklarına götürüyor. Parmak eklemlerime tatlı öpücükler konduruyor. "Bir şey yaptım," diyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Detaylandırmak ister misin?"

"Denny, Hessler Grubu'na açtığı davayı geri çekti."

"Biliyorum bebeğim," diye cevap veriyorum dalgınca.

"Ama yine de Hessler Malikanesi'ni ona verdim. Bu senin için sorun olur mu? Yani, henüz kabul etmedi ama emlak ekibim yeniden teklif etti. Bakalım ne diyecek. Bizi yalnız bırakması şartıyla. Temas yok."

Kalbim şaşkınlıktan başka bir şey için çarpmıyor. "Neden?"

"Çünkü kendimi suçlu hissediyorum. Denny büyürken benim karşılaştığım tüm engeller ve baskılarla karşılaştı ve düşünüyorum da... belki ben de aynı şekilde olabilirdim. Öfkeli ve acılı. Kendimi boş, yalnız ve pişmanlık dolu hissediyordum. Büyükanнем beni Vegas'a göndererek kurtardı. Ve seninle tanıştım. Sen beni kurtardın."

Elimi yanağına koyuyorum, güneşin yüzünde parıldamasını ve ela gözlerinin parlak, açık yeşil bir renk almasını izliyorum. "Bunun evle ne ilgisi var ki?"

"Bir barış teklifi, sanırım. Ondan ne kadar nefret etmek istesem de, onun için üzülüyorum çünkü bir şekilde dışarı çıktım. Ben mutluyum. Sana sahibim. O tüm ailesini kaybetti ve ben kendi aileme yeni başlıyorum." Dex elini karnıma koyuyor.

Ona deliymiş gibi gözlerimi kısarak bakıyorum. "Hamile değilim."

"Henüz. Seninle konuşmak istediğim bir diğer konu da buydu. Hank'ten bir süreliğine Hessler Group'ta aracı olarak devreye girmesini istedim."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Ne? Hessler Group'un özel mülkiyette kalmasına karar verdiğinizizi sanıyordum. Peki ya çalışanlar ve-"

"Ben varım. Güveniyorum. Hank'e güveniyorum. O yine bana rapor verecek ve ben de her şeyi denetleyeceğim. Büyükanнемin vefatından önce yaptığıma benzer bir şekilde danışmanlık yapmaya devam edeceğim."

"Bu şu anlama mı geliyor..." Alt dudağımı ısıırıyorum, cümlemi tamamlamıyorum, yanlış bir sonuca varmaktan biraz korkuyorum.

"Evet, istersen Vegas'taki eve geri taşınırız. Birkaç yıl geçirelim ve kök salalım. Avery ve Finn'le birlikte bir aile kuralım. Birlikte vakit geçirelim.

ailene bakabiliriz. Hank, biz hayatımızı yaşarken birkaç yıl daha idare edebileceğini söylüyor."

"Dex... Ben..."

"İstediğin bu mu?"

Cevabımı yanlış anlamasına fırsat vermeden "Evet," diyorum. Başka bir cevap vermekte zorlanıyorum çünkü çok heyecanlıyım. "Seninle geri dönerdim, biliyorsun. Her şeyde senin yanında olurdum."

"Bir gün geri döneceğiz. Ama şu anda, yapabiliyorken sana bu yılları vermek istiyorum. Sadece sen, ben ve buraya koyacağım tüm küçük insanlar." Karnımı okşadı.

Gülümsüyorum, tenime değen ılık güneşin tadını çıkarıyorum. Tekne suyun üzerinde usulca sallanıyor ve beni rahat bir transa sokuyor. Cennetin tadını çıkarıyorum. "Yakında bebek yapacağız. Ama şimdilik, belki birkaç balayı daha istiyorum."

"Yeterince adil."

"Hank tüm bunları gerçekten sorun etmiyor mu?"

"Tabii ki. Yani, maaşına yüklü bir zam almak üzere ama genel olarak Harrison ve büyükanneme bir şekilde yardım etmekten mutlu olduğunu düşünüyorum. Yine de bir şartı var."

"Varlık mı?"

"Seni danışmanlar kurulunda istiyor." "Ne?"

Çılgılık atıyorum.

"Minimum bağlılık" diyor Dex. "Sadece birkaç video konferansa katıl. Hank fikirlerinizi beğendi ve bazı boşlukları doldurmak için yardımınızı istiyor."

Gözlerimi deviriyorum, sinirlenmiş gibi yapıyorum. "Olduğum gibi ödül karısı olmama asla izin vermeyeceksin, değil mi?" Saçlarımı elimden geldiğince şımarıkça savuruyorum.

"Komik. İstersen ona hayır diyebilirim."

"Tek şartını geri çeviremem. Öğreneceğim. Ve ayrıca... Hank haklı. Dinlemek isteyen olursa bazı fikirlerim var."

"Dinliyorum." Dex önce alnımı, sonra da yanaklarımın her birini öpüyor. Tuzlu okyanus spreyiyle karışan tatlı, baharatlı kolonyasının kokusunu alıyorum. Bu mükemmel anı şişeleyip sonsuza dek saklayabilseydim, saklardım.

"Tamam, bebeğim. Giyinme zamanı."

BCD'lerimizi çekiştiriyoruz, regülatörlerimizi test ediyoruz ve hatta Dex'in eğitmen tarafı kayışlarımı kontrol etmek için iki katına çıkıyor. Alışkanlık işte. Bunu yarın bütün gün ve dalış öğrencileri geldikten sonra hafta sonunun geri kalanında yapacak.

Telsiz interkomu çatırdıyor ve bizi sessizce görmezden gelen tekne kaptanımız çağrıya cevap veriyor. Kendi ana dilinde, başka bir tekne kaptanı ile ileri geri konuşuyor. Şansıma iki dil biliyor.

"Senyor Hessler," diyor konuşmasını tamamladığında. "Haberler harika. Az önce gelen birkaç dalgıçtan bir rapor aldık. Aşağıda en az iki köpekbalığı var."

Köpekbalığı. Korku üzerime çökerken midem bulanıyor.

Dex'in gözleri açılıyor ve başını hararetle tekne kaptanına doğru sallıyor. Belli etmeden başını bana doğru sallıyor. "Bazılarımız büyük deniz canlılarının yanında biraz ürkek oluyor."

"Bu neredeyse eğlenceli bir dalış gezisiydi," diyorum Dex'e samimiyetsiz bir gülümseme göstererek. Ekipmanlarımı çıkarmaya başlıyorum. "Öğle yemeği için ne yapsak? Canım karidesli taco çekti."

"Lennox, buraya kadar geldik. Dalış koşulları çok güzel ve hemşire köpekbalıkları dipten beslenir. Yüzüp bir tanesinin solungaçlarına yumruk atmadığın sürece zararsızdırlar. Söz veriyorum sorun yok."

"Hayır, hayır, hayır, dostum. Aklından bile geçirme. Bir köpekbalığının yanına bile yaklaşmam."

"Onlar aslında deniz yavruları," diyor Dex. "Tatlı ve huzurlular."

"Ve vejetaryenler!" diye ekliyor tekne kaptanı kıkırdarak.

"Hiç yardımcı olmuyor," diyorum, alaycı şakasından etkilenmemiş bir şekilde.

"Aşağıda büyük deniz kaplumbağaları var. Vatozlar da. Bir sürü büyük, renkli balık. Kaleydoskop renklerinde çarpıcı mercanlar. Nefes kesici, Len. Görmek istemez misin?"

Alt dudağımı büzüp başımı sallıyorum. "Biraz. Ama köpekbalıklarıyla yapamam. Herhangi bir tür köpekbalığı."

Dex önümde duruyor, yeleşimin tokalarını teker teker yeniden takıyor. "Korkularımla yüzleşmeme yardım ettin. İzin ver ben de seninkiyle yüzleşmene yardım edeyim. Bana güveniyor musun?"

"İstiyorum, Dex. Ama korkuyorum."

"Biliyorum. Ama hemen yanında olacağım. Yanındayım." Beni teknenin kenarına çekti, eli sıkıca elimde, sıktı. Sonra çok az bir sıçramayla kenardan uzaklaştı. Dex sonsuzluk gibi görünen bir süre suyun altında kayboluyor, sonra tekrar yüzeye çıkıyor.

"Su harika hissettiriyor, Len."

Başımı sallıyorum, endişe tüm vücudumda elektrik gibi uğulduyor. "Bunu yapamam!" Aptal tekne kaptanı bir şey söylemese belki. Ama "köpekbalığı" sesini duydum ve şimdi paletli ayaklarım hareket etmiyor.

Dex elini uzattı. "Hadi bebeğim. Sen ve ben. Eğer köpekbalığı yemi olacaksak, birlikte olalım."

"Bu sandığın kadar romantik değil," diye karşılık veriyorum.

Gülüyor. "Lennox Hessler, o mükemmel kışını bu suya sok. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Lütfen. Bunu seninle paylaşmak istiyorum. Daha önce gördüğün hiçbir şeye benzemiyor. Söz veriyorum."

Derin bir nefes alıyorum ve gözlerimi Dex'in yüzünde sabit tutuyorum. Dex'in yanındayken her zaman yaptığım gibi, mantığımı ve aklımı bir kenara bırakıp içgüdülerime güveniyorum. Kalbimi elinde tutan ve onunla tanıştığım ilk günden beri kalbimi elinde tutan adama güveniyorum. En iyi arkadaşım. Ortağım. Bana gülümsüyor ve tüm kalbimle biliyorum ki bu dünyada beni köpekbalıklarıyla yüzmeye ikna edebilecek tek gülümseme bu.

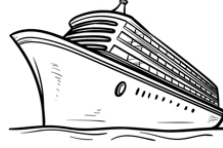
Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Ayaklarımı ileri doğru iterken tutuyorum.

Bir... iki... üç...

Sıçrama.

Sonsöz

Dex

İki Yıl Sonra

Miami

Lennox eski, birbirine bantlanmış Polaroid'i tutuyor ve resimdeki iskeleyi mükemmel bir şekilde hizalıyor. Büyükanne ve Jacob

fotoğrafta yan yana oturuyorlar, aralarında birkaç santim var. Büyükanenin eli rıhtımda düz bir şekilde duruyor ve Jacob onun elini tutuyor. Jacob ona bakıyor, profili net, büyükanne ise ilerideki suya bakıyor.

"Tam burada," diyor. "Fotoğrafi tam olarak burada çekmiş olmalılar." Lennox arkamızdaki çirkin çardağı işaret ediyor. "Fotoğrafi her kim çektiyse orada duruyor olmalı. Eminim dünyada kaybolmuş daha çok fotoğraf vardır. Sadece bir tane çekmiş olmalarına imkan yok. Şu manzaraya bakın."

Artık böyle bir mülk satın alamazsınız. Hepsi emlakçılar tarafından kapışıldı. Burası Miami'deki son sakin marina olabilir. Su durgun, tekneler tarafından rahatsız edilmiyor. Komşular uzakta, evleri sık yeşilliklerle örtülü. Burası herkesin ulaşabileceği özel bir inzivaya en yakın yer.

Biraz araştırma yaptıktan sonra, bu konutun uzun zaman önce Jacob'un işverenine ait olduğunu öğrendik; saygın bir aileden gelen bir gemi kaptanı. Marinanın hemen yanında bir dönümlük arazileri varmış ve gemi mürettebatından birkaç kişinin zaman zaman misafir evlerinde kalmasına izin veriyorlarmış. Görünüşe göre bu çardak, büyükanne ve Jacob'ın birlikte olmak için gizlice kaçtıkları yer. Elli yıl sonra mülk tamamen terk edilmiş, aile şimdi Avrupa'da bir yerlerde yaşıyor, ya da emlakçımız bize öyle söylüyor.

Ayağımı iskeleye vuruyorum. Dengesiz tahta ayağımın altında eğiliyor. "Biraz bakıma ihtiyacı var," diyorum. "Bütün bu rıhtımın yeniden inşa edilmesi gerekiyor ve şu şey" -başparmağımla omzumun üstünü gösteriyorum- "bir güvenlik tehlikesi. Ahşap çürümenin ötesine geçmiş. Yıkılması gerekiyor."

Lennox'un gözleri şişer. "Bay Hessler, ruhunuzda hiç sihir yok mu? Burayı parçalayamazsınız. Bu sizin mirasınız." Sandaletlerinden çıkıp dikkatlice rıhtımın kenarına oturur ve ayak parmaklarının ucu su hizasına değecek şekilde ayaklarını sarkıtır.

"Lütfen dikkatli ol Len," diyorum.

"Benimle otur," diye talimat veriyor, yan tarafını okşayarak. Len kıymıklanan tahtadan hiç rahatsız olmamış gibi görünüyor. Ellerini arkasına koyuyor ve geriye doğru eğiliyor. Dökümlü atleti esintiyi yakalıyor ve karnının belirgin kıvrımıyla birleşiyor.

"Sonunda göstermeye başladın." Sanki ağırlığım tahtaları kırabilir ve beş aylık hamile karımı aşağıdaki suya gönderebilirmiş gibi dikkatle yanına oturuyorum.

Lennox bir eliyle şefkatle karnını okşuyor. "Oldukça büyüyor. Ama karnımın patlayacakmış gibi görünmesinin nedeni az önce yediğim footlong."

Kıkırdıyorum. "Bebeğim, sanırım bu seninle ilgili en sevdiğim şey."

"Ne nedir?" O Çadırlar onu el üzerinde onu Bana bakmak için döndüğünde alnını güneşten koruyarak gözlerini kapatıyor. "İki yıldır milyarderim ve sen hâlâ Ne zaman yola çıksak Subway'e gidiyoruz." Lennox haftada en az üç kez sandviç yemek istiyor. Şimdiye kadar hamileliği boyunca İtalyan B.M.T.'lerinin tadını çıkardı. Sadece bugünlerde şarküteri etini önce mikrodalgada kızarttırıyor.

Gülüyor. "Dürüst olmak gerekirse, süslü ayakkabıları takdir etmeye başladım, ama beni bir daha asla havyar ve ezme yemeye ikna edemeyeceksiniz."

"Yeterince makul," diye kıkırdayarak cevap veriyorum.

Lennox yüzünde hülyalı bir gülümsemeyle tüm rıhtımın panoramik manzarasını seyrediyor. "Hmm," diye mırıldanıyor.

"Aklında ne var?"

"Şu anda kendimi Dottie'ye çok yakın hissediyorum." Yanına koyduğu resmi alıyor, sonra yanıma yaklaşıyor. Kolumu omzuna doluyorum, o da yanıma sokuluyor. "İkimiz de burada oturuyorduk, hamileydik... aşıktık." Polaroidi bana uzattı.

"Bu fotoğrafta hamile olduğunu bilemezsiniz."

"Evet, görebiliyorum. Ona nasıl baktığını görüyor musun? Sanki acıyormuş gibi... Bahse girerim bu vedalaştıkları geceydi. Hatıra olsun diye fotoğraf çekirtmiş olmalılar. Hamileydi ve hayatının aşkından uzaklaşıyordu. Ve gitmelerine izin vermek onu çok üzdü."

Resme bakıp durumu anlamaya çalışıyorum. "Eğer o kadar aşık olsalardı, gitmesine izin vermemeliydi. Kendine bir şeyler yapmak ve ailesine bakmak için daha çok mücadele etmeliydi."

Lennox dudaklarını büker ve başını sallar. "Sanırım bu da bir bakış açısı. Sen ayrıcalıklı olarak doğdun. Ama hiçbir şeyiniz olmadığında ve ailenizin refahı tehlikeye girdiğinde... işte sevgi budur. Veda etmek anlamına gelse bile onlar için en iyisini istemek."

Elimi Lennox'un karnının üzerine koydum. "Bu benim tarzım bir aşk değil. Bizim için veda yok Len. Sonsuza dek benimle kalacaksın." Göz kırıyorum. "Bununla barış."

Lennox

Polaroidi dikkatlice kot şortumun cebine sokuyorum. Dex ve ben bir süre sessizce oturup güneş batmaya başlarken huzurun tadını çıkarıyoruz. Bu hafta büyük yıllık yönetim kurulu toplantısı için Miami'ye geri döndük. Geçtiğimiz yıl boyunca çoğunlukla izliyor ve öğreniyordum. Kurumsal işlere ilgi duyacağımı hiç düşünmemiştim. Aslında hala da düşünmüyorum. Ama insanlarla çok ilgileniyorum.

İnsanları neyin motive ettiğini anlamayı seviyorum. Çalışanları sadık ve kararlı kılan ya da onları pes ettiren şey nedir? Spencer şirket ofisinde benim gözüm. Ona pazarlama ekibinde bir yer önerdik ama Hank'in yönetici asistanı olarak kendini gösterdi. Sadık ve akıllı, bu yüzden Hank ona bağlı. Spencer, Hank'in ona Bayan Brenner demesini ve ondan asla kahve getirmesini istememesini seviyor. İyi bir eşleşme oldu. Spencer'ın artık tüm ilginç ofis dedikodularını ilk öğrenen kişi olması ve şirketin moral durumu hakkında beni bilgilendirmesi de cabası.

Bu benim Hessler Group için hayalim. Dex zengin bir imparatorluk kurmakla meşgulken, ben imparatorluğu kuran insanların asla karşılaştırma amacıyla görsel liderlik panolarına konulmadığından emin olmak istiyorum. Dillerini ısırıkları ya da kendilerini savundukları için kovulmakla karşı karşıya kaldıkları sırada müşterilerin onlara küfürlü isimler takmasına asla katlanmak zorunda kalmamalılar. Rakamlardan hoşlanan biri değilim ama bu şirketin bana ihtiyacı olduğunu biliyorum. Bir nabza ve bir kalbe ihtiyacı var. Benim bir sesim var... güçlü bir ses. Onu kullanmayı öğreniyorum.

Dottie'nin nihai amacının Dex'in aşkı bulmasına yardım etmek olduğunu biliyorum. Ama sadece bir önsezi olsa bile, beni de daha büyük şeyler için düşündüğünü düşünmek hoşuma gidiyor. Ben her zaman resmin bir parçasıydım. Sevgi, sadakat ve aile; Dottie'nin torunu ve şirketi için istediği her şey. Kim bilir... belki de anahtar bendim.

"Gitmeye hazır mısın, bebeğim? Otelimize dönmemiz yaklaşık otuz dakika sürecek," diyor Dex. Kendini yukarı kaldırmadan ve elini bana uzatmadan önce omuzlarımı sıkıyor.

"Buraya ne olacak?" Dex beni ayağa kaldırırken homurdanıyorum.

"Hiçbir fikrim yok." Sandaletlerimi topluyor ve teker teker ayağıma geçiriyor.

Karnım büyüdükçe dengem biraz bozuluyor ve elimi omzuna koyarak kendimi desteklemek zorunda kalıyorum. Dex ayağa kalkıyor ve ben ona kirpiklerimi kırıştırırken yüzümü tarıyor.

"Hayır," diye mırıldanıyor sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi. Başımı sallıyorum. "Ah, evet."

"Bebeğim... hayır. Tadilatlar mülkün kendisinden daha değerli olacaktır. Ofise yakın çok daha güzel bir yer bulabiliriz."

Las Vegas'a ilk taşındığımızda, Dex'in eski evini tutmakta ısrar ettim. Evet, çok daha abartılı bir şey satın alabilirdik ama ben lüks istemiyordum. Mutluluk istiyordum. Avery ve Finn ile haftada en az iki kez akşam yemeği yiyoruz. Ailem geliyor ve Dex neredeyse her hafta sonu ızgarayı yakıyor. Oğlumuza, Dex'i ilk kez öpmeye çalıştığım yatakta hamile kaldık... ve o beni reddetti. Hala zaman zaman bunu ona hatırlatmak isterim.

"Hayır, Dex, burası. Yapmak zorundayız. Evet, tadilatlar küçük bir servete mal olacak ama elimizde var. Yıllar alabilir ama bu sadece geri dönmek zorunda kaldığımızda hazır olacağı anlamına geliyor. Burası ailemizi büyüteceğimiz yer. Dottie ve Jacob'ın her şeye başladığı yer." Bir

Gözlerimde yalvaran bakışlar, tatlı oğlumu kucağıma alıyorum. Oğlum bu manzaraya bayılırdı, bundan eminim.

Dex yüzünde acı dolu bir ifadeyle etrafına bakınıyor. "Ofisten otuz dakika uzaklıkta Len. Trafikle birlikte belki bir saat."

"Evde ofisler kuracağız ve haftanın yarısında buradan çalışacağız. Bugünlerde her şeyi sanal olarak yapabiliyoruz."

Tek gözünü kısıyor. "Marinanın hemen üzerinde olmak çocuklar için güvenli değil."

Mülk sınırının kenarını gösteriyorum. "Bir çit ve arkasına bir güvenlik korkuluğu inşa edebiliriz. İskelede biri olduğu zaman güvenlik bildirimi yapan kameralar kurarız ve en önemlisi çocuklarımıza erkenden yüzmeyi öğretiriz. Onlara öğretmemize bile gerek kalmayabilir." Kaşlarını ona doğru kaldırıyorum. "Sen yarı yunussun, yemin ederim. Bu onların DNA'sında var."

"En yakın Subway yarım saatten fazla uzaklıkta." "Bu DoorDash'in sorunu," diye küstahça konuşuyorum.

Gülüyor. "Ciddi misin? Bu çok büyük bir girişim olacak. Evimizi sıfırdan inşa etmemiz gerekecek. Hamileyken böyle bir inşaat projesini üstlenmek ve sonra yeni doğmuş bir bebekle bitirmek mi istiyorsun? Sana söylüyorum bebeğim, bu işler her zaman başlangıçta planladığından daha karmaşık hale gelir. Neye bulaştığını asla bilemezsin."

"Karmaşık şeylerle aram iyidir." Ona göz kırpıyorum. "Ve neye bulaştığımı bilmemekte."

İfademdeki ironiyi anlayarak gülüyor. "Güzel bir fikir ve hayır demekten nefret ediyorum ama bunun bizim için gerçekten işe yarayacağını sanmıyorum. Sadece güvenlik açısından."

"Peki," diye homurdanıyorum. Haklı olduğu bir nokta var. Her şey çürüyor ve arazi o kadar büyümüş ki bir ormana benziyor. Yaprakları temizlemek ve burayı yaşanabilir bir yer haline getirmek için bir orman yangını gerekir.

Dex'in omuzlarını tutarak parmak uçlarıma yükseliyorum ve sıcak dudaklarını buluyorum. Onu tatlı

tatlı öpüyorum... ilk başta. Kollarını bana doluyor ve beni sıkıca vücuduna çekiyor. Kaydım

Dilimi ağzına sokuyorum ve neredeyse anında, kot pantolonundaki çıkıntının göbeğime doğru büyüdüğünü hissediyorum. Uzaklaşmaya çalışıyor ama ben ellerimi boynuna dolayarak onu yakınımda tutuyorum.

"Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?" diye soruyor ve sonunda öpüşmemizi kesiyor.

"Birazcık." Ona masumca gülümsüyorum. "İşe yarıyor mu?"

Elini ensesinde ovuşturuyor. "Evet... sayılır. Uzun zaman oldu." Gülüyor.

Son birkaç aydır uyku ile mide bulantısı arasında gidip geliyorum ve hamileliğime pek de seksi bir başlangıç olmadı. Dex en ufak bir ısrarda bulunmadı. Bunun yerine sırtımı ovuyor, yatakta bana çorba getiriyor ve alnıma soğuk kompresler bastırıyor.

"Ön tarafa park ettik. Otuz dakika bekleyebilir misiniz, yoksa gidip başınızı belaya mı sokmak istersiniz?"

"Gerçekten mi Bayan Hessler?" diye soruyor şaşkınlıkla. Yüzünde çocuksu bir neşe ifadesi var. "İşte benim yaşlı fişek kızım. Arabada seks yapmak istediğine emin misin?"

"Elbette." Üçüncü sıranın düzleşerek yatmak için düz bir zemin oluşturduğunu kendime hatırlatıyorum. Bu turda karnımla zıplama manevraları yapacak durumda değilim.

Kalçalarımın arasında tanıdık bir heyecan ve kıpırtı hissederek Dex'in elini tutup onu iskeleden çıkarmaya çalışıyorum ama elim onunkinden kayıyor. Arkamı döndüğümde kocamın ayaklarını dikmiş, araziye baktığını, sonra da arkasındaki suya bakmak için döndüğünü görüyorum. Telefonunu çıkardı, ben de surat astım.

"Ne yapıyorsun?" Ona doğru geri adım atıyorum, beni bu kadar heyecanlandırdığı ve şimdi de oyaladığı için biraz tedirginim.

"Bir arama yapıyorum." "Ne için?"

"Eşime hayalimizdeki evi almak için."

Çenemi düşürdüm. "Sırf sana araba seksi teklif ettim diye mi?" Kıkırdıyorum.

Başını iki yana sallar. "Hayır, bir an için unuttum. Ben net göremezken, sen görebiliyordun. Yapabileceğim en akıllıca şey sana güvenmek, Lennox Hessler. Eğer ailemizi burada büyütmemiz gerektiğini söylüyorsan, o zaman öyle yapacağız." Araziyi tekrar inceliyor. "Ama gerçekten büyük bir çit inşa edeceğiz, haberiniz olsun."

Ellerimi yanaklarına koyuyorum. "Dex, teşekkür ederim. Bu benim için tahmin edebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor. Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Elimini yanağından çekip avucumu öpüyor.

Ona sırtıyorum. "Ve sana hayatında yaşadığın en iyi araba saksosunu yapmak üzereyim."

Bir kahkaha patlatıyor ve telefonunu cebine geri sokuyor. Dex parmaklarını benimkilere dolayarak bizi aceleyle arabaya doğru götürüyor. "Tamam, Trouble. Aramayı sonra yapacağım. Daha fazla zaman kaybetmeyelim."

Son

BONUS EPİLOG

Yazardan: Dottie ve Jacob'a sonsuza dek mutlu olmalarını sağlamak zorundaydım. Bu ruh eşlerinin yeniden bir araya gelmesini okumak istiyorsanız, ücretsiz bonus sonsöz için

[**buraya tıklayın**](#)

Dottie'nin bakış açısından.

SPENCER'I MERAK EDİYOR MUSUN?

Spencer'ın hikayesi bir milyarder, patron ve asistan, kıvrımlı kız, yatak odası dersleri, bolca kalp ve şifa ile baharat festivali. Hepinizin Spencer'ın ışıltısını deneyimlemeniz için sabırsızlanıyorum!

Aşk Dersleri serisinin 3. Kitabı **Selfie**'yi bugün [**ön sipariş vermek için buraya tıklayın!**](#)

About the Author

Kay Cove, arsız kahramanlar ve edepsiz konuşan MMC'lerle, esprili şakalar ve kusurlu karakterleri büyümeye zorlayan durumlarla dolu olay örgüsü odaklı hikayeler yazan çağdaş bir romantizm yazarıdır. Çeşitli alt türlerde yazarak kendini zorlamayı seviyor.

Kurumsal İK alanında kariyer yaptıktan sonra, nihayetinde yayınlanmış bir yazar olma hayalinin peşinden gitmeye karar verdi. Colorado'da doğan Kay, şu anda Georgia'da kocası ve iki tatlı ve şamatacı küçük oğluyla birlikte yaşıyor.

Kay ile bağlantı kurun:

- [Kay'in Bültenine Katılın](#)
- [Kay'in Okuyucu Grubuna Katılın](#)
- Kay'i sosyal medyada @authorkaycove adresinde bulabilirsiniz

Also by Kay Cove

Gerçek Hayat, Gerçek Aşk Serisi

Çağdaş Romantik

[Beni Mükemmele](#)

[Boya Kuralları](#)

[Yeniden Yaz Bana](#)

[Borçlu Ol](#)

[Sırlarınızı Söyleyin](#)

[Önce Sonsuzluk Gelir](#)

Aşk Dersleri Serisi

Çağdaş Romantik [Kamera](#)

[Utangaç](#)

[Enstantane](#)

[Selfie](#) (2025)

PALADIN Serisi

Romantik Gerilim [Muhbir](#)

[Tattletale](#)

[Snitch](#) (2025)

Kanarya (TBA)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.